

ĐINH MẶC

dtr-ebook.com

Thời gian đẹp

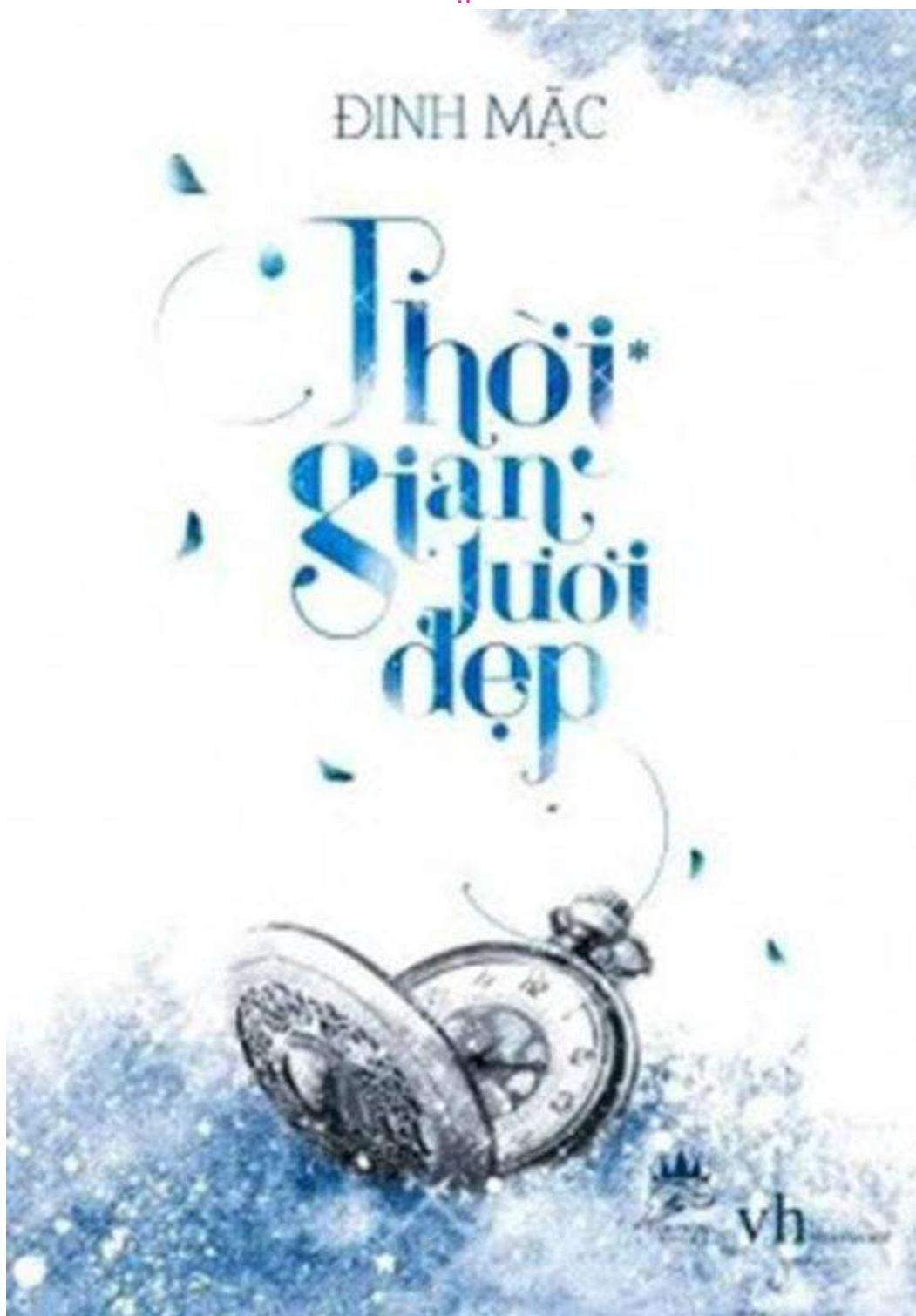
Dịch giả: Greenosetq

Làm ebook: Dấu Lẻ

vh

Thời gian tươi đẹp

Tập 1

Thời gian tươi đẹp (Tập 1)

Tác giả: Đinh Mặc

Người dịch: Greenrosetq

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Ngày xuất bản: 10 - 6 - 2014

Giá bìa: 124,000đ

Số trang: 544

Công ty phát hành: Cẩm Phong Books

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: chubbycheeks

Type

Bồ_công_anh: 1-5

undead_nd: 6-10

rainydaysdiary: 11-15

ushu: 16-22

Beta: hanaeve

Tạo prc: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu

Xưa nay giang sơn mỹ nhân, mấy ai được cả. Lê Trí Thành, vị thiếu tá trẻ tuổi với sự nghiệp đang lên như điều gặp gió đã làm được điều ấy. Có điều “giang sơn” của anh lại là

tập đoàn Ái Đạt đang bên bờ phá sản, còn “mỹ nhân” lại là cô trợ lý thông minh xinh đẹp, người con gái mang trong mình nhiệt thành, với trái tim nhân ái đã thực sự chạm vào lòng anh.

Phải, anh là người đàn ông thâm trầm kín kẽ, anh đùa giỡn đối thủ trong lòng bàn tay, anh muốn “giang sơn”, vực lại đế chế mà người anh trai trước khi ra đi đã nhấn nhủ, anh còn muốn người đẹp, cùng cô gái duy nhất anh có ham muốn chiếm giữ sánh bước bên nhau... Trong lòng cô có anh, đây là sự thật chắc như đinh đóng cột. Bao nhiêu ngày đêm cùng trải qua sóng gió, Lâm Thiên không dưới một lần nhìn anh bằng ánh mắt ướm át chứa đầy tâm tình phức tạp mà có lẽ ngay cả cô cũng không phát giác. Nếu không có tình cảm với một người đàn ông, phụ nữ sẽ chẳng thể nào có ánh mắt như vậy. Ánh mắt đó khiến trái tim anh rung động. Mặc dù tin tưởng có thể chinh phục cô nhưng vào thời khắc này, khi đã thẳng thắn bày tỏ, ngấm gương mặt ửng đỏ và mùi đầu ngón tay đan vào nhau một cách vô thức của cô, trái tim trong lồng ngực Lê Trí Thành tựa hồ vẫn bị bóp nhẹ. Đây là người phụ nữ của anh, người phụ nữ duy nhất trên cõi đời có thể nắm giữ trái tim anh.

Tác giả

Đình Mặc

- Quê ở Vũ Hán, Hồ Bắc, hiện đang sống ở Bắc Kinh.

- Một trong những tác giả được yêu thích nhất trên mạng Tấn Giang với thể loại truyện rất đa dạng: cổ trang, viễn tưởng, tội phạm, thương trường...

Các tác phẩm:

Hãy nhắm mắt khi anh đến

Kiều súng

Dục vọng của người chinh phục

Mục lục

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Chương 9](#) [Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#)

[Chương 13](#) [Chương 14](#) [Chương 15](#) [Chương 16](#)

[Chương 17](#) [Chương 18](#) [Chương 19](#) [Chương 20](#)

[Chương 21](#) [Chương 22](#)

Chương 1

Đoàn tàu hỏa xinh xịch chuyển bánh, từ khu vực núi tuyết tiến về vùng đất mênh mông vô tận ở phía trước.

Cảnh sắc bên ngoài cửa sổ đẹp như trong phim điện ảnh. Núi cao nhấp nhô, hồ nước lấp lánh, từng đàn bò dê thấp thoáng trên thảo nguyên phía xa xa.

Mỗi sắc màu ở Tây Tạng đều thuần túy và tĩnh lặng, dường như chỉ nhìn liếc qua, nó đã in sâu vào đáy lòng bạn.

Lâm Thiên ngồi ở vị trí gần cửa sổ.

Cả toa tàu đầy ắp người. Tuy nhiên, vị trí bên cạnh cô trống không. Tất cả mọi người dường như đều tỏ ra thận trọng dè dặt, lịch sự giữ khoảng cách với cô.

Lâm Thiên hơi ngại ngùng, đồng thời cũng cảm thấy tình hình này tương đối thú vị. Từ đầu đến giờ, cô đều chống tay lên trán đọc sách. Mỗi khi ngẩng đầu, cô chỉ nhìn thấy một màu xanh bộ đội. Ánh mắt đám đàn ông thỉnh thoảng dừng lại trên người cô, khiến sắc mặt cô hơi ửng đỏ.

Cảnh tượng một cô gái trẻ tuổi đeo ba lô đột nhiên xuất hiện trên một toa tàu toàn bộ đội, hơn nữa còn ở cùng bọn họ bảy tám tiếng đồng hồ đúng là hiếm gặp.

Hai ngày trước, Lâm Thiên gặp nguy hiểm trên núi tuyết.

Bởi vì vừa mới nghỉ việc nên thời gian gần đây cô có kỳ nghỉ hiếm hoi. Lâm Thiên thực hiện chuyến du lịch Tây Tạng mà cô ao ước bấy lâu. Vốn tưởng với thể chất và kinh nghiệm hoạt động dã ngoại của cô, chuyến du lịch này không quá khó khăn. Ai ngờ trên đường về, vừa đến sườn núi, xe tải nhỏ gặp sự cố. Thêm vào đó thời tiết thay đổi, tuyết lại rơi cả đêm nên Lâm Thiên lâm vào cảnh khốn đốn.

May mà đến lúc trời sáng, một đoàn bộ đội đi qua đã cứu cô. Những người lính đóng quân ở biên cương rất chất phác và nhiệt tình. Họ đưa cô lên chuyến tàu hỏa vận chuyển bộ đội xuất ngũ, đi thẳng đến Lhasa^[1].

[1] Lhasa: Thủ phủ của Tây Tạng.

Lúc này, một người lính ngồi chếch đôi diện chủ động bắt chuyện: “Cô gái, cô là người ở đâu vậy?”

Đám binh lính biết Lâm Thiên gặp nguy hiểm ở trên đường, vì vậy họ đều tỏ ra đặc biệt thân thiện với cô. Lâm Thiên mỉm cười: “Tôi là người thành phố Lâm.”

Cô vừa dứt lời, một người lính cách một hàng ghé sát giọng oang oang: “Tôi cũng là người thành phố Lâm, hóa ra chúng ta là đồng hương.”

Lâm Thiên ngẩng đầu mỉm cười với anh ta. Cô vốn có diện mạo xinh xắn. Mặc dù lúc này chỉ mặc áo phao to đùng, cũng không trang điểm, nhưng ngũ quan của cô vẫn hết sức thanh tú sạch sẽ. Nụ cười của cô khiến tim đám binh lính loạn nhịp.

Người lính tự xưng là đồng hương mỉm cười hỏi: “Tôi đoán... cô là sinh viên phải không?”

“Không, tôi đi làm lâu rồi.” Cô trả lời rất khách sáo nhưng giọng nói mềm mại, tựa như bộc lộ sự nhân nhĩ thông thả bẩm sinh, khiến người nghe rất dễ chịu. Đám binh lính đều nói trông cô giống sinh viên.

“Cô đang làm việc ở cơ quan nào?”

Lâm Thiên: “À... Tập đoàn Ái Đạt.”

“Lợi hại!” Người lính đồng hương giơ ngón tay cái: “Đó là doanh nghiệp hàng đầu thành phố Lâm. Nghe nói giá trị tài sản đến mấy tỷ...”

Trong lúc tán gẫu, thần sắc Lâm Thiên vẫn điềm nhiên như không, nhưng ánh mắt cô len lén dừng lại ở một người đàn ông ngồi chéch phía trước.

Trong cả toa tàu, người đàn ông đó trầm lặng nhất nhưng cũng nổi bật nhất, cô không muốn chú ý đến anh cũng khó.

Anh mặc áo khoác quân đội, ngồi quay lưng về phía Lâm Thiên, thân hình anh rất cao lớn, cao hơn những người lính xung quanh. Chiếc mũ bộ đội kéo thấp, che giã nửa khuôn mặt của anh. Lâm Thiên chỉ lờ mờ nhìn thấy đường nét gương mặt nghiêng của người đàn ông. Nước da của anh dường như trắng hơn những người lính khác.

Mặc dù trong toa tàu vang lên vô số tiếng cảm thán, trò chuyện, ca hát, anh vẫn không hề nhút nhích, tựa hồ đã ngủ say.

Đúng là người đàn ông kỳ lạ.

Hành trình dài đằng đẵng, sắc trời bên ngoài cửa sổ tối dần.

Những người lính cũng bắt đầu mệt mỏi, đa số ngồi tựa vào thành ghế ngủ gật. Toa tàu trở nên yên tĩnh giá lạnh. Lâm Thiên hơi tựa người vào cửa sổ kính, nhắm mắt nghỉ ngơi. Bên tai cô chỉ còn lại tiếng bánh xe ma sát trên đường ray và từng hồi còi tàu...

Đến khi trở về thành phố Lâm, cô lại bắt đầu chuỗi ngày căng thẳng và bận rộn. Kỳ nghỉ luôn trôi qua rất nhanh, bây giờ cô vẫn chưa thật sự muốn quay về.

Sau đó, những tiếng động bên tai mỗi lúc một xa, ngày càng nhỏ dần...

Trước mặt vẫn là cửa sổ giá lạnh, bên ngoài tối tăm yên tĩnh, lờ mờ có thể nhìn thấy đồi núi thấp thoáng phía xa xa. Trên bầu trời, các vì sao lấp lánh.

Tàu hỏa đã dừng lại.

Nơi này không gần làng mạc, cũng chẳng phải là nhà ga, rõ ràng tàu hỏa chỉ tạm thời đỗ lại. Những người lính có tính cảnh giác cao hơn Lâm Thiên, tất cả bọn họ đều thức giấc, một số còn thò đầu ra ngoài cửa sổ ngó nghiêng.

“Không sao, đoạn đường này không tốt lắm. Phía trước có khả năng gặp sự cố, bọn họ sẽ xử lý nhanh thôi.” Người lính ngồi ở phía đối diện an ủi Lâm Thiên.

“Vâng.” Lâm Thiên cũng đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Khi liếc qua vị trí chéch đối diện, nơi đó đã trống không. Người lính ngủ say không biết rời đi từ lúc nào.

Toa tàu nhanh chóng xuất hiện một sĩ quan trẻ tuổi cao lớn. Anh ta đứng ở cửa toa, truyền đạt một loạt mệnh lệnh: “Tổ hai, tổ bốn lập tức đi lên đầu

tàu báo cáo. Trước khi đoàn tàu chuyển bánh, tổ năm phụ trách sự an toàn của toa này. Những người khác ở nguyên tại chỗ chờ mệnh lệnh.”

Anh ta vừa dứt lời, đám binh lính lập tức đứng dậy, đồng thanh đáp: “Rõ.”

Lâm Thiển quan sát bọn họ bằng ánh mắt đầy hứng thú. Khi đám binh lính bận rộn đi lại, cô rút một cái mũ lưỡi trai từ ba lô, định ngủ một giấc để giết thời gian. Vừa tựa người vào thành ghế, cô đột nhiên có cảm giác ánh mắt những người lính đều dồn về phía mình.

Lâm Thiển lại ngồi thẳng người.

Bởi vì người sĩ quan trẻ tuổi đó đã đi đến bên cạnh cô. Sắc mặt anh ta không một chút biểu cảm, ánh mắt lạnh lùng.

“Cô gái, xin hãy cầm hành lý đi theo tôi.”

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Lâm Thiển ngẩng đầu hỏi anh ta: “Xin hỏi... có chuyện gì không?”

Viên sĩ quan không trả lời, chỉ giơ tay, một người lính lập tức vác hành lý của cô, sai bước dài đi về phía cửa toa.

Lối đi trên tàu hỏa tối om, buổi đêm lạnh lẽo.

Lâm Thiển đi theo hai người lính cao lớn, xuyên qua từng toa tàu chứa đầy bộ đội, thu hút vô số ánh mắt hiếu kỳ của mọi người.

Cho đến toa giường nằm, viên sĩ quan ra hiệu để người lính đặt hành lý của Lâm Thiển xuống sàn rồi rời đi. Sau đó, anh ta mới quay sang Lâm Thiển.

Lâm Thiên cũng nhìn anh ta, gương mặt anh ta thanh lạnh nhưng ánh mắt lộ vẻ căng thẳng.

Bị Lâm Thiên “chiếu tướng”, viên sĩ quan trẻ tuổi ngượng ngập rời mắt đi chỗ khác. Anh ta giải thích: “Đoạn đường phía trước bị sạt lở, chúng tôi đã cử binh lính đi sửa chữa. Tối nay, người ở trong toa tàu có khả năng bị điều động liên tục. Hơn nữa, khu vực này có chó sói, một người phụ nữ ở lại nơi đó không tiện lắm. Thiếu tá của chúng tôi bảo tôi đưa cô đến toa giường nằm nghỉ ngơi. Ở đây không có người, tương đối yên tĩnh và an toàn. Khi nào trời sáng, chúng tôi sẽ đưa cô đi.”

Hả?

Lâm Thiên trợn mắt nhìn anh ta.

Đối phương vừa rời hùng hù hỏ hỏ, thật ra là người tốt đang làm việc tốt?

Lâm Thiên bật cười thành tiếng, vội gật đầu: “Cám ơn anh, vô cùng cám ơn anh.”

Viên sĩ quan dường như hơi xấu hổ. Anh ta nói một câu: “Đừng khách sáo,” rồi quay người bỏ đi.

Hành lang vắng vẻ, cửa toa phía trước còn có một người lính đứng gác. Nơi này đúng là vừa an toàn vừa thanh tịnh.

Lâm Thiên cúi đầu, hà hơi vào hai bàn tay lạnh giá. Sau đó, cô giơ tay mở cửa khoang. Vẫn còn chưa chạm vào tay nắm cửa, cô đột nhiên nghe thấy tiếng động nhẹ ở bên trong.

Lâm Thiên sững sốt, bên trong có người?

Không đợi cô có phản ứng, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra ngoài.

Lâm Thiên vội lùi lại phía sau hai bước, người chạm vào thành tàu.

Một người đàn ông xuất hiện ở cửa ra vào.

Toa tàu không bật đèn nên diện mạo của người đàn ông hết sức mơ hồ. Anh có thân hình cao lớn, còn cao hơn viên sĩ quan trẻ tuổi vừa rồi. Anh cũng mặc quân phục, mũ bộ đội kéo xuống thấp, che mất đôi mắt, chỉ để lộ sống mũi thẳng và cái cằm sạch sẽ.

Là anh? Người đàn ông ngồi ngủ ở toa ghế cứng trước đó?

[©DTV](#)

Mặc dù không nhìn rõ gương mặt anh, nhưng qua thân hình và khí chất, Lâm Thiên có thể khẳng định, chính là người đàn ông đó.

Tại sao anh lại ở đây?

Lâm Thiên mỉm cười với anh: “Xin lỗi, tôi không biết anh ở bên trong. Vừa rồi có một sĩ quan nói với tôi, ở đây không có ai.”

“Ừm.” Một âm thanh giống như phát ra từ nơi sâu trong cổ họng. Sau đó, người đàn ông sải bước dài, đi ra khỏi khoang giường nằm. Anh đi qua người cô, không hề dừng lại.

Lâm Thiên đứng yên tại chỗ, ngoảnh đầu nhìn anh. Bên ngoài cửa sổ có ánh đèn chiếu vào, chiếu sáng quân hàm trên cầu vai của anh, quân hàm hai

vạch một sao.

“Anh chính là vị thiếu tá đó?” Cô hết sức kinh ngạc. Đầu óc cô từng mường tượng, người sai cấp dưới đi đón cô tới toa giường nằm là một ông chú có nước da ngăm đen phong trần, không ngờ lại là anh.

“Ừ.” Anh đã đi đến cửa toa tàu. Lâm Thiên không nghĩ ngợi, lập tức đuổi theo: “Cám ơn anh...”

Nhưng người đàn ông nhanh chóng đi ra ngoài, tiện tay đóng sập cửa. Hình bóng cao lớn của anh mỗi lúc một xa dần.

Trong khoang tàu đèn điện sáng trưng, không khí rất ấm áp. Lâm Thiên ngồi ở ghế tựa vào thành tàu, quan sát xung quanh.

Bốn giường nằm đều gọn gàng ngăn nắp, chăn gấp vuông vức, trông giống miếng đậu phụ. Ở một chiếc giường có áo quân phục treo trên mắc. Bàn nhỏ phía trước đặt một cốc trà inox.

Đây rõ ràng là nơi nghỉ của các sĩ quan. Chỗ này chắc chắn là giường nằm của người đàn ông vừa rồi, nhưng anh nhường cho cô.

Người này không tòi. Chỉ có điều, sao anh trốn tránh cô như bệnh dịch? Cô đâu có đáng sợ như vậy?

Lâm Thiên không nhịn được cười.

Ngủ chập chờn đến nửa đêm, khi mở mắt, Lâm Thiên phát hiện tàu hỏa vẫn chưa chuyển bánh. Cô không còn buồn ngủ nên mặc áo khoác đi ra ngoài xem xét tình hình.

Vừa đẩy cửa, Lâm Thiên lập tức ngậy người.

Lối đi bên ngoài vẫn hết sức yên tĩnh, cách đó không xa có hai người lính đứng gác. Hành lang lúc này xuất hiện một người đàn ông ngồi yên tĩnh trên ghế, anh mặc áo khoác lớn, đi giày boots quân đội màu đen. Đây chẳng phải là viên thiếu tá nhường chỗ ngủ cho cô?

Không giống bộ dạng lạnh nhạt ban nãy, bây giờ cả người anh tựa vào thành ghế, cổ áo khoác kéo lên cao che khuất gương mặt của anh, mũ sĩ quan càng hạ thấp. Bộ dạng của anh giống một cậu thiếu niên uể oải không tập trung, hết như con mèo ngủ gật.

Tiếng mở cửa của Lâm Thiển kinh động đến anh. Anh hơi ngẩng đầu, nhưng gương mặt vẫn vùi sâu trong cổ áo, tựa hồ anh chẳng thèm nhướng mắt nhìn cô, chỉ đợi cô lên tiếng.

Lâm Thiển tiến lại gần, nói với anh: “Tôi không buồn ngủ nữa, anh hãy vào trong ngủ đi.”

Người đàn ông không có phản ứng.

Tưởng anh sẽ trả lời, Lâm Thiển im lặng chờ đợi. Ai ngờ anh từ từ cúi đầu, vẫn giữ nguyên tư thế nhưng không một tiếng động.

“Vậy... Chúc anh ngủ ngon.” Lâm Thiển chỉ còn cách quay về khoang giường nằm, nhẹ nhàng đóng cửa.

Khi trời sáng, cuối cùng đoàn tàu hỏa cũng đến Lhasa.

Lâm Thiển dậy sớm đánh răng rửa mặt, thu dọn hành lý. Trên hành lang nhỏ hẹp ở bên ngoài vẫn có một người lính đứng gác nhưng chẳng còn bóng dáng của viên thiếu tá.

Cô ngẫm nghĩ rồi rút giấy bút khỏi ba lô, ghi lại số điện thoại của mình và viết dòng chữ: *“Tôi nghĩ sau này chúng ta chắc sẽ không gặp lại. Nhưng nếu anh có dịp đến thành phố Lâm, xin hãy gọi điện cho tôi. Tôi sẽ là một người bạn và hướng dẫn viên không tôi - Lâm Thiên.”*

Lâm Thiên mua vé chuyên bay sớm nhất. Tâm chiều tà, cô về đến thành phố Lâm, lập tức bắt xe về nơi ở.

Ở đầu con đường thẳng tắp là một khu công nghiệp rộng lớn. Trong đó có nhiều tòa nhà cao tầng màu trắng đẹp đẽ và thời thượng. Bốn chữ mạ vàng *“Tập đoàn Ái Đạt”* ở ngoài cổng vô cùng nổi bật.

Lâm Thiên bảo tài xế taxi dừng xe tại một khu nhà ở cách tập đoàn Ái Đạt mấy trăm mét.

Cô mới thuê căn hộ này từ một tháng trước. Sau khi vào nhà, cô lập tức bỏ hành lý xuống đất, nằm lên giường nghỉ ngơi.

Nằm một lúc, cảm giác đã lấy lại sức lực, Lâm Thiên mới kiểm tra điện thoại di động. Quả nhiên, điện thoại không hề có một cuộc gọi nhớ hay tin nhắn, như cô định liệu.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động để lại số điện thoại cho đàn ông, nói ra mới thấy quá thất bại.

Lâm Thiên mỉm cười đứng dậy, kéo rèm cửa sổ. Ánh hoàng hôn vàng óng chiếu vào nhà. Ở phía xa xa, tòa nhà làm việc, nhà máy và khu đồng nội xanh ngát đằng sau tập đoàn Ái Đạt chìm trong ánh nắng vàng rực rỡ.

Lâm Thiên hít một hơi sâu, tâm trạng trở nên phấn chấn vô cùng.

Cô nghĩ, đây là một khởi đầu tốt đẹp. Cô vừa trải qua một cuộc gặp gỡ âm áp trong hàng vạn người xa lạ, cô đang ở quê nhà phồn vinh tươi đẹp và cô sắp bắt đầu một công việc mới.

Trên đường cao tốc đi vào thành phố Lâm.

Một đoàn xe tải quân dụng đỗ bên lề đường. Đây chính là đoàn xe chở những người lính giải ngũ về quê hương.

Mấy người sĩ quan trao đổi ý kiến, sau đó chuẩn bị lên một chiếc xe Jeep. Đột nhiên có người lính chạy đến, đứng nghiêm trước một viên sĩ quan ở giữa. Anh ta chào kiêu nhà binh mới mở miệng: “Thiếu tá Lê, cuối cùng cũng tìm thấy anh. Trưa nay dọn dẹp khoang tàu của anh, tôi phát hiện ra cái này.” Anh ta đưa tờ giấy viết số điện thoại và dòng chữ đến trước mặt viên sĩ quan.

Người đàn ông được gọi “thiếu tá Lê” cầm lên xem, sắc mặt anh không một chút biểu cảm.

“Không cần đưa cho tôi.” Anh cất giọng bình thản.

Lúc xem tờ giấy, anh không hề giấu giếm nên hai sĩ quan đứng đợi ở bên cạnh đều đọc được nội dung lời nhắn.

Nghe anh nói vậy, một người lên tiếng: “Lâm Thiển... Là cô gái gặp nạn giữa đường đi nhờ tàu? Sáng nay, tôi có nhìn thấy cô ấy, trông xinh đấy chứ. Nhà anh cũng ở thành phố Lâm, sao không lưu lại số điện thoại của người ta?”

Người xung quanh đều quay sang thiếu tá Lê.

Anh lại kéo mũ xuống thấp, kéo cổ áo dựng đứng, sau đó là người đầu tiên nhảy lên xe Jeep.

“Không cần.” Anh cất giọng nhàn nhạt: “Tôi và cô ấy sẽ gặp lại nhanh thôi.”

Sắc trời mùa đông, vừa u ám vừa lạnh lẽo. Bên xe đâu đâu cũng là tiếng người nói, tiếng bước chân, tiếng loa phát thanh ồn ào hỗn loạn.

Lệ Trí Thành mặc áo khoác quân đội, tay cầm túi hành lý nhảy xuống từ chiếc xe buýt lớn. Dáng người cao lớn của anh nổi bật giữa đám đông nhộn nhạo. Anh nhanh chóng đảo mắt một vòng, ánh mắt dừng lại ở chiếc Cadillac đỗ ngoài cổng bến xe, sau đó sải bước dài đi về hướng đó.

Cố Diên Chi đang tựa vào cửa xe, khoanh tay trước ngực nửa cười nửa không nhìn anh.

“Ái chà, đây là công tử nhà ai mới chuyển ngành trở về ấy nhỉ?”

Mọi người ở xung quanh nghe thấy đều liếc nhìn. Cố Diên Chi coi như không có chuyện gì xảy ra, điềm nhiên đi thẳng đến bên Lệ Trí Thành.

Khi bốn mắt nhìn nhau, Lệ Trí Thành cất giọng lãnh đạm: “Nhà anh.”

Cố Diên Chi nhếch mép, giơ tay ôm vai anh. Khóe mắt Lệ Trí Thành cũng ẩn hiện ý cười, hai người đàn ông vui mừng ôm nhau.

Xe ô tô bình ổn chạy trên đường Nhị Hoàn.

Cố Diên Chi lái xe, ngón tay gõ nhẹ lên vô lăng. Bầu không khí trong xe yên tĩnh và ấm áp. Anh ta ngẩng đầu liếc gương chiếu hậu, Lệ Trí Thành ngồi thẳng như thân tùng. Anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt lãnh đạm khó tiếp cận.

Cố Diên Chi ghét nhất điếm này của Lệ Trí Thành. Rõ ràng chỉ là một thanh niên hai mươi mấy tuổi nhưng nếu bạn không nói chuyện với cậu ta, cậu ta có thể không để ý đến bạn suốt hai mươi tư tiếng đồng hồ, lúc nào cũng lạnh như tảng băng.

“Chú lại cao hơn rồi.” Cố Diên Chi nói đùa.

Lệ Trí Thành vẫn ngắm cảnh sắc vừa quen thuộc vừa xa lạ bên ngoài cửa sổ. Giọng nói bình thản của anh vang lên: “Ừ, kể từ năm hai mươi tuổi, tôi đã cao hơn anh.”

Cố Diên Chi bật cười thành tiếng, đánh tay lái rẽ sang đường khác, chuyển đề tài: “Chú muốn đi tập đoàn hay Viện điều dưỡng trước?”

“Tập đoàn.”

Cố Diên Chi cười cười, không hỏi thêm điều gì. Anh ta nghĩ bụng: Thằng này mấy năm không về nhà nhưng vẫn hiểu rõ tính tình của ông già, biết ông lấy cớ bị bệnh để giục cậu ta trở về.

Quan trọng vẫn là sản nghiệp của gia đình.

Lâm Thiên đứng dưới tòa cao ốc của tập đoàn Ái Đạt, trong lòng thấp thỏm không yên.

Khi cô đến tuyển việc vào hai tháng trước, tình hình không phải như bây giờ.

Lúc đó, dưới tòa nhà nguy nga rực rỡ đậu đầy xe ô tô, không ít xe sang trọng. Nhân viên văn phòng quần áo chỉnh tề đi đi lại lại, cho thấy công việc hết sức bận rộn. Khu nhà xưởng ở đằng sau tòa cao ốc treo đầy băng rôn, biểu ngữ màu đỏ đầy nhiệt huyết. Công nhân bận rộn sản xuất. Cả tập đoàn đều là cảnh tượng hoành tráng với khí thế hùng hục.

Bây giờ thì sao?

Vẫn là tòa cao ốc đó, vẫn là khu nhà xưởng ngăn nắp đẹp đẽ đó nhưng tòa văn phòng lạnh lẽo, trước cổng vắng tanh như chùa bà Đanh, chỉ có hai bảo vệ đứng chờ dẫu. Dãy nhà xưởng ở đằng sau im lìm, không ít công nhân ngồi xỏm trước cửa hút thuốc tán gẫu, chứng tỏ nhà xưởng đã ngừng sản xuất. Những tấm băng rôn, biểu ngữ màu đỏ nhức mắt đã biến mất...

À, cô nhìn thấy một tấm băng rôn, một nửa dán trên tường, một nửa rơi xuống đất.

Lâm Thiên đang ngỡ ngàng, một chiếc xe hơi sang trọng lặng lẽ đi qua người cô.

Lâm Thiên nhướng mắt nhìn. Cô bất ngờ nhận ra người đàn ông ngồi sau tay lái.

Báo chí từng đăng ảnh của anh ta. Anh ta là Cố Diên Chi, phó tổng giám đốc thứ nhất của Ái Đạt, cháu họ của chủ tịch tập đoàn.

Cố Diên Chi ở bên ngoài có vẻ trẻ trung sáng sủa hơn trong ảnh. Không biết anh ta có thật sự xảo quyệt và lợi hại như tin đồn?

Ánh mắt cô di chuyển ra hàng ghế sau. Một người đàn ông ngồi ở đó. Cách lớp kính màu thẫm, Lâm Thiên không nhìn rõ đối phương. Không biết

là nhân vật nào có thể khiến Cố Diên Chi danh tiếng lẫy lừng đích thân lái xe đưa đón?

Cố Diên Chi cũng nhìn thấy người phụ nữ ở bên ngoài, mắt anh ta sáng rực. Cô gái này còn rất trẻ, ngũ quan thanh tú. Cô mặc bộ váy công sở màu đen, để lộ thân hình mảnh mai. Khi cô uyển chuyển đi tới khu nhà xưởng ở đằng sau, từ người cô toát ra vẻ trong lành thoát tục.

Vừa quay đầu, Cố Diên Chi phát hiện Lê Trí Thành cũng quan sát cô gái. Anh ta mỉm cười: “Sao thế, chú quen à?”

Lê Trí Thành thu hồi ánh mắt, lãnh đạm trả lời: “Tôi không quen.”

Nửa tiếng sau, Lâm Thiên có mặt ở phòng Nhân sự của tập đoàn Ái Đạt. Giám đốc bộ phận Nhân sự hết nhìn bản lý lịch trong tay lại nhìn cô gái ngồi trước mặt. Chị ta cảm thấy hơi khó xử.

Thông tin trong lý lịch rất rõ ràng:

Lâm Thiên, nữ, 25 tuổi. Kinh nghiệm làm việc: ba năm.

Hai tháng trước xác nhận tuyển dụng, chức vụ trợ lý CEO. Thời gian bắt đầu làm việc chính là ngày hôm nay.

Tuy nhiên...

Chị ta ngẩng đầu nhìn Lâm Thiên: “Tôi nhớ ra cô. Nhưng thời gian qua, Ái Đạt xảy ra một số biến cố. Báo chí chắc cũng đăng tin tức, cô không biết sao?”

Lâm Thiên hơi ngượng ngùng: “Tôi không rõ lắm.”

Con người cô từ trước đến nay luôn đề cao nguyên tắc “Đối xử tử tế với mỗi người, nhưng càng phải đối xử tốt với bản thân”. Lúc quyết định nhảy việc, Lâm Thiển cho rằng mình làm lụng vất vả mấy năm, hiếm có dịp nghỉ ngơi, cô phải chơi cho đủ vốn mới “tái xuất giang hồ”.

Vì vậy khi nhận được thư mời làm việc, cô tìm các loại lý do, định ngày bắt đầu đi làm vào hai tháng sau. Bởi vì CEO của Ái Đạt đặc biệt tán thưởng cô, đồng thời không cần dùng người gấp nên cho phép cô nhận việc muộn.

Thế là hơn một tháng trời, Lâm Thiển vui chơi thỏa thích ở trời nam biển bắc, còn đi Tây Tạng hơn một tuần. Sau khi gặp nạn ở Tây Tạng, cô mới quay về thành phố Lâm nên thật sự không biết gần đây xảy ra chuyện gì.

Giám đốc bộ phận Nhân sự trầm mặc một lát rồi mở miệng: “Việc kinh doanh của tập đoàn gặp một số khó khăn. Một tuần trước, CEO tiền nhiệm đã bị kỷ luật cho thôi việc. Chức vụ CEO hiện vẫn còn bỏ trống...”

Lâm Thiển im lặng.

Sách hướng dẫn tìm việc làm không dạy cô, nếu chức vụ mà cô tuyển dụng là trợ lý CEO nhưng CEO lại kéo doanh nghiệp xuống bùn, còn bản thân anh ta bị cho thôi việc thì cô nên làm thế nào?

Tại văn phòng Phó tổng giám đốc ở tầng trên cùng, Cố Diên Chi đích thân pha hai cốc trà Phổ Nhĩ, Lệ Trí Thành đứng trước bức tường kính sáng lấp lánh. Anh hơi chau mày, trầm tư quan sát khu nhà xưởng ở bên dưới.

Lúc này, Lệ Trí Thành đã cởi áo khoác, bên trong chỉ mặc áo sơ mi và quần dài màu xanh bộ đội, càng tôn thêm thân hình cao lớn. Có lẽ do được hun đúc bởi cuộc sống quân ngũ nhiều năm, anh chỉ đơn giản đứng yên ở đó cũng bộc lộ khí chất lạnh lạnh nghiêm trang.

Cố Diên Chi mỉm cười, cầm cốc trà đi đến đưa cho anh.

Lệ Trí Thành mở miệng: “Tình hình tệ đến mức nào?”

Cố Diên Chi ngồi xuống ghế sofa ở bên cạnh, uống một ngụm trà mới lên tiếng: “Rất tệ. Vị CEO mà chúng ta phải trả mức lương trên trời đã khiến công ty thiệt hại hai tỷ ở thị trường nước ngoài. Điều quan trọng là anh ta có khả năng che giấu giỏi hơn cả tôi. Bây giờ sự việc bại lộ, anh ta tiêu đời, chúng ta cũng trở tay không kịp.”

Khi nói câu này, Cố Diên Chi không có bất cứ sắc thái biểu cảm nào ngoài vẻ lạnh lẽo.

“Chúng ta còn lại bao nhiêu?”

Lệ Trí Thành không dùng từ chuyên ngành nhưng Cố Diên Chi hiểu ý: “Chú muốn nói đến thị phần? Thị trường nước ngoài là một đồng bưng nhùng khối cần nhắc tới. Về phần thị trường trong nước, bởi vì thời gian trước chúng ta tập trung phát triển thị trường nước ngoài nên nguồn vốn đầu tư bị giảm đi nhiều. Kết quả, các đối thủ cạnh tranh khác thừa nước đục thả câu, ủa đến tranh giành địa bàn. Đặc biệt là công ty Tư Mỹ Kỳ, bọn họ chiếm thị phần của chúng ta nhiều nhất. Thị phần của Ái Đạt từ 20% bây giờ chỉ còn lại 8%.”

Lệ Trí Thành cầm ly trà đứng yên một chỗ. Anh không lên tiếng, chỉ có đầu ngón tay nhẹ nhàng ma sát vào thành cốc.

“Tôi biết rồi.”

Hai người đều im lặng, căn phòng rơi vào trạng thái tĩnh mịch, không khí lan tỏa mùi trà thơm ngát.

Cố Diên Chi nhìn Lê Trí Thành, anh ta chợt có cảm giác người em họ này hơi xa lạ.

Mặc dù hai người từ nhỏ có quan hệ rất tốt nhưng mấy năm nay ít gặp mặt. Sự hiểu biết của anh về Lê Trí Thành chỉ dừng lại ở các tin đồn.

Ví dụ tin đồn sau một loạt cuộc diễn tập quân sự, Lê Trí Thành đạt thành tích xuất sắc. Lần này cậu ta chuyển ngành, bên quân đội gây trở ngại lớn.

Ví dụ tin đồn cậu ta dùng binh quyết đoán dứt khoát, xuất quỷ nhập thần nên có biệt danh là “Con sói của vùng Tây Nam”. Điều này hoàn toàn trái ngược ngoại hình nho nhã của cậu ta.

Mặc dù còn trẻ nhưng ngoài quân sự, cậu ta không có sở thích nào khác. Tiền bạc, đàn bà, quyền lực... đều không dính dáng. Bây giờ là thời đại ăn chơi hưởng lạc, nhưng cậu ta giống một người đàn ông cứng nhắc vô vị sống ở thời đại khác.

Cố Diên Chi hơi nhếch miệng. Không hiểu tại sao chủ tịch đột nhiên có ý định gọi người con trai này về tiếp quản công ty? Tại sao cậu ta lại đồng ý?

Tuy có câu “thương trường như chiến trường”, nhưng đó là hai việc hoàn toàn khác nhau. Chôn thương trường cần sự gian xảo, lừa lọc, nghi kỵ... Lê Trí Thành có thể không?

Tuy anh có khí chất quân nhân vượt trội nhưng không hề có kinh nghiệm kinh doanh. Hơn nữa, cậu ta lại kiêu lời, cao ngạo, lạnh lùng, chẳng bao giờ nói một câu thừa thãi. Người như vậy làm thế nào có thể quản lý doanh nghiệp mấy ngàn công nhân viên?

Lúc này, cô thư ký gõ cửa đi vào, đặt lên bàn một bản lý lịch do phòng Nhân sự chuyển tới.

Cố Diên Chi vẫy tay ra hiệu cô thư ký ra ngoài. Anh ta ngồi xuống ghế của mình, tùy ý lật giở bản lý lịch: “Chắc chắc, bây giờ là lúc nào rồi, tháng này tỷ lệ công nhân viên nghỉ việc đạt 30%. Vậy mà còn có người đến xin việc, không biết người này có cá tính hay là gốc gác đây?”

Lệ Trí Thành vẫn trầm mặc.

Cố Diên Chi nói tiếp: “CEO tiền nhiệm của chúng ta tuy là đồ phá hoại nhưng xử lý quy trình quản lý nội bộ không tồi, tuyển dụng nhiều nhân tài. Người này do anh ta tuyển cho bản thân, chắc cũng có trình độ khá. Dù sao chú cũng cần một trợ lý, thử xem có nên giữ lại hay không?”

“Tùy anh.” Lệ Trí Thành cất giọng lãnh đạm, thể hiện thái độ không có hứng thú với người và việc Cố Diên Chi vừa nhắc tới.

Cố Diên Chi giở đến trang có tấm ảnh, anh ta mỉm miệng: “Này, đây chẳng phải là người đẹp chúng ta vừa gặp hay sao?” Anh ta tùy tiện đọc: “Lâm Thiên, tốt nghiệp khoa Quản trị kinh doanh Đại học X...” Ngừng một vài giây, anh ta nói tiếp: “Từng làm chuyên viên cao cấp bộ phận thị trường của công ty Tư Mỹ Kỳ, đạt thành tích xuất sắc mấy năm liền...”

Nghe đến đây, Lệ Trí Thành ngoảnh đầu nhìn Cố Diên Chi: “Giữ lại.”

Chương 2

Khi nghe câu hỏi đáp “Ý kiến của lãnh đạo” từ giám đốc bộ phận nhân sự, Lâm Thiên cảm thấy khá bất ngờ.

Ngoài bất ngờ, cô cũng hơi cảm động. Bởi vì lời nói của đối phương rất chân thành: “Lâm tiểu thư, một khi đã đưa đến cho cô công việc này, Ái Đạt chúng tôi sẽ không vì công ty tạm thời gặp khó khăn mà nuốt lời. Nếu cô quyết định ở lại, mức lương và cấp bậc sẽ không thay đổi. Còn về chức vụ cụ thể, cần đợi khi nào CEO nhận chức mới có thể xác định. Nếu cô không muốn ở lại công ty, chúng tôi cũng chúc cô tìm được công việc lý tưởng hơn.”

Trong lúc giám đốc bộ phận Nhân sự rời phòng đi tìm lãnh đạo, Lâm Thiển đã dùng điện thoại di động lên mạng tra mọi tin tức liên quan đến Ái Đạt. Vì vậy cô ngẫm nghĩ vài giây, thành khẩn trả lời: “Cám ơn chị, tôi sẽ cân nhắc, ngày mai trả lời chị sau.”

Rời khỏi Ái Đạt vẫn chưa đến mười hai giờ trưa, Lâm Thiển đi bộ về nhà, ăn cơm bụi ở quán nhỏ trước cổng khu chung cư. Sau đó cô lên nhà, mở cửa sổ và bật nhạc. Cô đi ra ngoài ban công gọi điện cho Lâm Mạc Thần.

Bên Mỹ bây giờ là lúc thành phố mới lên đèn. Giọng nói trầm thấp của Lâm Mạc Thần phảng phất mang một vẻ biếng nhác đặc biệt của vùng Manhattan vang lên ở đầu kia điện thoại: “Cuộc điện thoại của em đến muộn hơn sự tưởng tượng của anh.”

Lâm Thiển ủ rũ: “Hóa ra anh biết từ lâu rồi.”

Tình hình gần đây của Ái Đạt râm rộ trên các phương tiện thông tin đại chúng. Người anh trai đang làm công việc đầu tư tài chính tại phố Wall của cô sao có thể không biết?

Lâm Mạc Thần mặc comple màu xám đứng trước bức tường kính ở tầng trên cùng tòa nhà cao chọc trời. Sau lưng anh là nhân viên đang vui đầu phân tích các con số và báo cáo đầu tư. Bên ngoài là ánh đèn rực rỡ như ánh

sao, dòng sông Hudson được dãy nhà cao tầng ở hai bên bờ chiếu sáng lấp lánh, kéo dài về phía xa xa.

Anh cười khẽ một tiếng: “Em có dự định gì không?”

Lâm Thiên cất giọng rầu rĩ: “Dù sao em cũng không đi làm thuê cho anh.”

Lâm Mạc Thần hơi chau mày, ngữ khí vẫn lãnh đạm như cũ: “Vậy hả? Em định đi đâu xin việc?”

Lâm Thiên đáp: “Em đang tính xem có nên ở lại Ái Đạt hay không.”

Xét một cách công bằng, dù hiện tại Ái Đạt lâm vào cảnh khốn cùng nhưng “Lạc đà gầy chết còn to hơn ngựa”, bọn họ có thể vực dậy hay không còn là một ẩn số. Tuy nhiên, buổi tiếp xúc ngày hôm nay để lại cảm giác không tồi cho cô.

“Em cảm thấy nếu cứ từ bỏ như vậy thì hơi đáng tiếc.” Lâm Thiên nói.

Lâm Mạc Thần ngược nhìn bầu trời đầy sao trên nóc tòa nhà cao tầng ở phía đối diện, anh gõ nhẹ ngón tay xuống mặt bàn bên cạnh.

“Lâm Thiên,” anh lên tiếng, “Cảm giác là thứ vô dụng nhất. Em là em gái của anh, em nên dùng lý trí và phương thức khách quan để suy xét vấn đề mới phải.”

Ngữ khí của anh hơi lạnh lùng, lộ vẻ ngạo mạn dạy bảo em gái.

Nhưng Lâm Thiên không để bụng mà “thuận nước đẩy thuyền”, cất giọng mềm mỏng: “Vâng. Vậy anh hãy phân tích khách quan giúp em, nơi đó có đáng để em ở lại hay không?”

Lâm Mạc Thần trầm lặng trong giây lát. Lâm Thiển hồi hộp chờ đợi.

“Có thể thử.” Anh từ tốn đưa ra câu trả lời.

Lâm Thiển cười tủm tỉm. Cô cũng không hỏi anh trai nguyên nhân sâu xa. Bởi vì chắc chắn anh sẽ nói một loạt từ chuyên ngành như giá trị thực, lợi ích thu được... chỉ khiến cô đau đầu.

Ở bên này, khoe miệng Lâm Mạc Thần nhếch lên, anh bình thản lên tiếng: “Chủ tịch Ái Đạt Từ Dung tuổi cao sức yếu, không còn quan tâm đến việc kinh doanh. Con trai cả Từ Dĩ Dương ba năm trước qua đời vì tai nạn ô tô. Với tính cách của Từ Dung, ông ta sẽ không thuê người ngoài một lần nữa. Vì vậy, người có khả năng khả năng tiếp quản công ty nhất gồm: Thứ nhất là Cố Diên Chi, thứ hai là con trai riêng Từ Trùng Yên vẫn đang học ở bên Mỹ, thứ ba là cậu con trai của người vợ trước, thân phận không rõ. Anh sẽ điều tra thêm.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiển gác đầu vào cánh tay, dõi mắt về phương xa.

Một lúc sau, cô bị một cảnh tượng thu hút. Đó là chiếc xe tải quân đội màu xanh chạy trên đường quốc lộ, dừng lại ở cổng tập đoàn Ái Đạt.

Mấy người lính mặc bộ đồ rằn ri đeo ba lô nhảy xuống xe. Chiếc xe tải chuyển bánh, bọn họ đứng ngoài cổng một lúc. Nhanh chóng có người đi ra, dẫn bọn họ vào trong.

Bọn họ là bộ đội xuất ngũ?

Nhắc đến mới nhớ, cuộc gặp gỡ những người lính xuất ngũ ở Tây Tạng là chuyện tốt lành duy nhất đối với Lâm Thiển trong thời gian gần đây.

Trong số bọn họ, không biết có người nào đi làm ở Ái Đạt?

Lâm Thiên quyết định ở lại công ty này.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Thiên hoàn tất thủ tục nhận việc. Tiếp theo, cô được dẫn đi gặp nhân vật trong truyền thuyết Cố Diên Chi.

Cả công ty lan tỏa bầu không khí chán nản khó diễn tả. Vì vậy khi bước vào phòng làm việc rộng lớn, bài trí xa hoa của vị lãnh đạo cao cấp này, Lâm Thiên khó tránh khỏi cảm giác mới mẻ.

Cố Diên Chi ngồi sau bàn làm việc màu tối sơn bóng loáng, cũng đang quan sát cô nhân viên mới trước mặt.

Rõ ràng đây là ứng cử viên chức vụ trợ lý của Lê Trí Thành, không cần anh ta gặp mặt. Nhưng tối qua Lê Trí Thành đã đi Viện điều dưỡng thăm bố, quảng việc này cho anh ta. Hơn nữa, ông chủ trẻ “tiếc chữ như vàng” chỉ truyền đạt một mệnh lệnh: “Tạm thời không công khai”.

Không công khai đương nhiên ám chỉ thân phận và sự xuất hiện của anh ở Ái Đạt.

Cố Diên Chi hỏi Lê Trí Thành: “Tại sao?” Một khi tiếp quản tập đoàn, sớm muộn cũng phải gặp gỡ toàn thể công nhân viên, công khai sớm hay muộn có gì khác biệt?

“Tôi cần tìm hiểu tình hình.” Lê Trí Thành chấp hai tay sau lưng đứng bên cửa sổ, lãnh đạm trả lời: “Bằng phương thức bí mật”.

Cố Diên Chi hơi ngần người. Lê Trí Thành tỏ ra thâm sâu khó đoán. Hóa ra... cậu ta coi đây như tham gia “đánh trận”, muốn tự mình bí mật “điều tra” tình hình trước.

Nghĩ đến đây, Cố Diên Chi không nhịn được cười, ngẩng đầu nhìn Lâm Thiển. Anh ta cất giọng từ tốn: “Chắc cô cũng rõ tình hình của công ty. Nhưng càng khó khăn sẽ càng cần đến người tài. Nếu cô có khả năng, tự nhiên sẽ được trọng dụng. Ngược lại, chúng tôi cũng không cần giữ cô lại để tăng thêm gánh nặng. Tất cả dựa vào bản thân cô.”

Một câu nói lập lờ nước đôi thường thấy, Lâm Thiển gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng.” Bất gặp nụ cười trên gương mặt đối phương, cô nghĩ bụng, xem ra anh ta không xảo quyệt và khó gần như tin đồn.

Cố Diên Chi không rảnh rỗi nói chuyện nhiều. Sau cuộc trao đổi ngắn gọn, anh tuyên bố, Lâm Thiển tạm thời đi Văn phòng CEO, giải quyết công việc vụn vặt thường ngày của bộ phận.

Công việc của Lâm Thiển ở Ái Đạt lặng lẽ bắt đầu trong những ngày lòng người nhón nháo hoảng loạn như vậy.

Văn phòng CEO nghe có vẻ hay ho nhưng trên thực tế chỉ có ba nhân viên gồm cả Lâm Thiển. Trong đó, hai người còn lại là sinh viên mới tốt nghiệp năm nay.

Nhân viên ở phòng Nhân sự giải thích với cô: “Trước đây công ty không có bộ phận này. Sau khi CEO tiền nhiệm nhậm chức, văn phòng CEO mới được thành lập. Vào thời kỳ đỉnh cao, văn phòng CEO có mười sáu, mười bảy người. Khi công ty xảy ra chuyện, mọi người lần lượt xin nghỉ việc.”

Đã đến nước này thì tới đâu hay tới đó. Theo sự chỉ đạo của thư ký Cố Diên Chi, mỗi buổi sáng, Lâm Thiển thu thập các tin tức và bài báo liên quan đến công ty, làm thành nhật báo để các lãnh đạo tham khảo. Các phòng ban mỗi tuần đều có bản tổng kết và kế hoạch công việc. Họ sẽ đưa cho cô một bản, để cô sắp xếp thành một báo cáo độc lập. Tất nhiên, nếu

công ty xảy ra sự việc lớn đột xuất, cô cũng cần thu thập tin tức có liên quan ngay lập tức.

Tóm lại, công việc của Lâm Thiên là không ngừng viết báo cáo và viết báo cáo...

Công việc này rất đơn điệu và vô vị, chẳng liên quan đến việc vận hành của công ty. Lâm Thiên tương đối chán nản, nhưng ngẫm đi nghĩ lại, cô chuyển từ công ty đối thủ cạnh tranh sang bên này, nếu họ giao cho cô công việc quan trọng ở phòng ban quan trọng ngay từ đầu, đó mới là chuyện lạ. Nghĩ như vậy, Lâm Thiên cũng cảm thấy thoải mái hơn, càng chuyên tâm viết báo cáo. Sau mấy ngày, cô đã hoàn toàn nắm rõ tình hình cơ bản của Ái Đạt.

Mỗi ngày, Lâm Thiên đều đặt báo cáo lên bàn làm việc của thư ký Cố Diên Chi, nhưng cũng chẳng biết anh ta có đọc mấy thứ này không. Sau đó, thư ký chuyển lời của Cố Diên Chi, bảo cô vừa nộp báo cáo giấy, đồng thời gửi một bản vào email chỉ định. Lâm Thiên xem địa chỉ email đó: *Apache2013@126.vip.com*. “Apache” là tên tiếng Anh của Cố Diên Chi? Từ này có vẻ không giống tên người, nhiều khả năng là viết tắt chữ cái đầu của một câu từ nào đó. Lâm Thiên nổi hứng suy đoán một hồi nhưng chẳng đâu vào đâu.

Ngày cuối tuần, Lâm Thiên dậy sớm, bắt xe đi Viện điều dưỡng ở một đầu thành phố.

Viện điều dưỡng Lục Uyển được xây mới từ sau năm 2010, bất kể cơ sở hạ tầng hay trang thiết bị cũng đều là loại tốt nhất thành phố. Lâm Thiên xách túi hoa quả, theo cô y tá đi dọc bờ đê xanh mướt một đoạn liền nhìn thấy Hà Thanh Linh ngồi dưới một bóng cây lớn.

Lâm Thiên bất giác đi rón rén đến trước mặt bà: “Mẹ...”

Hà Thanh Linh ngoài năm mươi tuổi, gương mặt nhọn dài của bà đầy nếp nhăn. Bà nhìn con gái bằng ánh mắt bình thản: “Ừ, về rồi à?”

Hai mẹ con trò chuyện một lúc. Phần lớn thời gian là Lâm Thiên mở miệng, Hà Thanh Linh chỉ chăm chú lắng nghe. Không bao lâu sau, bà kêu buồn ngủ, muốn về phòng nghỉ ngơi.

“Con bận rộn công việc, mẹ không giữ con ở lại,” bà nói.

Đợi hộ lý đẩy xe lăn của mẹ đi xa, Lâm Thiên đứng yên tại chỗ một lúc rồi lấy máy di động gọi cho Lâm Mạc Thần.

“Em đang ở Viện điều dưỡng, khí sắc của mẹ có vẻ rất tốt.” Ngừng một hai giây, cô nói tiếp: “Anh có muốn nói chuyện với mẹ không?”

Bên Lâm Mạc Thần đã là đêm khuya, xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng thở đều đều của anh.

“Lâm Thiên”, anh lên tiếng: “Anh không cần biết tình hình của người đàn bà đó.”

Lâm Thiên im lặng.

Kể từ lúc Hà Thanh Linh cương quyết đòi ly hôn chồng, mỗi người nuôi một đứa con, Lâm Mạc Thần chưa một lần gọi bà là “mẹ”.

Buổi chiều, Lâm Thiên đi dạo một vòng quanh thị trấn nhỏ ở gần Viện điều dưỡng, đồng thời thăm bạn học cũ sống ở nơi này. Khi cô rời khỏi nhà bạn học đã hơn chín giờ tối.

Cô từ chối không cho bạn học lái xe đưa về thành phố, cũng không muốn bắt taxi, mà một mình đi bộ ra bến xe buýt. Buổi đêm ở ngoại thành rất yên tĩnh. Bến xe gần như trống không, chỉ có ngọn đèn đường chiếu ánh sáng vàng nhạt.

Chuyến xe cuối nhanh chóng tới nơi.

Lâm Thiên đi xuống cuối xe, tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Bởi vì đây là bến đầu, vẫn chưa tới giờ xuất phát nên người tài xế quay đầu nói to với cô: “Cô gái, còn năm phút nữa, cô chịu khó đợi một lát.” Nói xong, anh ta gục xuống vô lăng ngủ gật.

Lâm Thiên kéo vạt áo khoác, ngắm nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ. Đúng lúc này, cửa xe phía trước vang lên tiếng bước chân, một người đàn ông cao lớn lên xe ô tô.

Lâm Thiên tùy ý ngoảnh đầu liếc người đàn ông, sau đó tiếp tục dõi mắt ra ngoài cửa sổ.

Nhưng vài giây sau, cô đột nhiên quay đầu nhìn anh.

Đèn trong xe tối mờ mờ. Người đàn ông đó mặc áo phao màu xám đậm, quần thể thao đen, đi đôi giày thể thao. Lâm Thiên chỉ liếc qua cũng nhận ra toàn là nhãn hiệu cao cấp. Anh còn đội cái mũ lưỡi trai, vành mũ kéo xuống thấp, chỉ để lộ sống mũi cao và cái cằm sạch sẽ. Tuy không nhìn rõ gương mặt nhưng cô vẫn cảm thấy đó là một người đàn ông tuấn tú.

Tim Lâm Thiên đập nhanh một nhịp.

Cảm giác quen thuộc dội vào lòng cô. Chiều cao và thể hình của người đàn ông này hoàn toàn trùng khớp với người đó. Hơn nữa, cả hai đều tỏa ra

khí chất đặc biệt. Hình dung thế nào nhỉ? Mạnh mẽ, cương nghị, cao ngạo. Dù anh bất động, người khác cũng không thể coi nhẹ sự tồn tại của anh.

Lúc này, anh đã sải bước dài đi tới. Lâm Thiên lập tức ngoảnh mặt về phía cửa sổ.

Bước chân của anh bình ổn vững chãi, anh nhanh chóng đi qua chỗ cô ngồi. Lâm Thiên lén quan sát hình bóng mơ hồ phản chiếu trên cửa kính. Người đàn ông ngồi ở hàng ghế cuối cùng.

Xe buýt nhanh chóng chuyển bánh.

Đêm tối giá lạnh và yên tĩnh, chỉ có tiếng động cơ ô tô chạy trên đường. Lâm Thiên ngồi một lúc, cuối cùng không thắng nổi lòng hiếu kỳ, quay đầu về phía người đàn ông.

Ừm... Anh lại ngủ rồi.

Thân hình cao lớn ngồi ở đó, một cánh tay của anh gác lên thành ghế phía trước, mặt vùi xuống, bàn tay còn lại đặt thoải mái trên đầu gối. Mũ lưỡi trai kéo xuống thấp, hoàn toàn che khuất khuôn mặt anh. Bởi vì chỉ cách hai hàng ghế, Lâm Thiên thậm chí có thể nghe thấy hơi thở đều đều của người đàn ông.

Hi, anh Mèo Lớn!

Lâm Thiên đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Cô nghiêng người về phía trước, cúi thấp đầu, định quan sát mặt anh từ bên dưới xem có phải là người đó hay không? Nhưng trong xe tối mờ mờ, cô chỉ thấy đường nét mơ hồ.

“Cô nhìn gì vậy?” Giọng nói trầm thấp lạnh lạnh đột nhiên vang lên.

Lâm Thiên giật mình, lập tức ngồi thẳng người, hai má nóng ran. Người đàn ông từ từ ngẩng mặt, đôi mắt đen sáng ngời lặng lẽ hướng về phía cô.

“Cô nhìn gì vậy?” Một giọng nói trầm thấp lạnh lạnh đột nhiên vang lên.

Bị bắt tại trận nhưng Lâm Thiên chỉ đỏ mặt vài giây, việc gì cô phải chột dạ?

Cô ngoảnh đầu quang minh chính đại nhìn người đàn ông.

Xung quanh yên tĩnh, chỉ nghe tiếng động cơ xe buýt, ngọn đèn vàng trong xe tối mờ mờ. Anh đã ngồi thẳng người, một tay giữ mũ lưỡi trai, đồng thời ngẩng đầu nhìn cô.

Đó là một gương mặt tuấn tú, dưới cặp lông mày rậm là đôi mắt đen như mặt nước không thấy đáy. Xương gò má hơi nhô cao, khiến đường nét khuôn mặt của anh càng thêm rõ ràng. Bờ môi mỏng mím chặt, tựa hồ chẳng thèm mở miệng nói chuyện. Cả người anh tỏa ra một vẻ nho nhã nhưng lạnh lùng.

Lâm Thiên nở nụ cười tươi với anh: “Tôi đang nhìn anh.”

Người đàn ông vẫn không một chút biểu cảm, đôi mắt của anh trong trẻo và bình tĩnh.

Lâm Thiên nói tiếp: “Anh rất giống một quân nhân mà tôi từng gặp.”

Nói xong câu này, Lâm Thiên im lặng chờ đợi câu trả lời của người đàn ông. Ai ngờ anh giơ tay kéo vành mũ xuống thấp, giống như mất chút nhẫn nại cuối cùng, anh tựa vào thành ghế, lại nhắm mắt ngủ.

Lâm Thiên: “...”

Lúc này, xe buýt đã chạy vào khu vực nội thành. Đèn điện ở hai bên đường chiếu vào cửa sổ ô tô. Lần lượt có mấy người khách lên xe, trong xe dần trở nên náo nhiệt.

Lâm Thiên đeo tai nghe nhạc, tựa vào thành ghế. Cô chăm chú dõi theo cảnh sắc ngoài đường phố. Người đàn ông ở phía sau tuy bất động nhưng cô không thể xem nhẹ sự tồn tại của anh. Anh ngồi thẳng người nên thân hình cao lớn càng nổi bật. Bởi vì vành mũ che khuất đôi mắt, Lâm Thiên cũng không biết anh đã ngủ hay cũng ngắm cảnh đêm như cô. Mặc dù hết sức hiếu kỳ nhưng cô cũng không tiện ngoảnh đầu nhìn chăm chăm người ta.

Một lúc sau, Lâm Thiên tháo tai nghe, lại ngoảnh xuống hỏi người đàn ông: “Này, rốt cuộc anh có phải là người đó không?”

Anh ngồi yên bất động, không hề ngẩng đầu.

“Ừ.” Giọng nói nhẹ như gió thoảng truyền tới.

Lâm Thiên mỉm cười: “Ok, cảm ơn anh.”

Cô quay lại, không tiếp tục làm phiền người đàn ông kia. Sau đó, cô đội mũ áo khoác lên đầu, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

“Đến trạm cuối rồi! Mời mọi người xuống xe, hai người ngồi ở phía sau đừng ngủ nữa!” Một giọng nói thô lỗ vang lên, khiến Lâm Thiên giật mình tỉnh giấc. Cô mở mắt, phát hiện xe buýt đã đỗ trong bến. Ở phía đối diện

bên ngoài đường cách đó không xa chính là cánh cổng quen thuộc của tập đoàn Ái Đạt.

Cô thở hắt ra, bất chợt ngăn người khi bắt gặp hình bóng cao gầy đang xuống xe. Lâm Thiên không khỏi ngạc nhiên, cô tưởng anh xuống nửa đường hoặc khu vực trung tâm thành phố.

Đã hơn mười giờ tối, con đường này vô cùng yên tĩnh, ngọn đèn thưa thớt. Người đàn ông bỏ hai tay vào túi quần đi đằng trước, Lâm Thiên đi sau anh, cách khoảng chục bước chân. Trên con đường dài chỉ có tiếng bước chân của hai người.

Không phải anh cho rằng cô cố tình bám theo anh đấy chứ? Lâm Thiên chợt nảy ra ý nghĩ rất buồn cười.

Lúc này, người đàn ông đã đi đến cổng công ty. Anh đột nhiên dừng lại, Lâm Thiên cũng dừng bước theo phản xạ.

Anh ngoảnh đầu dõi mắt vào bên trong công ty. Bởi vì anh đứng ở nơi có ánh đèn nên Lâm Thiên để ý, dưới sống mũi thẳng của anh, khóe miệng hơi nhếch lên.

Ồ, thì ra anh mỉm cười?

Đúng lúc này, tiếng bước chân rầm rập và tiếng nói chuyện ồn ào mỗi lúc một gần. Máy người bảo vệ từ bên trong công ty đi ra ngoài.

“Tiểu đoàn trưởng!”, “Thiếu tá!”, “Cuối cùng anh cũng đến rồi.”

Lâm Thiên tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, miệng cười tủm tỉm.

Cô tiếp tục đi về nhà, nhưng ánh mắt không rời khỏi đám đàn ông. Máy người bảo vệ mừng rỡ vây quanh anh. Anh hơi hé miệng, không biết nói điều gì, đám bảo vệ đột nhiên cười ha hả. Anh đứng yên ở đó, khóe môi từ đầu đến cuối đều ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

Đột nhiên có một người bảo vệ ngoảnh đầu sang bên này. Phát hiện ra Lâm Thiên, anh ta hơi ngậy ra.

Lâm Thiên cũng nhận ra anh chàng bảo vệ, chính là người lính đồng hương trên chuyến tàu hỏa ở Tây Tạng.

“Đây không phải là... Lâm tiểu thư hay sao?” Anh ta tỏ ra kinh ngạc, cất cao giọng: “Tiểu đoàn trưởng, Lâm tiểu thư cùng đi tàu với chúng ta đang ở kia kia.”

Lâm Thiên dừng bước. Anh hai à... Anh thật sự không cần đặc biệt nhấn mạnh với anh ấy. Thật ra anh ấy còn biết rõ hơn các anh nữa kia.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Lâm Thiên. Lệ Trí Thành cũng quay người nhìn cô, ánh mắt không một chút biểu cảm.

Lâm Thiên liền tiến lại gần: “Chào các anh!” Cô cố tình liếc người đàn ông: “Thiếu tá, tôi cũng chào anh!”

Cố nhân gặp lại luôn là một sự kiện đặc biệt vui vẻ, bất kể là Lâm Thiên, người rất xui xẻo trong thời gian gần đây hay là mấy người bảo vệ mới đến làm việc. Mọi người đều nhiệt tình hỏi han, tất nhiên trừ vị thiếu tá đứng yên lặng một bên. Bây giờ Lâm Thiên mới biết, thì ra bọn họ đều được sắp xếp làm việc ở Ái Đạt.

Về phần vị thiếu tá, những người khác không đề cập, Lâm Thiên cũng không hỏi dò.

Một lúc sau, mấy người bảo vệ lại quay sang Lê Trí Thành, nói vào công ty uống rượu tán gẫu. Căn hộ thuê của Lâm Thiên ở hướng khác, thế là cô mỉm cười chào tạm biệt bọn họ.

Ai ngờ vừa đi vài bước, cô liền nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo.

Là anh chàng đồng hương, anh ta nở nụ cười chất phác: “Lâm tiểu thư, tôi tiễn cô về.”

Lâm Thiên: “Không cần đâu, tôi sống ngay gần đây, là dãy nhà đó.”

Anh ta vẫn không nghe, sánh vai cô đi về phía trước: “Không được, tiểu đoàn trưởng của tôi... À không, bây giờ nên gọi là giám đốc. Giám đốc vừa ra lệnh cho tôi, tôi phải đưa cô về. Hơn nữa đoạn đường này hơi tối, cô là phụ nữ không an toàn. Đi thôi.”

Lâm Thiên rất bất ngờ.

Người đàn ông đó sai cấp dưới đưa cô về nhà?

Cô vô thức ngoảnh đầu, chỉ thấy tất cả đi vào trong cổng, loáng một cái đã không thấy bóng dáng.

Lâm Thiên mỉm cười với anh chàng đồng hương: “Anh ấy là giám đốc ư?”

Anh chàng đồng hương trả lời: “Ừ, cô không biết sao? Tiểu đoàn trưởng cũng làm việc ở Ái Đạt. Có điều quân hàm của cậu ấy cao như vậy, có lẽ là chức giám đốc, tương đương cán bộ bậc trung. Chúng tôi đều đoán anh ấy làm giám đốc bộ phận bảo vệ.”

Buổi tối nằm trên giường, tâm trạng của Lâm Thiển rất tốt.

Anh trai nói không sai, phụ nữ là động vật cảm tính. Dù tập đoàn Ái Đạt đang trong giai đoạn dầu sôi lửa bỏng, nhưng cứ nghĩ đến chuyện được làm việc với mấy anh lính nhiệt tình, cô cảm thấy hết sức ấm áp.

Còn cả vị thiếu tá tính tình kỳ quái nữa chứ. Vừa rồi anh chàng đồng hương tiết lộ cho cô biết: Anh tên Lê Trí Thành, năm nay hai mươi lăm tuổi, là thiếu tá trẻ tuổi nhất của quân khu Tây Nam. Tuy ít nói nhưng anh rất nổi tiếng trong đơn vị.

Một giám đốc bảo vệ đẹp trai kiêu ngạo, quả thực khiến người khác khó nhìn trực diện.

Lâm Thiển không ngờ, ngày thứ hai đi làm, cô đã nghe thấy tin dữ.

Mới sáng sớm, trên mạng xuất hiện tin tức chấn động: *“Túi xách nữ cao cấp chứa chất gây ung thư, ba doanh nghiệp hàng đầu trong ngành đều không tránh khỏi bị liên lụy.”*

Định luật Murphy cho chúng ta biết, sự việc luôn thích phát triển theo chiều hướng tệ hại. Lâm Thiển cảm thấy Ái Đạt đã rơi xuống đáy vực, nhưng không ngờ ở dưới đáy vực sâu vẫn còn có vũng lầy nguy hiểm.

Tầm chiều tối, Lâm Thiển ôm một tập báo cáo bước ra khỏi thang máy của tầng trên cùng. Còn chưa đến cửa văn phòng của Cố Diên Chi, cô đã nghe thấy tiếng quát tháo của anh ta: “Trò gì thế này, viết tin chẳng có trách nhiệm gì cả...”

Lòng Lâm Thiển nặng trĩu.

Vụ scandal “chất gây ung thư” đã bùng nổ hai ngày, tình hình vô cùng nghiêm trọng.

Chất gây ung thư đúng là tồn tại, nhưng cơ quan kiểm nghiệm đã kiểm tra ra vấn đề nằm ở vật liệu, lô vật liệu cao cấp này do công ty châu Âu cung cấp.

Tuy nhiên, người tiêu dùng trong nước không nghe lời giải thích. Hai ngày nay, dưới sự thổi phồng và công kích của các phương tiện thông tin đại chúng và internet, dư luận ngày càng trở nên kích động. Các công ty lớn bao gồm cả Ái Đạt liên tục bị người tiêu dùng trả lại hàng, thậm chí có người còn tuyên bố sẽ kiện ra tòa.

Áp lực đến từ cơ quan nhà nước càng lớn hơn.

Chỉ trong thời gian ngắn, cả tập đoàn Ái Đạt như bị bao phủ bởi lớp sương mù dày đặc chưa từng có.

Cô thư ký ở gian ngoài nở nụ cười bất lực với Lâm Thiển.

Lâm Thiển đặt báo cáo xuống bàn: “Đây là báo cáo tuần và một bản báo cáo sự kiện đột xuất.”

Khi đi đến cửa thang máy, cô chợt nghe hai cô tiếp tân nói nhỏ: “Anh chàng đẹp trai vừa rồi là ai vậy?”

“Hình như là bạn của Cố tổng, nghe nói là một quân nhân giải ngũ.”

Báo cáo của Lâm Thiển đặt trong đồng văn bản, được chuyển tới bàn làm việc của Cố Diên Chi. Tập báo cáo nằm ở đó một thời gian cũng không

ai sờ tới. Mãi đến lúc trời tối, một bàn tay lớn rút riêng tập báo cáo của cô ra ngoài, giở từng trang xem xét kỹ lưỡng.

Cố Diên Chi nổi nóng hai ngày nay, bây giờ mới thở hắt ra, nhưng tâm trạng của anh ta vẫn không thả lỏng chút nào.

Cho tới thời điểm này, các đối thủ cạnh tranh, gồm cả Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ đều giữ thái độ im lặng. Ái Đạt nên ứng phó sự việc này thế nào, lãnh đạo cao cấp của công ty xảy ra tranh cãi lớn.

Có người kiến nghị nên chủ động đứng ra xin lỗi, nhận hết trách nhiệm.

Nhưng đa số cho rằng nên im lặng, bởi vì súng chỉ bắn trúng con chim thò đầu ra ngoài. Dẫu sao bây giờ các công ty có thực lực mạnh hơn Ái Đạt cũng đều làm vậy.

Là người phụ trách tạm thời trước khi Lê Trí Thành chính thức nhậm chức, bất kể quyết định ra sao, Cố Diên Chi cũng phải đối diện với áp lực rất lớn.

Vừa ngoảnh đầu, anh ta liền bắt gặp Lê Trí Thành đang ngồi ở ghế sofa, thần sắc rất tập trung.

Anh ta kéo cà vạt ném xuống bàn, đi tới hỏi: “Chú xem gì vậy?”

Lê Trí Thành không ngẩng đầu.

So với vẻ trầm mặc khi mới đến công ty, bây giờ dường như Lê Trí Thành đã thích ứng với hoàn cảnh, thân hình cao lớn của anh tựa vào thành ghế một cách thư thái, đôi chân dài vắt chéo, tư thế rất thoải mái.

“Anh chưa đọc sao?” Anh từ tốn hỏi lại.

Cố Diên Chi ngồi xuống cạnh Lê Trí Thành, lắc đầu: “Tôi không thích đọc mấy thứ này. Đối với tôi, tin tức có giá trị nhất là phải dùng tai để nghe, chứ không phải dùng mắt đọc. Một nhân vật dù quan trọng hay không, vô tình bộc lộ thông tin nhiều khi còn giá trị hơn cả trăm trang báo cáo.”

Lê Trí Thành không tỏ thái độ, tiếp tục dán mắt vào bản báo cáo. Thấy anh dùng bút khoanh một đoạn, Cố Diên Chi bỗng dưng có hứng thú, cũng ghé sát đọc cùng.

Lướt qua một đoạn, anh ta hơi ngạc nhiên, sau đó ngoác miệng cười.

Bản báo cáo của Lâm Thiển đưa ra kiến nghị của cô về sự kiện lần này.

Quan điểm của cô là, Ái Đạt nên đứng ra xin lỗi và nhận trách nhiệm đầu tiên.

Phần trước của bản báo cáo đề cập đến những trường hợp điển hình, giải quyết nguy cơ thành công trong lịch sử ngành thương mại. Đồng thời, cô cũng tiến hành phân tích tâm lý của người tiêu dùng. Về cơ bản, báo cáo rất cụ thể, rõ ràng, đâu ra đấy.

Đoạn được Lê Trí Thành khoanh tròn có nội dung như sau:

“Việc Ái Đạt là công ty đầu tiên đứng ra nhận lỗi sẽ khiến các đối thủ cạnh tranh càng rơi vào hoàn cảnh khó khăn.

Nếu không làm như chúng ta, bọn họ sẽ trở thành tiêu điểm công kích của dư luận, phải đối diện với áp lực lớn hơn bây giờ gấp nhiều lần, sẽ là mục tiêu trút sự phẫn nộ của người tiêu dùng.

Do đó bọn họ buộc phải làm theo chúng ta.

Nhưng dù bọn họ có xin lỗi đi chăng nữa, trong lòng người tiêu dùng, đối tượng đầu tiên đứng ra nhận lỗi mới thật sự thành tâm thành ý, còn bọn họ chỉ là kẻ bắt chước, hết cách nên mới phải làm vậy. Người tiêu dùng sẽ giảm sút niềm tin vào bọn họ.

Các công ty đều thiệt hại về mặt kinh tế, nhưng đổi lại danh tiếng khác nhau. Ái Đạt có thể nhờ sự kiện này, đánh vào đối thủ cạnh tranh một cách hữu hiệu.”

Cố Diên Chi đứng thẳng người, sờ cằm: “Chưa bàn đến chuyện quan điểm của cô ta có lý hay không, một cô gái trông có vẻ hiền lành, không ngờ cách xử lý công việc lại quyết liệt như vậy.” Nói xong anh ta cười tủm tỉm.

Lệ Trí Thành ở bên cạnh cũng mỉm cười. Anh đóng tập báo cáo, ném lên bàn uống trà.

Cố Diên Chi hỏi: “Chú định bao giờ lộ diện?”

“Đợi giải quyết xong vụ này, tôi sẽ tiếp quản công ty.”

Sáng sớm ngày hôm sau, một thông báo được gửi đến các phòng ban của Ái Đạt.

Công ty quyết định thành lập tổ công tác chuyên trách xử lý khủng hoảng lần này. Tổ công tác gồm mười người, đều là cốt cán của các bộ phận quan trọng. Lãnh đạo công ty cũng yêu cầu kể từ hôm nay trở đi, mọi người sẽ dọn vào ký túc của tập đoàn, sống và làm việc khép kín. Lâm Thiên, cái tên vẫn còn xa lạ với nhân viên trong công ty nằm ở cuối danh sách.

Nhận được thông báo, Lâm Thiên liền về nhà lấy quần áo và đồ dùng cá nhân. Cô tranh thủ gọi điện cho Lâm Mạc Thần.

Phản ứng của Lâm Mạc Thần hết sức bình thản: “Bọn họ đang thử em.”

Anh cho rằng một nhân viên vừa mới vào làm việc, hơn nữa còn đến từ công ty đối thủ cạnh tranh, cho dù có tư chất tốt cũng không thể gia nhập tổ công tác quan trọng như vậy. Chủ yếu là bọn họ muốn thử xem có thể dùng được cô, liệu cô có phải là gián điệp của Tư Mỹ Kỳ hay không?

Lâm Thiên chẳng hề bận tâm, cô nói: “Cũng do bản báo cáo của em thu hút sự chú ý của lãnh đạo, bằng không đến cơ hội được thử thách cũng chẳng có. Binh đến tướng ngăn, nước lên đập chặn, cứ để bọn họ tha hồ “thả ngựa”^[1].”

[1] Thời cổ các tướng quân cưỡi ngựa đánh trận, đứng dàn hàng ngang, đối địch với nhau, một khi khai chiến, sẽ xếp ngựa đánh xáp lá cà. Vì thế cụm từ “thả ngựa” dùng để chỉ ý tiếp nhận sự khiêu chiến của đối phương, rằng ta chuẩn bị xong rồi, người hãy chịu chết đi.

Nghe lời nói cao ngạo của em gái, Lâm Mạc Thần cười cười. Anh cất giọng điềm tĩnh: “Một tập đoàn lớn suy sụp nhanh như vậy, không biết chừng nội bộ Ái Đạt tồn tại gián điệp cũng nên. Doanh nghiệp ở trong nước, chuyện gì cũng có thể làm ra, em hãy cẩn thận đấy.”

Chương 3

Đúng là Cô Diên Chi nghi ngờ tập đoàn có nội gián.

Nhưng khi chứng kiến biện pháp ứng phó của Boss nhà mình, anh ta vẫn giật mình kinh ngạc.

Ánh nắng mùa đông vừa trong lành vừa âm áp chiếu vào phòng, Lê Trí Thành mặc bộ đồ thể thao màu sáng, đứng trước bàn làm việc của Cố Diên Chi. Gương mặt anh hết sức trầm tĩnh. Tài liệu và đồ vật trên bàn bị dọn sang giá sách bên cạnh, thay thế vào đó là mười mấy đầu camera mini hình cái cúc màu đen bóng loáng. Trên tay Lê Trí Thành là một thiết bị hình thù kỳ lạ. Anh hơi chau mày, chăm chú điều chỉnh máy móc.

Cố Diên Chi cầm một camera giơ lên trước mắt ngắm nghía: “Đừng nói với tôi, chú định dùng mấy thứ này để theo dõi tổ công tác đấy nhé?”

Lê Trí Thành vẫn tiếp tục điều chỉnh thiết bị.

“Anh nói đã xếp đối tượng tình nghi vào tổ công tác.” Anh cất giọng hết sức bình thản.

Câu trả lời này coi như thừa nhận.

Từ trước đến nay Cố Diên Chi là người to gan hơn trời. Cũng phải thôi, bọn họ phải nhanh chóng tìm ra gián điệp nên không thể câu nệ tiểu tiết. Đoán Lê Trí Thành không hiểu về quy định pháp luật có liên quan, anh ta thẳng thắn phát biểu: “Được. Nhưng tôi sẽ cử người đi giải quyết vụ này. Dù sao... cũng không phải hành vi hợp pháp, tôi và chú đừng nhúng tay vào.”

Lê Trí Thành dừng động tác, nhướng mắt nhìn Cố Diên Chi: “Anh cho rằng tôi là một kẻ mù pháp luật?”

Cố Diên Chi ngẫm nghĩ, nghiêm túc trả lời: “Không chắc.” Nói xong anh ta phì cười.

Lệ Trí Thành ném tờ giấy xuống trước mặt anh ta.

Cố Diên Chi cúi đầu xem xét, thì ra là một bản vẽ mặt phẳng. Trên bản vẽ là tòa văn phòng độc lập và khu ký túc của nhân viên. Lệ Trí Thành đã đánh dấu nơi lắp đặt camera theo dõi, gồm phòng hội nghị, phòng làm việc, góc cầu thang hẻo lánh, lối ra vào... Những vị trí này không xâm phạm đời sống riêng tư của nhân viên. Tuy nhiên, do bố trí dày đặc, chỉ cần rời khỏi phòng ký túc, các thành viên thuộc tổ công tác sẽ ở trong tình trạng bị giám sát toàn diện.

“Chú không mù pháp luật, không mù một chút nào.” Cố Diên Chi đòi giọng khen ngợi Lệ Trí Thành, đồng thời chỉ vào thiết bị trên tay anh: “Đây là cái gì vậy?”

Lệ Trí Thành đặt thiết bị xuống bàn, bỏ hai tay vào túi quần: “Máy dò tín hiệu.” Thấy Cố Diên Chi vẫn không hiểu, anh giải thích: “Trong vòng bán kính máy quét, nếu có người sử dụng các thiết bị phát tín hiệu như điện thoại di động hay vô tuyến điện, nó sẽ dò ra và tự động cắt đứt tín hiệu sau 0,08 giây.”

Lần này Cố Diên Chi đã hiểu rõ vấn đề. Bởi vì anh ta ra lệnh, thành viên thuộc tổ công tác phải nộp hết máy di động, chỉ được sử dụng điện thoại cố định. Nếu nội gián lén lút ra ngoài gọi điện trong thời gian này, bọn họ có thể bắt quả tang ngay tại trận.

Biện pháp công nghệ cao này không gì đáng phàn nàn, chỉ có điều...

Cố Diên Chi trầm mặc trong giây lát, gật đầu đồng tình: “Rất tốt. Kể từ khi chú đến đây, công tác bảo mật của công ty chúng ta đã nâng cấp đến trình độ cuộc chiến gián điệp rồi.”

Câu nói này ít nhiều mang tính hài hước, tuy nhiên Lê Trí Thành không hề có phản ứng. Anh vẫn cắm cúi sắp xếp lại đồng “bảo bối” của mình.

Cố Diên Chi đề mặc anh muốn làm gì thì làm, anh ta còn một cuộc họp. Vừa định đi khỏi văn phòng, anh ta chợt nghe thấy Lê Trí Thành lẩm bẩm câu gì đó.

Ban đầu anh ta không nghe rõ, khi đi ra ngoài, anh ta mới có phản ứng, vừa rồi Lê Trí Thành nói: “Binh bất yếm trá^[1].”

[1] Binh bất yếm trá: Kẻ dùng binh cần sử dụng mọi thủ đoạn để đạt mục đích.

Lâm Thiên cũng đang âm thầm quan sát xem trong tổ công tác có nội gián hay không?

Đây là cuộc họp đầu tiên của tổ công tác. Mười người ngồi trong phòng hội nghị, đợi tổ trưởng hữu danh vô thực Cố Diên Chi xuất hiện.

Ngoài Lâm Thiên, tất cả đều là người “lỗi đời” ở chốn công sở. Mọi người thân mật trò chuyện vui vẻ, Lâm Thiên cũng tự giới thiệu về bản thân. Chỉ có điều, cô thấy ai cũng bình thường, từ nữ chủ quản của bộ phận Hành chính ngoài ba mươi tuổi, nhân viên kỹ thuật trẻ tuổi của phòng Kỹ thuật đến tay giám đốc tuổi trung niên của bộ phận Quản lý sản xuất...

Cố Diên Chi và thư ký nhanh chóng đi vào, anh ta vẫn giữ dáng vẻ ngạo mạn của một vị Boss như thường lệ. Anh ta không dông dài, phát biểu vắn tắt và nhấn mạnh tình hình nghiêm trọng trước mắt. Anh ta cũng cho biết sẽ đích thân theo sát quá trình xử lý khủng hoảng. Sau đó, Cố Diên Chi động viên mọi người, nhấn mạnh chỉ cần thành công vượt qua khó khăn, mọi người sẽ là “công thần” của công ty.

Nghe xong, mọi thành viên thuộc tổ công tác đều lộ tâm trạng căng thẳng nhưng cũng tràn đầy tự tin.

Cuối cùng là tiết mục phân bổ nhiệm vụ.

Với tư cách tổ phó, chủ quản bộ phận Hành chính thay Cố Diên Chi phân công công việc. Có người phụ trách liên lạc với giới truyền thông, có người phụ trách làm việc với cơ quan nhà nước, người thì chịu trách nhiệm lên nội dung bản thảo...

Lâm Thiên là người cuối cùng được phân công, công việc của cô là... tạp vụ.

Buổi tối ngày đầu tiên, tổ công tác làm việc thâu đêm, thậm chí bao gồm cả Cố Diên Chi. Trải qua vô số cuộc tranh luận kịch liệt và không ngừng chỉnh sửa, đến khi trời sáng, phương án xử lý khủng hoảng sơ bộ về cơ bản đã được xác định.

Bất chấp sự phản đối của số đông, Cố Diên Chi kiên trì quan điểm Ái Đạt đứng ra xin lỗi đầu tiên, đồng thời thu hồi tất cả sản phẩm có vấn đề, chịu mọi tổn thất. Hơn nữa, ý tưởng của anh ta còn mở rộng hơn Lâm Thiên: Tuyệt đối giữ bí mật vụ này, tổ chức cuộc họp báo quy mô lớn chưa từng thấy, công khai thư xin lỗi với lời lẽ quyết liệt, mạnh mẽ... Phải làm đến mức kêu một tiếng thiên hạ kinh ngạc, người tiêu dùng chấn động, cũng khiến đối thủ cạnh tranh ngỡ ngàng, trở tay không kịp.

Lâm Thiên cảm thấy hơi kính nể Cố Diên Chi.

Theo phương hướng này, mỗi người đều bắt đầu bận tới mắt tới mũi.

Mười một giờ đêm ngày hôm sau, Lâm Thiên một mình làm thêm ở văn phòng.

Con người không phải sắt thép, đến tầm chạng vạng tối, cuối cùng Cố Diên Chi cũng cho tổ công tác về ký túc nghỉ ngơi, ngày mai tiếp tục chiến đấu. Bởi vì cần photo và đóng thành quyển tài liệu truyền thông dùng cho buổi họp báo, Lâm Thiên phải ở lại văn phòng.

Đêm mùa đông ở phương Nam buốt giá đến xương tủy. Phòng làm việc vừa rộng lớn vừa thông thoáng, mở điều hòa nóng cũng không có tác dụng. Chính vì vậy, người bảo vệ phụ trách tòa nhà này đã đốt than củi để mọi người sưởi ấm.

Người bảo vệ đó chính là cấp dưới của Lệ Trí Thành, đồng hương của Lâm Thiên, tên Cao Lãng. Hai ngày nay, anh ta giúp Lâm Thiên không ít việc, ví dụ gọi cơm hộp, lấy nước, đưa tài liệu...

Buổi đêm yên tĩnh, Lâm Thiên ngồi bên cạnh chậu than sưởi ấm hai tay. Bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ một màu u ám. Xung quanh vô cùng vắng lặng, chỉ có âm thanh trầm thấp từ máy photo, khiến phòng làm việc càng trở nên tĩnh mịch.

Một lát sau, có người đi vào văn phòng. Là Cao Lãng, anh ta cầm một cái túi nặng trĩu, đẩy cửa đi đến bên Lâm Thiên: “Sao cô vẫn chưa về?”

Lâm Thiên cười với anh ta: “Tôi sắp xong rồi.”

Cao Lãng chọn đồ trong túi đưa cho Lâm Thiên. Là bốn củ khoai lang tròn vo.

“Khoai ở quê tôi đây, ngọt lắm. Chắc cô cũng đói bụng rồi? Cầm lấy nướng ăn đi. Cô đặt trên than củi, sẽ chín nhanh thôi.”

Lâm Thiên hết sức vui mừng, đúng là cô đang đói bụng. Cô liên tục nói cảm ơn, Cao Lãng nở nụ cười hồn hậu, anh ta không dám ở trong văn phòng lâu, liền quay người đi ra ngoài.

Vừa đến cửa tòa nhà văn phòng, Lê Trí Thành liền ngửi thấy một mùi thơm phức. Anh ngoảnh đầu, bắt gặp Cao Lãng đang ngồi xồm trong phòng bảo vệ, há to miệng ăn khoai lang.

Lê Trí Thành mở cửa đi vào, Cao Lãng nhảy dựng lên như tấm lò xo, anh ta vội nhét miếng khoai lang còn lại vào mồm: “Tiểu đoàn trưởng... À không, giám đốc!”

Lê Trí Thành gật đầu. Anh cũng không lên tiếng mà thản nhiên ngồi xuống cạnh Cao Lãng, nhặt một củ khoai lang từ chậu than bóc ăn.

Nhanh chóng giải quyết xong một củ, Lê Trí Thành ngẩng đầu nhìn Cao Lãng. Cao Lãng không hiểu ý, cũng mở to mắt nhìn anh.

Lê Trí Thành hỏi: “Còn không?”

Cao Lãng cười: “Số còn lại tôi đưa hết cho Lâm Thiên rồi.”

Lê Trí Thành ngẩng đầu quan sát tầng hai vẫn sáng đèn: “Cô ấy chưa về à?”

“Vâng, cô ấy chưa xong việc. Một cô gái trẻ đêm hôm vẫn phải lọ mọ như vậy. Giám đốc, anh có cảm thấy ông chủ công ty chúng ta bóc lột nhân viên quá đáng và hơi keo kiệt không?”

Lệ Trí Thành: “...”

Lâm Thiên một mình ngồi chờ photo tài liệu, cảm thấy vô vị, cô liền rút quyển tiểu thuyết trong túi xách ra đọc.

Một lúc sau, không khí lan tỏa mùi khoai lang nướng thơm nồng.

Chín rồi? Lâm Thiên vừa nghĩ vừa thò tay cầm củ khoai, trong khi vẫn dán mắt vào quyển sách. Khi củ khoai tròn nằm trong tay, cô mới có cảm giác nóng bỏng.

“Ôi!” Lâm Thiên vội ném củ khoai xuống đất, nhăn mặt, ra sức vẫy tay.

Nóng thật đấy!

Củ khoai nướng lăn lông lóc về phía cửa ra vào, đến chân một người. Người đó liền cúi xuống nhặt lên.

Lâm Thiên ngẩng đầu nhìn người vừa xuất hiện.

Hôm nay anh mặc áo phao đen, thân hình cao lớn nổi bật như cây trúc, đứng yên ở đó.

“Lệ Trí Thành, anh đến làm gì vậy?”

Lệ Trí Thành liếc Lâm Thiên, ánh mắt anh dừng lại ở ngón tay bị bỏng của cô. Sau đó anh đi tới, bỏ củ khoai lên bàn.

“Tôi đến lấy tài liệu cho Cố tổng.” Anh đáp.

Thật ra bản thân Lê Trí Thành muốn xem tài liệu, hỏi Cố Diên Chi, Cố Diên Chi nói bây giờ văn phòng chắc không có người, cứ cầm chìa khóa tự mở cửa là được.

Lâm Thiên nhìn tấm thẻ đeo trước ngực anh, là thẻ ra vào chuyên dùng cho tòa nhà này. Thế là cô gật đầu, vừa định hỏi đôi phương cần tài liệu gì, cô chợt nhớ ra, tay vẫn còn bồng rác.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

“Không được, tôi phải đi xả nước lạnh bây giờ.” Lâm Thiên đứng dậy.

Lúc này đã là nửa đêm, bên ngoài gió thổi lá cây xào xạc, các tòa nhà trong công ty đều tắt đèn, xung quanh tối om. Hành lang cũng tối như hũ nút.

Lâm Thiên đi ra ngoài cửa. Nhưng cô chợt khựng lại, ngoảnh đầu nhìn Lê Trí Thành.

Anh vẫn đứng yên một chỗ bất động.

“Anh mau đi theo tôi.” Lâm Thiên điềm nhiên nói với anh.

Lê Trí Thành nhướng mắt nhìn cô.

Lâm Thiên đưa ra lý do chính đáng: “Tuy Cố tổng sai anh đến lấy tài liệu nhưng ở đây có rất nhiều tài liệu cơ mật. Tôi không thể để anh một mình ở lại nơi này, anh hãy đi theo tôi.”

Lê Trí Thành liếc cô, không nói một lời, đi thẳng ra ngoài văn phòng. Lâm Thiên lập tức đi theo anh.

Đầu hành lang là một dãy bồn rửa tay. Lê Trí Thành đã bật ngọn đèn trên trần nhà, ánh đèn vàng ấm áp chiếu xuống bồn rửa bóng loáng. Anh bỏ hai tay vào túi quần, đứng bên cạnh cô.

Lâm Thiển rất hài lòng, giơ tay mở vòi rồi đưa ngón tay bị bỏng xuống dưới làn nước.

“Ôi!” Lạnh quá.

Miền Nam không có hệ thống sưởi ấm, nước trong vòi chẳng khác nào nước đá. Lâm Thiển mới xối một lúc đã không chịu nổi. Cô rút tay về, tắt vòi nước: “Lạnh quá, được rồi, tôi về bôi thuốc sau.”

“Tiếp tục xối nước.” Giọng nói trầm thấp mạnh mẽ vang lên bên tai cô: “Ít nhất năm phút.”

Lâm Thiển hơi ngẩn người, liếc anh một cái.

Anh vẫn giữ vẻ mặt vô cảm như thường lệ. Có lẽ bởi vì câu vừa rồi mang ngữ khí ra lệnh nên ánh mắt của anh tựa như thêm phần nghiêm nghị.

Tích cực thật đấy.

Lâm Thiển im lặng nhìn xuống tay mình. Sau đó, cô lại thò tay xuống dưới làn nước lạnh, nghiến răng chịu đựng.

Ánh mắt của Lê Trí Thành âm thầm di chuyển từ mặt Lâm Thiển xuống bàn tay bị bỏng của cô. Dưới làn nước xối xả, ngón tay cô thon thả trắng trẻo, nơi bị bỏng đỏ hồng như được tô thêm màu sắc.

Quan sát vài giây, Lê Trí Thành lại đưa mắt ra khu nhà xưởng rộng lớn ở bên ngoài.

Năm phút sau.

Lâm Thiển chốc chốc nhìn đồng hồ. Vừa hết thời gian, cô liền giơ tay tắt vòi nước, không nhiều cũng không ít hơn một giây.

Cô cúi đầu quan sát ngón tay mình rồi giơ lên cho anh xem, khoe miệng nở nụ cười ngọt ngào: “Cảm ơn anh, đúng là hiệu nghiệm thật đấy.”

Lệ Trí Thành bình thản gật đầu.

Lâm Thiển nói tiếp: “Hoàn toàn bị đông cứng nên tôi không còn cảm thấy đau nữa.” Nói xong, cô mỉm cười, quay người đi về văn phòng.

Lệ Trí Thành đứng yên một chỗ, nhìn cô vừa đi vừa thử cử động ngón tay. Gương mặt anh cuối cùng cũng ẩn hiện ý cười. Anh thông thả đi theo cô.

Quay về phòng làm việc, Lâm Thiển cẩn thận gọi điện thoại cho Cố Diên Chi: “Cố tổng, rất xin lỗi đã làm phiền giấc ngủ của anh. Tôi đang ở văn phòng, giám đốc Lệ Trí Thành vừa đến lấy tài liệu. Tôi muốn xác nhận với anh một chút.”

Ở đầu kia điện thoại, giọng nói của Cố Diên Chi vẫn hết sức tỉnh táo, còn mang theo ý cười khó đoán: “Giám đốc Lệ Trí Thành? Ừ, là tôi bảo cậu ấy đến lấy, cô đưa cho cậu ấy đi.”

Lâm Thiển sắp xếp tài liệu, đưa cho Lệ Trí Thành: “Tài liệu truyền thông vẫn đang photo, mấy phút nữa mới xong. Đợi tôi kiểm tra lại một lượt rồi đưa cho anh một bản. Anh ngồi chờ tôi một lát.”

Lệ Trí Thành im lặng ngồi xuống phía đối diện cô.

Căn phòng rất yên tĩnh, hai người ngồi một lúc, Lâm Thiên mở miệng trước: “Chúng ta ăn hết khoai lang đi.”

Lệ Trí Thành nhìn cô bằng ánh mắt trầm tĩnh. Tưởng anh không ăn, Lâm Thiên định nói một mình tôi ăn vậy, chợt nghe anh thốt ra một từ: “Ừ.”

Lâm Thiên chỉ có một ngón tay bị bỏng nên vẫn có thể bóc vỏ khoai như thường. Cô cẩn thận bóc hết vỏ, chợt phát hiện Lệ Trí Thành đã bắt đầu đánh chén.

Hai người ngồi đối diện nhau bên chậu than hoa. Anh lặng lẽ ăn khoai, bộ dạng rất nho nhã.

Về nguyên nhân tại sao anh rời quân đội đến doanh nghiệp làm việc, Lâm Thiên rất hiếu kỳ nhưng do cô và anh mới chỉ quen biết sơ sơ nên cô không tiện dò hỏi, chỉ tùy tiện mở miệng: “Anh có thích ứng với công việc mới không?”

Lệ Trí Thành dừng động tác: “Cũng tạm ổn.”

Lâm Thiên gật đầu, không tiếp tục hỏi thêm điều gì.

Lâm Thiên nhanh chóng ăn hết một củ khoai, cô đã no bụng. Thấy anh vẫn không ngừng ăn, cô nói: “Tôi ăn no rồi. Anh giải quyết hết số còn lại đi.”

Thế là Lệ Trí Thành trầm mặc ăn nốt hai củ khoai lang.

Lâm Thiên sắp xếp xong mọi tài liệu. Cô ngáp dài, đưa một quyển cho anh: “Đủ rồi đây.”

Lê Trí Thành một tay cầm tập tài liệu dày, anh đứng yên bất động, nhìn cô chăm chú.

Lâm Thiên chớp mắt: “Còn chuyện gì sao?”

“Tôi có thuốc trị bỏng.” Anh cất giọng lãnh đạm và rõ ràng.

Mấy ngày nay, “Thái tử” kiêm Tổng giám đốc công ty Tư Mỹ Kỳ Trần Tranh tự bỗng nhiên có tâm trạng thấy nóng ruột khó chịu.

Ví dụ vào thời khắc này, mí mắt phải của anh ta giật liên tục, cũng không rõ nguyên nhân vì sao.

Anh ta không tin đây là điềm báo trước điều gì, mà tin tưởng vào trực giác của mình hơn. Bây giờ là thời điểm thành phố mới lên đèn, bên ngoài cửa sổ lung linh rực rỡ, vừa tĩnh mịch vừa âm áp. Trần Tranh ngả người vào ghế Tổng giám đốc, nhắm mắt hồi tưởng lại chuyện xảy ra trong mấy ngày qua.

Vụ scandal “vật liệu gây ung thư” là một sự cố nguy hiểm, nhưng cũng không đến nỗi quá nghiêm trọng. Trong ngành này, chẳng ai là kẻ ngốc, bởi vì pháp luật không trừng phạt đám đông, hơn nữa bản thân người tiêu dùng cũng là động vật mau quên. Chỉ cần nín thở chờ phong ba bão táp qua đi, người tiêu dùng sẽ quay lại mua sắm bình thường, việc kinh doanh sẽ nhanh chóng hồi phục.

Việc đàm phán dự án mua bán với tập đoàn Minh Thịnh nổi tiếng trong nước diễn ra hết sức thuận lợi. Tuy có đối thủ cạnh tranh mạnh là công ty Tân Bảo Thụy nhưng Trần Tranh tin tưởng anh ta sẽ giành được đơn hàng lớn này. Về phần Ái Đạt? Nếu là trước kia, Trần Tranh sẽ coi là đối thủ cạnh tranh lớn nhất, còn bây giờ...

Không biết có bỏ qua điều gì không nhỉ?

Ngẫm nghĩ một lúc, Trần Tranh gọi trợ lý vào phòng làm việc.

“Hãy gọi điện thoại cho bọn họ, hỏi thăm tình hình của hai công ty.”
Trần Tranh lên tiếng.

Người trợ lý hiểu ý, “bọn họ” tức là nội gián cài ở Tân Bảo Thụy và Ái Đạt.

Anh ta gọi điện cho người ở Tân Bảo Thụy. Đầu kia nhanh chóng bắt máy, cho biết tình hình diễn ra bình thường. Nhà máy của Tân Bảo Thụy vẫn sản xuất, bộ phận marketing vẫn hoạt động như thường lệ. Chỉ có điều, họ tạm hoãn việc tung ra sản phẩm mới, để tránh mũi nhọn của vụ scandal “vật liệu gây ung thư”.

Trần Tranh rất hài lòng. Tân Bảo Thụy không hổ danh là “anh cả” trong ngành, lần này xử lý không tồi.

Người trợ lý lại gọi điện cho nội gián ở Ái Đạt. Đầu kia không mở máy. Trần Tranh nghiêm mặt, ngồi thẳng người.

Một lúc sau gọi lại, đối phương vẫn tắt máy.

Người trợ lý ngập ngừng: “Hay là hết pin? Để tôi đi kiểm tra lại.”

Trần Tranh phát tay ra hiệu cho trợ lý đi ra ngoài. Lại ngồi tựa vào thành ghế một lúc, anh ta rút điện thoại, tìm một số trong danh bạ.

Là số của Lâm Thiên.

Trong hai mươi tám năm cuộc đời, Lâm Thiển là người phụ nữ đầu tiên ném trả bó hoa vào mặt anh ta. Nghe nói cô đi Ái Đạt, còn thăng chức làm trợ lý CEO. Xem ra người phụ nữ này chẳng coi ông chủ cũ ra gì.

Trần Tranh nhếch mép, chậm rãi ấn nút gọi.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy...”

Trần Tranh ném điện thoại xuống bàn, lại gọi trợ lý dặn dò: “Ái Đạt không bình thường, sắp tới chắc sẽ có hành động lớn. Tên Cố Diên Chi bây giờ kiểm soát công ty, ai biết hấn giờ trò gì. Cậu đi điều tra ngay cho tôi.”

Buổi đêm yên tĩnh, bầu trời không một vì sao, chỉ có ánh đèn thấp thoáng trong khuôn viên của công ty.

Lệ Trí Thành đi trước, Lâm Thiển theo sau, cách ba bốn bước chân. Cả hai đi về tòa nhà ký túc cách đó mấy trăm mét. Giày bột ngắn của Lâm Thiển giẫm xuống nền xi măng trắng xám, phát tiếng lộp cộp nhẹ nhẹ. Cô ngẩng đầu nhìn thân hình cao lớn ở phía trước.

“Không biết năm nay bao giờ mới có tuyết rơi?” Lâm Thiển lẩm bẩm.

Vốn tưởng Lệ Trí Thành không trả lời, nhưng giọng nói trầm thấp bình thản đột nhiên vang lên: “Cô hy vọng có tuyết?”

Anh vẫn bỏ hai tay vào túi quần, tiếp tục đi về phía trước. Bởi vì vừa mở miệng, trước mặt anh xuất hiện làn khói trắng.

“Đúng vậy.” Lâm Thiển mỉm cười: “Mỗi khi tuyết rơi, tôi đều cảm thấy rất sáng khoái, tôi rất thích.”

“Ngày mai sẽ có tuyết.”

Lâm Thiên hơi ngẩn người. Lê Trí Thành đã đi đến cửa khu ký túc, anh mở hé cửa rồi nhanh chóng lách vào bên trong.

Dự báo thời tiết đâu nói ngày mai có tuyết? Chẳng lẽ đây là kỹ năng sinh tồn ở bên ngoài của người lính? Nhìn sắc trời là biết gió thổi hay mưa rơi?

Không thể không công nhận, người lính bất kể ở nơi nào cũng đều thiết thực và hữu dụng.

Hai người đi vào hành lang khu ký túc, đèn cảm ứng bật sáng. Bên cạnh xuất hiện một thân hình cao lớn, Lâm Thiên bỗng cảm thấy không gian trở nên chật hẹp đi nhiều. Phòng của Lâm Thiên là căn phòng đầu tiên bên tay trái. Cô xoa hai bàn tay đông cứng, rút chìa khóa cắm vào ổ.

Ở giây tiếp theo, Lâm Thiên chợt cứng đờ người. Vừa rồi không biết có phải hoa mắt, hình như cô nhìn thấy một bóng đen vụt qua ở góc trong cùng hành lang phía trước.

Lâm Thiên lập tức quay sang Lê Trí Thành, phát hiện anh cũng biến sắc, nhìn chằm chằm về hướng đó.

Cô không nhìn nhầm, đúng là có người. Bây giờ đã là nửa đêm, về lý mà nói, mọi người sau một ngày một đêm làm việc liên tục, nên say giấc nồng ở trong phòng ký túc mới đúng.

Lâm Thiên hít một hơi sâu, hạ giọng thì thầm: “Anh đi canh giữ cửa ra vào, tôi sẽ qua bên đó xem sao. Anh nhớ đừng manh động.”

Vừa định rón rén đi về phía đầu hành lang, Lâm Thiên chợt cảm thấy ánh mắt sắc bén đang chiếu vào người mình.

Cô ngoảnh đầu, phát hiện Lê Trí Thành đang nhìn cô, đôi mắt anh sáng quắc bức người.

Lâm Thiên nheo mắt dò hỏi: *Sao thế? Anh mau đi đi.*

Nhưng ngay lập tức, thất lưng cô bị đẩy mạnh.

“Cô hãy yên lặng, mau về phòng đi.” Bên tai vang lên giọng nói mạnh mẽ của người đàn ông, đôi mắt đen thâm trầm ngay sát gần.

Anh không những không nghe theo sự chỉ huy của cô, còn ra lệnh cho cô.

Cửa phòng mở toang, Lâm Thiên liền bị đẩy vào căn phòng tối om. Sau đó một tiếng cạch vang lên, cánh cửa sau lưng khép chặt.

Lâm Thiên liền quay người nhòm qua lỗ “mắt mèo” ra bên ngoài.

Lê Trí Thành đúng là rất xứng với danh hiệu “Mèo lớn” của anh, bước đi mà không hề phát tiếng động. Cũng chẳng biết anh đi về hướng nào, bên ngoài cầu thang vô cùng yên tĩnh, không hề có một tiếng động.

Lâm Thiên giữ nguyên tư thế quan sát một lúc. Cuối cùng cô bỏ cuộc, tháo bốt, thả người xuống giường.

Vài phút sau đột nhiên có người gõ cửa, tiếng cóc cóc vang lên đều đặn.

Lâm Thiên nghi hoặc xuống giường, lại một lần nữa nhòm qua lỗ “mắt mèo”. Cô nhìn thấy một hình bóng cao lớn đội mũ lưỡi trai, mặc áo khoác đen ở bên ngoài.

Cô lập tức mở cửa.

Lệ Trí Thành đứng dưới ánh đèn, thần sắc bình thản. Trong tay anh cầm một tuýp thuốc chữa bỏng, anh lặng lẽ đưa cho cô.

Thái độ của anh như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng Lâm Thiên vẫn bận tâm đến việc vừa rồi. Cô ngó nghiêng xung quanh, nói nhỏ: “Anh vào trong đi.”

Lệ Trí Thành hơi nhú mày, sải bước dài đi vào trong nhưng chỉ im lặng nhìn cô, đợi cô lên tiếng.

Lâm Thiên nhẹ nhàng đóng cửa: “Sao rồi? Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Anh có nhìn thấy ai không?”

“Chẳng có người nào.” Lệ Trí Thành yên lặng một hai giây mới trả lời.

Lâm Thiên không tin: “Thật chứ?”

Lệ Trí Thành liếc cô một cái rồi quay người mở cửa đi ra ngoài.

Lâm Thiên túm tay anh: “Tôi còn chưa nói xong. Ngày mai nếu công ty tra xét vụ này, anh phải làm chứng cho tôi. Tôi ở bên cạnh anh suốt, không có điểm gì bất thường.”

Lệ Trí Thành quay đầu, cất giọng trầm thấp: “Cây ngay không sợ chết đứng.”

Lâm Thiên “xì” một tiếng: “Đây chỉ là lý lẽ lừa kẻ ngốc thật thà mà thôi.”

Anh nhìn cô đăm đăm, ánh mắt thâm trầm.

Lệ Trí Thành vốn cao hơn Lâm Thiên một cái đầu. Lúc này hai người đứng rất gần, anh gần như che khuất ánh sáng trên đầu cô. Lâm Thiên bị anh “chiếu tướng” đến mức không thoải mái, cô hỏi nhỏ: “Sao thế?”

“Còn chuyện gì nữa không?” Anh từ tốn hỏi ngược lại.

Lâm Thiên: “... Không.”

Lệ Trí Thành liền đi ra ngoài. Lâm Thiên thở phào nhẹ nhõm. Con mèo lớn này, thỉnh thoảng bày ra bộ dạng nghiêm túc cũng rất đáng sợ.

Sáng sớm hôm sau, mọi việc diễn ra bình thường, không ai bị truy cứu, cũng không có người nào nhắc đến chuyện bất thường đêm qua.

Tất nhiên Lâm Thiên cũng chẳng hé miệng.

Nhưng vừa vùi đầu làm việc mấy tiếng đồng hồ, cô bị Cố Diên Chi gọi đi nói chuyện.

Mặc dù chỉ là khu làm việc tạm thời nhưng văn phòng của Cố Diên Chi vẫn bài trí trang nhã như thường lệ. Bàn làm việc màu đen nổi bật, bên cạnh có tấm bình phong ngăn phòng thành hai gian. Cố Diên Chi đang ngồi sau bàn làm việc, khí sắc rất tốt, gương mặt lộ vẻ nghênh ngang đặc ý.

Bị ảnh hưởng bởi thái độ của anh ta, Lâm Thiên cảm thấy Ái Đạt nắm phần thắng rất lớn trong việc xử lý khủng hoảng lần này. Cô cười nói: “Cố tổng, anh tìm tôi có chuyện?”

Cố Diên Chi đẩy tập bản thảo đến trước mặt cô: “Cô xem thử rồi cho ý kiến.”

Đây là bài phát biểu của anh ta với tư cách người phụ trách công ty tại buổi họp báo vào ngày mai, là khâu quan trọng nhất của cả quá trình giải quyết khủng hoảng. Lâm Thiên thận trọng cầm lên xem. Mới đọc mấy dòng, cô đã thâm tán thương trong lòng.

Bài phát biểu hết sức ngắn gọn, rõ ràng và trực diện. Lời xin lỗi cũng rất chân thành, không một từ ngữ khiến người khác cảm thấy đùn đẩy trách nhiệm hay giả tạo.

Lâm Thiên nhanh chóng đọc xong, ngẩng đầu nhìn Cố Diên Chi: “Tôi thấy viết rất tốt.”

Cố Diên Chi nửa cười nửa không nhìn cô: “Đương nhiên là tốt, lẽ nào tôi dùng bài viết tệ hay sao? Tôi cần cô đưa ra ý kiến mang tính xây dựng.”

Lâm Thiên ngẫm nghĩ vài giây rồi mở miệng: “Có hai điểm có thể tối ưu hóa.”

Cố Diên Chi tỏ ra hứng thú: “Cô nói đi.”

“Thứ nhất, chúng ta nên tỏ ra yếu thế. Ví dụ trong vụ chất Melamine trước đây, dư luận đều chỉ trích các công ty sữa, nhưng rất ít người trách cứ nơi cung cấp sữa bò, dù họ có thể là một trong những nguyên nhân chủ yếu.

Bởi vì tâm lý của số đông, bao gồm cả người tiêu dùng, thường vô ý thức đồng tình và không truy cứu sâu xa với kẻ yếu.

Chúng ta cũng vậy. Bây giờ tình hình kinh doanh của Ái Đạt gặp khó khăn là sự thật khách quan. Chúng ta có thể đề cập đến thực trạng này trong bài phát biểu, chủ động tỏ ra yếu thế, nhất định có thể khơi gợi sự cảm thông của người tiêu dùng. Chúng ta sẽ dễ dàng được bọn họ lượng thứ hơn những công ty khác.”^[2]

[2] Vụ bê bối sữa có chất melamine là vụ bê bối nghiêm trọng về an toàn thực phẩm xảy ra ở Trung Quốc năm 2008, trong đó sữa và sữa bột trẻ em đã bị lẫn hóa chất melamine. Vụ bê bối này đã ảnh hưởng đến nhiều nước khác bởi các sản phẩm chứa sữa nhiễm bản nhập từ Trung Quốc. Đến ngày 22 – 9 – 2008, người ta đã thống kê được gần 53.000 trẻ em đã bị bệnh, hơn 12.800 trẻ phải nằm viện, và 4 trẻ bị chết, với nguyên nhân là sỏi thận và suy thận. Hiện tượng sữa nhiễm bản đã bị phát hiện ở 22 công ty Trung Quốc, trong đó có nhiều nhãn hiệu nổi tiếng. Sự kiện này đã gây nên những mối lo ngại về an toàn thực phẩm và tham nhũng chính trị ở Trung Quốc, và gây tổn hại đến danh tiếng thực phẩm do Trung Quốc xuất khẩu, ít nhất 11 quốc gia đã ngừng nhập khẩu sản phẩm sữa từ Trung Quốc. Tổ chức Y tế Thế giới coi vụ bê bối này là một trong những sự kiện an toàn thực phẩm lớn nhất mà tổ chức này phải đối phó trong những năm gần đây.

Cố Diên Chi chăm chú lắng nghe.

Lâm Thiên tiếp tục lên tiếng: “Thứ hai, tôi đã xem báo cáo xét nghiệm chất độc hại. Trị số độc hại của túi xách nữ công ty chúng ta thấp nhất trong các công ty. Chúng ta cũng nên công khai số liệu này.” Ngừng một lát, cô nói: “Một khi chúng ta công khai thông số, chắc chắn người tiêu dùng sẽ yêu cầu các công ty khác cũng buộc phải làm tương tự. Như vậy, bọn họ sẽ càng có áp lực lớn hơn...”

Sau khi Lâm Thiên rời khỏi văn phòng, Cố Diên Chi cầm tập bản thảo đi ra phía sau tấm bình phong, ném xuống ghế sofa cho Lê Trí Thành.

Mặc dù hai điểm Lâm Thiên nêu ra không hện mà trùng hợp với nội dung bọn họ thảo thuận trước đó, nhưng Cố Diên Chi vẫn nheo mắt cảm

thán: “Tôi đã nói cô gái này rất thâm hiểm, còn thâm hiểm một cách thẳng thắn vô tư. Cô ta đúng là nhân tài. Một nhân tài xuất sắc như vậy mà Tư Mỹ Kỳ lại thả đi công ty khác.”

Sau khi “hiển kế” cho Boss, Lâm Thiên cảm thấy lượng công việc của mình tăng lên một cách rõ rệt.

Bây giờ cô không chỉ làm chân chạy vặt như photo hay bung trà rót nước mà bắt đầu tham gia soạn thảo văn bản quan trọng, liên lạc với bên ngoài.

Thời gian mỗi giây mỗi phút trôi qua, công việc chuẩn bị cũng dần hoàn tất. Không khí ở tổ công tác ngày càng căng thẳng. Lâm Thiên cảm thấy bận tới mắt tới mũi, nhưng trên thực tế, thời gian “bế quan tỏa cảng” cũng chỉ là ba ngày.

Trong khoảng thời gian đó, thỉnh thoảng Lâm Thiên nhìn thấy Lê Trí Thành, khi thì đi một mình, lúc đi cùng nhân viên bảo vệ. Cũng có đồng nghiệp nhìn thấy anh, hỏi cô: “Người đó là ai vậy? Tôi chưa gặp bao giờ.”

Lâm Thiên đáp: “Chắc là giám đốc bộ phận bảo vệ mới đến. Anh ta là bộ đội xuất ngũ, làm việc rất có tinh thần trách nhiệm, chỉ hơi kiệm lời.”

Sáng sớm ngày thứ tư, trải qua một đêm tuyết rơi ngợp trời như Lê Trí Thành dự đoán, cuối cùng cũng tới buổi họp báo.

Địa điểm buổi họp báo nằm ở khách sạn Thịnh Đình Bắc Hải ở khu vực trung tâm thành phố.

Tám giờ sáng, các phóng viên vẫn chưa có mặt, phòng hội nghị đã sắp xếp đầu vào đầy, từ hoa tươi đến ánh sáng, camera, âm thanh...

Nhiệm vụ của Lâm Thiên là phối hợp với chủ quản bộ phận Hành chính chăm lo hiện trường. Cô mặc bộ đồ công sở màu đen nghiêm chỉnh, đi giày gót cao trung bình, trang điểm nhẹ.

Những người khác cũng hết sức bận rộn. Nghe nói ngay cả Cố Diên Chi cũng nhốt mình trong phòng khách sạn, tập luyện trước những điều cần phát biểu tại buổi họp báo.

Lâm Thiên kiểm tra lại một lượt trang thiết bị trong hội trường rồi mới đi đến bàn ký tên ở ngoài cửa. Đây là nơi trọng điểm mà cô phải phụ trách ngày hôm nay.

Vừa ra khỏi đại sảnh, Lâm Thiên bất ngờ nhìn thấy Lê Trí Thành ở đầu hành lang.

Không chỉ mình cô chú ý, ngay cả những nhân viên đang đi lại cũng không ít người liếc anh.

Hôm nay, Lê Trí Thành không đội mũ lưỡi trai như mọi lần, để lộ mái tóc ngắn gọn gàng. Dưới vầng trán rộng là đôi mắt to sâu hun hút, xương gò má đầy đặn, làn môi mỏng hơi nhếch lên.

Anh cũng không mặc áo phao thể thao, mà mặc áo khoác dài màu đen, bên trong là sơ mi trắng, khiến thân hình anh trông càng cao lớn.

Anh bỏ hai tay vào túi áo, đứng yên lặng dưới ánh đèn. Đôi mắt anh lướt qua Lâm Thiên, chỉ dừng lại một giây rồi rời đi chỗ khác.

Lâm Thiên cười tủm tỉm. Hôm nay những người bảo vệ đều mặc comple đen, anh mặc áo khoác cũng chẳng có gì lạ.

Vừa định đi đến nói chuyện với Lê Trí Thành, điện thoại di động của cô bất chợt đổ chuông.

Bởi vì hôm nay tổ chức buổi họp báo, đối thủ cạnh tranh dù biết cũng trở tay không kịp, công tác bảo mật không còn cần thiết, do đó công ty vừa trả lại điện thoại cho mọi người.

Lâm Thiên nhìn số điện thoại, ngáp ngừng vài giây mới bắt máy.

Đây là một cuộc điện thoại bất ngờ, người gọi là giám đốc bộ phận thị trường của công ty Tư Mỹ Kỳ, sếp trực tiếp của cô trước kia.

“Chào giám đốc Tô.” Lâm Thiên cất giọng lịch sự.

Giám đốc Tô là người phụ nữ giỏi giang ngoài ba mươi tuổi, ngữ khí của chị ta hết sức ôn hòa: “Lâm Thiên, gần đây em thế nào? Kể từ khi em nghỉ việc, lâu rồi chúng ta không liên lạc, trong lòng chị rất áy náy.”

Lâm Thiên có thể đoán ra, là ai bảo chị ta gọi điện cho cô.

Hôm nay Ái Đạt có hành động lớn như vậy, không thể giấu đối thủ cạnh tranh. Chắc chắn Trần Tranh không đoán ra Ái Đạt định giở trò gì nên sai người dò hỏi thông tin.

Lại nhắc đến Trần Tranh, ban đầu Lâm Thiên có ấn tượng khá tốt về anh ta. “Thái tử” trẻ tuổi, làm việc nhiệt tình, quyết đoán và dứt khoát. Mọi người đều khen anh ta tuổi trẻ tài cao.

Nhưng cô không biết tại sao mình lại lọt vào mắt “thái tử”? Có lẽ vì mới mẻ chăng? Anh ta bắt đầu tấn công cô dồn dập, hoàn toàn quên mất bản thân đã có vị hôn thê môn đăng hộ đối, là con gái Ủy viên Hội đồng quản trị của một tập đoàn nào đó.

“Đi theo tôi ba năm, em có thể đạt được phần lớn những thứ mình muốn.” Khi anh ta nói câu này, Lâm Thiên chỉ biết há hốc mồm kinh ngạc.

[©DTV](#)

Quả nhiên vừa trò chuyện hai câu, giám đốc Tô liền chuyển đề tài: “Đúng rồi, nghe nói hôm nay Ái Đạt mở họp báo, liên quan đến vụ chất độc hại đấy à? Ái Đạt định phát biểu thế nào? Chúng tôi cũng cần chuẩn bị một chút.”

Lâm Thiên im lặng.

Cách đó vài mét đã có phóng viên lần lượt đi vào hội trường. Bờ tường bên cạnh xếp một đồng tài liệu truyền thông do cô photo.

Lâm Thiên hắng giọng, trả lời: “Em cũng không rõ, em mới đến Ái Đạt chưa bao lâu...” Cô chưa kịp dứt lời, đầu kia chợt vang lên tiếng động nhẹ, dường như máy điện thoại đã bị người khác cầm.

Sau đó, giọng nói nửa cười nửa không của Trần Tranh vọng tới: “Em không rõ? Chẳng phải em cũng là thành viên của tổ công tác hay sao? Chắc chắn, mới có vài ngày, em đã trung thành với Ái Đạt như vậy?”

Chương 4

Trước khi nhận được điện thoại báo tin của nội gián, Trần Tranh không bao giờ nghĩ Ái Đạt dám đứng ra nhận lỗi, đối đầu các công ty trong ngành.

Cố Diên Chi là người đa mưu túc trí, nhưng thủ đoạn không ngại đả tặc tội toàn ngành để đạt mục đích chẳng phù hợp với tác phong khôn khéo của anh ta.

Hành động lần này ít nhiều có “mùi vị” “điếc không sợ súng”.

Do đó Trần Tranh nghi ngờ, đằng sau Cố Diên Chi còn có người khác.

Bên ngoài lan truyền tin đồn, chủ tịch Ái Đạt có ý chọn một trong hai con trai còn lại làm người kế nghiệp.

Trần Tranh nóng lòng muốn biết, đối thủ mới của mình là ai. Trong vụ scandal “chất độc hại”, đối thủ đã tát vào mặt anh ta, chắc chắn anh ta sẽ tìm cơ hội tiêu diệt đối phương.

Chỉ có điều người này là ai, ngay cả nội gián cũng không rõ.

Vì vậy Trần Tranh nghĩ đến Lâm Thiên.

Một mặt, cô rất thông minh lanh lợi, tuy mới gia nhập Ái Đạt, nhưng không biết chừng cô đã lần ra manh mối. Mặt khác, Ái Đạt đang trên bờ vực thẳm, biết đâu cô cũng không thực lòng với bọn họ.

Nghe tiếng Trần Tranh, Lâm Thiên đáp: “Là Trần tổng đây à? Anh nói vậy tôi thật sự không biết trả lời thế nào mới phải. À, bọn họ gọi tôi đi họp rồi, thật ngại quá, tôi cúp máy đây...”

Lâm Thiên lướt ngón tay trên màn hình, tắt máy một cách dứt khoát.

Ở đầu kia điện thoại, Trần Tranh im lặng nghe tiếng tút tút. Anh ta phì cười một tiếng, ném di động xuống bàn.

Vào giây phút quay người bước đi, Lâm Thiên chợt có dự cảm, Ái Đạt và Tư Mỹ Kỳ sắp xảy ra cuộc chiến kịch liệt.

Nhưng đây chẳng phải là chôn thương trường hay sao?

Lâm Thiên ngẩng đầu, liền nhìn thấy Lê Trí Thành giữa đám đông bận rộn đi lại. Anh vẫn đứng nguyên một chỗ, hai tay bỏ vào túi áo khoác, tựa hồ dỗi mắt về bên này. Lâm Thiên không thể không công nhận, anh càng tuấn tú và nổi bật hơn trong bộ áo khoác nghiêm chỉnh. Nếu đăng ảnh của anh lên mạng, chắc chắn mọi người sẽ đánh giá anh là nhân viên bảo vệ đẹp trai nhất, có khi anh nổi tiếng sau một đêm cũng nên.

Lâm Thiên mỉm cười với Lê Trí Thành rồi quay người đi về hội trường.

Buổi họp báo diễn ra hết sức thuận lợi.

Đúng hai giờ chiều, Cố Diên Chi mặc comple đen ngồi ở vị trí chính giữa bàn chủ tọa phía trước.

Bên dưới đều là nhà báo cầm camera hoặc máy ảnh, nín thở chờ đợi anh ta phát biểu. Lâm Thiên ngồi ở hàng ghế cuối cùng của hội trường, tâm trạng cô cũng trở nên căng thẳng.

Dưới ánh đèn chiếu sáng, Cố Diên Chi đảo mắt một vòng, từ tốn mở miệng:

“Về sự kiện túi xách nữ AD509 kiểm nghiệm ra chất độc hại, tập đoàn Ái Đạt xin được công khai lập trường chính thức và cam kết như sau:

Thứ nhất, chúng tôi đã kiểm tra ra nguồn gây chất động hại là vật liệu do đại lý của châu Âu cung cấp. Ái Đạt đã chấm dứt việc hợp tác với họ, đồng thời sẽ tiến hành khởi kiện họ.

Thứ hai, bất kể kết quả tổ tụng như thế nào, chỉ cần khách hàng mua sản phẩm của Ái Đạt, Ái Đạt sẽ chịu trách nhiệm đến cùng. Vì vậy chúng tôi quyết định thu hồi toàn bộ sản phẩm thuộc lô hàng có vấn đề, hoàn trả tiền cho khách hàng. Một mình Ái Đạt sẽ chịu mọi tổn thất.”

Tiếp theo là tiết mục trả lời chất vấn của giới truyền thông, câu hỏi đầu tiên là của phóng viên tờ *Nhật báo thành phố Lâm*: “Xin chào Cố tổng, tất cả các doanh nghiệp sản xuất túi xách cao cấp trong nước đều dính dáng đến vụ chất độc hại lần này. Trong khi toàn ngành giữ thái độ im lặng, tại sao Ái Đạt lại đứng ra nhận trách nhiệm?”

Cố Diên Chi mỉm cười: “Đối với Ái Đạt, điều quan trọng không phải so sánh với người khác, mà là liệu có thể thực hiện cam kết với khách hàng hay không. Chúng tôi là công ty đầu tiên đứng ra nhận trách nhiệm, nhưng chúng tôi tin, chúng tôi không phải người cuối cùng.”

Lâm Thiên hơi nhíu mày khi nghe màn hỏi đáp. Thì ra ngay cả phóng viên cũng sắp xếp từ trước.

Câu hỏi và câu trả lời rất quang minh chính đại, nhưng lại ngầm kéo đối thủ cạnh tranh “xuống nước”.

Cô ngẩng đầu nhìn Cố Diên Chi trên bàn chủ tọa. Người đàn ông này quả là thâm hiểm.

Câu hỏi thứ hai: “Việc kinh doanh của Ái Đạt gặp nhiều khó khăn. Lần này chịu tổn thất to lớn, liệu có khiến tập đoàn rơi vào cảnh khôn cùng?”

Cố Diên Chi không trả lời ngay mà trầm ngâm trong giây lát.

“Đúng là rất khó khăn.” Thần sắc của anh ta tương đối nặng nề: “Nhưng chúng tôi sẽ không coi điều này là lý do né tránh trách nhiệm.”

Sau khi buổi họp báo kết thúc, Cố Diên Chi đi ra đằng sau hậu trường, việc đầu tiên là xác nhận với thư ký, đã phát đủ phong bao cho đám phóng viên. Nhận được câu trả lời vừa ý, anh ta mới phấn khởi tới một góc không người, gọi điện cho Lê Trí Thành.

Lúc buổi họp báo mới bắt đầu, Cố Diên Chi còn nhìn thấy Lê Trí Thành thấp thoáng ngoài cửa, bây giờ không biết cậu ta chuồn đi đâu rồi?

Đầu kia nhanh chóng bắt máy.

Cố Diên Chi: “Hài lòng không Boss?”

“Cũng tạm.” Giọng nói từ tốn vang lên.

Cố Diên Chi cười: “Tôi ném trái bom hạng nặng rồi đó. Chú nói ngày mai chú sẽ tiếp quản công ty, bây giờ tôi đã có thể sống thoải mái. Lát nữa tôi đi ăn cơm với đám phóng viên, còn chú?”

“Tôi sẽ lái xe về tập đoàn.”

Lâm Thiên vừa cùng đồng nghiệp thu dọn hội trường, vừa mở di động lên mạng xem tin tức.

Hiệu quả của buổi họp báo tốt hơn cô tưởng. Trước đó, tin tức nóng hổi nhất liên quan đến ngành này là *Vụ scandal chất gây ung thư, CEO Tân Bảo Thụy Lâm Duy Khải xuất hiện trên trang bìa tạp chí Fortune Trung*

Quốc, Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ tranh giành đơn hàng lớn của tập đoàn Minh Thịnh.

Bây giờ, tin tức *Buổi họp báo của Ái Đạt* đã nhảy lên vị trí số ba trong số những tin tức được tìm kiếm nhiều nhất, lượng truy cập và mức độ chú ý không ngừng tăng cao.

Tất cả mọi người đều hết sức hưng phấn, Lâm Thiên cũng vậy.

Trong hội trường còn nhiều đồ đạc, Lâm Thiên và mấy đồng nghiệp trẻ tuổi ở lại, lần lượt chuyển ra bãi đỗ xe.

Vừa đi đến thang máy ở bãi đỗ xe, cô tình cờ gặp Lê Trí Thành đang đi ra ngoài.

Kể từ buổi tối hôm đó, đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc ở cự ly gần như vậy. Khi chạm mắt nhau, rõ ràng nhìn thấy Lâm Thiên nhưng Lê Trí Thành vẫn giữ bộ mặt lãnh đạm, thản nhiên đi vòng qua người cô ra bãi đỗ xe.

Lâm Thiên vui mừng gọi anh: “Này, anh đừng đi vội.”

Lê Trí Thành dừng bước.

Lâm Thiên muốn nhờ anh giúp đỡ nên cất giọng niềm nở: “Lê Trí Thành, bảo vệ Lê, bên trên còn rất nhiều đồ, chúng tôi chuyên mãi vẫn chưa hết. Anh có thể cử mấy người giúp chúng tôi được không?”

Lê Trí Thành nhướng mắt nhìn cô. Lâm Thiên chấp hai tay trước ngực: “Cám ơn anh nhiều.”

Lê Trí Thành: “... Ờ.”

Lâm Thiên vào thang máy, còn Lê Trí Thành đi tới bãi đỗ xe, lên một chiếc Land Rover.

Vừa nổ máy, anh vừa lấy điện thoại gọi cho Cố Diên Chi.

Cố Diên Chi đang trò chuyện vui vẻ với mấy nhà báo ở nhà hàng khách sạn, đột nhiên nhận được điện thoại của Lê Trí Thành, anh ta hơi bất ngờ: “Có chuyện gì?”

“Anh hãy cử mấy người tới giúp tổ công tác.”

Lâm Thiên không ngờ, buổi tối hôm nay còn xảy ra sự cố.

Tổ công tác ngồi xe buýt lớn đi về tập đoàn Ái Đạt. Khi đến cổng công ty, trời đã sẩm tối. Buổi tối mùa đông đặc biệt giá lạnh, người đi lại trên đường thưa thớt. Các thành viên xuống xe, chuyển đồ vào trong công ty.

Lâm Thiên phụ trách kiểm đồ nên xuống xe cuối cùng. Vừa đi vài bước, cô chợt cảm thấy có điều bất thường.

Ở giây tiếp theo, cô nghe thấy tiếng động cực lớn. Lâm Thiên giật mình, cô chưa kịp định thần, đằng sau lại vang lên tiếng “bụp bụp”. Cô lập tức ném đồ trong tay, ôm đầu ngồi xồm xuống đất. Khi ngoảnh đầu về phía sau, cô nhìn thấy vô số viên gạch từ trong bóng tối bay vào chiếc xe buýt và cổng công ty ở bên cạnh.

Vừa định chủ động di chuyển sang một bên để né tránh, một thứ gì đó bay trúng chân Lâm Thiên, khiến cô cảm thấy tê dại trong giây lát.

Nhưng ngay sau đó là cảm giác đau buốt vô cùng.

Tất cả xảy ra rất nhanh, hai bảo vệ gác cổng tròn mắt há mồm, nhanh chóng lao ra ngoài.

Tiếp theo, ở một nơi không xa vang lên tiếng động cơ nặng nề đanh sắc, mấy chiếc xe máy phân khối lớn từ bóng tối phóng ra ngoài, lao đi như tên bắn. Hai bảo vệ chạy đuổi theo nhưng không kịp.

“Ái Đạt hãm hại người tiêu dùng.”

“Tuyệt đối không tha thứ cho hành vi giả nhân giả nghĩa của Ái Đạt.”

Ở phía xa xa có mấy người hét lớn, sau đó là tiếng đập phá và âm thanh ồn ào náo động.

Lâm Thiên giật mình sợ hãi, mắt cá chân cô đau nhức vô cùng. Cô cúi đầu quan sát, chỗ đó tím bầm, bắt đầu rỉ máu.

Một bảo vệ đỡ Lâm Thiên đứng dậy: “Cô không sao đây chứ? Bà nó, tụi còn đồ ở đâu ra vậy?” Người bảo vệ còn lại cũng tỏ ra phẫn nộ: “Những người này làm sao vậy? Tập đoàn đã đứng ra xin lỗi và chịu mọi tổn thất, bọn họ còn đến gây chuyện.”

Lâm Thiên cố gắng nhin đau, mở miệng nói: “Bọn họ không phải đối tượng bình thường.”

Sau khi vụ scandal bùng nổ vào mấy ngày trước, cũng có người tiêu dùng đến công ty hoặc cửa hàng trực thuộc làm ồn lên nhưng trực giác báo cho cô biết, đám người của buổi tối hôm nay khác hoàn toàn.

Một bảo vệ nói: “Tôi sẽ báo cảnh sát ngay.”

Lâm Thiên vội ngăn anh ta: “Đừng báo cảnh sát vội, đợi tôi xin ý kiến Cố tổng rồi tính sau.”

Một khi công khai vụ này, chỉ e tin tức nóng hổi của ngày mai sẽ tăng thêm một sự kiện: Người tiêu dùng không chấp nhận lời xin lỗi của Ái Đạt, xảy ra xung đột với nhân viên của công ty.

Tình hình vốn đang tốt lành, có khả năng vì sự cố này trở nên thật giả khó phân biệt, trắng đen lẫn lộn, thậm chí biến thành thông tin tiêu cực.

Năm phút sau, Lâm Thiên được một người bảo vệ dìu về phía phòng y tế của tập đoàn.

Vừa rồi Lâm Thiên gọi điện cho Cố Diên Chi, đúng như cô dự đoán, anh ta trầm ngâm vài giây, hỏi rõ tình trạng thương tổn, sau đó lên tiếng: “Tạm thời đừng báo cảnh sát, hãy âm thầm xử lý vụ này.” Anh ta cũng không quên động viên cô vài câu.

Vừa đi vài bước, Lâm Thiên nhìn thấy một chiếc Land Rover chạy qua người cô. Lâm Thiên không để ý, ngay cả khi ô tô dừng lại ở phía trước, sau đó một người nhảy xuống xe.

Lệ Trí Thành quay đầu, lập tức nhìn thấy cô. Lâm Thiên cũng đưa mắt về phía anh.

Anh lái... Land Rover?

Lệ Trí Thành sai bước dài đi về bên này.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của anh, Lâm Thiên không mấy bất ngờ. Chẳng phải anh là giám đốc bộ phận bảo vệ hay sao? Chắc có nhân viên bảo vệ gọi điện báo cáo tình hình với anh.

Đợi anh tiến lại gần, Lâm Thiên lên tiếng: “Tôi không sao. Anh hãy chú ý tăng cường công tác bảo vệ trong buổi tối hôm nay.”

Lê Trí Thành không trả lời. Anh chỉ liếc qua mặt cô, ánh mắt di chuyển xuống dưới, dừng lại ở mắt cá chân Lâm Thiên.

Sau đó, anh đột nhiên ngồi xổm xuống.

Lâm Thiên cảm thấy mắt cá chân bị siết chặt. Từ góc độ của cô, Lê Trí Thành đang cúi đầu quan sát vết thương trên chân cô. Ánh mắt anh trầm tĩnh và tập trung, ngón tay anh ảm áp và mạnh mẽ.

Dù đã sớm quen với thái độ ngoài lạnh trong nóng của anh, vào thời khắc này, Lâm Thiên vẫn không khỏi cảm động. Thấy anh cứ nhìn chằm chằm chân mình mãi, cô hơi đỏ mặt, quay sang nói với người bảo vệ ở bên cạnh: “Anh đi trước đi, cảm ơn anh. Có giám đốc của các anh ở đây, không sao đâu.”

Vẻ mặt của người bảo vệ dường như có chút kinh ngạc, nhưng bởi vì đang phụ trách trông coi công ra vào nên anh ta không nhiều lời, vội vàng đi ra ngoài.

Vì Lê Trí Thành từng là quân nhân, Lâm Thiên đoán anh rất rành về các vết thương, do đó cô để anh quan sát thoải mái. Một lúc sau, anh đứng dậy, cất giọng trầm thấp: “Không bị thương vào xương cốt.”

Lâm Thiên yên tâm, mỉm cười với anh. Cô vừa định nói cảm ơn, anh đã quay người bước đi.

Lâm Thiên cất cao giọng: “Khoan đã, sao anh có thể để tôi ở lại đây? Mau dìu tôi tới phòng y tế, anh quay lại đi.”

Buổi đêm tĩnh mịch, ánh đèn đường khiến bóng người vừa kéo dài vừa lay động.

Lâm Thiên bám vào cánh tay Lê Trí Thành, đi chầm chậm về phía tòa nhà có phòng y tế.

Lê Trí Thành vẫn lặng thinh.

Một lúc sau, Lâm Thiên không nhịn được mở miệng: “Anh đừng có mặt nặng mày nhẹ như thế. Tình trạng của tôi cũng được coi là tai nạn lao động. Anh là người phụ trách vấn đề an toàn của tập đoàn, đây là việc nằm trong phạm vi chức trách của anh.”

Lê Trí Thành ngoảnh đầu liếc cô một cái, ánh mắt sâu thẳm. Lâm Thiên chợt phát hiện, đôi mắt anh khá đẹp, lại lộ vẻ mạnh mẽ. Đặc biệt lúc nhìn chằm chằm người khác, khiến đối phương có cảm giác thâm trầm khó đoán.

“Lâm Thiên, tôi nói...” Anh đột nhiên mở miệng: “Tôi là giám đốc bộ phận bảo vệ lúc nào?”

Lâm Thiên ngẩn người.

Lê Trí Thành không tiếp tục lên tiếng, chỉ dìu cô đi về phía trước.

Lâm Thiên âm thầm quan sát vẻ mặt của anh.

Cô biết anh và Cố Diên Chi có mối quan hệ thân thiết, bằng không tại sao anh thường ra vào phòng làm việc của Cố Diên Chi, còn cầm tài liệu cơ mật cho anh ta. Một khi không làm giám đốc bộ phận bảo vệ, vậy thì anh là trợ lý của Cố Diên Chi, hoặc Cố Diên Chi cấm anh ở phòng ban khác?

Có điều thời gian qua chỉ thấy anh lượn đi lượn lại, chẳng làm việc gì nghiêm túc...

“VẬY... chức vụ của anh là gì?” Lâm Thiên hỏi.

Lúc này, Lê Trí Thành đột ngột dừng bước, nhìn xuống đất.

Lâm Thiên thuận theo ánh mắt của anh, hóa ra là một đồng tuyết đã tan chảy thành vũng nước, diện tích tương đối lớn. Dù thế nào cô cũng không thể nhảy qua vũng nước đó.

“Làm thế nào bây giờ?” Lâm Thiên hỏi, tạm thời gác thân phận của Lê Trí Thành sang một bên.

Lê Trí Thành quay lưng về phía cô, ngồi xổm xuống: “Lên đi!”

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Lâm Thiên hơi bất ngờ trước sự chủ động của anh. Ban đầu, cô cảm thấy ngại ngùng bởi hai người sẽ đụng chạm thân thể qua hành động này, nhưng sau đó cô lại nghĩ, anh là quân nhân, lúc xảy ra thiên tai lũ lụt, chắc anh cũng không ít người dân, vì vậy anh mới đề nghị cô một cách tự nhiên như thế.

Không thể không cảm thán một lần nữa, người lính ở đâu cũng thiết thực và hữu dụng.

Lâm Thiên nhanh chóng leo lên lưng Lê Trí Thành. Ai ngờ vừa bám vào vai anh, anh đột nhiên đứng bật dậy, sải bước dài qua vũng nước. Lâm Thiên giật mình kêu một tiếng, sau đó cô phì cười.

“Sợ chết đi được.” Lâm Thiên vỗ vai anh: “Có ai đối xử với người bị thương như anh không?”

“Cô có ý kiến thì xuống đi!”

Lâm Thiên lập tức ngậm miệng, phía trước vẫn còn phải lội nước.

Lệ Trí Thành vừa đi vài bước, điện thoại của Lâm Thiên đổ chuông, là Lâm Mạc Thần gọi tới.

Cách hai bờ đại dương, giọng nói của Lâm Mạc Thần vẫn trầm thấp như thường lệ: “Anh vừa xem tin tức.”

Lâm Thiên cười: “Không tòi đáy chứ?”

Lâm Mạc Thần mỉm cười, nói tiếp: “Anh đã tìm hiểu được thông tin đó.”

Tim Lâm Thiên đập nhanh một nhịp, cô vô ý thức liếc Lệ Trí Thành. Anh vẫn cúi đầu vững vàng bước đi, tựa hồ không nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Anh nói đi.” Ngữ khí của Lâm Thiên hơi nghiêm túc.

Lâm Mạc Thần: “Boss mới của em là con trai thứ hai của chủ tịch tập đoàn Ái Đạt. Cậu ta tên Lệ Trí Thành, là một quân nhân giải ngũ.”

Lâm Thiên sững sờ. Nhìn người đàn ông đang cõng mình, cô chỉ cảm thấy huyết thái dương giật giật.

Buổi sáng, những tia nắng vàng chiếu xuống tòa nhà làm việc của Ái Đạt, khiến nền đá hoa sáng loáng như gương. Bồn hoa ở xung quanh được cắt tỉa gọn gàng, trên những cánh hoa và cành lá vẫn còn đọng giọt nước mới tưới không lâu, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Bên dưới tòa nhà, giám đốc bộ phận Hành chính dẫn một số nhân viên ăn mặc chỉnh tề, tay cầm bó hoa tươi đứng ngoài cửa chờ đón.

Ở tầng trên, gần như sau mỗi ô cửa sổ đều có người chăm chú quan sát.

Trong Văn phòng CEO, hai cô gái trẻ cũng đứng ngòai không yên, cả buổi sáng nhấp nhòm đôi mắt ra ngoài cửa sổ, thì thầm suy đoán, không biết công tử thứ hai của tập đoàn, nhân vật chưa từng lộ diện trước công chúng là người thế nào?

Lâm Thiên cũng bị ảnh hưởng bởi bầu không khí này, tâm trạng xao động, cô vô thức thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cuối cùng cũng tới mười giờ sáng. Vô số chiếc xe hơi màu đen, nối đuôi nhau thành hàng dài từ đường cái đi tới. Đầu tiên vẫn là chiếc Cadillac của Cố Diên Chi, tiếp theo là một chiếc Audi. Đoàn xe đi thẳng vào trong công ty, cuối cùng đỗ thẳng hàng ngay lối bên dưới tòa văn phòng.

Khí thế này khiến hai cô gái trẻ tròn mắt, Lâm Thiên chống tay lên cằm, lặng lẽ quan sát động tĩnh ở bên dưới.

Mọi người nhanh chóng xuống xe, Lâm Thiên nhận ra là giám đốc các phòng ban. Cố Diên Chi nghiêm chỉnh trong bộ comple trắng tấp từ ghế lái phụ chiếc Cadillac bước xuống.

Sau đó, một giám đốc tiến lên, cung kính mở cửa sau xe ô tô.

CEO mới cũng xuống xe.

Anh mặc comple đen, sơ mi trắng, đi đôi giày da bóng loáng, cao lớn nổi bật giữa đám đông.

Cố Diên Chi đích thân dẫn các giám đốc hộ tống anh đi vào cửa tòa văn phòng. Sau một hồi huyền não, bên dưới lại khôi phục trạng thái yên tĩnh. Lãnh đạo cao cấp của công ty đi thang máy lên tầng trên cùng.

Hôm nay Lâm Thiển rất bận rộn. Buổi họp báo đã kết thúc, nhưng cô vẫn phải theo sát tình hình của đối thủ cạnh tranh.

Tân Bảo Thụy không hổ danh là anh cả trong ngành, có phản ứng nhanh hơn dự liệu. Sáng sớm ngày hôm nay, bọn họ tuyên bố sẽ mở cuộc họp báo vào tầm chiều tối. Trong khi đó, Tư Mỹ Kỹ tạm thời im lặng, nhưng nghe nói Trần Tranh cũng sẽ nhanh chóng bày tỏ lập trường...

Sau một đêm, tin tức liên quan đến “buổi họp báo của Ái Đạt” đã leo lên vị trí số một trong số những thông tin được tìm kiếm nhiều nhất. Tất nhiên cũng có phản hồi tiêu cực, chỉ trích Ái Đạt diễn trò. Nhưng đây là số ít, không loại trừ hành vi thọc gậy bánh xe của đối thủ cạnh tranh. Trên các tờ báo và trang web lớn toàn là những lời khen ngợi.

Lâm Thiển dự đoán, sự kiện lần này sẽ khiến việc kinh doanh của Ái Đạt có chút khởi sắc, nhưng cũng chỉ một chút mà thôi. Giới thương mại sẽ không xuất hiện kỳ tích, doanh nghiệp có thể đổi đời một cách triệt để nhờ xử lý khủng hoảng thành công.

“Chị Lâm Thiển.” Cô gái tên Tống Khiên Khiên lên tiếng: “Nghe nói Boss mới đang trò chuyện với từng người phụ trách của các bộ phận.”

Cô gái còn lại tên Dương Hi Như nói: “Đúng vậy, chị Lâm Thiên, lát nữa có khả năng Boss cũng cho gọi chị đấy.”

Lâm Thiên dùng bút, ngẩng đầu cười với bọn họ: “Ừ, để xem thế nào. Chị cũng đang chờ lãnh đạo triệu kiến đây.”

Tổng Khiên Khiên và Dương Hi Như đều gật đầu phụ họa.

Kể từ hôm Lâm Thiên nhậm chức, hai cô gái trẻ đều đi theo cô. Trước ánh mắt chờ mong của hai người, Lâm Thiên rất hiểu tâm trạng của bọn họ. Sinh viên mới ra trường thường mù mờ với mọi việc, bọn họ rất mong có người chỉ bảo. Mấy năm trước cô cũng y như họ bây giờ.

Sau khi Lâm Thiên tham gia tổ công tác, hai cô gái thật sự coi cô là cấp trên của họ, bất cứ việc gì cũng báo cáo với cô. Trước sự ân cần niềm nở đó, Lâm Thiên cũng mềm lòng, đồng thời hơi có cảm giác hưởng thụ. Thế là cô thuận theo tự nhiên, tận tâm tận lực chỉ bảo bọn họ. Tuy chỉ có kinh nghiệm làm việc ba năm, nhưng đối với hai cô gái trẻ vừa tốt nghiệp đại học, Lâm Thiên tự nhận bản thân hoàn toàn có thể ứng phó.

Nghe bọn họ nhắc đến Boss mới, Lâm Thiên hơi thất thần. Cô chợt nhớ đến buổi tối hôm qua.

Sau khi nhận được điện thoại của Lâm Mạc Thần, Lâm Thiên vẫn nằm trên lưng Lệ Trí Thành, cô cảm thấy trời đất chỉ còn lại một âm thanh là tiếng tim đập thình thịch của mình cô.

“Thả tôi xuống.” Lâm Thiên nói.

Boss trong truyền thuyết dùng bước, thả lỏng tay, để cô từ trên lưng anh trượt xuống đất. Sau đó, anh đứng thẳng người.

Lâm Thiển lập tức tránh sang bên cạnh một bước, giữ khoảng cách hợp lý mà không mất lịch sự với anh.

Dưới ánh đèn đường, anh im lặng nhìn cô, ánh mắt vô cùng trầm tĩnh.

Lâm Thiển nhất thời không biết nói gì mới phải.

Sau đó Lê Trí Thành mở miệng trước, vẫn là giọng nói lãnh đạm quen thuộc: “Tại sao...” Anh từ tốn hỏi: “Không cần tôi công nữa à?”

Bộ não của Lâm Thiển ù ù.

Anh hỏi tại sao cô không đề anh công ư?

Rốt cuộc anh giữ thói quen của một người lính hay giúp đỡ người khác, vì vậy mới không hiểu tại sao cô lại từ chối? Hay là vừa rồi anh đã nghe thấy cuộc điện thoại nên muốn thăm dò, xem cô biết được bao nhiêu sự thật?

Nhìn vào đôi mắt đen của anh, Lâm Thiển đột nhiên cảm thấy không hiểu một chút gì về người đàn ông trước mặt.

“Bởi vì... tôi chợt nhớ ra còn có việc khác phải làm. Hơn nữa vết thương cũng không đau nữa, khỏi cần làm phiền anh.” Lâm Thiển tìm một lý do hợp tình hợp lý, đồng thời nở nụ cười ngọt ngào với Lê Trí Thành: “Hay là anh về nghỉ ngơi trước đi.”

Lời nói này rất hoàn hảo, dù đối với Boss hay người bảo vệ cũng vậy.

Lê Trí Thành nheo mắt nhìn cô.

“Ừ.” Anh bỏ hai tay vào túi áo: “Ngày mai gặp lại.”

Lệ Trí Thành quay người bước đi. Lâm Thiên dõi theo bóng lưng anh, miệng vẫn mỉm cười. Ở giây tiếp theo, cô đột nhiên ngăn người. Anh vừa nói “Ngày mai gặp lại”?

Thời gian trước đó hai người thỉnh thoảng mới chạm mặt. Không biết câu nói này của anh là phép lịch sự hay có ý khác?

Lâm Thiên đứng nguyên một chỗ, tâm trạng hỗn loạn.

Nhưng cô lại cảm thấy bản thân nghĩ ngợi nhiều. Có lẽ do bị sốc trước sự thật một người bảo vệ lập dị kiêm lời xuất thân là bộ đội giải ngũ, nhưng thật ra là “thái tử” kiêm CEO mới của công ty nên cô mới hơi căng thẳng. Trên thực tế, chắc chắn anh không có ý khác.

Kết quả sáng sớm hôm nay, cô và toàn thể nhân viên nhận được tin, CEO mới sắp xuất hiện, mọi người cần chuẩn bị nghênh đón.

“CEO mới phô trương thật đấy.” Tổng Khiên Khiên cảm thán.

Dương Hi Như nói: “Đúng vậy, anh ta có vẻ rất oách.”

Lâm Thiên ở bên cạnh lắng nghe, trong lòng thầm nghĩ: Đương nhiên cần phô trương rồi, nếu là cô, cô cũng sẽ làm vậy. Bây giờ tập đoàn đang xuống dốc, càng là thời điểm khủng hoảng, người lãnh đạo càng cần xuất hiện với khí thế hoành tráng, như vậy mới có thể tạo lòng tin nơi công nhân viên.

Nghĩ đến đây, bộ não của Lâm Thiên bất giác vụt qua hình ảnh Lệ Trí Thành ngồi cạnh cô ăn khoai lang tối hôm đó. Rõ ràng anh không phải là người ra vẻ ta đây, chỉ hơi lạnh lùng mà thôi.

Nhưng bây giờ, bất kể là người thế nào, anh cũng đã bị đẩy lên vị trí cao nhất, để mọi nhân viên của Ái Đạt phải ngược nhìn.

Cô cũng không ngoại lệ.

Tầm chiều tối, sau khi tất cả người phụ trách của các phòng ban được triệu kiến, điện thoại trên bàn làm việc của Lâm Thiên cuối cùng cũng đổ chuông.

Thư ký của Cố Diên Chi gọi tới. Hiện tại Lệ Trí Thành vẫn chưa có thư ký riêng.

“Trợ lý Lâm, Lệ tổng muốn gặp cô.”

Lại một lần nữa đặt chân lên khu văn phòng làm việc của lãnh đạo cao cấp ở tầng trên cùng, tìm Lâm Thiên đập thành thịch, trong lòng hơi xúc động.

Về việc liệu Lệ Trí Thành có chỉ định cô làm trợ lý CEO hay không, Lâm Thiên nắm chắc vài phần.

Sau khi cô gõ cửa, một giọng nói lãnh đạm quen thuộc vọng ra ngoài: “Mời vào.”

Lâm Thiên đẩy cửa đi vào phòng, đồng thời nở nụ cười duyên dáng không kém nữ phát thanh viên trên truyền hình.

Nhưng khi nhìn thấy Lệ Trí Thành, cô hơi ngẩn người.

Anh đang đứng trước bức tường kính. Ánh hoàng hôn từ bên ngoài chiếu vào người anh, tạo thành hình bóng vừa khí thế vừa ôn hòa. Hai tay bỏ vào

túi quần comple, khiến dáng người anh đặc biệt cao lớn.

Nghe tiếng chân, Lê Trí Thành liền quay đầu. Lần này, Lâm Thiên đã nhìn rõ dáng vẻ của anh.

Không còn chiếc mũ lưỡi trai che khuất đôi mắt. Khi anh nhìn cô bằng ánh mắt trầm tĩnh lạnh lùng, tim Lâm Thiên lại bắt đầu đập loạn nhịp.

Khí chất của Lê Trí Thành lúc này hoàn toàn khác lúc anh mặc áo khoác bộ đội hay áo phao. Anh bây giờ nghiêm nghị, trầm ổn, thậm chí có phần cao quý.

Lâm Thiên cố gắng trấn tĩnh, mỉm cười: “Chào anh, Lê tổng.”

Tối qua cô đã đứng trước gương luyện tập nụ cười này. Đây là nụ cười thẳng thắn, chân thành, thể hiện niềm vui xuất phát từ nội tâm, bởi vì hóa ra anh là CEO mới, cô và anh cũng tương đối có duyên.

Mặc dù trên thực tế, nội tâm của cô ngượng ngập nhiều hơn vui mừng.

Ai ngờ Lê Trí Thành tựa như không nghe thấy, chỉ nhìn cô đăm đăm.

Căn phòng rơi vào trạng thái vô cùng yên tĩnh, hai người mắt đối mắt.

Lâm Thiên bỗng dưng có cảm giác nơm nớp trong lòng.

“Lúc trước tôi hiểu nhầm thân phận của anh, thật ngại quá.” Cô lại nở nụ cười lịch sự.

Lần này, cuối cùng Boss cũng mở miệng, vẫn là giọng nói bình tĩnh lãnh đạm thường lệ: “Lâm Thiên, cô không cần... giả bộ hiền lành thật thà với

tôi.”

Huyết thái dương của Lâm Thiên giật giật.

Anh nói gì cơ? “Giả bộ hiền lành thật thà”? Chẳng lẽ trước đây cô để lại ấn tượng không thành thật cho anh?

Chết thật!

Lệ Trí Thành vẫn không rời mắt khỏi Lâm Thiên. Cô không biết anh thật sự khó chịu hay chỉ nói đùa với cô?

Hay là anh thật lòng nói cho cô biết: Cô không cần giả vờ hiền lành thật thà, cứ như bình thường là được.

Mặc dù rất sốt ruột rồi rấm nhưng Lâm Thiên vẫn giữ nụ cười trấn tĩnh trên môi. Cô nhanh chóng trả lời: “Lệ tổng, thật ra đây mới là bản chất của tôi.” Vừa thốt ra lời, Lâm Thiên chỉ muốn vả vào miệng mình.

Quả nhiên khóe mắt Lệ Trí Thành vụt qua ý cười như có như không. Anh đi đến, ngồi xuống ghế sofa, đặt hai tay lên đầu gối.

“Cô ngồi đi.”

Lâm Thiên nghiêm chỉnh ngồi xuống phía đối diện.

Hai người lại yên lặng một lúc, anh nhướn mắt nhìn cô: “Bây giờ trọng tâm công việc của tôi là gì?”

Lâm Thiên hơi ngây người, nhưng khi hiểu ý của anh, trong lòng cô chấn động.

Cô biết rõ, chức vụ như trợ lý hay thư ký của CEO, tuy có hướng dẫn cụ thể nhưng làm thế nào để phát huy giá trị lớn hơn hay giành được địa vị thế nào trong doanh nghiệp, cần dựa vào bản thân mỗi con người.

Nếu bạn không có khả năng, tự định vị bản thân ở mức thấp, vậy thì bạn chỉ có thể trở thành chân sai vặt, không có giá trị tồn tại đặc biệt với lãnh đạo, rất dễ bị thay thế. Nếu bạn có khả năng, bạn sẽ dễ dàng giải quyết “việc vặt”, đồng thời còn có thể phát huy bản thân ở mức cao hơn, không ngừng “tỏa sáng”. Một khi lãnh đạo chú ý đến bạn, bạn sẽ trở thành nhân vật không thể thiếu. Những lãnh đạo cao cấp khác và nhân viên bình thường trong công ty sẽ nhìn bạn bằng con mắt khác.

Vì vậy khi Lê Trí Thành hỏi câu này, đương nhiên Lâm Thiên rất vui mừng.

Im lặng một vài giây, cô mở miệng, phát biểu những điều đã sớm chuẩn bị từ trước: “Lê tổng, tôi từng suy nghĩ đến vấn đề này. Trong quá khứ, Tân Bảo Thụy, Ái Đạt và Tư Mỹ Kỳ có vị thế tương đương, Ái Đạt chiếm lĩnh thị trường nhờ sản phẩm đạt chất lượng cao. Bây giờ, tuy công ty chúng ta gặp khó khăn nhưng nền tảng vẫn rất tốt, không phải không có cơ hội cứu vãn. Dùng phương thức nào để cứu vãn, tôi có quan điểm thế này.

Từ trước đến nay, thị trường luôn theo thứ tự đến trước xếp trước, đến sau xếp sau, thứ nào tốt sẽ càng tốt, tệ sẽ ngày càng tệ hại. Chúng ta không thể từ từ đuổi theo Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ. Bởi vì đã để mất thị phần vào tay bọn họ, nên chúng ta căn bản không thể đuổi kịp bọn họ.

Do đó, tôi cho rằng, chúng ta phải đánh một trận quyết định. Việc xử lý thành công khủng hoảng lần này là thời cơ tốt, chúng ta cần tìm kiếm cơ hội trong thời cơ đó để xoay chuyển tình thế.”

Nói xong những câu này, Lâm Thiển nhượng mắt quan sát vẻ mặt của Lê Trí Thành. Nhưng anh vẫn trầm mặc như cũ.

Cấp dưới sợ nhất điều gì? Sợ nhất không biết quan sát nét mặt, không thể nắm bắt tâm tư của lãnh đạo.

Lâm Thiển cảm thấy bản thân hết sức bi thảm, bởi vì Boss của cô là người “tê liệt cảm xúc”.

Ngẫm nghĩ vài giây, Lâm Thiển quyết định “mặt dày” lần cuối, đồng thời bày tỏ sự trung thành của mình: “Lê tổng, nếu đây là một cuộc chiến đấu, tôi nguyện làm “phó tướng” của anh, xung phong đi đầu, xông pha trận mạc.”

Quả nhiên, “thuận theo sở thích của người khác” luôn là phương pháp chuẩn xác. Ví von theo kiểu quân sự cuối cùng cũng khiến Boss có phản ứng.

Anh nhượng mày nhìn cô, ánh mắt có vẻ sắc bén hơn trước đó.

Khóe miệng anh hơi nhếch lên: “Ừm, hôm nay đến đây thôi.” Anh nói: “Tôi sẽ cân nhắc đề nghị của cô, phó tướng Lâm.”

Cùng ngày, Trần Tranh về đến nhà đã gần mười hai giờ đêm.

Anh ta không về phòng ngủ mà đi lên thư phòng ở tầng hai của ngôi biệt thự. Quả nhiên, bố anh ta đang ngồi xem báo cáo tài chính của tập đoàn ở trong thư phòng.

Trần Đình Dân, bố Trần Tranh là người khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, mười mấy tuổi đã đi làm thuê, làm công nhân, đồ biết bao mồ hôi mới tạo dựng được Tư Mỹ Kỳ của ngày hôm nay. Tuy rất giàu có nhưng tính cách

của ông hoàn toàn khác con trai. Sống hơn năm mươi năm cuộc đời, ông không yêu sắc đẹp, không thích xe hơi sang trọng, chẳng thích bất cứ thứ gì. Ông chỉ yêu tiền bạc, mỗi ngày xem xét sổ sách kế toán là thú vui lớn nhất của ông. Ngoài con trai Trần Tranh, đó người nào cướp được một chút tài sản của ông. Vì vậy, người trong ngành đặt cho Trần Đình Dân biệt danh là “Trần Thiết Công”.

Trần Tranh ngồi xuống phía đối diện bố, anh ta rút cà vạt ném lên bàn, vể mặt bực bội.

Trần Đình Dân ngẩng đầu nhìn con trai: “Anh đã xử lý xong chưa?”

Ông đương nhiên ám chỉ vụ scandal chất gây ung thư. Trần Tranh gật đầu, mắng khê: “Lần này Ái Đạt đúng là không biết sống chết.”

“Anh định làm thế nào?” Trần Đình Dân hỏi.

Trần Tranh cười ha hả: “Ái Đạt bày trò âm ỉ như vậy, chắc chắn muốn nhân cơ hội này lật lại thế cờ. Con đang đợi bọn họ đây. Con đã truyền đạt mệnh lệnh cho phó giám đốc marketing, Ái Đạt định tạo đột phá ở bất cứ sản phẩm hay thị trường nào, chúng ta sẽ dìm chết bọn họ bằng mọi giá.”

Ai ngờ Trần Đình Dân cất giọng lãnh đạm: “Anh đã đi sai hướng rồi.”

Trần Tranh im lặng.

Trần Đình Dân mỉm cười: “Xem ra anh vẫn chưa làm rõ, chiến trường của Ái Đạt ở nơi nào. Thăng Lê Trí Thành dám đứng ra nhận trách nhiệm, chứng tỏ nó là người dám nghĩ dám làm. Tất nhiên, nó cũng là loại người không biết trời cao đất dày.”

Trần Tranh chăm chú lắng nghe.

Trần Đình Dân nói tiếp: “Một người có tính cách như vậy sẽ không từ từ cạnh tranh với anh ở thị trường sản phẩm cuối cùng. Nó muốn một miếng ngọam hết, có khi tham vọng còn lớn hơn anh tưởng. Anh không thể lơ là cảnh giác. Tôi hỏi anh, bây giờ trong ngành có cơ hội nào có thể giúp nó trở mình?”

Trần Tranh biến sắc: “Ý bố là... đơn hàng trị giá bốn mươi triệu của tập đoàn Minh Thịnh?”

Trần Đình Dân gật đầu.

Trần Tranh im lặng vài giây, nhếch mép: “Bây giờ vốn của Ái Đạt không bằng một phần năm chúng ta. Con chỉ sợ bọn họ không thò chân vào vụ này. Một khi tham gia, rất đơn giản, thực lực quyết định tất cả. Con sẽ cho Minh Thịnh sản phẩm tốt nhất, giá cả hạ xuống thấp nhất, thấp đến mức Ái Đạt không làm nổi. Dù bị lỗ, con cũng sẽ giành bằng được hợp đồng này, không cho Ái Đạt cơ hội. Đợi đến lúc bọn họ chết hẳn, bị đá ra khỏi thị trường, chúng ta kiếm tiền cũng chưa muộn.”

Trần Đình Dân hài lòng gật đầu: “Rất tốt.”

Chương 5

Muốn làm tốt vai trò “người bên cạnh” cấp trên, việc đầu tiên cần phải tìm hiểu cấp trên, tốt nhất hiểu rõ hơn bất cứ ai khác.

Lâm Mạc Thần sống trong môi trường thương mại ở nước ngoài nhiều năm nên càng hiểu rõ đạo lý này hơn em gái. Vì vậy buổi tối khi Lâm Thiển

về nhà, email liên quan đến thông tin cá nhân của Lê Trí Thành đã nằm trong hộp thư của cô.

Thông tin cá nhân của anh chỉ vắn vẹn vài dòng đơn giản: *Lê Trí Thành, con trai thứ hai của chủ tịch Ái Đạt Từ Dung, đồng thời cũng là cháu ngoại nhỏ tuổi nhất của Quân đoàn trưởng quân khu Tây Nam*. Lâm Thiên chợt hiểu ra vấn đề, thảo nào anh tham gia quân đội, chắc người ta không thích đi theo con đường kinh doanh.

Chỉ trong mấy năm, Lê Trí Thành đạt vô số thành tích huy hoàng. Thời đại học, anh từng giành “Giải nhất cuộc thi xây dựng mô hình quân sự”, “Giải lãnh tụ điển đàn sinh viên quân sự toàn cầu”. Sau khi chính thức nhập ngũ, anh đoạt nhiều bằng khen như “Công lao cá nhân hạng ba”, “Công lao tập thể hạng nhì”, “Giải cống hiến hành động chiến đấu đối kháng Săn chim ung”...

Ngoài ra còn có một số thông tin vụn vặt, cũng không biết Lâm Mạc Thần tìm hiểu từ nguồn nào. Ví dụ Lê Trí Thành dùng tiền lương của mình để giúp đỡ nhiều trẻ em thất học, nhưng từ chối không gặp mặt bọn trẻ. Đọc đến đây, Lâm Thiên chợt nhớ đến chuyện anh nhường giường nằm trên tàu hỏa cho cô, nhưng chẳng thèm nói chuyện với cô một câu. Anh ghét giao tiếp với người khác như vậy sao?

Ví dụ anh chưa có bạn gái, hơn nữa hình như chưa từng yêu đương bao giờ. Lâm Thiên cũng không biết nói gì, anh đã hai mươi lăm tuổi, cuộc sống quân ngũ quả nhiên vừa cảm dục vừa đơn điệu...

Ngày hôm sau trên đường đi làm, Lâm Thiên vẫn ngẫm nghĩ về những thông tin này. Lê Trí Thành là người đàn ông độc thân, vì vậy cô không cần giúp Boss xử lý cuộc sống riêng tư lộn xộn như những trợ lý hay thư ký khác. Bây giờ anh vẫn chưa có thư ký nào, đây cũng là điều cô cần suy nghĩ. Cô phải tìm một người nhanh nhẹn làm được việc ở phòng Nhân sự.

Tuy nhiên, người đó không thể quá thông minh, bởi người thông minh thường có tham vọng, không cẩn thận sẽ chiếm mất vị trí của cô.

Lúc Lâm Thiên đến văn phòng, trời vừa hừng sáng. Đây cũng là một trong những hành vi cố ý của cô. Trợ lý đương nhiên phải đi làm sớm hơn ông chủ, Lê Trí Thành từng là quân nhân, chắc chắn có thói quen dậy sớm. Ai biết anh đến công ty lúc mấy giờ?

Hôm qua sau khi hai người kết thúc cuộc trò chuyện, phòng Nhân sự lập tức đưa ra thông báo nhận chức. Lâm Tuyên dọn đồ lên tầng trên cùng, vào một gian nhỏ ở bên ngoài phòng làm việc của CEO. Tống Khiên Khiên và Dương Hi Như tỏ ra lưu luyến, đồng thời hết sức ngưỡng mộ cô. Có điều, theo thông báo của phòng Nhân sự, chức vụ của Lâm Thiên vẫn thuộc Văn phòng CEO nên hai cô gái trẻ tạm thời vẫn nghe theo sự chỉ đạo của cô.

Khi Lâm Thiên nhẹ nhàng đẩy cửa ra vào, bên trong tối mờ mờ, căn phòng lạnh lẽo không một bóng người.

Lâm Thiên bật đèn.

Đây là phòng làm việc của CEO tiền nhiệm, bài trí tinh tế và sang trọng. Vào thời khắc này, giá sách gỗ sơn đen ở bên tường trống không, mấy cái tủ đựng tài liệu màu xám bạc cũng chẳng có thứ gì, khiến căn phòng rộng lớn càng trở nên trống trải.

Trên bàn làm việc có mấy tờ báo vút bừa bộn, Lâm Thiên xếp lại ngay ngắn. Sau đó, cô kéo ghế ông chủ vào đúng vị trí, tìm gói trà ngon ở trên tủ rồi tìm cốc uống trà.

Cốc uống trà đâu nhỉ? Hôm qua đến đây, Lâm Thiên nhìn thấy trên bàn đặt một cái cốc giữ nhiệt quân dụng màu xanh lá cây cực lớn.

Sau khi vừa hát ngâm nga vừa tìm một lượt quanh căn phòng, Lâm Thiên đẩy cánh cửa nhỏ thông ra sân thượng.

Vừa ngẩng đầu, cô liền ngây người.

Sân thượng này do CEO tiền nhiệm sửa sang, một bên là sân golf màu xanh nho nhỏ, một bên cắm ô che nắng cỡ lớn và bày mấy chiếc ghế mây.

Lê Trí Thành đang ngồi ở ghế mây, anh mặc comple trắng tấp, chỉ là không thắt cà vạt, cổ áo sơ mi hơi mở ra. Một tay anh cầm quyển sách, một tay đặt lên thành ghế. Toàn thân anh tỏa ra vẻ trầm tĩnh và thoải mái hiếm gặp.

Nghe tiếng động, anh buông quyển sách, quay đầu về phía Lâm Thiên.

Vừa nhìn thấy anh, ý nghĩ đầu tiên bật ra trong bộ não của Lâm Thiên là: Trời, rốt cuộc Boss thức giấc từ lúc mấy giờ? Sau này cô phải dậy từ lúc gà gáy mới có thể đồng bộ cùng Boss?

Lâm Thiên nhanh chóng đảo mắt một vòng. Cốc giữ nhiệt quân dụng qua nhiên nằm trên bàn trà nhỏ ở bên cạnh. Bên trong đầy nước trà, mùi hương nồng đậm, thì ra anh uống trà Phổ Nhĩ. Quyển sách trên tay Lê Trí Thành... là *Binh Pháp Tôn Tử*. Sách đã cũ, là bản của Nhà xuất bản Thương mại nữa chứ.

Trên đầu gối anh đặt mấy tờ giấy trắng, chữ viết bằng bút mực. Lâm Thiên lập tức liếc qua, nét chữ đàn ông mạnh mẽ rắn rỏi, tờ giấy viết: *Thỉnh quân nhập úng*^[1], *Mượn đao giết người*, *Giương Đông kích Tây*, *Thành môn lập mục*^[2], *Dĩ dật đãi lao*^[3]...

[1] “Thỉnh quân nhập úng” có nghĩa “Gây ông đập lưng ông”: Xuất phát từ điển cổ Võ Tắc Thiên sai Lai Tuấn Thuận đến thăm vấn Chu Hưng nhưng Chu Hưng không biết. Lai Tuấn Thuận hỏi

Chu Hưng rằng: “Nếu phạm nhân không chịu thú tội thì làm sao?” Chu Hưng nói: “Lấy một cái lu, cho phạm nhân vào đấy, đốt lửa chung quanh sợ gì nó không chịu nói.” Lai Tuấn Thuần theo cách ấy buộc Chu Hưng cúi đầu nhận tội.

[2] “Thành môn lập mục” có nghĩa nói lời giữ lời, mới có thể tạo dựng lòng tin của mọi người; xuất phát từ điển cố Thương Ưởng người nước Vệ cho đặt một cây gỗ ở cổng thành Nam rồi tuyên bố với dân chúng sẽ thưởng mười lượng cho người nào chuyển được cây gỗ từ thành Nam sang thành Bắc. Thấy sự việc quá dễ dàng, mọi người bán tính bán nghi nhưng không ai chịu làm. Thương Ưởng tăng mức thưởng lên năm mươi lượng. Cuối cùng có người dám chuyển gỗ, Thương Ưởng lập tức thưởng cho người đó. Kể từ đó mọi người tin lời Thương Ưởng, cuộc cải cách của ông diễn ra thuận lợi.

[3] “Dĩ dật dĩ lao”: Đợi quân địch mệt mỏi mới đối phó.

Lâm Thiên nhắm mắt, chạm phải đôi mắt đen của Lê Trí Thành. Anh từ từ đóng quyển sách, kẹp tờ giấy vào bên trong, sau đó đứng dậy.

Lâm Thiên lặng lẽ quan sát vẻ mặt Lê Trí Thành, đồng thời liên tưởng đến các thông tin trong tư liệu về anh, cô chợt hiểu ra vấn đề trong giây lát.

Lẽ nào... anh đang nghiên cứu binh pháp vốn là sở trường của mình để vận dụng vào việc kinh doanh?

Lúc này, anh đã đi về phía cô, Lâm Thiên liền mỉm cười: “Lê tổng, chào buổi sáng!”

“Xin chào.” Lê Trí Thành cất giọng bình thản, đi ngang qua Lâm Thiên. Lâm Thiên lập tức quay người, theo anh vào phòng.

Đối với việc Boss ký thác hy vọng vào binh pháp để cứu doanh nghiệp, Lâm Thiên chỉ có thể lặng lẽ thấp cho anh một ngọn nến ở trong lòng.

Lúc mới bước vào đời, Lâm Thiên cũng có tinh thần học hỏi, cũng từng mua một đồng sách về thương trường như *36 kế để giành thắng lợi trên*

thương trường, Cuộc chiến thương trường theo binh pháp Tôn Tử... Sau khi đọc xong, thu hoạch duy nhất cô đạt được là: Hừm, đọc những câu chuyện nhỏ về chiến tranh ở thời cổ đại rất thú vị. Còn về lý luận vận dụng binh pháp gì đó trên thương trường, xin lỗi, cô không cho rằng đọc mấy cuốn sách là có thể trở thành chuyên gia trong lĩnh vực kinh tế. Giữa hai lĩnh vực cách ngàn sông vạn núi, không thể cứ thế vác súng lao ra thương trường.

Bởi vì là cấp dưới mới nhận chức, Lâm Thiên không tiện thẳng thắn phát biểu lãnh đạo đang làm chuyện vô dụng, dẫu sao thời gian cũng còn dài.

Bây giờ, cô nên tập trung vào vấn đề cần quan tâm.

Lệ Trí Thành ngồi xuống bàn làm việc, Lâm Thiên mỉm cười: “Anh đã ăn sáng chưa? Giờ này chắc nhà ăn ở tầng dưới cũng mở rồi, cháo và bánh bao nhân thịt bò không tồi, tôi cũng chưa ăn, có cần tôi mua thêm một phần cầm lên đây cho anh không?”

Lời nói rất đúng mực. “Tôi chưa ăn nên nhân tiện mua thêm một phần”, không thể hiện sự vồn vã thái quá, nhưng vẫn quan tâm đến nhu cầu của lãnh đạo. Hơn nữa, dường như anh là người thích ăn uống...

Ai ngờ Lệ Trí Thành cất giọng lãnh đạm: “Không cần.”

Trầm mặc vài giây, anh đột nhiên đứng dậy, sải bước dài đi khỏi phòng làm việc. Lâm Thiên không để ý, tiếp tục dọn dẹp văn phòng.

Khoảng hai mươi phút sau, Lâm Thiên đã quay về gian phòng nhỏ của mình. Cô xếp sách và hộp tài liệu đâu ra đấy, cuối cùng đặt một chậu hoa nhỏ lên góc bàn làm việc.

Một tiếng nữa mới tới giờ làm việc, khu văn phòng của quản lý cao cấp ở tầng trên cùng hết sức vắng lặng. Vừa định đứng dậy xuống tầng dưới ăn sáng, Lâm Thiên liền nghe tiếng bước chân trầm ồm từ ngoài hành lang vọng vào.

Cô ngẩng đầu, không bao lâu sau quả nhiên nhìn thấy Lê Trí Thành, một tay anh bỏ vào túi quần, một tay cầm cái túi nylon bốc khói thơm lừng.

Lâm Thiên không nhịn được cười. Thì ra Boss không cần cô, mà tự mình đi mua đồ ăn sáng.

Lúc này Lê Trí Thành đã đi qua cửa kính. Lâm Thiên giữ nụ cười lịch sự trên môi, lặng lẽ chờ anh đi vào phòng làm việc. Ai ngờ anh đi thẳng tới, đặt túi nylon lên bàn làm việc của cô rồi mới quay người đi vào phòng.

Lâm Thiên: “Lê tổng, cái này...”

“Tôi ăn rồi.” Lê Trí Thành trả lời.

Lâm Thiên thật sự cảm thấy bất ngờ. Đây là...

“Lâm Thiên.” Anh đứng lại, ngoảnh đầu nhìn cô: “Tôi không cần phụ nữ làm việc vặt cho tôi, dù là ‘phó tướng’ của tôi đi chăng nữa.”

Chín giờ sáng.

Sau khi ăn no bụng, Lâm Thiên vui vẻ sắp xếp một đồng văn bản cần Lê Trí Thành xem qua do các phòng ban chuyên tới.

Cửa phòng làm việc của CEO khép chặt, Cố Diên Chi đang ở bên trong. Hai người nói chuyện khoảng nửa tiếng đồng hồ. Khi đi ra ngoài, anh ta gọi Lâm Thiên tới văn phòng của mình.

Cố Đình Chi nửa cười nửa không nói thẳng: “Lâm Thiên, chuyện khác tôi không bàn nhiều, Lệ tổng lần đầu tiên quản lý công ty, về lý mà nói, tôi nên tìm một trợ lý giàu kinh nghiệm cho cậu ấy. Tuy nhiên, chúng tôi bằng lòng thử dùng cô. Cô hãy cố gắng, vận dụng tốt mấy trò ma lanh của cô, cậu ấy cần điều đó.”

Cố Diên Chi không hổ danh là “cáo già” trên thương trường. Lời nói của anh ta “vừa đấm vừa xoa”, khiến Lâm Thiên hơi hỗn loạn trong lòng. Nhưng cô lập tức trấn tĩnh, mỉm cười: “Vâng, tôi cũng nghĩ như vậy.”

Cố Diên Chi im lặng vài giây rồi phát tay ra hiệu cô đi ra ngoài.

Tục ngữ có câu “Quan mới nhậm chức ba ngọn lửa^[4]”. Người muốn đốt lửa này không chỉ có lãnh đạo mới lên nắm quyền, mà còn bao gồm cả cấp dưới, mọi người tranh nhau thể hiện sự tồn tại của bản thân trước mặt lãnh đạo.

[4] “Quan mới nhậm chức ba ngọn lửa” có nghĩa lúc vừa nhậm chức, các vị quan thường làm mấy việc thể hiện tài cán của mình và loại trừ tệ nạn, nhưng sau đó mọi việc lại đều đóng đậy.

Vì vậy buổi sáng ngày đầu tiên làm việc, Lâm Thiên nhận được vô số cuộc điện thoại của các phòng ban xin hẹn gặp Lệ Trí Thành. Ai nấy đều cho biết có việc hết sức quan trọng, vô cùng gấp gáp.

Tất nhiên không phải việc nào cũng quan trọng và khẩn cấp. Lâm Thiên lưu ý, người nào không cần gặp ngay, cô chỉ trả lời sẽ cố gắng thu xếp. Sau đó, cô đánh máy một tờ lịch hẹn trước, cầm vào đưa cho Lệ Trí Thành, để anh tự quyết định.

Ánh nắng rực rỡ của buổi sáng mùa đông chiếu vào phòng. Lê Trí Thành ngồi sau bàn làm việc, đang xem tài liệu cơ bản của công ty như giới thiệu sản phẩm, thị trường, nhà cung ứng, kỹ thuật... Nghe Lâm Thiên báo cáo, anh hơi chau mày.

Lâm Thiên quan sát vẻ mặt của anh, phát biểu ý kiến mang tính thăm dò: “Hay là anh gặp những bộ phận quan trọng trước?” Nói xong, cô đưa tờ lịch hẹn cho Lê Trí Thành. Trên tờ giấy có nét bút chì, khoanh tròn mấy chỗ mà cô cho là quan trọng.

Hành động này hoàn toàn xuất phát từ góc độ của Lê Trí Thành. Anh không có kinh nghiệm trong lĩnh vực kinh doanh, nhiều khả năng cũng chẳng hề có khái niệm về việc vận hành công ty. Những lúc như thế này, với tư cách một “phó tướng”, cô nên chia sẻ cùng “chủ soái”, đồng thời thể hiện năng lực của bản thân.

Tuy nhiên Lâm Thiên không ngờ, ý đồ của cô là vô ích, bởi Lê Trí Thành cầm tờ lịch hẹn, chỉ liếc qua rồi đặt xuống bàn.

“Cô hãy từ chối hết.” Anh nói: “Sáng nay chúng ta ra ngoài.”

Lâm Thiên nhìn Lê Trí Thành bằng cặp mắt khác. Bởi vì bất kể năng lực hay kinh nghiệm thế nào, người đứng đầu cần có suy nghĩ và quan điểm của mình mới có khả năng làm lãnh đạo tốt. Thấy anh cầm áo comple đi ra ngoài, cô cũng không hỏi nhiều, về vị trí thu dọn đồ rồi nhanh chóng đi theo anh xuống dưới.

Không ngờ điềm dừng chân đầu tiên là bộ phận bảo vệ.

Tuy trong lòng thắc mắc nhưng lúc không nên hỏi, Lâm Thiên tuyệt đối không nhiều lời. Cô đi theo Lê Trí Thành xuyên qua hành lang dài, thỉnh thoảng gặp nhân viên đi qua nhưng do anh không công khai lộ diện nên

chẳng một ai nhận ra anh. Anh bước đi rất nhanh, khiến Lâm Thiên khổ sở nện đôi giày cao gót cồm cộp bám theo, thu hút không ít con mắt của mọi người nhưng vẫn bị anh bỏ cách một đoạn.

Lê Trí Thành đột nhiên dừng bước, quay đầu về phía Lâm Thiên, ánh mắt dừng lại ở đôi chân cô.

Lâm Thiên chủ động mở miệng: “Ngày mai tôi sẽ thay giày đế bằng.”

“Ồ.” Anh lại quay người bước đi.

Lâm Thiên đứng yên tại chỗ, cười tủm tỉm. “Ồ” gì mà “ờ”, trên đời này chắc chỉ có mình Boss chê nữ trợ lý đi giày cao gót.

Cao Lãng ngồi ở phòng giám sát camera trong cùg. Nhìn thấy hai người, anh ta không hề ngạc nhiên, như thể đã có hẹn trước với Lê Trí Thành.

Tuy nhiên, anh ta vẫn tỏ thái độ dè dặt, nói nhỏ một câu: “Lê tổng, trợ lý Lâm, hai vị đợi một lát.” Anh ta lấy một cái gói màu đen từ trong tủ đưa cho Lê Trí Thành, sau đó cúi đầu im lặng đứng một bên.

Lê Trí Thành nhận cái gói, liếc qua Cao Lãng: “Anh ngại gì chứ?”

Cao Lãng vội xua tay: “Không... Tôi không ngại, chỉ là chưa thích ứng... Tôi bình thường thôi mà.”

Trong lúc hai người đàn ông nói chuyện, Lâm Thiên tất nhiên không xen ngang, chỉ mỉm cười đứng bên cạnh.

Lê Trí Thành cất giọng từ tốn: “Trước đây không cho các anh biết sự thật, là có nguyên nhân.”

Tuy quay đi chỗ khác, nhưng Lâm Thiên vẫn dỏng tai lắng nghe.

Cao Lăng đáp: “Vâng, tiểu đoàn trưởng, chúng tôi hiểu. Có câu thương trường như chiến trường, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Tiểu đoàn trưởng đúng là nên giữ bí mật thân phận để tìm hiểu tình hình.”

Lê Trí Thành cười cười, gật đầu: “Ừ.”

Hai người trò chuyện thoải mái. Lâm Thiên không nói một lời. Hóa ra trước đó Boss coi công ty như chiến trường, một mình âm thầm tiến hành công tác trinh sát tiền kỳ. Thảo nào thấy Boss có mặt ở khắp nơi, điều quan trọng là Boss luôn giữ vẻ mặt trầm tĩnh lãnh đạm khó gần.

Lâm Thiên lén ngắm gương mặt nghiêng của Lê Trí Thành. Boss, anh đúng là kính nghiệp thật đấy. Nhưng thực sự có hơi... ngốc nghếch.

Ra bãi đỗ xe, hai người đi tới chiếc Land Rover của Lê Trí Thành. Thấy anh đi đến vị trí tài xế, Lâm Thiên hơi do dự: “Lê tổng, để tôi lái cho.” Làm sao cô có thể để sắp lái xe.

Lê Trí Thành mở cửa xe, mắt nhìn thẳng về phía trước: “Lên đi!”

Lâm Thiên: “... Vâng.”

Tập đoàn Ái Đạt có hai nhà máy sản xuất, một cũ và một mới.

Nhà máy cũ chính là nhà xưởng nằm ở đằng sau tòa văn phòng của công ty, chuyên sản xuất va li túi xách cung cấp cho thị trường trong nước. Bởi vì bây giờ thị trường bị thu hẹp, nhiều phân xưởng đã ngừng hoạt động.

Lâm Thiên đoán Lê Trí Thành đã thăm quan nhà máy cũ, do đó hai người đi thẳng đến nhà máy mới nằm ở huyện Hương Xuyên cách thành phố Lâm năm mươi cây số. Nơi này giá thuê đất tương đối rẻ, giao thông thuận tiện, nhiều doanh nghiệp chế tạo của thành phố Lâm đều xây dựng nhà xưởng ở đó.

Lâm Thiên không ngờ, tình hình ở nhà máy mới còn tồi tệ hơn nhà máy cũ.

Nhà xưởng rất đẹp và mới nguyên. Nơi này do CEO tiền nhiệm đề xuất xây dựng, đầu tư cực lớn, chuyên dùng để sản xuất va li và túi xách cao cấp cho thị trường quốc tế. Hiện tại, chín phần mười số phân xưởng của nhà máy ngừng sản xuất. Có mấy phân xưởng hoạt động cầm chừng, sản xuất ít hàng hóa cho thị trường nước ngoài.

Lâm Thiên đã sớm biết Lê Trí Thành là người “tê liệt cảm xúc”. Vì vậy sau khi đặt chân vào khu nhà máy, anh cũng không có bất cứ phản ứng nào mà bình thản đi vào trong. Về lý mà nói, người bình thường khi chứng kiến cảnh tượng tiêu điều này, ít nhiều cũng buồn bực khó chịu. Những lúc như vậy, Lâm Thiên càng phải thận trọng, càng khiến lãnh đạo ít để ý càng tốt.

Hai người nhanh chóng đi tới xưởng sản xuất.

Cao Lăng chuẩn bị cho hai người bộ đồ công nhân màu xanh thẫm, Lê Trí Thành cũng đã chuẩn bị sẵn hai tấm thẻ làm việc. Vì vậy, hai người đi thẳng vào trong nhà xưởng mà không hề gặp trở ngại.

Phân xưởng này vẫn hoạt động, máy móc đang vận hành, không ít công nhân đứng bên dây chuyền sản xuất. Tuy nhiên, vẻ mặt bọn họ thờ ơ chán nản chứ không thể hiện sự nhiệt tình với công việc.

Hai người vừa đi vào bên trong, một người công nhân mập mạp tiến lại gần, chau mày hỏi: “Anh chị là ai? Sao lại vào trong này?”

Lê Trí Thành đang ngẩng đầu quan sát bán thành phẩm trên dây chuyền sản xuất. Anh không thèm nhìn người công nhân, khiến anh ta hơi ngây người. Lâm Thiên nghĩ bụng: Tuy Boss không hề ra vẻ ta đây nhưng vẫn có khí chất áp đảo.

Cô lập tức rút thẻ làm việc ra giải thích với đối phương. Sau đó, hai người đi một vòng quanh xưởng sản xuất rồi lại đi sang nhà kho lớn chứa nguyên vật liệu ở bên cạnh.

Lúc này đã gần trưa, ánh mặt trời chiếu xuống nền xi măng ở ngoài nhà kho, vừa sáng chói vừa ấm áp. Bên trong ngược lại tĩnh mịch và giá lạnh.

Đây là cảnh tượng khiến Lâm Thiên cảm thấy nặng nề nhất kể từ khi gia nhập Ái Đạt đến nay.

Vật liệu bằng da dùng để sản xuất túi xách cao cấp xếp tầng tầng lớp lớp, cao đến trần nhà, vô biên vô tận.

Tất cả đồng này đều là tiền bạc, không biết bao nhiêu tiền đang nằm chết gí ở đây.

Qua nhiều ngày viết báo cáo, Lâm Thiên đã nắm rõ giai đoạn lụn bại của Ái Đạt. Sau khi đề xuất chiến lược phát triển ra thị trường nước ngoài với quy mô lớn, CEO tiền nhiệm lập tức thi hành chiến thuật “ngựa phi nước đại”, tích lũy một lượng lớn nguyên vật liệu, để nghênh đón “sự tăng trưởng mang tính bùng nổ trong tương lai”.

Kết quả đúng là bùng nổ thật, nhưng bùng nổ khủng hoảng, khiến Ái Đạt đứng bên bờ vực sụp đổ.

Lâm Thiên vừa thở dài vừa lên quan sát Lê Trí Thành. CEO trẻ tuổi đang ngẩng đầu nhìn đồng vật liệu, thần sắc hết sức lạnh lẽo.

Buổi trưa, Lâm Thiên và Lê Trí Thành giải quyết bữa cơm tại một quán ăn nhỏ ở gần nhà máy mới.

Chủ quán bê lên một nồi lẩu nhỏ, khói bốc nghi ngút, mùi thơm xộc vào mũi. Nhưng không khí dù nóng đến mức nào cũng không thể địch nổi gương mặt lãnh đạm trầm tĩnh của Lê Trí Thành. Anh vẫn giữ tác phong ngồi thẳng người của một quân nhân, ăn với tốc độ rất nhanh.

Lâm Thiên cũng tập trung vào bữa ăn, tiếp tục làm người tàng hình.

Cửa quán đột nhiên bị đẩy ra, Cố Diên Chi đi vào, ngồi xuống bàn của hai người, đồng thời ném chìa khóa xe lên bàn.

Lâm Thiên lập tức mở miệng: “Chào Cố tổng.” Sau đó cô gọi chủ quán lấy bát đũa.

Lê Trí Thành nhượng mắt nhìn cô rồi tiếp tục ăn.

Trước đây, Lâm Thiên chưa từng tiếp xúc với Cố Diên Chi trong cuộc sống thường ngày. Bây giờ mới phát hiện, anh ta cũng tương đối dễ gần. Anh ta cầm đũa dùng một lần xì xì của nhà hàng, cọ vào nhau, lại bảo Lâm Thiên rót cốc nước lọc rồi bắt đầu ăn cơm.

Ăn mấy miếng, Cố Diên Chi buông đũa, hỏi Lê Trí Thành: “Sáng nay chú xem tình hình thế nào rồi?”

Lâm Thiên cũng nhìn anh.

Lệ Trí Thành đã ăn xong, anh cầm cốc nước uống một ngụm mới trả lời: “Tôi tệ hơn tôi tưởng.”

Cố Diên Chi gật đầu: “Hai giờ chiều nay có một cuộc họp, theo những điều chúng ta thảo luận hôm qua, tôi đã triệu tập tất cả phó tổng và người phụ trách các bộ phận quan trọng, cùng thảo luận công tác trọng điểm.”

“Ừ.”

Lâm Thiên chăm chú lắng nghe, cuối cùng Boss cũng chính thức triển khai công việc.

Dường như phát giác ra suy nghĩ của Lâm Thiên, Cố Diên Chi đột nhiên quay sang cô, từ tốn hỏi: “Nghe nói cô đề xuất với Lệ tổng, trọng tâm công việc của giai đoạn tiếp theo là cần ‘tìm cơ hội trong thời cơ để xoay chuyển tình thế’?”

Vừa định đáp “Vâng”, Lâm Thiên chợt ngẩn người. Không phải Lệ Trí Thành tiết lộ với Cố Diên Chi toàn bộ câu nói của cô ngày hôm đó đấy chứ?

Hai má Lâm Thiên hơi ửng hồng. Những lời “mặt dày” như tôi nguyện làm phó tướng của anh, đây mới là bản chất tôi gì đó... hình như cô nói với Lệ Trí Thành một cách tự nhiên. Nhưng bị người ngoài nghe thấy, cô vẫn hơi ngượng ngùng, đặc biệt với loại “cáo già” trên chôn thương trường như Cố Diên Chi.

Quả nhiên Cố Diên Chi nửa cười nửa không nhìn Lâm Thiên. Ngay cả Lệ Trí Thành ngồi bên cạnh, khóe mắt cũng cười cười.

Lâm Thiên im lặng trong giây lát, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, cười nói: “Đúng vậy, đây là suy nghĩ của cá nhân tôi, hy vọng Ái Đạt ngày càng tốt hơn.”

Ai ngờ Cố Diên Chi cất giọng sắc bén: “Vậy sao? Cô đã đề xuất quan điểm của mình, vậy thì cô hãy cho tôi biết, cơ hội mà cô nhắc tới là gì? Tôi không cần lý thuyết, tôi chỉ cần cách giải quyết cụ thể.”

Lâm Thiên im lặng. Thật ra khi bày tỏ sự trung thành với Lê Trí Thành, cô không nói hết suy nghĩ của mình. Đúng như Cố Diên Chi đề cập, cô chỉ đưa ra lý thuyết, giữ lại phương pháp giải quyết. Bởi vì lúc bấy giờ Lâm Thiên chưa chắc chắn có thể giành được vị trí trợ lý CEO hay không, hơn nữa đây vốn là kiến nghị tương đối mạo hiểm.

Nhưng từ trước đến nay, Lâm Thiên luôn tôn thờ quy tắc “Việc nhỏ khôn khéo, việc lớn tiến hành trực diện và chân thành”. Nếu chuyện gì cũng khôn khéo đưa đẩy, sẽ không thể hiện tài năng một cách thoải mái nhất, sẽ rất mệt mỏi và vô vị.

Do đó cô trả lời: “Lê tổng, Cố tổng, tôi cho rằng cơ hội thích hợp nhất bây giờ là dự án của tập đoàn Minh Thịnh.”

Nói xong câu này, Lâm Thiên dừng lại, quan sát vẻ mặt của hai người đàn ông.

Tuy nhiên, cô bất ngờ phát hiện, bầu không khí yên tĩnh bao trùm. Lê Trí Thành và Cố Diên Chi đều nhìn cô, tựa hồ đợi cô nói tiếp.

Thế là Lâm Thiên từ tốn mở miệng: “Tôi cho rằng, muốn xoay chuyển tình thế, Ái Đạt cần một mũi ‘thuốc trợ tim’.

Tôi đề xuất dự án của tập đoàn Minh Thịnh, không phải vì dự án này mang lại lợi nhuận lớn, có thể vực dậy Ái Đạt một cách triệt để. Ngược lại, lợi nhuận của dự án này rất mỏng, thậm chí bằng không, hơn nữa chúng ta cũng rất khó giành được. Nhưng tôi cảm thấy dự án này là lối thoát tốt nhất của chúng ta hiện thời.

Thứ nhất, chúng ta có thể mở ra thị trường mới. Bây giờ thị trường người tiêu dùng đã bị Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ chiếm lĩnh. Mặc dù thị trường này rất lớn nhưng chúng ta khó đột phá. Tập đoàn Minh Thịnh thuộc Top 50 doanh nghiệp mạnh nhất toàn quốc, đồng thời là doanh nghiệp Nhà nước. Đơn đặt hàng của nó tương đương với đơn đặt hàng của chính phủ nên có thể nâng cao danh tiếng của Ái Đạt. Hơn nữa trong hệ thống Ủy ban quản lý giám sát tài sản của nhà nước, Minh Thịnh có nhiều doanh nghiệp ‘anh em’. Chỉ cần chúng ta làm tốt đơn hàng này, chắc chắn sẽ có những khách hàng khác tìm đến chúng ta. Chúng ta không nhất thiết kiếm tiền từ Minh Thịnh.

Thứ hai là yếu tố tinh thần. Thật ra đây là vấn đề quan trọng không kém thành tích kinh doanh. Việc giành được đơn đặt hàng quan trọng như vậy, có thể khiến công nhân viên phấn khởi đi theo Lệ tổng.

Thứ ba, sáng nay sau khi thăm quan nhà máy mới, tôi càng kiên định ý tưởng này. Nếu dùng đồng vật liệu cao cấp đó vào đơn đặt hàng của Minh Thịnh, chúng ta sẽ giải quyết một lần hàng tồn kho, còn có thể tạo dựng ấn tượng ‘hàng đẹp giá rẻ’ cho công ty, việc quay vòng vốn của Ái Đạt cũng hồi sinh. Như vậy, con người hồi sinh, nguồn vốn hồi sinh, tất cả đều sống lại.”

Miền Đông nước Mỹ bây giờ đã là nửa đêm. Lâm Mạc Thần kết thúc một ngày làm việc căng thẳng, anh day trán, mở hộp thư theo thói quen. Có email của Lâm Thiên, chỉ vắn vẹn hai từ: *Cám ơn*.

Lâm Mạc Thần tương đối hứng thú với việc em gái lựa chọn một công ty đang rơi xuống đáy vực, anh liền bấm điện thoại.

Lâm Thiên vừa trở về công ty sau bữa cơm với hai lãnh đạo, nhìn thấy số điện thoại hiển thị trên màn hình, cô liền đi tới góc cầu thang không người mới bắt máy.

“Anh, sao anh vẫn chưa ngủ?”

Lâm Mạc Thần hỏi: “Trợ lý Lâm, công việc mới thế nào?”

Nhớ đến chuyện xảy ra trong buổi sáng hôm nay, khóe miệng Lâm Thiên cong cong, cô đáp: “Sao thế, anh gọi điện động viên em đấy à?”

“Ừ.” Lâm Mạc Thần đáp: “Xem em có thể gắng gượng bao lâu?”

Lâm Thiên: “Xì! Anh đừng xỏ xiên em như vậy.” Cô nghĩ bụng, xem ra tâm trạng của anh trai không tồi, chắc gần đây việc đầu tư thuận lợi.

Lâm Mạc Thần đúng là có tâm trạng rất tốt, anh càng muốn trêu chọc em gái nên cất giọng thản nhiên: “Hôm qua hoàn tất công việc vẫn còn chút thời gian, anh đã tiến hành đánh giá đơn giản giá trị doanh nghiệp của Ái Đạt.”

“Hả? Anh tốt quá.” Lâm Thiên hết sức phấn chấn. Nên biết đánh giá “đơn giản” mà Lâm Mạc Thần nhắc tới, nhiều người bằng lòng bỏ số tiền lớn để mua ấy chứ.

Lâm Mạc Thần cười cười: “Dựa theo phân tích về thị trường, nợ nần và tình hình tài sản, sau khi bồi thường tổn thất của vụ chất gây ung thư, nguồn vốn lưu động mà Ái Đạt có thể xoay sở trong thời gian gần đây không quá mười triệu tệ. Hơn nữa bây giờ cả công ty đang tăng trưởng âm, do đó nếu

không có điểm tăng trưởng mới, con số mười triệu này sẽ nhanh chóng ‘đội nón ra đi’, công ty sẽ bị phá sản.”

Lâm Thiên giật mình kinh ngạc.

Mười triệu, chỉ có mười triệu? Một công ty từng có giá trị tài sản vài tỷ, bây giờ chỉ còn lại từng ấy?

Gần hai giờ chiều, Lâm Thiên chuẩn bị xong tài liệu liên quan đến cuộc họp rồi mang vào cho Lê Trí Thành.

Anh đang đứng trước bức tường kính suy tư. Lâm Thiên đặt tài liệu xuống, vừa định quay người đi ra ngoài liền nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh: “Cô hãy cùng tôi tham gia cuộc họp.”

Lâm Thiên hơi ngây ra, trong lòng mừng rỡ nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra bình thản: “Vâng.”

Lê Trí Thành cho cô tham gia cuộc họp chiến lược cơ mật và quan trọng như vậy, chứng tỏ anh đã tin tưởng cô.

Hờ hờ... Tuy Boss còn trẻ tuổi không có kinh nghiệm nhưng cũng biết dùng người đấy chứ?

Phòng hội nghị bật đèn sáng trưng, xung quanh bàn chữ nhật dài có tám người ngồi, lần lượt là Lê Trí Thành, Cố Diên Chi, Phó tổng giám đốc phụ trách kỹ thuật sản xuất, Phó tổng giám đốc quản lý bộ phận chức năng, Tổng giám sát marketing, Tổng giám sát sản xuất, Tổng giám sát tài vụ và Tổng giám sát mua sắm.

Đây chính là những người quản lý nòng cốt của Ái Đạt. Lê Trí Thành ngồi ở vị trí chính giữa, Lâm Thiên đương nhiên không thể ngồi bên bàn hội nghị, mà ngồi ở đằng sau, sát tường.

Cuộc họp do Cố Diên Chi chủ trì. Mặc dù thảo luận vấn đề hết sức nghiêm túc nhưng anh ta vẫn giữ thái độ thoải mái. Sau khi đảo mắt một vòng, anh ta từ tốn mở miệng: “Chúng ta bắt đầu cuộc họp, tôi xin phát biểu ngắn gọn thế này. Cuộc họp ngày hôm nay thảo luận phương hướng của Ái Đạt trong tương lai. Bây giờ tình hình thế nào, chắc các vị biết rõ hơn tôi và Lê tổng, mà Lê tổng mới tiếp quản công ty chưa bao lâu. Mục tiêu và yêu cầu của cuộc họp ngày hôm nay là: Thực sự cầu thị, tích cực thảo luận, thống nhất phương hướng, nghiêm chỉnh chấp hành. Được rồi, bộ phận Tài vụ phát biểu trước đi.”

Phòng hội nghị yên lặng như tờ. Lâm Thiên hơi xúc động, không ngờ lời phát ngôn khách khí của Cố Diên Chi lại đầu ra đây, ngẫm nghĩ kỹ, mỗi câu mỗi từ đều hướng đến trọng tâm vấn đề.

Lâm Thiên đưa mắt về phía Boss, sắc mặt Lê Trí Thành rất bình tĩnh và tập trung. Anh mặc comple ngồi giữa đám đàn ông trung niên, trông hết sức nổi bật và trẻ trung.

Lúc này, Tổng giám sát tài vụ đã mở đèn chiếu. Sau khi tóm tắt, anh ta đi vào vấn đề chính, đồng thời ném “trái bom hạng nặng”: “Theo sự hạch toán của chúng tôi, sau khi bồi thường vụ chất gây ung thư, tính cả báo cáo công nợ... Vốn lưu động trong thời gian ngắn của cả công ty đại khái dừng lại ở con số...” Anh ta ngừng vài giây mới nói tiếp: “Hai triệu đến năm triệu nhân dân tệ.”

Phòng hội nghị trở nên yên tĩnh vô cùng, mọi người đưa mắt nhìn nhau. Lâm Thiên giật mình, trong quyển sổ bìa da mềm đặt trên đầu gối cô, ở góc

trái viết con số “mười triệu”. Bây giờ cô lặng lẽ gạch đi con số đó, sửa thành “hai triệu”.

Hóa ra tình hình còn tồi tệ hơn Lâm Mạc Thần dự tính. Ở thời buổi này, hai triệu có thể làm gì, nhất là đối với công ty có cả ngàn công nhân viên?

Lâm Thiển không nhìn nổi, ngẩng đầu quan sát Lê Trí Thành. Anh ngồi thẳng người, một tay đặt lên bàn, mặt hơi quay về một bên, chăm chú lắng nghe Tổng giám sát tài vụ báo cáo.

Đầu óc Lâm Thiển chợt ra hiện ra hình ảnh đoàn xe đầy khí thế đưa anh đến công ty vào hai hôm trước. Lại nghĩ đến tình cảnh hiện tại, cô chợt cảm thấy có chút thương xót Lê Trí Thành.

Tiếp theo đến lượt Tổng giám sát marketing phát biểu. Anh ta là người đàn ông ngoài bốn mươi lão luyện, tên Tiết Minh Đào. Lâm Thiển từng tìm hiểu tình hình của anh ta, trong thời kỳ CEO tiền nhiệm dốc sức tiến ra nước ngoài, những “cựu thần” như Tiết Minh Đào không được trọng dụng, thậm chí không có thực quyền. Bây giờ thay đổi “triều đại”, anh ta coi như lại được nắm quyền ở bộ phận Marketing. Bị ám ức lâu như vậy, tất nhiên anh ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần để có thể vùng lên bất cứ lúc nào.

Quả nhiên Tiết Minh Đào đưa ra một kế hoạch marketing hết sức hoàn hảo.

Xuất phát từ bốn loại sản phẩm lớn của công ty như túi xách cao cấp, túi xách đơn giản dành cho cuộc sống thường ngày, túi xách có chức năng đặc thù và va ly cùng mười mấy chủng loại trực thuộc, Tiết Minh Đào phân tích kỹ lưỡng tình hình thị trường hiện nay, so sánh ưu nhược điểm giữa Ái Đạt và các đối thủ cạnh tranh, đồng thời đưa ra biện pháp nâng cao nội bộ, kế hoạch và sách lược marketing... Ví dụ túi xách leo núi của nam giới không được quá cứng, anh ta đề xuất thay đổi vật liệu, tăng cường giám sát chất

lượng. Ví dụ công tác marketing của sản phẩm va ly kéo còn yếu, anh ta đề xuất tăng đầu tư quảng cáo, đẩy mạnh tiếp thị sản phẩm...

Không thể phủ nhận, đây là kế hoạch rất cụ thể và sâu sát. Nếu không phải là người có kinh nghiệm làm marketing nhiều năm, đồng thời không hiểu rõ tình hình của công ty và thị trường, chắc chắn khó có thể làm ra bản báo cáo này. Bản báo cáo mang lại cảm giác như một tờ bản đồ chỉ đường, có mục tiêu và kế hoạch tổng thể, lại tỉ mỉ đến từng loại sản phẩm riêng, khiến người nghe cảm thấy hứng khởi.

Marketing vốn là công tác then chốt của một công ty sản xuất như Ái Đạt, cũng là trọng tâm cuộc họp lần này. Sau bản báo cáo của Tiết Minh Đào, mấy quản lý thì thâm to nhỏ thảo luận, bầu không khí rõ ràng được kích hoạt.

Cố Diên Chi nở nụ cười nhàn nhạt, liên tục gật đầu với Tiết Minh Đào. Thậm chí ngay cả Lê Trí Thành cũng cầm tập tài liệu, vừa nghe vừa xem xét. Lâm Thiển còn nhìn thấy anh đánh dấu trên tập báo cáo.

Lâm Thiển cũng có cảm giác như vừa được lên lớp một bài về marketing.

Cô thậm chí cảm thấy trong lòng sôi sục, thầm mong Tiết Minh Đào nhắc đến dự án của tập đoàn Minh Thịnh, để nghiệm chứng quan điểm của cô là đúng đắn.

Nhưng Tiết Minh Đào không hề đả động. Kết thúc bản báo cáo, anh ta phát biểu: “Trong năm năm tiếp theo, chúng ta sẽ tạo ra đế quốc marketing Ái Đạt.”

Mọi người đều gật đầu, Lâm Thiển hơi thất vọng.

Phòng hội nghị yên tĩnh một lúc, tất cả mọi người trầm tư suy nghĩ, cũng có người thăm quan sát Lê Trí Thành, xem vị CEO trẻ tuổi này có ý kiến gì về kế hoạch phát triển đáng tin cậy nhất cho đến thời điểm này.

Lê Trí Thành đặt tài liệu xuống bàn, ngẩng đầu nhìn đám đông. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào anh.

“Kế hoạch rất tốt.” Anh nói chậm rãi: “Tôi sẽ đọc kỹ lại.”

Ánh mắt Tiết Minh Đào vụt qua tia vui mừng. Lâm Thiên thăm tán thưởng: Boss rất có khí thế, kiểu gì cũng không thay đổi thần sắc.

Ai ngờ Lê Trí Thành chuyển đề tài: “Có người đề nghị với tôi, giành được hợp đồng của Minh Thịnh sẽ có thể cứu Ái Đạt. Các vị thấy thế nào?” Lúc hỏi câu này, vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh như thường lệ.

Tim Lâm Thiên đập thành thịch.

[©DTV](#)

Có người... là ám chỉ cô hay sao?

Tiết Minh Đào im lặng vài giây, sau đó rút một bản báo cáo từ kẹp tài liệu ở trên bàn đưa cho Lê Trí Thành: “Lê tổng, chúng tôi cũng từng tiến hành phân tích SWOT^[5] với dự án của tập đoàn Minh Thịnh. Dự án này rất tốt, nếu chúng ta giành được, có thể nhanh chóng thay đổi địa vị của Ái Đạt, cũng có cơ hội mở ra thị trường mới.

Nhưng nói thật, hiện tại dự án có hai đối thủ cạnh tranh thực lực hùng hậu là Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ, chúng ta khó có thể nhảy vào. Bọn họ đã theo dự án mấy tháng, bây giờ chắc cũng tạo dựng được mối quan hệ. Trước đây, chúng ta chưa từng hợp tác với doanh nghiệp nhà nước, giờ

muốn cạnh tranh, xác suất thành công rất nhỏ. Hơn nữa, các đối thủ cạnh tranh còn đề phòng chúng ta, dù giành được hợp đồng, tôi nghĩ cũng sẽ là một thắng lợi thảm hại, lợi nhuận thấp hoặc bằng không, được ít hơn mất.”

[5] Phân tích SWOT là một trong năm bước hình thành chiến lược sản xuất kinh doanh của một doanh nghiệp, bao gồm: Xác lập tôn chỉ của doanh nghiệp, phân tích SWOT, xác định mục tiêu chiến lược, hình thành các mục tiêu và kế hoạch chiến lược, xác định cơ chế kiểm soát chiến lược. SWOT là tập hợp viết tắt những chữ cái đầu tiên của các từ tiếng Anh: Strengths (Điểm mạnh), Weaknesses (Điểm yếu), Opportunities (Cơ hội) và Threats (Thách thức) - là một mô hình nổi tiếng trong phân tích kinh doanh của doanh nghiệp.

Lệ Trí Thành trầm ngâm, không lên tiếng.

Mặc dù chỉ là người ngoài lề, nhưng lời nói của Tiết Minh Đào cũng khiến Lâm Thiên cảm thấy áp lực rất lớn. Trước đó đúng là cô chỉ nghĩ đến ích lợi của dự án có thể cứu sống Ái Đạt nên suy nghĩ rất lạc quan. Mấy khó khăn Tiết Minh Đào đề cập, cô chưa từng đào sâu suy nghĩ, nhưng đó lại là “tử huyệt” của công tác marketing: Khởi đầu muộn, không có mối quan hệ, nguồn vốn hạn chế, vậy Ái Đạt lấy gì để đấu với người ta?

Lúc này, Phó tổng giám đốc phụ trách sản xuất và kỹ thuật lên tiếng.

Ông tên Lưu Đồng, ngoài năm mươi tuổi, là công thần số một từng cùng chủ tịch Từ Dung tạo dựng giang sơn. Ông không tỏ ra thận trọng và thăm dò Lệ Trí Thành như những người khác. Diện mạo của ông toát lên sự thẳng thắn, bộc lộ vẻ uy nghiêm của bậc trưởng bối.

“Trí Thành.” Lưu Đồng nói: “Chú không đồng ý tham gia dự án Minh Thịnh, khai thác thị trường mới gì đó. Ái Đạt cũng vì ý tưởng này nên mới bị suy sụp, lẽ nào chúng ta lại giẫm lên vết xe đổ? Chúng ta sản xuất túi xách, thị trường lớn nhất là vài trăm triệu người tiêu dùng trong nước. Thị trường bị người khác cướp mất, chúng ta phải giành lại. Đơn đặt hàng của doanh nghiệp nhà nước hay chính phủ cũng chỉ như muối bỏ biển, lăm yêu

cầu nhiều đòi hỏi mà lợi nhuận thấp, tốt nhất chúng ta đừng tham gia. Chủ đồng ý với ý kiến của Tiết Minh Đào, chúng ta hãy bắt đầu làm lại từ thị trường một cách chắc chắn.”

Lưu Đồng là người có tính cách chính trực, lời nói của ông rất kiên quyết, tất cả mọi người đều gật đầu tán thành, bởi ý kiến của ông cũng chính là suy nghĩ của số đông.

Lâm Thiển hơi chau mày.

Lưu Đồng đã “nã pháo” vào Lê Trí Thành, tuy nhiên Lê Trí Thành vẫn trầm mặc. Dù không lên tiếng nhưng bộ dạng của anh vẫn có khí thế. Mọi người càng không biết anh đang nghĩ gì, bầu không khí trở nên căng thẳng trong giây lát.

Trước tình hình này, Cố Diên Chi đưa mắt ra hiệu Phó tổng giám đốc phụ trách bộ phận chức năng. Anh ta lập tức mở miệng giàn hòa: “Tôi có ý kiến thế này, Lê tổng đã nghe hết quan điểm của chúng ta. Trọng tâm công việc tiếp theo là gì, phát triển theo hướng nào, Lê tổng cần tổng hợp và suy tính, có gì chúng ta họp bàn sau.”

Mọi người gật đầu, Lâm Thiển nhủ thầm: Cũng chỉ còn cách như vậy.

Mọi người đều dồn ánh mắt về phía Lê Trí Thành. Lưu Đồng chỉ nhằm vào sự việc chứ không nhằm vào con người, ông nói: “Đây là chú nói thẳng nói thật, Trí Thành, cháu nhất định phải thận trọng suy nghĩ.”

Nhưng không ngờ Lê Trí Thành gật đầu với Lưu Đồng rồi nhìn mọi người, đồng thời cất giọng trầm tĩnh: “Tôi không cần suy nghĩ.”

Lâm Thiển ngán người. Không riêng cô, những người có mặt đều ngây ra.

Anh tiếp tục mở miệng: “Trưa nay tôi đã có quyết định: Chúng ta phải giành đơn hàng của Minh Thịnh bằng bất cứ giá nào.”

Chương 6

Buổi chiều, Lâm Thiên ngồi trong phòng làm việc nhỏ của mình, chỉnh lý lại ghi chép hội nghị. Tâm trạng của cô có một sự xao động bất an khó diễn tả.

Đó là bởi vì câu nói của Lê Trí Thành tại cuộc họp lãnh đạo cao cấp: “Trưa nay, tôi đã có quyết định.”

“Trưa nay” là lúc cô và anh ăn cơm, cô đề cập đến dự án Minh Thịnh. Liệu cô có thể lý giải, lời nói của cô đã có ảnh hưởng quan trọng đến anh?

Lâm Thiên xúc động nhưng cũng cảm thấy áp lực lớn chưa từng thấy.

Hơn nữa, Lê Trí Thành vừa tỏ thái độ bất chấp ý kiến của số đông, bầu không khí ở phòng hội nghị trở nên kỳ quái ngay lập tức. Mặt Lưu Đồng biến sắc, Tiết Minh Đào trầm mặc, Phó tổng giám đốc hành chính cũng ngần người.

Sau đó, Lê Trí Thành mở miệng trước khi mọi người lên tiếng: “Công ty đang trong thời kỳ bấp bênh, cần trên dưới một lòng. Bây giờ tôi đại diện cho người nắm cổ phần tuyệt đối, có quyền phủ quyết. Vì vậy từ nay về sau, trước khi tôi đưa ra quyết định, có thể tồn tại vô số ý kiến, nhưng sau khi tôi quyết định, chỉ có một tiếng nói duy nhất. Giải tán cuộc họp.”

Lúc này, phòng làm việc của Lê Trí Thành khép chặt cửa, Cố Diên Chi và Lưu Đồng vừa vào trong. Không biết ba vị lãnh đạo thảo luận điều gì, ban đầu Lâm Thiên còn nghe thấy giọng nói tương đối gay gắt của Lưu Đồng, nhưng sau đó chẳng còn âm thanh nào.

Một lúc sau, cửa phòng mở toang, Lâm Thiên lập tức đứng dậy, nhìn thấy Lưu Đồng sa sầm mặt đi ra ngoài, Cố Diên Chi đi sau ông ta, thần sắc rất bình tĩnh. Bọn họ không để ý đến Lâm Thiên, ai nấy đi thẳng về phòng làm việc của mình.

Lâm Thiên đợi một lát mới cầm ghi chép hội nghị đi vào văn phòng của Lê Trí Thành.

Không còn nghi ngờ gì nữa, biểu hiện của anh tại cuộc họp ngày hôm nay chắc sẽ gây sóng gió lớn. Các giám đốc và nhân viên sẽ đánh giá anh thế nào? Chuyên chế, độc tài, không hợp lòng người chăng?

Nhưng anh vẫn kiên quyết, có suy nghĩ riêng của mình, đồng thời tỏ ra hết sức tự tin.

Lâm Thiên không ngờ dưới vỏ bọc lãnh đạm và trầm mặc, Lê Trí Thành lại mạnh mẽ và quyết đoán như vậy.

Ánh hoàng hôn chiếu vào ô cửa, khiến phòng làm việc phủ một lớp ánh sáng vàng nhạt.

Lê Trí Thành ngồi ở sofa. Khác với tư thế lãnh đạm thường ngày, lúc này hai tay anh đặt trên đầu gối, dường như đang suy tư điều gì đó. Trước mặt anh là hai tách trà bốc khói nghi ngút, rõ ràng là của Lưu Đồng và Cố Diên Chi để lại.

Lâm Thiên đi đến bên anh: “Boss, đây là ghi chép cuộc họp.”

Lệ Trí Thành nhướn mắt nhìn cô, nhận tập văn bản rồi cúi đầu đọc.

Căn phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng lật giở trang giấy và tiếng nước trong bể cá ở gần cửa ra vào. Lâm Thiên thấp thỏm không yên, nhưng cô vẫn mở miệng: “Hôm nay nghe ý kiến của Tiết tổng và Lưu tổng, tôi cảm thấy rất sâu sắc và có lý.”

Lệ Trí Thành ngẩng đầu nhìn cô: “Em dao động rồi à?”

Lâm Thiên đột nhiên cảm thấy, vị Boss này tuy phát biểu ngắn gọn, nhưng rất trực tiếp và trúng chỗ hiểm, khiến đối phương không phản ứng kịp.

Lâm Thiên vốn định dùng lời lẽ uyển chuyển một chút, nhưng nghe anh hỏi vậy, cô quyết định phát biểu thẳng: “Không, tôi không dao động. Tôi muốn nói, bọn họ phân tích rất toàn diện và có lý, nhưng quan điểm này quá chú trọng nội bộ, như làm thế nào giải quyết vấn đề tồn đọng, làm thế nào nâng cao bản thân. Tuy nhiên, bây giờ ở bên ngoài cạnh tranh khốc liệt, ngành này đã rất phát triển chứ không phải giống mười mấy năm trước, không phải chất lượng sản phẩm của anh tốt, tố chất nhân viên được nâng cao là anh có thể giành được thị trường, bởi vì người ta cũng làm tốt không kém anh.

Sở dĩ tôi nhắm vào dự án của Minh Thịnh, không phải bởi vì dự án này nhất định thành công, mà do tôi cảm thấy, cứ đi theo đường lối truyền thống chắc chắn không ổn. Lấy một ví dụ, nếu bây giờ Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ là con voi, Ái Đạt chỉ là con cừ non. Cừ non có thể thông qua tự nâng cao bản thân để chiến thắng con voi hay không? Tôi cho rằng không thể, nó chỉ còn một cách duy nhất là đánh úp, mới có cơ hội giành thắng lợi.”

Lâm Thiên thẳng thắn trình bày quan điểm xuất phát từ nội tâm. Nói xong, cô lặng lẽ quan sát vẻ mặt của Lệ Trí Thành.

Từ đầu đến cuối anh không rời mắt khỏi cô, gương mặt tuấn tú vô cùng trầm tĩnh.

Cuối cùng, anh chỉ đáp ba từ: “Tôi tin em.”

Ngoài trời trăng sao thấp thoáng, tỏa ánh sáng lạnh lạnh. Trong phòng, Lâm Thiên mặc bộ đồ ngủ, ngồi khoanh chân trên giường, chống tay lên cằm ngơ ngẩn hồi lâu.

“Tôi tin em.” Giọng nói trầm tĩnh của Lệ Trí Thành dường như vẫn văng vẳng bên tai cô.

Không thể không thừa nhận, tâm trạng của Lâm Thiên hơi xốn xang.

Kể từ lúc anh phát biểu “Có người đề xuất dự án Minh Thịnh với tôi”, lòng cô đã xao động. Cho đến khi anh nói “Trưa nay tôi đã có quyết định”, cảm giác không thoải mái càng trở nên rõ ràng.

Cuối cùng, khi anh nhẹ nhàng thốt ra ba từ “Tôi tin em”, Lâm Thiên cũng nhận ra, cảm giác không dễ chịu nhưng có chút sáng khoái này gọi là “thụ sủng nhược kinh^[1]”.

[1] “Thụ sủng nhược kinh”: Ngạc nhiên kinh sợ vì được ưu ái.

Tất nhiên từ trước đến nay đi đâu Lâm Thiên cũng được hoan nghênh. Thời đại học, cô là cánh tay phải của thầy giáo, là nòng cốt của đoàn thể; thời gian ở công ty Tư Mỹ Kỳ, cô cũng ba năm liên tiếp đạt thành tích công

việc xuất sắc, thậm chí Boss Trần Tranh còn “ưu ái” cô một cách quá đáng...

Nhưng bây giờ đối tượng “ưu ái” là Lê Trí Thành, cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Anh chỉ là một quân nhân nói ít làm nhiều, không có kinh nghiệm trên thương trường. Nhưng chỉ một câu “Tôi tin em” của anh, Lâm Thiên càng cảm thấy có trọng lượng hơn bất kỳ người nào.

Thậm chí cô còn có ảo giác mình hóa thân thành “trọng thần”. Không phải sao, vị “chủ thượng” trẻ tuổi non nớt, tình cờ quen biết cô trong lúc mặc thường phục “vi hành”, do tán thưởng nhân phẩm và tài hoa của cô nên đặc biệt dựa dẫm vào cô. Bộ não của Lâm Thiên bất chợt vụt qua một ý nghĩ hoang đường đầy tham vọng nhưng lập tức bị cô gạt sang một bên.

Tóm lại thiên thời địa lợi nhân hòa, đây là cơ hội tốt để cô trở thành một trong những nhân vật nắm thực quyền ở Ái Đạt.

Nghĩ đến đây, Lâm Thiên càng quyết tâm. Cô cầm di động gọi điện cho Lâm Mạc Thần.

Nghe xong lời thỉnh cầu của em gái, Lâm Mạc Thần cười khẽ: “Tại sao? Em làm việc ở Tư Mỹ Kỳ ba năm, gặp nhiều khó khăn nhưng chưa một lần mở miệng nhờ anh giúp đỡ. Bây giờ mới làm trợ lý CEO của Ái Đạt vài ngày, em đã muốn anh nhúng tay, giúp Boss của em trở mình?”

Lâm Thiên cười hì hì: “Em có chừng mực, lẽ nào anh không tin khả năng phán đoán của em?”

Sáng ngày hôm sau.

Lâm Thiên ngồi ở bàn làm việc, trong tay cô là bản “Kế hoạch dự án Minh Thịnh” do bộ phận Marketing làm thầu đêm.

Cũng như Tiết Minh Đào từng phát biểu, bản kế hoạch đề cập đến khó khăn lớn nhất là việc thiết lập quan hệ với khách hàng, mà khâu quan trọng nhất tất nhiên là tầng lớp lãnh đạo của đối phương.

Minh Thịnh là doanh nghiệp nhà nước có ảnh hưởng ở Trung Quốc, lãnh đạo cao cấp của tập đoàn này cũng là nhân vật nổi tiếng trong giới thương mại, không phải đối tượng một công ty tư nhân như Ái Đạt có thể tùy tiện tiếp xúc.

Bây giờ Ái Đạt mới ra tay, cùng lắm cũng chỉ có thể bắt mối với người quản lý bậc trung như chủ nhiệm văn phòng hay giám đốc bộ phận. Muốn tiếp xúc với lãnh đạo cao cấp, chắc chắn cần thời gian và cơ hội. Tình hình tệ hại nhất là, cho đến ngày chính thức đấu thầu, Ái Đạt cũng chưa chắc có thể gặp gỡ lãnh đạo cao cấp của công ty, vậy thì dự án này cũng coi như xong.

Trong lúc Lâm Thiên đang suy tư, Tiết Minh Đào và mấy giám đốc marketing từ phòng làm việc của Lê Trí Thành đi ra ngoài. Sắc mặt ai nấy nặng nề, bước đi vội vã. Đợi bọn họ khuất bóng, Lâm Thiên liền gõ cửa vào phòng.

Lê Trí Thành không ở sau bàn làm việc mà ngồi ở sofa. Anh chống khuỷu tay lên đầu gối, mười đầu ngón tay đan dưới cằm, trầm tư suy nghĩ.

Hiếm có dịp bắt gặp bộ dạng chuyên tâm suy tư của anh, Lâm Thiên nhẹ nhàng thu dọn mấy chiếc cốc giấy trên bàn, rót thêm nước nóng vào cốc quân dụng rồi đẩy đến trước mặt anh.

Lúc này, Lê Trí Thành mới nhướng mắt nhìn cô, lặng lẽ chờ cô mở miệng.

Lâm Thiên mỉm cười: “Lệ tổng, về dự án Minh Thịnh, tôi có thể...” Cô chưa kịp nói hết câu, cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy ra, Cố Diên Chi đi vào. Nhìn thấy hai người, anh ta thản nhiên ngồi xuống cạnh Lệ Trí Thành, đồng thời lên tiếng: “Chúng ta tiếp tục thương lượng vụ đó.”

Lệ Trí Thành không bận tâm đến anh ta mà nhìn Lâm Thiên: “Em nói tiếp đi.” Cố Diên Chi nghe vậy cũng chau mày quan sát cô.

Lâm Thiên im lặng vài giây rồi đi thẳng vào vấn đề: “Anh trai tôi hiện làm công việc đầu tư ở Mỹ. Trước đây anh ấy từng làm việc ở tập đoàn đầu tư DP, chính là cổ đông nước ngoài lớn nhất sở hữu cổ phiếu lưu hành của Minh Thịnh. Anh ấy và lãnh đạo Minh Thịnh có mối quan hệ khá tốt. Tôi nghĩ nếu thuận tiện, có thể nhờ anh ấy liên lạc giúp, hoặc có thể thu xếp để Lệ tổng gặp gỡ lãnh đạo cao cấp của Minh Thịnh một lần.”

Vẫn chưa kịp dứt lời, thấy Cố Diên Chi sáng mắt, Lâm Thiên biết mình đã nói trúng vấn đề mà bọn họ đau đầu nhất hiện nay. Trong lòng cô cũng thầm mừng rỡ.

Hai người đồng thời quay sang Lệ Trí Thành.

Lệ Trí Thành đã ngồi thẳng người, tựa vào thành ghế. Ánh mắt anh vô cùng trầm tĩnh, không để lộ một tia vui mừng, tựa hồ đang cân nhắc đề nghị của Lâm Thiên.

Sau khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi, anh mở miệng: “Tôi không cần nhờ đến mối quan hệ của em.” Giọng nói của anh rất bình thản, có chút cố chấp.

Lâm Thiên ngán người.

Cố Diên Chi nhíu mày, nhếch mép nở nụ cười chế giễu: “Lâm Thiên, Lệ tổng của cô ở trong quân đội quen rồi, không biết lươn lẹo. Điều cậu ấy

không thích nhất là... bám váy đàn bà để đạt mục đích.”

Lâm Thiên tròn mắt. Bám váy đàn bà ư?

Ngữ khí của Cố Diên Chi nửa thật nửa giả, Lâm Thiên nhất thời không rõ dụng ý của anh ta khi nói câu này. Nhưng không phải Boss cứng nhắc đến mức đó đâu chứ?

Cô quay sang Lệ Trí Thành, anh cũng nhìn cô đăm đăm.

Lâm Thiên: “Tôi đưa ra đề nghị này là vì cảm thấy đây là cách nhanh chóng, đơn giản thuận tiện nhất, hơn nữa...”

Đồng tử đen nhánh của người đàn ông trước mặt như hồ nước sâu không thấy đáy. Lâm Thiên như bị hút vào trong đó, bên tai đột nhiên vang lên câu “Tôi tin em” anh nói ngày hôm qua, hai má cô nóng ran.

“Hơn nữa gì cơ?” Lệ Trí Thành đột nhiên truy vấn.

Lâm Thiên đáp khẽ: “Hơn nữa, từ xưa đến nay, bám váy đàn bà luôn là thủ đoạn thực dụng và hữu hiệu nhất.”

Cố Diên Chi phì cười thành tiếng.

Khóe mắt Lệ Trí Thành cũng ẩn hiện ý cười nhàn nhạt, bờ môi mỏng nhếch lên, khiến ngũ quan của anh trở nên ôn hòa hơn.

Cố Diên Chi đứng dậy: “Được rồi, ngay cả danh ngôn Lâm Thiên cũng đã nhắc tới, chúng ta làm lãnh đạo, không thể không cảm ơn. Tôi sẽ xử lý vụ này, Trí Thành, chú đừng từ chối nữa, cứ quyết định như vậy đi. Lâm Thiên, cô hãy lập tức đi lo liệu.”

Lệ Trí Thành còn chưa lên tiếng, Lâm Thiên trả lời dứt khoát “Vâng”, rồi đứng dậy đi nhanh ra ngoài.

Em gái hiếm có dịp mở miệng nhờ vả, Lâm Mạc Thần cũng chẳng đợi em gái “đi xác nhận với lãnh đạo”, nên Lâm Thiên vừa rời khỏi phòng làm việc của Lệ Trí Thành liền nhận được điện thoại của anh trai: “Anh hẹn rồi, vào bốn giờ chiều mai.”

Lâm Thiên liền nịnh nọt: “Anh, anh giỏi quá!” Nhưng cô nghĩ bụng, ông anh đứng là độc đoán thật, ngộ nhờ hôm nay Lệ Trí Thành từ chối thì sao? Tuy nhiên, thái độ của Lâm Mạc Thần rất rõ ràng, ý tốt của em gái, dù muốn hay không, Boss của Ái Đạt cũng phải nhận.

Theo lời Lâm Mạc Thần, Tổng giám đốc tập đoàn Minh Thịnh Khang Chí Tông sẽ từ Bắc Kinh trở về vào chiều ngày mai. Lâm Thiên thầm tính toán, phát hiện anh trai hẹn gặp vào khoảng thời gian này là rất hợp lý. Khang Chí Tông đại khái về đến văn phòng lúc hai ba giờ chiều, nghỉ ngơi một lát rồi gặp bọn họ. Minh Thịnh hết giờ làm vào lúc năm rưỡi, sau đó chắc chắn Khang Chí Tông còn có lịch trình khác, có thể nói chuyện từ một tiếng đến một tiếng rưỡi đồng hồ cũng đủ rồi.

Ngồi một lát, Lâm Thiên lại đi tìm hai vị lãnh đạo, báo cáo về cuộc hẹn. Cố Diên Chi vui mừng, lập tức gọi điện cho bộ phận Marketing, còn Lệ Trí Thành chỉ yên lặng nhìn cô.

Lâm Thiên tự nhủ, không phải anh không hài lòng đấy chứ?

Cô đoán chắc anh cũng vui mừng, vì dấu sao tình hình tương đối cấp bách.

Tầm chạng vạng tối, khi Tiết Minh Đào và mấy tâm phúc từ phòng làm việc của CEO đi ra ngoài, sắc mặt bọn họ rạng rỡ hơn trước đó. Lâm Thiên

mỉm cười lịch sự với họ, Tiết Minh Đào đột nhiên đi đến trước mặt cô, giơ tay: “Trợ lý Lâm, tôi nghe Lê tổng nói rồi. Cảm ơn cô đã giải quyết bài toán khó hộ phòng marketing chúng tôi.”

Lâm Thiên tươi cười đứng dậy. Không ngờ Boss khen cô với người khác.

Đợi bọn họ ra về, Lâm Thiên lén quan sát cánh cửa nửa khép nửa mở. Boss còn chưa định đi sao?

Giống như phát giác cử chỉ của cô, một giọng nói trầm thấp từ trong vọng ra ngoài: “Em vào đây.”

Lâm Thiên đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy Lê Trí Thành đứng bên bàn làm việc, ngoảnh đầu về phía cô.

Lâm Thiên mỉm cười: “Lê tổng có việc gì sao?”

Anh không trả lời mà quay hẳn người về phía cô. Lúc này, ánh hoàng hôn từ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, khiến gương mặt anh được bao phủ bởi ánh sáng rực rỡ.

Lê Trí Thành đi đến trước Lâm Thiên, còn cách một bước chân, anh dừng lại, đứng im, nhìn cô chăm chú.

Ánh mắt anh thâm trầm, gương mặt không chút biểu cảm. Lâm Thiên hơi hồi hộp, anh đến gần như vậy làm gì? Chẳng phải anh là người không dễ tiếp cận hay sao?

Lâm Thiên cố gắng định thần.

“Tại sao lại giúp tôi?” Lê Trí Thành cất giọng bình tĩnh.

Lâm Thiên im lặng vài giây, thẳng thắn trả lời: “Vì anh xứng đáng.”

Lệ Trí Thành cúi đầu nhìn cô, đôi mắt càng yên tĩnh hơn.

“Cảm ơn em, Lâm Thiên.”

Lâm Thiên chớp chớp mắt. Thì ra anh muốn cảm ơn.

Lâm Thiên cúi xuống quan sát khoảng cách giữa hai người rồi lại nâng đầu đối diện với anh.

Boss, có phải anh muốn bày tỏ thành ý nên mới tiến lại gần để cảm ơn hay không?

Đúng là thành ý quá mức rồi.

Lâm Thiên nhướn mắt nhìn Lệ Trí Thành. Phản ứng như thế nào trước sự biểu dương của sếp cũng là một nghệ thuật ở chốn công sở. Bạn không thể để lộ sự kiêu ngạo tự đắc, cũng không nên quá khiêm tốn.

Lâm Thiên mỉm cười, đứng thẳng người, giơ tay chào theo kiểu nhà binh: “Thiếu tá, đây là vinh hạnh của tôi.”

Quả nhiên, lời tặng bốc rất hợp thời, khóe mắt Lệ Thành ẩn hiện ý cười.

Lâm Thiên cũng cười. Bây giờ mọi người đều nói, cấp dưới cần có năng lực quản lý cấp trên của mình. Chắc cô quản lý anh không tồi? Bởi người bị liệt cơ mặt như anh hôm nay cũng cười với cô hai lần.

Đang trầm tư đắc trong lòng, Lâm Thiên đột nhiên nghe anh nói: “Sau này tôi sẽ báo đáp em.”

Buổi chiều ngày hôm sau. Chiếc Cadillac chuyển bánh trên con đường nội đô, Lâm Thiên ngồi ở ghế lái phụ, tài xế là Tiết Minh Đào, Cố Diên Chi và Lê Trí Thành ngồi ở hàng ghế sau.

Khi ô tô tiến vào khu CBD^[2] ở phía Tây thành phố, từ xa xa đã có thể nhìn thấy tòa nhà cao chọc trời màu nâu thẫm đầy vẻ trang trọng của tập đoàn Minh Thịnh.

[2] CBD: Khu thương mại trung tâm.

Tiếp đãi bọn họ là người đàn ông cao gầy ngoài bốn mươi tuổi, phó chủ nhiệm văn phòng của Minh Thịnh. Anh ta có thái độ ôn hòa, không quá nhiệt tình nhưng lịch sự và chu đáo. Sau màn chào hỏi, anh ta đưa đoàn của Lâm Thiên lên phòng khách nhỏ thuộc khu vực Văn phòng Tổng giám đốc ở tầng trên cùng.

“Quý vị hãy đợi một lát, Khang tổng đang tiếp một vị khách. Sau khi kết thúc, tôi sẽ mời quý vị đi gặp Khang tổng.” Người đàn ông nói.

Cố Diên Chi và Tiết Minh Đào gật đầu đồng ý. Phó chủ nhiệm văn phòng liền đẩy cửa đi ra ngoài làm việc.

Thật ra bọn họ đến hơi sớm, bây giờ mới ba giờ bốn mươi lăm phút. Căn phòng vô cùng yên tĩnh, Cố Diên Chi lên tiếng trước, trêu Lê Trí Thành: “Lát nữa Lê tổng phải nói nhiều mới được, nghe nói Khang tổng xuất thân từ dân kỹ thuật, cũng rất kiệm lời. Đừng để đến lúc đó hai người chẳng ai nói với ai một câu.”

Lâm Thiên và Tiết Minh Đào mỉm cười. Còn Lê Trí Thành chỉ cất giọng lãnh đạm: “Rất tốt, chí hướng hợp nhau, im lặng là vàng.”

Lúc nói câu này, sắc mặt anh vẫn vô cảm như thường lệ. Lâm Thiên và Tiết Minh Đào đều ngây ra, cho đến khi thấy Cố Diên Chi cười ngoác miệng, bọn họ mới có phản ứng, thì ra Boss vừa nói đùa. Sau đó, bọn họ cũng lập tức cười theo.

Cười là một lẽ, lời nói của Cố Diên Chi cũng chính là nỗi lo trong lòng Lâm Thiên. Cuộc gặp giữa Lê Trí Thành và Khang tổng tuy là cuộc gặp giữa hai vị lãnh đạo nhưng thực ra chỉ là Boss nhỏ gặp Boss lớn. Hy vọng Boss của cô biến thành người ăn nói giỏi là điều không thể, do đó cuộc gặp lần này có kết quả ra sao, trong lòng cô không một chút chắc chắn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Đúng bốn giờ, vị phó chủ nhiệm văn phòng đẩy cửa đi vào. Lâm Thiên và mọi người đều đứng dậy, Tiết Minh Đào mỉm cười hỏi: “Chúng tôi có thể đi gặp rồi?”

Ai ngờ đối phương nở nụ cười áy náy: “Rất xin lỗi, Lê tổng, Cố tổng, vị khách của Khang tổng vẫn chưa ra về, không khí cuộc trò chuyện tương đối vui vẻ, tôi cũng không tiện làm phiền.”

“Không sao đâu, chúng tôi có thể đợi, cảm ơn anh.” Cố Diên Chi đáp.

Vị phó chủ nhiệm gật đầu, lại đi ra ngoài.

Lần này đợi đến bốn giờ bốn mươi, Cố Diên Chi đứng ngồi không yên, Tiết Minh Đào đi giục hai lần nhưng đều thất bại quay về. Chỉ riêng Lê Trí Thành vẫn tỏ ra bình tĩnh, tâm trạng Lâm Thiên trở nên nôn nóng sốt ruột.

Minh Thịnh hết giờ làm vào lúc năm rưỡi, vừa rời vị phó chủ nhiệm tiết lộ, buổi tối Khang tổng còn bữa cơm xã giao, tan sở là đi ngay. Điều này có nghĩa thời gian dành cho Ái Đạt chưa tới bốn mươi phút?

Đây là một khởi đầu tương đối tệ, vì dù sao cuộc gặp mặt lần đầu với lãnh đạo cao cấp cũng rất quan trọng. Nếu không thể để lại ấn tượng tốt đẹp cho đối phương, chỉ e sau này sẽ khó hẹn gặp lần thứ hai, càng không thể trông chờ Khang tổng ngã về phía bọn họ trong đơn hàng lần này.

Sao Ái Đạt lại xui xẻo đến thế? Khó khăn lắm mới có thể thu xếp cuộc hẹn, không ngờ bị người khác chen ngang, còn trò chuyện lâu như vậy.

Đồng hồ sắp chỉ năm giờ, Lâm Thiên đứng dậy: “Tôi đi nhà vệ sinh một lát.” Vừa đẩy cửa đi ra ngoài, cô liền nhìn thấy một đám người ăn mặc chỉnh tề từ đại sảnh ở bên cạnh đi tới. Hướng đó là phòng làm việc của Khang tổng, còn người đi đầu đang tươi cười rạng rỡ kia chính là Trần Tranh.

Trần Tranh dừng lại bắt tay vị phó chủ nhiệm văn phòng: “Phó chủ nhiệm Liêu, cảm ơn anh, không cần tiễn chúng tôi. Hôm nay chúng tôi nói chuyện với Khang tổng hết sức vui vẻ, chắc làm mất không ít thời gian của anh, ngày khác tôi sẽ mời anh uống trà.”

Phó chủ nhiệm cười tươi: “Trần tổng đừng khách sáo, để tôi tiễn các vị xuống dưới.”

Lúc này, Trần Tranh như phát giác ra điều gì, ngẩng đầu nhìn về bên này. Lâm Thiên đứng ngoài cửa, không kịp né tránh, chỉ còn cách đối mặt anh ta.

Trần Tranh tựa hồ không hề ngạc nhiên khi thấy cô xuất hiện ở nơi này. Anh ta nhếch miệng, cùng đoàn người đi ra thang máy.

Vào thời điểm này, Tổng giám đốc Minh Thịnh Khang Chí Tông đang ngồi ở sofa trong phòng làm việc, gơ tay bóp trán.

Ông là một nhà doanh nghiệp ngoài năm mươi tuổi, có gương mặt nghiêm nghị, quắc thước. Bình thường ông không hay nói cười, nhưng người xung quanh ông đều biết vị Tổng giám đốc xuất thân từ một kỹ sư này có rất nhiều ý tưởng về phương hướng phát triển và quản lý doanh nghiệp. Hơn nữa, ông còn là người làm ăn đứng đắn.

Dự án mua sắm lần này là cặp công văn cho hơn mười ngàn công nhân viên thuộc chi nhánh công ty tại ba mươi mấy tỉnh thành trong cả nước. Trong con mắt ông, đơn đặt hàng không lớn nhưng liên quan đến hình tượng thống nhất của tập đoàn và phúc lợi của công nhân viên nên chất lượng sản phẩm vô cùng quan trọng.

Trước đó Minh Thịnh từng tiếp xúc với Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ một thời gian. Sản phẩm của Tân Bảo Thụy có chất lượng tốt, lại đứng đầu toàn ngành nhưng bọn họ bán hàng đi nhiều quốc gia, giá cả tương đối cao. Bọn họ lại không chịu hạ thấp báo giá với Minh Thịnh nên về cơ bản bị loại trừ.

Thực lực của Tư Mỹ Kỳ không bằng Tân Bảo Thụy nhưng công ty này đồng ý cung cấp sản phẩm tốt nhất, đồng thời nhiều lần cho biết mức giá sẽ rất ưu đãi. Về thằng nhãi Trần Tranh, ban đầu Khang Chí Tông không thích anh ta, cảm thấy đối phương hơi nông nổi nhưng sau nhiều lần tiếp xúc, ông thấy con người Trần Tranh cũng được. Hơn nữa, một số cán bộ quản lý dưới trướng Khang Chí Tông đều đánh giá tốt về Tư Mỹ Kỳ và Trần Tranh, thành ra ông cũng có ý giao đơn đặt hàng cho anh ta.

Hôm nay Trần Tranh nói có việc quan trọng cần gặp Khang Chí Tông nên ông đồng ý gặp gỡ. Một mặt, Trần Tranh giới thiệu lại một lần sản phẩm trọng tâm của Tư Mỹ Kỳ, ngoài ra còn tặng ông quyển sách hướng dẫn chơi cờ cổ.

Khang Chí Tông lật giở vài trang, lập tức bị thu hút. Không thể không thừa nhận, món quà của Trần Tranh rất hợp ý ông.

Về phần Ái Đạt, cuộc gặp hôm nay là do cô đồng nước ngoài giới thiệu. Trước đó Khang Chí Tông cũng nghe nói, công ty này sắp phá sản, không biết bọn họ làm thế nào móc nối được với cô đồng nước ngoài? Ông cũng chỉ định gặp bọn họ theo kiểu lấy lệ.

Cố Diên Chi và Lệ Trí Thành vào phòng làm việc của Khang tổng lúc năm giờ năm phút.

Kể từ giây phút đó, Lâm Thiển không rời mắt khỏi cánh cửa khép chặt, niệm thầm trong lòng: Ra lâu một chút, lâu một chút...

Nói thật, cô rất sợ hai vị Boss chỉ vào tầm mười phút liền bị đối phương kiểm soát đũa chéo. Mặc dù lo lắng nhưng cô vẫn không quên thăm rửa Trần Tranh. Anh ta nói chuyện với Khang tổng lâu như vậy, hôm nay Khang tổng ngồi máy bay, bây giờ chắc chắn rất mệt mỏi, năm rưỡi chiều còn có bữa cơm xã giao, cùng lắm bọn họ chỉ có thể trò chuyện hai mươi lăm phút.

Thời gian trôi qua rất nhanh, gần đến năm rưỡi, Lâm Thiển hồi hộp nhìn chăm chăm cánh cửa ra vào.

Vị phó chủ nhiệm ở bên ngoài cũng chú ý đến thời gian. Anh ta đi tới gõ cửa, đi vào trong, không biết nói câu gì lại nhanh chóng ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa.

Lâm Thiển và Tiết Minh Đào đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Năm giờ bốn mươi lăm phút, Lệ Trí Thành vẫn chưa ra ngoài.

Tới sáu giờ vẫn không có động tĩnh, mãi hơn bảy giờ, cửa văn phòng mới mở toang, Cố Diên Chi đi ra ngoài trước tiên, mặt mũi tươi cười rạng rỡ. Sau đó là Lệ Trí Thành, khóe miệng anh cũng xuất hiện ý cười nhàn

nhật. Cuối cùng là Khang Chí Tông, ông đích thân tiễn bọn họ ra khỏi phòng.

Chương 7

Thế nào gọi là miếng bánh từ trên trời rơi xuống? Đó chính là cảm giác hưng phấn khó tả của Lâm Thiên lúc này.

Cuối cùng Khang Chí Tông vẫn đi dự bữa cơm xã giao theo lịch trình chứ không ăn cơm cùng bọn họ, nhưng hai tiếng đồng hồ nói chuyện đã là quá đủ.

Ô tô chạy trong màn đêm đang từ từ buông xuống, bên ngoài cửa sổ đèn điện rực rỡ, hắt lên gương mặt mỗi người trong xe. Cố Diên Chi cười ngóatic miệng, sáng khoát tựa vào thành ghế, cầm chai nước khoáng uống một ngụm mới kể cho Lâm Thiên và Tiết Minh Đào nghe câu chuyện đằng sau “nhiệm vụ bất khả thi”:

“Lệ tổng của các vị và Khang Chí Tông chơi hai ván cờ khiến Boss của doanh nghiệp thuộc Top 50 thua bết nhè. Khang tổng không cam lòng, hẹn cuối tuần này chơi tiếp.”

“Hả?” Lâm Thiên và Tiết Minh Đào tròn mắt, vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Hai người đồng thời liếc Lệ Trí Thành ở ghế sau. Anh vẫn ngồi nghiêm chỉnh, hai chân vắt chéo, ngoảnh mặt ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ. Anh vẫn giữ nguyên bộ dạng trầm tĩnh, sắc mặt không hề lộ vẻ mừng rỡ hay tự đắc. Chỉ là vừa ở trong phòng điều hòa nóng mấy tiếng đồng hồ, gương mặt anh vẫn hơi ửng đỏ.

Tiết Minh Đào là “cáo già” ở chốn công sở không thua kém Cố Diên Chi, anh ta lập tức mở miệng khen Lê Trí Thành, bày tỏ sự nể phục của mình. Đàn anh thể hiện bản thân, “cáo trẻ” Lâm Thiên biết điều im lặng. Cô là người ở bên cạnh lãnh đạo, thiếu gì cơ hội nịnh nọt, nên chỉ mỉm cười phụ họa vài câu.

Lâm Thiên chợt nghĩ đến tư liệu mà anh trai thu thập được, hình như không nhắc đến chuyện Boss thạo chơi cờ. Tất nhiên, Lâm Mạc Thần cũng không thể tìm hiểu đầy đủ. Vì vậy hôm nay Lê Trí Thành coi như “mèo mù vớ phải cá rán”?

Nghĩ đến đây, cô vô thức lại liếc Lê Trí Thành qua gương chiếu hậu, như thầm: Boss, anh thật sự có thể tiếp tục giữ im lặng, không cần nói nhiều, trên người anh có nhiều chức năng vừa thực dụng vừa hữu dụng là đủ. Hờ hờ...

Đúng lúc này, Lê Trí Thành đột nhiên ngoảnh mặt, vừa vặn chạm mắt cô qua gương chiếu hậu, Lâm Thiên nở nụ cười tươi.

Lúc định rời mắt đi chỗ khác, Lâm Thiên phát hiện khóe miệng anh hơi cong lên, để lộ nụ cười nhạt với cô.

Tim Lâm Thiên đập nhanh một nhịp. Hừm... Vị Boss đẹp trai ít nói này sau khi hoàn thành việc lớn chỉ cười với một mình cô, đúng là tự hào thật.

Lâm Thiên lại cười với anh rồi nhìn thẳng về phía trước.

Đúng lúc này, Cố Diên Chi lên tiếng: “Tôi đoán, tuần sau chúng ta có thể thuận lợi nhận được thư mời thầu của Minh Thịnh. Tuy nhiên...” Anh ta chuyển đề tài: “Tur Mỹ Kỳ cắm rễ ở Minh Thịnh rất sâu.”

Lâm Thiển và Tiết Minh Đào đều im lặng. Đúng như Cố Diên Chi nhận định, Ái Đạt vừa mới hẹn gặp lãnh đạo cao cấp của Minh Thịnh, Tư Mã Kỳ đã thò một chân vào, chứng tỏ người của Minh Thịnh đã báo tin cho họ, lại còn có thể thu xếp cuộc gặp ngay trước Ái Đạt. Mọi quan hệ này không chỉ đơn giản là sâu, mà còn rất sâu.

Bốn người giải quyết qua loa bữa tối ở trên đường rồi về công ty.

Lúc xuống xe, Cố Diên Chi bắt tay Lê Trí Thành: “Boss, bây giờ chú chỉ cần phụ trách chơi cờ với lãnh đạo của bên kia, những việc còn lại giao cho chúng tôi.”

Lê Trí Thành cười cười: “Ừ.”

Nói xong câu này, Cố Diên Chi và Tiết Minh Đào đi đến bộ phận Marketing, Lâm Thiển đi theo Lê Trí Thành lên tầng trên cùng. Cô hiểu ý câu nói vừa rồi của Cố Diên Chi, lãnh đạo cấp cao bắt đầu mối quan hệ tốt đẹp, bọn họ phải cố gắng hết sức mình, thiết lập quan hệ ở bên dưới, cùng Tư Mã Kỳ đua tranh một phen.

Đó là chiến trường của những người làm marketing, nơi càng phức tạp và quyết liệt hơn.

Ngoài trời đã tối đen, Lâm Thiển ngồi vào vị trí, thu dọn đồ đạc. Cô nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ tối.

Sau khi quay về, Lê Trí Thành liền vào phòng làm việc, bên trong không một động tĩnh.

Lâm Thiển gõ cửa đi vào. Không nằm ngoài dự đoán của cô, anh đang ngồi sau bàn làm việc. Trên bàn là một đồng sản phẩm của Ái Đạt, tài liệu liên quan đến các phòng ban và thị trường. Quen biết lâu như vậy, Lâm

Thiên thật sự cảm thấy sự cần cù và kiên định của anh đối với sự nghiệp kinh doanh. Thời khắc này, ngấm gương mặt nghiêng tuấn tú hơi cúi thấp dưới ánh đèn, trong lòng cô có chút cảm động. Vốn định hỏi bao giờ anh mới ra về, nhưng cô không thốt ra lời, mà lặng lẽ đổ thêm nước nóng vào cốc giữ nhiệt màu xanh bộ đội của anh rồi lui ra ngoài.

Lâm Thiên luôn đặt ra yêu cầu làm một người trợ lý hoàn hảo 100% với bản thân nên lãnh đạo chưa ra về, cô cũng sẽ ở lại, để tránh khi anh có nhu cầu cần đến lại chẳng thấy người đâu. Tuy nhiên, hôm nay là một ngày căng thẳng, cô cũng không có tâm trạng tiếp tục công việc nên mở máy tính chơi game.

Đến chín rưỡi, Lâm Thiên dừng lại vì muốn đi vệ sinh.

Lúc này tầng trên cùng không một bóng người, đèn cô lẽ tắp ở cửa cũng đã ra về, phần lớn đèn đã tắt, không gian rộng lớn trống trải, ngoài hành lang tối om.

Lâm Thiên do dự một lúc, cuối cùng lấy hết dũng khí, đi nhanh về phía nhà vệ sinh.

Cho đến khi quay về vị trí, tim cô vẫn còn đập thình thịch. Vừa định thần, cô vô thức đưa mắt về phòng làm việc ở bên trong.

Hả? Trong phòng đã tắt đèn? Đóng cửa?

Lâm Thiên lập tức đứng dậy, đi tới đẩy cửa, cánh cửa đã khóa.

Lâm Thiên đen mặt. Trời ơi, cô cố sống cố chết chống lại nỗi sợ hãi với ma quỷ, nhiệt tình ở lại đây với Boss, vậy mà cô mới đi vệ sinh có một lát, Boss đã lặng lẽ về trước, còn khóa cửa nữa chứ. Lẽ nào anh tưởng cô thích làm thêm hay sao?

Lâm Thiên đảo mắt một vòng, càng cảm thấy xung quanh yên tĩnh đáng sợ. Cô rùng mình, lập tức thu dọn đồ vào túi xách.

Một tiếng “tạch” vang lên, đặc biệt rõ ràng trong đêm tối vắng lặng. Lâm Thiên toát mồ hôi lạnh, đưa mắt về hướng đó. Lê Trí Thành đang từ nhà vệ sinh đi ra ngoài.

Lâm Thiên hơi ngây ra. Anh liếc cô một cái rồi thả nhiên lướt qua chỗ cô, đi ra thang máy.

Đi chậm thôi, chờ tôi với! Lâm Thiên thầm gào lên ở trong lòng, vội vàng tắt máy tính rồi cầm túi xách chạy theo Lê Trí Thành.

Thấy anh đứng ở cửa thang máy, Lâm Thiên bình ổn hơi thở. Tốt quá, thang máy vẫn chưa đến nơi, may mà cô nhanh chân nhanh tay. Cô bước chậm lại, đi về phía anh.

“Lệ tổng về nghỉ ngơi đây à?” Lâm Thiên cất giọng khách sáo.

Lệ Trí Thành im lặng, rõ ràng đây là câu hỏi thừa không cần trả lời. Đúng lúc này, anh giơ tay bấm nút đi xuống.

Lâm Thiên nhú mày. Vừa rồi không phải cô phản ứng nhanh, mà là anh vẫn chưa bấm nút thang máy sao?

Anh đang đợi cô?

Trong lòng Lâm Thiên lại có một dòng khí nóng trào qua. Thời gian gần đây, hình như cảm giác ám áp này ngày càng xuất hiện nhiều hơn thì phải?

Anh đúng là một lãnh đạo tốt, chỉ là hơi hướng nội một chút. Cô ngược nhìn Lệ Trí Thành, thâm cảm thán trong lòng.

Cửa thang máy mở ra, hai người đi vào trong.

Lâm Thiên: “Cảm ơn Boss.”

“Ừ.” Anh thốt ra một tiếng, sau đó lại im lặng.

Đi khỏi tòa nhà, đêm đã về khuya, không khí vô cùng giá lạnh.

Biết anh sống ngay trong công ty, Lâm Thiên kéo cổ áo định cáo từ. Phía trước đột nhiên vọng đến tiếng cười nói, Lâm Thiên liền đưa mắt về hướng đó. Ở tận cùng lối đi phía trước xuất hiện mấy hình bóng quen thuộc đang tiến về bên này, vẫy tay với hai người.

“Lệ tổng!”

“Hết giờ làm rồi còn gọi Lê tổng gì chứ, gọi là Tiểu đoàn trưởng!”

“Trợ lý Lâm!”

Là Cao Lãng và mấy người bảo vệ xuất thân từ bộ đội giải ngũ.

Lâm Thiên cũng mỉm cười với bọn họ. Mấy người bảo vệ đi tới, vây quanh cô và Lê Trí Thành. Hàn huyên vài câu, Cao Lãng nói: “Lâm Thiên, bây giờ chúng tôi cùng Tiểu đoàn trưởng đi ăn khuya, cô cùng đi với chúng tôi cho vui.”

Khi anh ta hỏi câu này, Lê Trí Thành chỉ im lặng đứng một bên, Lâm Thiên đương nhiên từ chối: “Không cần đâu, các anh cứ đi đi.” Cao Lãng cũng chỉ hỏi khách sáo, nửa đêm một đám đàn ông đi uống rượu ăn đồ nướng, dẫn theo một cô gái trang nhã thì hơi kỳ cục. Anh ta vừa định nói “Được thôi”, tiểu đoàn trưởng ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Nếu em không có việc gì thì đi cùng chúng tôi.”

Lâm Thiên ngẩn người, sau đó cười tươi: “Vậy thì tôi cung kính không bằng tuân lệnh, làm phiền các anh.”

Cả đoàn người đi ra ngoài công ty, Lâm Thiên đương nhiên đi cạnh Lê Trí Thành, sau anh một bước.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Về việc anh mời mình, Lâm Thiên tự lý giải: Anh coi cô là cấp dưới đáng tin cậy, vì vậy mới có ý đưa cô vào phạm vi giao thiệp của anh.

Địa điểm ăn khuya là một quán nhỏ trong ngõ ở bên cạnh công ty. Mọi người vừa ngồi xuống, Cao Lãng và một nhân viên bảo vệ liền gọi đồ:

“Ông chủ, chúng tôi lấy một thùng bia, hai trăm xâu thịt dê nướng, một trăm xâu sườn non...”

Lâm Thiên thâm thè lưỡi, chột nghe một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai: “Em muốn ăn gì, bảo bọn họ gọi.”

Lâm Thiên ngoảnh đầu cười với Lệ Trí Thành: “Tôi ăn gì cũng được, không kén chọn.”

Lệ Trí Thành không đáp lời, khước mắt vụt qua ý cười. Lâm Thiên cảm thấy nhất định mình nhìn nhầm, vừa rồi cô chẳng nói câu nào hài hước, có gì đáng buồn cười đâu?

Xung quanh bàn ăn rất náo nhiệt, mấy người bảo vệ không còn câu nệ trước Lệ Trí Thành mà bắt đầu kể chuyện vui thời quân ngũ và sự cố trong mấy ngày đi làm. Ai nấy cười nói vui vẻ, Lâm Thiên cũng mỉm cười, thỉnh thoảng phát biểu một hai câu, bầu không khí hết sức đầm ấm.

Lúc này, nhân viên phục vụ bê thùng bia bày lên bàn. Trước mặt Lâm Thiên cũng có một chai bia.

“Em uống không?” Lệ Trí Thành cất giọng trầm trầm.

Lâm Thiên hơi ngập ngừng. Nếu đây là buổi tụ tập bạn bè bình thường, cô sẽ không uống, nhưng bây giờ người hỏi ý kiến là Boss nên cần phải suy nghĩ một chút...

Trong giây phút Lâm Thiên im lặng, một bàn tay lớn đột nhiên giơ ra trước mặt cô, cầm chai bia đặt xuống mặt bàn chỗ anh. Sau đó, anh quay sang Cao Lăng: “Gọi sữa chua cho cô ấy.”

Lâm Thiên hơi cảm động. Ngoài giờ làm, Boss hòa nhã thân thiện hơn lúc làm việc, thậm chí có phần bá đạo nữa.

Chắc đây là bộ dạng của anh ở cuộc sống quân ngũ nghiêm trang nhưng cũng thoải mái, không câu nệ. Không giống lúc đi làm, anh chỉ nhìn đối phương chăm chăm, rất hiếm khi mở miệng, hơn nữa toàn nói những lời cứng nhắc lạnh lùng.

Anh cũng không dễ dàng, Lâm Thiên thăm thở dài, cầm chai bia đổ vào cái cốc không trước mặt anh. Lệ Trí Thành nướng mắt nhìn cô.

Lâm Thiên cười: “Nghe nói, bí quyết rót bia là để bia chảy theo thành cốc xuống, tôi thấy đúng thế thật.”

Nghe nói vậy, mọi người dồn ánh mắt vào tay cô, quả nhiên cốc bia không sủi một chút bọt.

“Lệ tổng, tôi kính anh.”

Đám đàn ông hòa vào: “Uống một cốc, uống một cốc đi”, “Không được, Lâm Thiên một cốc bia, tiểu đoàn trưởng phải uống ba cốc.”

Lâm Thiên vội nói: “Tám lòng thôi mà, uống tùy ý là được.” Cô cầm cốc sữa chua nhấp một ngụm, trong khi đó Lệ Trí Thành cầm cốc bia, từ tốn uống cạn.

Bọn họ dùng vai bia lớn, bia ngày đông lại rất lạnh, vậy mà anh vẫn uống hết. Lâm Thiên tròn mắt, cô đâu có ý định chuốc say Boss? Nhưng mấy người đàn ông đã vô cùng hưng phấn.

“Tiểu đoàn trưởng uống thật rồi.”

“Lâm Thiên thư giỏi quá, bình thường tiểu đoàn trưởng không thích bia rượu đâu.”

Lâm Thiên cười hì hì, vừa định nói “Cảm ơn Boss”, chợt nghe thấy anh cất giọng nhàn nhạt: “Là rượu cô ấy mời, chắc chắn tôi phải uống cạn.”

Xung quanh rất ồn ào, câu nói của anh như lấm bầm, chẳng mấy ai nghe thấy.

Tim Lâm Thiên đập mạnh. Cô ngẩng đầu, anh đang cụng ly với Cao Lăng, thần sắc bình thản như thường lệ.

Lâm Thiên thở phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy bản thân thật buồn cười. Chẳng phải Boss nói chuyện luôn thành thật như vậy? Thế mà nhịp tim của cô tự dưng bất ổn định...

Cô liền gạt bỏ cảm giác lạ thường ra khỏi đầu óc. Cô là ai chứ? Cô là Lâm Thiên, trên người cô tuyệt đối không xảy ra chuyện “mất giá” như tình yêu nơi công sở.

Đây là một buổi tối mùa đông ấm áp, mấy người đàn ông ngay thẳng đơn giản cười nói, cùng hát cho Lâm Thiên nghe. Ông chú mập mập cười híp mắt đưa từng đĩa đồ nướng thơm điếc mũi lên bàn, còn thỉnh thoảng góp vui với đám quân nhân giải ngũ vài câu. Lâm Thiên bắt giác ăn no căng bụng, cũng không thèm nghĩ đến chuyện nửa đêm ăn nhiều sẽ tăng cân. Đòi người mấy khi có dịp tận hưởng niềm vui như lúc này. Lê Trí Thành từ đầu đến cuối ngồi yên tĩnh bên cạnh cô, khóe mắt anh cười cười. Lâm Thiên có thể nhận ra, khoảng thời gian bình thường và thoải mái như lúc này khiến anh cũng nhẹ nhõm và vui vẻ.

Kết thúc buổi ăn khuya đã hơn mười một giờ, lần này không đợi Lê Trí Thành dẫn dõ, mấy người bảo vệ tự nguyện đưa Lâm Thiên về tận chân cầu

thang. Lê Trí Thành đi cuối cùng, cho đến khi cô chuẩn bị lên nhà, anh mới lên tiếng: “Ngày mai tôi đi làm lúc tám giờ.”

Điều đó có nghĩa mình không cần dậy sớm, Lâm Thiên nở nụ cười rạng rỡ: “Vâng, chúc Boss ngủ ngon.” Sau đó cô chào theo kiểu nhà binh rồi đi nhanh lên tầng trên.

Mấy người đàn ông say khướt lão đảo ngược về lối cũ. Có người quên cả thân phận, khoác vai Lê Trí Thành, hí hửng nói: “Tiểu đoàn trưởng, Lâm tiểu thư rất xinh đẹp.”

Lê Trí Thành tiếp tục bước đi, miệng đáp khẽ: “Ừ... cũng được.”

Cùng một buổi tối, Trần Tranh nằm trên chiếc giường King size trong ngôi biệt thự của mình, trần trọc khó ngủ.

Anh ta đã nhận được tin từ người của tập đoàn Minh Thịnh nên trong lòng rất bức bối. Mẹ kiếp, sao có thể trùng hợp và xui xẻo đến vậy? Anh ta vừa kiếm được quyền sách hướng dẫn chơi cờ quý giá, gây được sự hứng thú của Khang Chí Tông, nào ngờ tên CEO bộ đội của Ái Đạt lại là cao thủ chơi cờ?

Tiếp xúc với Minh Thịnh lâu như vậy, Trần Tranh không cho rằng anh ta đã “hạ gục” được Khang Chí Tông, mà chỉ có thể nói tạo được nền tảng không tồi. Khang Chí Tông là người chính trực liêm khiết có tiếng, chưa bao giờ nhận quà tặng đắt giá. Trong con mắt của Trần Tranh, ông chỉ giả vờ thanh cao mà thôi. Biết Khang Chí Tông thích chơi cờ, anh ta thậm chí tính toán. Tặng ông bàn cờ ngọc? Không được, vì quá đắt giá. Mời ra nước ngoài thưởng thức giải đấu cờ quốc tế? Cũng không được, đối phương làm gì có thời gian.

Mấy ngày trước, nghe một cặp dưới rành về đồ cổ tiết lộ, ngoài thị trường có người bán một quyển hướng dẫn chơi cờ cổ xưa, Trần Tranh lập tức cho người tìm mua. Loại quà tặng này không dễ định giá, anh ta đoán chắc chắn Khang Chí Tông sẽ nhận. Anh ta còn bảo người thu xếp, để Tư Mỹ Kỳ “thò chân” ngay trước mũi Ái Đạt.

Ai ngờ việc làm của anh ta lại có lợi cho đối thủ. Anh ta tặng quà, để Khang Chí Tông thấy thành ý hợp tác của mình, nhưng xét cho cùng cũng chỉ là mối quan hệ bề mặt. Trong khi đó Lê Trí Thành “thuận nước giông thuyền”, cùng Khang Chí Tông chơi cờ hai tiếng đồng hồ, có cuộc trò chuyện riêng tư và thoải mái. So với đối phương, Trần Tranh rơi vào thế yếu hơn. Tiếp theo, có phải Lê Trí Thành sẽ được Khang Chí Tông coi là tri kỷ vong niên?

Hừ, anh ta ngẩng đầu đôi mắt ra ngoài cửa sổ. Cũng chẳng sao, một chút cảm tình của Khang Chí Tông không có nghĩa Minh Thịnh sẽ giao đơn hàng cho Ái Đạt. Hơn nữa, theo anh ta được biết, chế độ đặt hàng của Minh Thịnh rất hoàn thiện và khách quan, ý kiến của Khang Chí Tông chỉ chiếm tỷ lệ không đến 10% của khâu quyết định cuối cùng. Bởi Minh Thịnh còn cần khảo sát nhiều phương diện như thực lực của doanh nghiệp, sản phẩm...

Tư Mỹ Kỳ chiếm ưu thế tuyệt đối, anh ta không có khả năng thua cuộc.

Một tuần sau.

Quả nhiên như Cố Diên Chi dự đoán, Ái Đạt nhận được thư mời thầu của Minh Thịnh. Ngoài Ái Đạt còn có sáu công ty khác, gồm cả Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ cũng nhận được thư mời thầu.

Trong khoảng thời gian đó, bộ phận Marketing làm việc sức mình. Tiết Minh Đào nói: “Những đối tượng có thể ‘tấn công’ trong nội bộ Minh

Thịnh, chúng tôi đã tận tâm tận lực tạo quan hệ. Việc còn lại chỉ là chờ xem kết quả dự thầu.”

Cố Diên Chi dẫn bộ phận Marketing tiếp tục mở rộng quan hệ, còn công tác chuẩn bị Hồ sơ dự thầu đương nhiên trở thành khâu quan trọng cuối cùng.

Chiều hôm nay, Lâm Thiển ngồi ở vị trí, trên tay cô là thư mời thầu của Minh Thịnh mới nhận được

Từ thư mời thầu, có thể thấy Minh Thịnh đánh giá các doanh nghiệp dự thầu dựa trên mấy phương diện: thực lực của doanh nghiệp, giá cả sản phẩm, chất lượng sản phẩm, thời gian giao hàng. Theo Lâm Thiển được biết, doanh nghiệp nhà nước còn thêm một mục “Sự đánh giá của lãnh đạo”, tức là tổng hợp ý kiến của toàn thể lãnh đạo cao cấp. Vì vậy, tổng cộng có năm phương diện.

Lâm Thiển thâm suy xét, tâm trạng của cô trở nên căng thẳng trong giây lát.

Về mặt thực lực doanh nghiệp: Nhắm mắt cũng biết Tư Mỹ Kỳ có ưu thế tuyệt đối so với Ái Đạt, chỉ hy vọng vụ chất gây ung thư có thể giúp Ái Đạt tăng điểm số.

Về mặt giá cả sản phẩm: Theo sự hiểu biết của cô về Trần Tranh, chắc chắn anh ta sẽ ép giá xuống mức vô cùng thấp. Đương nhiên Ái Đạt cũng có thể hạ giá, nhưng liệu có hạ được đến mức của Tư Mỹ Kỳ? Điều này cần vận may.

Chất lượng sản phẩm: Nói một câu thật lòng, xét tổng thể, chất lượng sản phẩm của Ái Đạt nhỉnh hơn Tư Mỹ Kỳ. Thời gian làm việc ở Tư Mỹ Kỳ, Lâm Thiển phát hiện chất lượng sản phẩm của họ rất không ổn định. Nhưng

nếu Trần Tranh coi trọng dự án, chắc chắn anh ta sẽ chú trọng khâu chất lượng. Vì vậy phương diện này hai bên bằng điểm nhau.

Thời gian giao hàng: Không cần nói nhiều, hiện tại Ái Đạt là một đồng bụng nhùng, Tư Mỹ Kỳ nhất định sẽ sản xuất nhanh hơn bọn họ.

Đánh giá của lãnh đạo: Tuy Lệ Trí Thành và Khang Chí Tông đã trở thành bạn chơi cờ, nhưng trong con mắt của Khang Chí Tông, Lệ Trí Thành chưa chắc đã bằng Trần Tranh. Hơn nữa trong số lãnh đạo cao cấp của Minh Thịnh, người đứng về phía Tư Mỹ Kỳ đương nhiên nhiều hơn Ái Đạt.

Đúng là chẳng nhìn thấy khả năng chiến thắng.

Sau khi nhận được thư mời thầu, Lệ Trí Thành và Cố Diên Chi đều ở trong phòng làm việc thương lượng, Lâm Thiển không biết bọn họ định thế nào. Nhưng tình thế bày ra rõ mồn một, cô tin phán đoán của họ sẽ không khác mình là bao.

Buổi tối về nhà, Lâm Thiển vẫn nghĩ đến vụ đấu thầu. Phân vân một lúc, cuối cùng cô cầm di động, gọi cho Lâm Mạc Thần.

Lúc này mà không nhờ anh trai chỉ bảo, còn chờ đến bao giờ?

Có lẽ Lâm Mạc Thần mới thức giấc, giọng nói có chút không vui vì bị làm phiền. Lâm Thiển lập tức nịnh anh trai: “Anh, đợt sau này quan hệ giữa em và Boss thân thiết hơn, em sẽ nói với anh ấy, thật ra anh mới là cao nhân, là thầy giáo của anh ấy.”

Lâm Mạc Thần phì cười, im lặng nghe em gái kể tường tận tình hình. Trầm mặc vài giây, anh mở miệng: “Bên mời thầu sẽ đánh giá và cho điểm năm phương diện, sau đó chọn đối tượng có số điểm cao nhất trúng thầu... Đánh giá cho điểm đây Lâm Thiển, kết quả đánh giá là do con người làm

ra, một nhân viên đánh giá khách quan công bằng đến mức nào cũng không thể tránh khỏi ý thức chủ quan trong nội tâm. Từ xưa đến nay, trong nước hay nước ngoài đều như vậy.

Do đó, nếu để anh đưa ra yêu cầu về Hồ sơ dự thầu, thì đó phải là một hồ sơ xuất sắc ở mức độ cao, thoát nhìn đã để lại ấn tượng cho người khác, có ưu thế rõ ràng. Ví dụ giá cả là một phương diện, Minh Thịnh có nói nhất định phải đưa ra mức giá thấp mới được chọn không? Điều công ty em cần làm, là khiến bọn họ cảm thấy: Giá của Ái Đạt tuy không phải mức thấp nhất, nhưng là giá hợp lý nhất. Hồ sơ dự thầu của họ rất có lý, đã hoàn toàn chinh phục chúng ta.

Các phương diện khác cũng tương tự. Dù bên em ở thế yếu cũng đừng để khách hàng dặt mũi, mà phải dặt mũi khách hàng. Hồ sơ dự thầu chính là thủ đoạn cuối cùng gây ảnh hưởng đến bọn họ. Hãy làm thật tốt, Ái Đạt chỉ cần cố gắng hết sức, việc còn lại nghe theo ý trời.”

Chương 8

Sáng hôm sau, tổ dự án lại một lần nữa được thành lập. Tổ trưởng là Tổng giám sát marketing Tiết Minh Đào, thành viên gồm bốn người: Giám đốc marketing cao cấp tên Trần Đông, ba người còn lại cũng là thành viên của tổ công tác xử lý khủng hoảng lần trước, gồm: Trưởng phòng Hành chính Châu Nhã Hình, nhân viên kỹ thuật Cát Tùng Chí và chủ quản bộ phận Sản xuất Đồng Dũng. Bởi vì lần trước có biểu hiện xuất sắc nên ba người này được chọn vào tổ dự án.

Sau bữa trưa, Lâm Thiển vừa quay về vị trí liền nhìn thấy Lê Trí Thành từ văn phòng đi ra ngoài. Anh nói với cô: “Đi tổ dự án.”

Từ tòa văn phòng chính đến tòa nhà nhỏ độc lập nơi tổ dự án làm việc phải đi bộ một đoạn. Bây giờ là giờ nghỉ trưa, lối đi rợp bóng cây xanh im lìm vắng vẻ. Hai người đi một đoạn, Lê Trí Thành đột nhiên hỏi: “Em đoán khả năng thắng thầu là bao nhiêu phần trăm?”

Lâm Thiên dừng bước, sao Boss lại hỏi cô vấn đề này? Anh hy vọng nghe câu trả lời thế nào? Đây là “củ khoai nóng bỏng tay^[1]” đấy, Boss có biết không?

[1] “Củ khoai nóng bỏng tay” chỉ sự việc khó khăn.

Cô nhướn mắt, thấy anh cũng đứng lại, nhìn cô chăm chú.

Lâm Thiên trầm ngâm trong giây lát, trả lời thành thật: “Không đến... năm mươi phần trăm.”

Lê Trí Thành cất giọng nhàn nhạt: “Ừ, bọn họ cũng đánh giá như vậy.”

Lâm Thiên nhíu mày. “Bọn họ” chỉ những người quản lý cao cấp như Cố Diên Chi, Lưu Đồng... Cô đã sớm lường trước họ cũng sẽ có phán đoán tương tự. Nhưng bây giờ khi Boss thốt ra miệng, trong lòng cô chợt có cảm giác chua xót.

Lâm Thiên vừa định nói câu gì đó để làm dịu bầu không khí, Lê Trí Thành đã sải bước dài đi về phía trước.

Tổ dự án vẫn áp dụng hình thức làm việc khép kín. Lúc Lâm Thiên và Lê Trí Thành đi vào, bọn họ đang ngồi trong một tòa văn phòng lớn, vùi đầu vào công việc.

Tiết Minh Đào báo cáo ngắn gọn với Lê Trí Thành kế hoạch của ngày hôm nay như chỉnh lý, soạn tư liệu cần thiết, đồng thời tính toán chính xác

mức giá dự thầu, thời gian giao hàng, cố gắng đến tầm chiều tối là hoàn thành bản sơ thảo.

Lệ Trí Thành gật đầu, đi vòng quanh một lượt, xem xét tài liệu rồi cùng Lâm Thiên ra ngoài.

Lâm Thiên tưởng hai người quay về văn phòng, ai ngờ anh đi thẳng tới bãi đỗ xe: “Chúng ta đi phố Xuân Thành.”

Lâm Thiên hơi nhú mày, rảo bước nhanh theo anh.

Phố Xuân Thành là con phố thương mại nằm ở trung tâm thành phố, nhà cao tầng san sát. Cửa hàng Flagship^[2] của Ái Đạt và Tư Mỹ Kỳ đều nằm trên con phố này.

[2] Cửa hàng Flagship là cửa hàng chính của các nhãn hiệu sản phẩm, thường nằm ở khu trung tâm thương mại sầm uất.

Xe ô tô lạng lẽ dừng lại bên lề đường, Lâm Thiên nhìn “Cửa hàng Flagship Ái Đạt” ở bên trái đầu đường phía trước, thềm thở dài một tiếng. Khi quay sang cửa hàng Flagship Tư Mỹ Kỳ ở bên phải nơi gần hơn, cô lại thở dài. Đúng là “kẻ ăn không hết người lần chẳng ra”.

Hai cửa hàng Flagship đều là tòa nhà trang trí lộng lẫy nhưng bên Ái Đạt rất vắng vẻ, đèn trong cửa hàng tối mờ, ngoài cửa kính dán dòng chữ “Giảm giá” nổi bật. Thậm chí tầng một có hai gian mặt tiền cho người khác thuê, bán “Áo lông vũ đồng giá 99 tệ.”

Tình trạng vô cùng điêu linh.

Trong khi bên Tư Mỹ Kỳ đèn đóm sáng choang, khách ra vào nườm nượp. Ngoài cửa kính dán dòng chữ “Hàng mới về”. Nhân viên bán hàng

bận rộn chạy đi chạy lại tiếp đón khách.

Trước tình trạng tương phản này, Lâm Thiên chỉ có thể kết luận, một chiến lược thất bại có thể khiến doanh nghiệp tư nhân xuất sắc có bề dày vài chục năm sụp đổ với tốc độ khó có thể tưởng tượng.

Cô lén liếc Lệ Trí Thành. Vẻ mặt của anh vẫn điềm tĩnh như thường lệ, như một núi băng bất động, chỉ có ngón tay gõ nhẹ trên vô lăng.

Lâm Thiên cân nhắc câu từ rồi mở miệng: “Lệ tổng, thật ra xét về chất lượng sản phẩm, chúng ta không thua kém Tư Mỹ Kỳ và Tân Bảo Thụy, đây là kết quả do tôi tự so sánh. Thậm chí tôi cảm thấy chất lượng của chúng ta còn tốt hơn bọn họ. Nền tảng của chúng ta không có gì đáng phàn nàn.

Giống như lần này Minh Thịnh tổ chức đấu thầu, tuy thư mời được gửi tới sáu công ty, nhưng chỉ ba công ty có thể sản xuất sản phẩm cao cấp đạt tiêu chuẩn quốc tế. Tôi cho rằng chỉ cần làm tốt Hồ sơ dự thầu, chúng ta vẫn có cơ hội thắng lợi.

Về phương diện cửa hàng cửa hiệu cũng vậy thôi, không phải sản phẩm của chúng ta kém, mà là trước đó... ‘Bình bại như núi đổ’, đồng thời chúng ta bị các công ty khác liên kết chèn ép, dẫn đến hàng tốt giá hạ cũng không bán được. Thật ra chỉ cần đổ tiền tạo dựng lại thương hiệu, tôi nghĩ lượng tiêu thụ sẽ không đến nỗi nào.”

Nhận định này là sự thực, nhưng trong cuộc đời, bất cứ điều gì bao giờ cũng nói dễ hơn làm.

Lệ Trí Thành ngoảnh đầu nhìn cô: “Ừ, chúng ta cứ tiến từng bước một.”

Giọng nói trầm ấm rõ ràng, đầy sức mạnh của anh khiến từng câu từng chữ đi thẳng vào trái tim người phụ nữ. Lâm Thiên hiếm khi bị ảnh hưởng bởi ngôn từ của người khác, nhưng vào thời khắc này, chỉ một câu nói đơn giản của anh cũng khiến cô cảm thấy một sức mạnh chân thành và kiên định.

Dù là người khéo ăn nói nhưng cô nhất thời không biết đối đáp ra sao. Không, bây giờ chẳng cần nói điều gì cả, cô mỉm cười nhìn vào mắt Lê Trí Thành... Đúng, cô nên cho Boss cảm giác hai người giống cấp trên và cấp dưới nhưng cũng giống tri kỷ.

Đúng lúc này, khước mắt Lâm Thiên bắt gặp động tĩnh bất thường ở phía trước. Cô ngoảnh đầu, lập tức phát hiện ra Trần Tranh. Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Anh ta đang cùng mấy người xuống xe ô tô, đồng thời quay mặt về phía cửa hàng Flagship Tư Mỹ Kỳ, sau đó anh ta thông thả đi về bên này.

“Boss!” Lâm Thiên kêu một tiếng, đồng thời cúi thấp người né tránh tầm nhìn của Trần Tranh. Thấy Lê Trí Thành vẫn ngồi yên bất động, cô vô thức định kéo tay anh xuống dưới.

Ai ngờ phản ứng của Lê Trí Thành nhanh kinh hồn. Vừa chạm vào cổ tay anh, Lâm Thiên liền cảm thấy một sức mạnh ập đến. Sau đó, cổ tay cô bị anh giữ chặt.

Lâm Thiên ngây người, Lê Trí Thành liếc cô một cái đồng thời cúi thấp người, trốn ở dưới vô lăng.

Cô vẫn bị anh nắm cổ tay. Lúc này, thân thể và mặt hai người cách nhau chưa đến mười xen-ti-mét. Cô tựa hồ có thể nhìn rõ đôi lông mày đen nhánh

và hình bóng mình trong đôi mắt anh. Hơi thở nóng hổi của anh dường như phả vào mặt cô.

Lệ Trí Thành yên lặng nhìn cô.

Lâm Thiên hơi đỏ mặt, mở miệng giải thích: “Lệ tổng, chúng ta đến đây tìm hiểu tình hình, không thể để đối phương phát hiện.”

Kỳ thực Lâm Thiên nghĩ, Trần Tranh là kẻ không từ thủ đoạn, lại thích cười nhạo người khác. Nếu bị anh ta bắt gặp, chỉ e anh ta sẽ thách thức hay nói những lời khó nghe. Sao cô có thể để Lệ Trí Thành rơi vào hoàn cảnh này? Tất nhiên cô cũng không thể nói rõ với anh.

“Ừ.” Anh đáp khẽ, vẻ mặt trầm tĩnh, cũng không biết có nhận ra dụng ý của cô không. Nhưng bây giờ, điều Lâm Thiên quan tâm hơn cả... là khoảng cách giữa hai người dường như không thích hợp.

Tay cô vẫn nằm trong tay anh. Lâm Thiên đoán vừa rồi đại khái là phản ứng tự vệ của Boss, bây giờ Boss vẫn chưa định thần nên quên không buông tay. Lâm Thiên không tiện rút tay về, trong lòng rất ngại ngùng. Bàn tay đàn ông to lớn thô ráp nhưng cũng rất ấm áp, cô thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng vết chai mỏng ở lòng bàn tay anh áp trên mu bàn tay mềm mại của mình.

Một ý nghĩ không liên quan xuất hiện trong đầu Lâm Thiên: Lúc cởi bỏ quân phục và khoác bộ comple, anh thật sự giống công tử nhà giàu. Nhưng bàn tay anh tương đối lớn và thô ráp, quả nhiên về bản chất anh vẫn là người đàn ông thật sự.

Lệ Trí Thành vẫn giữ nguyên tư thế cúi thấp người, yên lặng nhìn Lâm Thiển. Trong không gian chật hẹp, hơi thở của hai người dường như hòa quyện.

Không ổn, tình huống này rất không ổn.

Lâm Thiển lập tức quay sang một bên. Cô giả bộ cúi thấp hơn, đồng thời thản nhiên hỏi: “Anh ta đã đi chưa?”

Lệ Trí Thành ở phía trên cô, chỉ cần hơi ngẩng đầu là có thể quan sát tình hình bên ngoài. Vài giây sau anh nói: “Vẫn chưa.”

Lâm Thiển đành giữ nguyên tư thế bất động.

Chỉ là cô dần phát hiện tư thế này càng bất thường, bởi hơi thở ấm nóng của Lệ Trí Thành thổi vào cổ cô rõ mồn một. Chắc chắn anh vô ý, nhưng cũng đủ khiến cô có cảm giác xuất hiện một sợi lông vũ nhẹ nhàng lướt qua cổ mình.

Giống như nhiều người phụ nữ khác, vùng cổ là bộ phận tương đối nhạy cảm, nhưng bây giờ Lâm Thiển chỉ có thể cứng đờ người. Tiếp theo, một luồng khí nóng từ cổ lan dần lên mặt, Lâm Thiển không cần soi gương cũng biết, hai má mình chắc chắn đã ửng đỏ.

Hừ... Tên Trần Tranh đáng ghét này, sao còn lần chân mãi? Chẳng phải anh ta luôn có tác phong nhanh nhẹn hay sao? Sao hôm nay đứng ở ngoài cửa lâu thế? Đúng là người đàn ông này sinh ra để khiến cô bực mình.

Một lúc sau, đến khi Lâm Thiển mỏi cổ, mới nghe thấy Lệ Trí Thành lên tiếng: “Đi rồi.”

Lâm Thiên lập tức ngồi thẳng người, thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, Lê Trí Thành tựa hồ mới phát hiện anh vẫn đang nắm tay Lâm Thiên, liền buông tay cô.

Lâm Thiên cố tỏ ra trấn tĩnh, mỉm cười với anh: “Boss, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Dường như Lê Trí Thành không để ý đến tình huống ngưng ngưng vừa rồi, anh nhìn thẳng về phía trước, đặt tay lên vô lăng, bình thản trả lời: “Về công ty.”

Sau khi về công ty, Lâm Thiên nhanh chóng lao vào công việc căng thẳng. Tầm chiều tối, cô và Lê Trí Thành lại đi đến chỗ tổ dự án.

Không chỉ bọn họ, Cố Diên Chi và Phó tổng giám đốc phụ trách kỹ thuật sản xuất cũng có mặt. Ba lãnh đạo cao cấp cùng thẩm định bản thảo hồ sơ dự thầu.

Bên ngoài trời sẩm tối, cả khuôn viên công ty rộng lớn và tĩnh mịch, chỉ có nơi này bật đèn sáng trưng. Tiết Minh Đào nghiêm nghị báo cáo: “... Về phương diện giá cả, mức đơn giá thấp nhất là 1500 nhân dân tệ, không thể thấp hơn. Bởi vì chúng ta sử dụng vật liệu đắt nhất, dù là vật liệu tồn kho nhưng giá thành cũng có giới hạn. Mặt khác, nếu còn hạ thấp giá... khoản thanh toán đầu của khách hàng không đủ để chúng ta duy trì sản xuất.

Về phương diện thời hạn giao hàng, bởi vì lô hàng này có yêu cầu chất lượng rất cao, dù công nhân một ngày làm ba ca không ngừng nghỉ, nhanh nhất cũng cần sáu tháng mới hoàn thành toàn bộ lô hàng...”

Anh ta nói xong, cả Tổ dự án đều nhìn ba vị lãnh đạo bằng ánh mắt có phần mệt mỏi nhưng cũng hưng phấn và chờ đợi. Lâm Thiên biết bọn họ

chờ đợi điều gì, dựa vào tính toán thông thường, mức giá và thời gian giao hàng như vậy đã rất ưu việt. Tuy nhiên...

Ba vị lãnh đạo đều im lặng. Cuối cùng Cố Diên Chi mở miệng trước: “Cũng được, nhưng chưa phải tốt nhất. Theo tôi được biết, con người Trần Tranh rất tàn nhẫn, lần này chúng ta đụng độ chính diện với anh ta, tôi tin điều kiện anh ta đưa ra sẽ có lực sát thương mạnh mẽ.”

Mọi người đều im lặng, Lưu Đồng chau mày: “Vậy phải làm thế nào?” Ông quay sang Tiết Minh Đào: “Có thể điều chỉnh nữa không?”

Tiết Minh Đào lắc đầu: “Chúng tôi đã làm đến cực hạn rồi.”

Lệ Trí Thành từ đầu đến giờ vẫn im lặng đột nhiên nhìn Lâm Thiên: “Em cho rằng bọn họ sẽ đưa ra điều kiện thế nào?”

Lâm Thiên im lặng vài giây rồi nhìn thẳng vào anh: “Tôi không thể suy đoán chuẩn xác, nhưng dựa vào sự hiểu biết của tôi về Trần Tranh, anh ta có thể đưa ra mức giá 1300 đến 1400 nhân dân tệ, thời hạn giao hàng là năm tháng.”

Sau khi cô nói xong, phòng làm việc dường như càng yên tĩnh hơn. Sắc mặt mọi người tương đối nặng nề, Lưu Đồng cầm ly trà uống một ngụm lại chau mày đặt xuống. Cố Diên Chi dựa vào thành ghế trầm ngâm. Lệ Trí Thành ngồi thẳng người ở vị trí trung tâm, mắt nhìn thẳng về phía trước, thần sắc vô cùng lạnh lùng.

Sau đó, Lâm Thiên và mọi người nghe thấy lời phát biểu dài nhất của anh kể từ khi tiếp quản công ty đến nay:

“Lúc ở trong quân ngũ, tôi thường vạch ra kế hoạch tác chiến. Nội dung chủ yếu của kế hoạch đầu tiên phải xác định điểm chiến thắng then chốt của

trận đánh nằm ở chỗ nào. Là sĩ quan chỉ huy, tôi không bao giờ bận tâm đến tiểu tiết, cũng không suy nghĩ việc thực hiện khó khăn như thế nào. Nhiệm vụ của tôi là đảm bảo bên ta đạt tới điểm thắng lợi, chiếm ưu thế tuyệt đối, từ đó giành chiến thắng toàn diện trong trận chiến. Tôi nghĩ, đạo lý này ở thương trường và chiến trường đều như nhau.

Hồ sơ dự thầu này là điểm thắng lợi cuối cùng của chúng ta, mục tiêu phải giành được trái tim khách hàng. Từ ngữ và dữ liệu sử dụng trong Hồ sơ dự thầu phức tạp hay chi tiết đều không phải điều quan trọng nhất. Quan trọng nhất là chúng ta thể hiện ưu thế tuyệt đối của mình bằng thái độ kiên quyết, để Minh Thịnh thấy rõ điều đó. Chúng ta cần để lại ấn tượng sâu sắc cho bọn họ, từ đó chinh phục họ một cách triệt để.

Vì vậy, tôi đề nghị mọi người hãy điều chỉnh Hồ sơ dự thầu như sau:

Thứ nhất, chúng ta tiếp tục điều chỉnh giá cả, đến mức như Lâm Thiên vừa nói. Nếu gặp khó khăn về vốn, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết. Đồng thời, túi xách cao cấp ở tất cả cửa hàng phải khôi phục giá như cũ, không được phép giảm giá. Tiết Minh Đào, trong Hồ sơ dự thầu, anh hãy dùng phương thức nhấn mạnh chỉ rõ, giá của loại túi xách chúng ta cung cấp cho Minh Thịnh chỉ bằng 30% mức giá xuất ra thị trường nước ngoài. Hãy làm một biểu đồ so sánh giá thị trường cho bọn họ thấy. Theo sự quan sát của tôi, giá thị trường của Tư Mỹ Kỳ thấp hơn chúng ta, nên chiết khấu tương ứng của họ chỉ có 40 - 50%.

Thứ hai, chúng ta cam kết với Minh Thịnh, chúng ta sẽ bảo hành năm năm cho lô hàng này, chứ không phải một năm theo thông lệ của thị trường. Chúng ta thực hiện chế độ CEO phụ trách, xuất hiện bất cứ vấn đề gì về chất lượng, không cần hỏi nguyên do, Ái Đạt sẽ trả lại tiền hàng trong vòng ba ngày, Minh Thịnh không cần chịu trách nhiệm và chi phí phát sinh.

Thứ ba, về thời hạn giao hàng, đây là phương diện duy nhất chúng ta có thể chủ động. Thời hạn giao hàng phải ép xuống ba tháng. Bây giờ Ái Đạt đang ở giai đoạn sống còn, nếu không kịp, tôi và Cố tổng sẽ đích thân đứng máy. Yêu cầu này là nhiệm vụ ‘chết’, không thể thương lượng, không thể kéo dài.”

Nói đến đây, Lê Trí Thành ngẩng đầu, đảo mắt một vòng rồi kết luận: “Dù chúng ta thắng dự án này, cũng thắng một cách thảm hại, nhưng có thể giúp Ái Đạt gác ngoài, những chuyện khác sau này tính tiếp.”

Tất cả mọi người đều ngây ra.

Lâm Thiên không rời mắt khỏi gương mặt nghiêng của Lê Trí Thành. Nhịp tim trong lồng ngực cô tựa hồ đập thành thịch sau câu nói của anh.

Lưu Đồng đập bàn: “Được! Tôi đồng ý với quan điểm của Lê tổng, chúng ta cứ quyết định như vậy đi! Nếu nhân lực không đủ, tôi sẽ đứng máy, vợ con tôi cũng sẽ tham gia sản xuất. Lúc mới lập nghiệp, chẳng phải chúng ta đều cùng chủ tịch làm vậy hay sao?”

Cố Diên Chi nhếch miệng, ánh mắt sáng ngời.

Tiết Minh Đào nghiêng răng: “Được! Chúng tôi nghe theo Lê tổng.”

Các thành viên của tổ dự án để lộ ánh mắt phức tạp. Tâm trạng của Lâm Thiên cũng giống bọn họ, vừa bi thương vừa khó chịu nhưng cũng đầy quyết tâm, không chút do dự.

Anh nói, đây là chiến thắng thảm hại, nhưng có thể giúp Ái Đạt gác ngoài, chuyện khác sau này tính tiếp.

Đêm đã về khuya. Lâm Thiên quay về phòng làm việc của mình. Ngồi một lúc, cô không nhịn nổi, ngẩng đầu quan sát văn phòng của CEO. Bên trong bật đèn sáng trưng, hình bóng Lê Trí Thành như ẩn như hiện.

Lâm Thiên cảm thấy cô cần phải đánh giá lại thực lực của Boss. Những lời anh nói vừa rồi như “Điểm thắng lợi then chốt, ưu thế tuyệt đối, chinh phục khách hàng...” không khác đạo lý Lâm Mạc Thần chỉ ra với cô ngày hôm qua.

Lâm Mạc Thần là ai chứ? Là nhân vật hô mưa gọi gió trong giới tài chính tiền tệ, là thiên tài thương mại đẳng cấp ở trong lòng cô.

Hơn nữa, Lê Trí Thành và Lâm Mạc Thần rất khác nhau. Lâm Mạc Thần thoát nhìn cũng biết là “gian thương” tâm tư thâm trầm. Còn Lê Trí Thành là người đàn ông xuất thân từ quân nhân thẳng thắn quyết đoán. Chính vì vậy, những lời nói của anh dường như vẫn văng vẳng bên tai cô, khiến tâm trạng của cô mãi vẫn không thể bình tĩnh.

Lâm Thiên bỗng dưng có cảm giác như “kẻ sĩ nguyện hi sinh vì tri kỷ”. Không được, cô phải đi bày tỏ mới dễ chịu.

“Boss.” Lâm Thiên gõ cửa, đi vào phòng làm việc của Lê Trí Thành.

Lê Trí Thành đang đứng bên cửa sổ, ngắm trời đêm. Nghe tiếng động, anh quay đầu nhìn cô, thần sắc bình thản.

“Boss, tôi cảm thấy chúng ta nhất định sẽ thành công.” Lâm Thiên nói thẳng: “Bởi vì có sự lãnh đạo của anh, bởi vì anh là thiên tài, là người lãnh đạo bẩm sinh. Tôi nói xong rồi, đây không phải những lời nịnh nọt mà thật lòng.”

Nói xong, hai má cô ửng đỏ. Dưới cái nhìn chăm chú của anh, Lâm Thiên cảm thấy mặt tự nhiên, cô mỉm cười rồi quay người đi ra ngoài.

Lệ Trí Thành dõi theo bóng Lâm Thiên cho đến khi cô khuất dạng mới lại quay đầu về phía cửa sổ. Khóe miệng anh nhếch lên thành nụ cười nhàn nhạt.

Cùng ngày, bầu không khí ở Tư Mỹ Kỳ và Trần Tranh đều chẳng có gì là sôi sục hay xúc động cả.

Trần Tranh ngồi ở phòng làm việc của tổ dự án, cất giọng ngạo mạn và tự tin: “Hãy phát huy trình độ cao nhất của các vị, làm ra Hồ sơ dự thầu đủ để đánh bại đối phương. Mọi điều liên quan đến dự án, các vị có thể báo cáo trực tiếp với tôi bất cứ lúc nào. Tất cả điều khoản trong Hồ sơ dự thầu làm theo điều kiện ưu đãi nhất. Dù có phải vượt quá tiêu chuẩn, các vị cũng hãy thông báo với tôi, tôi sẽ báo cáo lại với chủ tịch, cần thiết sẽ phá lệ. Tóm lại, chúng ta chỉ được phép thắng, không được phép thua trong trận chiến này.”

Thành viên của tổ dự án bày tỏ sự quyết tâm cao độ: “Được ạ!”, “Tổng giám đốc cứ yên tâm!”, “Họp đồng chắc chắn thuộc về Tư Mỹ Kỳ”.

Trần Tranh gật đầu hài lòng, rời khỏi tòa văn phòng. Bây giờ là lúc hoàng hôn, cả khu công nghiệp rộng lớn như được dát ánh vàng, phồn vinh và náo nhiệt. Anh ta đứng ở cửa, trong lòng dội lên cảm xúc hào sảng và tự phụ.

Sự sụp đổ nhanh chóng của Ái Đạt khiến Tư Mỹ Kỳ cuối cùng cũng có thể từ vị trí thứ ba nhảy lên thứ hai trên thị trường. Sự chuyển biến này xảy

ra sau khi anh ta tiếp quản công ty từ tay bố, nên có thể nói, anh ta đã mở ra một thời kỳ mới cho Tư Mỹ Kỳ.

Anh ta còn muốn làm tốt hơn nữa.

Dự án Minh Thịnh lần này tất nhiên nhằm mục đích đánh bại Ái Đạt, cắt đứt đường sống của đối phương một cách triệt để, đồng thời cũng là rửa mối hận lần trước. Tuy nhiên, đây cũng là lần đầu tiên Tư Mỹ Kỳ chạm tới đơn đặt hàng của doanh nghiệp nhà nước cỡ lớn. Những dự án lợi nhuận cao, có sức ảnh hưởng rộng kiểu này trước đây đều do “anh cả” Tân Bảo Thụy độc quyền.

Trần Tranh quyết định hạ thấp giá, không tính đến lời lãi cũng chỉ vì muốn đặt chân vào thị trường béo bở này. Có lẽ trong tương lai không xa, anh ta có thể phát động “cuộc tấn công” Tân Bảo Thụy, cùng đối phương tranh đoạt thiên hạ.

Cùng thời điểm, thư mời thầu cũng được gửi đến tập đoàn Tân Bảo Thụy. Bộ phận Hành chính lập tức đưa lên văn phòng CEO ở tầng trên cùng.

CEO Tân Bảo Thụy Ninh Duy Khải mặc bộ comple mới, thắt cà vạt màu đỏ, ngồi sau bàn làm việc cỡ lớn. Lúc trợ lý cầm thư mời thầu đi vào, anh ta đang nói chuyện điện thoại. Gương mặt sáng sủa vừa xuất hiện trên trang bìa tạp chí *Fortune* Trung Quốc nở nụ cười ôn hòa, ngữ khí cũng hết sức dịu dàng: “Em có thích hoa không? Ủ... Làm sao anh có thể quên ngày hôm nay? Bảy giờ tối anh sẽ về đón em. Ủ, em hãy mặc bộ váy anh đặt ấy.”

Đợi anh ta cúp máy, người trợ lý cười: “Ninh tổng, anh ân cần với bà xã thật đấy. Dù anh bận rộn như vậy nhưng tình cảm hai vợ chồng vẫn rất tốt, đúng là đáng ngưỡng mộ.”

Ninh Duy Khải mỉm cười: “Hôm nay là ngày kỷ niệm ba năm kết hôn, cô ấy đòi đi xem biểu diễn ca nhạc. Cậu hãy giúp tôi hủy bỏ cuộc họp sáng mai, tối nay chắc chắn phải xem đến nửa đêm mới kết thúc.”

Trợ lý gật đầu, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ vị Boss trẻ tuổi này.

Người đàn ông trẻ tuổi tài hoa xuất thân bình dân, bởi vì trở thành rế hiên của Chúc thị nên được quản lý tập đoàn chuyên sản xuất va li túi xách chiếm một phần ba doanh thu của Chúc thị. Giang sơn mỹ nhân đều giành được, trên đời này còn có người đàn ông nào may mắn hơn anh ta?

Ninh Duy Khải xem qua thư mời thầu, im lặng một lát rồi mỉm cười.

Người trợ lý hỏi nhỏ: “Theo tin tức chúng tôi nhận được, Tư Mỹ Kỳ và Ái Đạt quyết tâm giành đơn đặt hàng nên nhiều khả năng sẽ thực hiện sách lược giảm giá. Hệ thống định giá của chúng ta từ trước đến nay tương đối ổn định, cũng cao hơn đối thủ. Bộ phận Marketing muốn anh đưa ra chỉ thị, hay là chúng ta cũng hạ giá...”

“Bảo bọn họ đừng sốt ruột.” Ninh Duy Khải cắt ngang lời: “Lần này chúng ta khoan tay đứng nhìn.”

Người trợ lý ngập ngừng. Bắt gặp bộ dạng đó của anh ta, Ninh Duy Khải cười, cất giọng ôn hòa: “Cậu theo tôi lâu như vậy mà đầu óc vẫn hơi chậm hiểu thế? Một mặt, hệ thống giá của chúng ta rất cố định, hạ giá sẽ bị loạn, chúng ta không thể vì nhỏ mà mất lớn. Mặt khác, sống trên thương trường, quan trọng nhất là nhìn rõ đối thủ của mình. Hiện tại, đối thủ tiềm ẩn mối uy hiếp với chúng ta chỉ có Trần Tranh. Cứ để Ái Đạt đấu một mất một còn với anh ta, để anh ta bị tổn thương nguyên khí.”

Người trợ lý: “Nhưng... Trần Tranh ra sức tranh giành đơn hàng của Minh Thịnh, không biết chừng muốn nhân cơ hội này khiêu chiến Tân Bảo

Thụy.”

Ninh Duy Khải nhướn mắt liếc anh ta: “Đến lúc đó, chúng ta sẽ 'xử lý' Tư Mỹ Kỳ.”

Người trợ lý: “Tôi biết rồi! Tôi sẽ dặn người của chúng ta ở hai công ty theo dõi sát sao, có tình hình mới phải báo cáo ngay.”

Ninh Duy Khải: “Ừ.”

Thời hạn tham gia đấu thầu ngày càng đến gần, Lâm Thiên cũng ngày càng bận rộn. Buổi chiều hôm nay, theo chỉ thị của Lê Trí Thành, cô cùng anh dọn vào ký túc của tổ dự án.

Đêm đã về khuya, sao trời lấp lánh. Lâm Thiên ngồi trên giường, lật giở tập Hồ sơ dự thầu mới nhất.

Mấy ngày nay, Tổ dự án làm hết bản thảo này đến bản thảo khác, ba vị lãnh đạo cũng thẩm duyệt hết lần này đến lần khác, sau đó đưa ra ý kiến để mọi người chỉnh sửa. Lâm Thiên cũng xem đi xem lại, xem đến mức hoa mắt chóng mặt.

Lật giở một lúc, cô ném tập hồ sơ sang một bên, nằm xuống giường nghỉ ngơi. Trong đầu cô chợt vang lên câu nói đầy xúc động với Lê Trí Thành: “Anh là lãnh đạo bẩm sinh”, “Anh là thiên tài”... Đúng là mất mặt quá!

Ngẫm nghĩ lại, đây cũng coi như lời tặng bốc chân thành. Nhưng Boss của cô bị tê liệt cảm xúc, không hề tỏ thái độ.

Đúng lúc này, di động đổ chuông, Lâm Thiên cầm lên xem, là Tiết Minh Đào gọi tới: “Trợ lý Lâm, chúng tôi lại sửa Hồ sơ dự thầu một chút, tôi đã gửi vào email của cô. Lê tổng ngủ chưa?”

Lâm Thiên đáp: “Vừa rồi Boss vẫn còn xem tài liệu, chắc chưa ngủ, tôi sẽ cầm cho anh ấy xem ngay.”

Cúp điện thoại, trong đầu Lâm Thiên bật ra một ý nghĩ, thái độ cung kính của mọi người đã đủ chứng minh, Lê Trí Thành bước đầu xây dựng được uy tín với cấp dưới.

Phòng của Lê Trí Thành ở ngay cạnh phòng Lâm Thiên. Lúc này đã hơn mười giờ tối, ngoài hành lang vắng lặng, chỉ có ngọn đèn vàng chiếu sáng. Lâm Thiên cầm laptop qua bên đó, phát hiện cửa phòng khép hờ.

Mấy ngày này, Lâm Thiên, Cố Diên Chi và mọi người thường xuyên ra vào phòng của Lê Trí Thành, có lẽ ai ra về quên không đóng chặt cửa. Lâm Thiên cũng chẳng bận tâm, cô gõ cửa theo phép lịch sự rồi đi vào như thường lệ.

Trong phòng không một bóng người.

Lâm Thiên đi tới, đặt laptop xuống bàn làm việc, lại ngẩng đầu nhìn xung quanh. Ừm, cửa nhà vệ sinh khép chặt. Cô đứng yên bên bàn làm việc chờ đợi.

Cửa nhà vệ sinh nhanh chóng mở toang, có người đi ra ngoài. Lâm Thiên mỉm cười: “Boss, tôi...” ngừng vài giây, cô mới nói tiếp: “... mang Hồ sơ dự thầu mới cho anh xem.”

Phòng ký túc của công ty không rộng, Lê Trí Thành cách cô hai ba mét, anh không mặc áo, chỉ mặc quần dài thể thao màu đen, tay cầm khăn mặt lau khô tóc. Khi anh nhìn cô, đôi mắt dường như cũng đầy hơi nước.

Ở một doanh nghiệp đông công nhân như Ái Đạt, đàn ông cởi trần không hiếm gặp.

Nhưng Boss trẻ tuổi cởi trần... Lâm Thiên không khỏi ngượng ngùng.

Cô liền quay lưng về phía anh, vừa mở máy tính vừa nói: “Tôi đã khoan chỗ chỉnh sửa, anh có xem ngay bây giờ không?”

“Ừ.” Vẫn là giọng nói điềm tĩnh không thay đổi.

Sau lưng Lâm Thiên vang lên tiếng động nhẹ, chắc anh đang mặc áo.

Lâm Thiên nhìn chăm chăm vào màn hình, nhưng đầu óc cô tự động hiện ra hình ảnh sinh động vừa rồi.

Người đàn ông có bờ vai rộng, eo thon, cơ bắp cân đối tràn đầy sức mạnh. Quan trọng hơn, anh chỉ mặc quần thể thao rộng cạp trễ... Quả nhiên toát ra vẻ gợi cảm đầy cuốn hút như người mẫu nam cố ý khoe body trên tạp chí.

Lâm Thiên cười tủm tỉm, cho đến khi sau lưng vang lên tiếng bước chân trầm ổn, cô mới quay về phía anh.

Vừa quay đầu, cô chợt ngẩn người. Có lẽ do sự việc đột phát, áo sơ mi trắng trên người Boss vẫn chưa cài chiếc cúc đầu tiên, để lộ bộ ngực rắn chắc với vài giọt nước chưa khô.

Anh đứng dưới ánh đèn, cúi đầu nhìn Lâm Thiên, thần sắc bình thản, khóe môi mỏng hơi nhếch lên.

Lâm Thiên vội rời mắt đi chỗ khác. Còn Lê Trí Thành cũng nhanh chóng đổi mắt vào màn hình, cúi thấp người, tay cầm con chuột, bắt đầu xem tài

liệu.

Lâm Thiên lại âm thầm liếc anh. Sao Boss có thể đẹp trai đến mức này cơ chứ? Càng ngắm càng thấy thu hút.

Cô bê cái ghế ở bên cạnh ra đằng sau anh: “Boss ngồi đi.”

“Ừ. Em cũng ngồi xuống, tôi nói để em sửa.”

“Được ạ.”

Lâm Thiên không ngờ, công việc chỉnh sửa mất mấy tiếng đồng hồ liền.

Lệ Trí Thành xem xong, đưa ra vài ý kiến, Lâm Thiên ghi chú nhận xét của anh vào Hồ sơ dự thầu rồi gửi cho tổ dự án. Bọn họ nhanh chóng chỉnh sửa rồi lại gửi email cho cô. Lệ Trí Thành và Lâm Thiên tiếp tục thẩm định. Cứ như vậy, thời gian vùn vụt trôi qua.

Đến tầm ba giờ sáng, cuối cùng Lâm Thiên cũng không thể gắng gượng. Từ trước đến nay luôn hết mình vì công việc nhưng cô chưa bao giờ thức thâu đêm. Cô lại quan sát Lệ Trí Thành, anh vẫn ngồi thẳng người, dán mắt vào màn hình laptop, thần sắc rất tập trung, không hề tỏ ra buồn ngủ.

Lâm Thiên ngáp dài, Lệ Trí Thành quay sang cô: “Em buồn ngủ rồi à?”

Boss còn chưa kêu buồn ngủ, sao cô có thể thừa nhận? Lâm Thiên cười: “Không sao, tôi đi pha cốc cà phê, sẽ quay lại ngay.” Vừa định đứng dậy, cô liền thấy anh chau mày: “Nửa đêm uống cà phê gì chứ?”

Giọng nói bình tĩnh pha chút nghiêm nghị.

Lâm Thiên đành ngồi yên tại chỗ, ngậy người nhìn anh. Boss quản lý cả chuyện cô uống cà phê? Đây là Boss quan tâm đến cô?

Trong lòng chợt cảm thấy âm áp, Lâm Thiên định mở miệng, lại nghe anh nói tiếp: “Buồn ngủ thì lên giường ngủ đi, tôi cho em mười lăm phút, lát nữa tôi sẽ gọi em dậy.”

Lâm Thiên vô thức liếc chiếc giường ở bên cạnh. Trên giường sạch sẽ gọn gàng, chăn gấp vuông vắn như miếng đậu phụ.

Con người Lâm Thiên có bệnh sạch sẽ về phương diện giường chiếu. Cô cho rằng đó là nơi riêng tư tiếp xúc da thịt, nên từ trước đến nay, cô không thích người khác ngồi hoặc nằm ngủ trên giường của mình, cũng cố gắng không động vào giường của người khác. Hơn nữa, đây lại là giường của Boss.

Cô cười: “Không cần, tôi ngồi ở đây là được.”

Lê Trí Thành không đáp lời, tiếp tục quay đầu về laptop. Lâm Thiên gói đầu lên cánh tay đặt trên mặt bàn.

Khi cô nhắm mắt, tiếng động ở xung quanh càng trở nên rõ ràng. Lâm Thiên thậm chí nghe thấy tiếng thở đều đều của người đàn ông, tiếng lật giở tài liệu và tiếng bấm con chuột máy tính.

Lúc tỉnh dậy, Lâm Thiên chợt phát hiện xung quanh đặc biệt yên tĩnh, không một tiếng động.

Cô ngẩng đầu quan sát, miệng bất giác cười tủm tỉm.

Laptop ở trên bàn đã đóng lại, tập Hồ sơ dự thầu xếp ngay ngắn, còn Lê Trí Thành đang ngồi trong chiếc ghế da bên cạnh. Hai tay anh đặt lên thành

ghế, đầu ngả về phía sau, mắt nhắm nghiền.

Lâm Thiên cúi xuống nhìn đồng hồ, thè lưỡi. Bây giờ đã là năm giờ sáng, cô ngủ hơn một tiếng đồng hồ.

Boss còn nói sẽ gọi cô, tự mình lại tiếp đi.

Vừa định rón rén đứng dậy, Lâm Thiên nhận ra trên người cô được đắp áo comple từ lúc nào. Áo comple đàn ông rất rộng, tựa hồ có thể trùm cả thân thể cô, mang lại cảm giác ấm áp và mùi hương trong lành.

Boss chỉ mặc áo sơ mi mỏng, Lâm Thiên lập tức cởi áo comple, đắp lên người anh. Dường như anh ngủ rất say, lông mi cũng không động đậy.

Trời đã gần sáng, Lâm Thiên không muốn đánh thức anh, cô định quay về phòng mình trước.

Nhưng muốn đi qua thân hình cao lớn của Lê Trí Thành không phải chuyện dễ dàng. Giữa bàn làm việc và giường ngủ chỉ cách một lối nhỏ, vậy mà chiếc ghế da lớn của anh chắn giữa, thành ghế sát vào mép giường, trong khi hai chân anh thò xuống gầm bàn, đầu gối gần như dính vào bàn làm việc, chỉ để lại không gian rất hẹp.

Lâm Thiên không muốn trèo qua giường của Lê Trí Thành. Quan sát khoảng cách, cô cảm thấy khá ổn, liền đứng bên cạnh bàn, định trèo qua đùi anh. Chân cô cũng tương đối dài, không chạm vào người anh là được.

Chỉ bằng một động tác, một chân Lâm Thiên đã đứng giữa hai chân của Lê Trí Thành. Nhưng cô chưa kịp có động tác tiếp theo, người đàn ông giống như bị quấy nhiễu, thân thể đột nhiên động đậy. Lâm Thiên giật mình, liền giẫm phải mu bàn chân anh...

Bây giờ tuy cô nghe lời Boss không đi giày cao gót, nhưng vẫn là giày gót nhọn chiều cao trung bình. Vừa giẫm xuống, cô liền nghe thấy Lê Trí Thành hít thở mạnh, bàn chân hất lên theo phản xạ.

Lâm Thiên bị vấp, đứng không vững, liền ngã sang một bên.

“A...” Cô bất giác kêu một tiếng.

Bờ eo bị một bàn tay lớn giữ chặt, giúp Lâm Thiên không bị ngã, cô lập tức ngồi xuống đùi Lê Trí Thành.

Lâm Thiên đỡ người, ngẩng đầu nhìn anh.

Anh đã mở mắt. Có lẽ vừa mới thức giấc, ánh mắt anh vẫn hơi mờ mịt.

“Em đang làm gì vậy?”

Lâm Thiên im lặng. Boss à, anh đừng có phản ứng nhanh như thế. Ra tay nhanh, mạnh, chuẩn quá. Mỗi lần chỉ hơi chạm nhẹ vào người Boss, đã lập tức bị anh tóm gọn.

“Tôi chẳng làm gì cả, tôi muốn ra ngoài.” Cô nói: “Có phải làm đau chân anh rồi không?”

Lê Trí Thành nhìn cô: “Ừ.”

Lâm Thiên cũng không biết đối đáp thế nào.

Lúc hai người nói chuyện, tay Lê Trí Thành vẫn đặt trên thắt lưng cô. Bởi vì cách rất gần, Lâm Thiên thậm chí có thể ngửi thấy mùi đàn ông mát lạnh từ người anh. Còn ở thân dưới, đùi anh vừa rắn chắc vừa ấm áp.

Cô vội đẩy tay anh đứng dậy, hai má nóng ran: “Thật ngại quá, tôi đi đây, chúc anh ngủ ngon.”

Vừa về phòng, Lâm Thiên liền giơ tay ôm mặt, nóng quá. Tình huống vừa rồi đúng là hết nói nổi, không ngờ cô lại ngồi trong lòng Boss.

Lâm Thiên lên giường nhưng trần trọc mãi vẫn không thể chợp mắt. Trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh Lê Trí Thành vừa nãy, đôi mắt đen nhìn cô chăm chăm, bàn tay to lớn mạnh mẽ, mùi hương dễ chịu.

Tim đập thình thịch trong lồng ngực, Lâm Thiên chợt có một ý nghĩ hoang đường, không phải Boss tưởng cô làm gì anh đấy chứ?

Tất nhiên không đâu. Ngượng chết đi được, lần sau cô phải cẩn thận, không để xảy ra sự cố tương tự.

Hai ngày sau, Cố Diên Chi cùng tổ dự án tới trụ sở của tập đoàn Minh Thịnh tham gia đấu thầu. Tuy nhiên, Minh Thịnh không công bố kết quả ngay tại hiện trường.

Mấy ngày tiếp theo, tất cả những người có liên quan đến dự án, gồm cả Lâm Thiên luôn ở trong trạng thái căng thẳng chờ đợi.

Cô có một dự cảm mãnh liệt, lần này Ái Đạt chắc chắn sẽ trúng thầu.

Chỉ cần nghĩ đến câu nói của Lê Trí Thành hôm đó, nghĩ đến Hồ sơ dự thầu đạt mức hoàn hảo như Lâm Mạc Thần gợi ý là cô đã cảm thấy tràn đầy niềm tin.

Cô cho rằng, khách hàng nhất định cũng động lòng.

Buổi chiều ngày thứ Hai của tuần tiếp theo, cuối cùng Ái Đạt cũng nhận được tin tức.

Lãnh đạo cao cấp của Ái Đạt vừa vặn có cuộc họp thường kỳ, Lâm Thiên cũng tham gia để ghi chép nội dung. Cuộc họp mới diễn ra một nửa, điện thoại của Cố Diên Chi đổ chuông. Dường như dự đoán điều gì đó, cả căn phòng yên lặng trong giây lát.

Cố Diên Chi trao đổi ánh mắt với Lê Trí Thành rồi mới bắt máy. Không biết đầu kia nói gì, chỉ nghe anh ta “Ừ, ừ” vài tiếng. Cuối cùng, Cố Diên Chi tắt điện thoại, nhìn mọi người. Ánh mắt anh ta vẫn bình tĩnh, khó phân biệt vui buồn.

“Đã có kết quả đấu thầu của Minh Thịnh. Công ty trúng thầu là Tư Mỹ Kỳ.”

Chương 9

Ánh hoàng hôn trầm lắng, phòng làm việc của CEO rộng lớn yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của Lâm Thiên.

Cô lại một lần nữa ngẩng đầu âm thầm quan sát, chỉ thấy Lê Trí Thành ngồi nghiêm chỉnh sau bàn làm việc. Anh vẫn xem đồng văn bản như

thường lệ, sắc mặt điềm tĩnh không thay đổi.

Anh đã ngồi ở đó một tiếng đồng hồ, kể từ lúc công bố kết quả trúng thầu.

Đã hết giờ làm việc, tầng trên cùng gần như không còn bóng người. Lâm Thiển chẳng có tâm trạng làm việc, một tay chống cằm, một tay gảy lá ở chậu cây nhỏ trên bàn.

Cuối cùng, Lê Trí Thành cũng đứng dậy, Lâm Thiển lập tức ngồi thẳng người, lấy lại vẻ mặt tự nhiên hướng về phía anh. Anh đóng máy tính, mặc áo khoác rồi đi ra ngoài.

Lâm Thiển đứng dậy: “Boss.”

Lê Trí Thành nhướn mắt nhìn cô. Đôi lông mày đen của anh đặc biệt rõ ràng và yên tĩnh dưới ánh đèn.

Im lặng vài giây, anh lên tiếng: “Hãy triệu tập cuộc họp quản lý cấp cao vào mười giờ sáng mai.”

“Được ạ.” Lâm Thiển trả lời dứt khoát, hỏi tiếp: “Chủ đề là?”

“Kế hoạch phát triển tiếp theo của công ty.” Giọng nói anh vẫn trầm thấp mạnh mẽ như cũ.

Lâm Thiển mỉm cười: “Vâng, sáng sớm ngày mai tôi sẽ thông báo với mọi người.”

Lê Trí Thành gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Lâm Thiên: “Anh về nhà đây à?”

Lệ Trí Thành giơ tay dựng cổ áo khoác: “Không, tôi đi dạo một lát.”

Lâm Thiên đứng yên tại chỗ, dõi theo bóng người đàn ông cho đến khi anh đi vào thang máy. Cô lại ngồi xuống ghế, nhìn đăm đăm cánh cửa gỗ màu đồng của văn phòng CEO, thở một hơi dài.

Trời vẫn chưa tối hẳn, tia sáng còn sót lại bao trùm cả công ty, Lệ Trí Thành đi khỏi tòa nhà văn phòng, bỏ hai tay vào túi áo rồi đi thẳng về khu vực nhà xưởng ở phía sau.

Kể từ lúc nhận chức, anh thường xuyên đi vòng quanh công ty. Nhưng do hiếm khi lộ diện lại âm thầm lặng lẽ nên rất ít người nhận ra anh.

Phòng bảo vệ bên cạnh khu nhà xưởng có mấy người đàn ông ngồi tán gẫu. Cho đến khi Lệ Trí Thành đi qua, Cao Lãng mới thu hồi ánh mắt.

Một công nhân lái xe nâng lên tiếng: “Nghe nói chúng ta để vuột mất dự án lớn của Minh gì đó, điều này có thật không?”

Một bảo vệ lập tức trả lời: “Thật đấy. Anh không biết sao? Sáng nay tin tức đã lan truyền khắp công ty, chị dâu tôi làm việc ở phòng Hành chính nên biết tường tận, nghe nói chúng ta trượt thầu rồi.”

Cao Lãng chau mày: “Vậy Ái Đạt sẽ ra sao?”

Mọi người đều thở dài.

Trời bắt đầu sẫm tối, người đi lại trong khuôn viên công ty ngày càng ít. Cao Lãng trầm mặc bên đám công nhân và bảo vệ. Đầu tóc đã bị anh ta vò

thành ổ gà, anh ta rất lo cho Lê Trí Thành, nhưng lại mù mờ không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, người bảo vệ ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm về phía trước, đồng thời cất cao giọng: “Gì thế kia?”

Cao Lãng thuận theo ánh mắt của anh ta, những nhân viên bảo vệ khác cũng đứng dậy. Dù trời nhá nhem tối, nhưng bọn họ vẫn nhìn rõ mấy chục người công nhân mặc đồng phục màu xanh lam, hùng hổ đi tới tòa văn phòng.

Lúc Lâm Thiên ra khỏi tòa nhà làm việc, xung quanh hơi ồn ào, nhưng do mãi nghĩ ngợi nên cô không để ý. Cho tới khi đi đến bãi đỗ xe trước tòa nhà, cô mới đột ngột cảm thấy điều bất thường.

Lâm Thiên quay đầu, liền trợn tròn mắt.

Một đám công nhân mặc đồ xanh lam đang hùng hổ đi tới. Lâm Thiên phát hiện, có mấy người lẫn trong số đó tay cầm gậy sắt. Các nhân viên bảo vệ của Ái Đạt đang từ phía sau chạy nhanh về bên này, người dẫn đầu chính là Cao Lãng.

Bọn họ chạy tới, đứng chắn trước mặt đám công nhân. Cao Lãng nghiêm giọng: “Các anh muốn làm gì? Định đi đâu?”

Mấy người đàn ông cầm đầu đều rất cao to, tầm hơn ba mươi tuổi, gương mặt dữ tợn. Một tên hét lớn: “Các cậu mau tránh ra, chúng tôi muốn đi tìm lãnh đạo công ty nói chuyện. Công lý ở trong lòng người, bọn họ nợ lương công nhân, cấu kết nội bộ, phá hoại Ái Đạt, không bận tâm đến sự sống chết của công nhân lâu năm chúng tôi. Chúng tôi phải làm cho ra nhẽ mới được.”

Hắn vừa dứt lời, mấy tên trong đám đông hô vang, những người khác cũng phụ họa, tạo thành âm thanh điếc tai.

Nhân viên bảo vệ đều là thanh niên trẻ tuổi, trước tình huống này, bọn họ đều đờ ra, không biết xử lý thế nào. Chỉ riêng Cao Lăng vẫn nghiêm mặt: “Làm gì có chuyện đó, các anh đừng ở đây gây chuyện, mau giải tán đi.”

Nghe những lời bịa đặt trắng trợn của kẻ cầm đầu đám công nhân, ý nghĩ đầu tiên bật ra trong bộ não của Lâm Thiển là: Chủ mưu là Tân Bảo Thụy hay Tư Mỹ Kỳ?

Lâm Thiển lập tức quay người rời khỏi nơi đó, đồng thời rút điện thoại gọi cho Lê Trí Thành. Còn chưa thông máy, cô đột nhiên nghe thấy âm thanh hỗn loạn đằng sau, có người phẫn nộ hét lớn: “Đánh nó! Thằng này cũng là người của bọn chúng, chuyên phá hoại Ái Đạt.”

Lâm Thiển giật mình, liền quay đầu, chỉ thấy đám công nhân mặc áo đồng phục màu xanh lam và nhân viên bảo vệ mặc đồng phục màu xám thâm tạo thành một đám đông hỗn loạn. Có người tung nắm đấm, đá chân, bao vây, túm cổ túm áo đối phương. Trong bóng đêm mờ mờ, có người vung cao cây gậy sắt rồi đập xuống, không biết trúng vào ai đó hay trúng mặt đất, phát ra tiếng động nặng nề.

Chứng kiến cảnh tượng này, tim Lâm Thiển co rút mạnh. Điện thoại của Lê Trí Thành cuối cùng cũng kết nối, từng hồi chuông vang lên bên tai cô nhưng mãi vẫn không có người bắt máy. Tâm trạng Lâm Thiển càng tệ hơn. Cô tắt cuộc gọi, lại bấm số 110.

Lúc này, xung quanh đã có người phát hiện ra tình hình lộn xộn. Nhân viên từ tòa văn phòng chạy ra ngoài, công nhân từ nhà xưởng phía sau, nhân viên bảo vệ từ ngoài công chạy tới. Một vài người lao vào ngăn cản, nhưng phần lớn đứng ở vòng ngoài, không dám nhúc nhích như Lâm Thiển.

Đúng lúc này, tên cầm đầu đám công nhân gây rối đột nhiên ngoảnh mặt về phía Lâm Thiên, chỉ tay vào cô hét lớn: “Con bé kia từ Tur Mỹ Kỳ đến đây, bắt nó đi hỏi chuyện.”

Lập tức có người nhìn về bên này. Lâm Thiên rớt tim, không còn quan tâm đến việc báo cảnh sát, lập tức quay người bỏ chạy.

Chủ mưu là Tur Mỹ Kỳ. Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là Tur Mỹ Kỳ đứng sau vụ lộn xộn này. Một khi đã xúi giục gây chuyện, bọn họ rất có khả năng tìm mấy tên côn đồ đóng giả làm công nhân. Lâm Thiên tuyệt đối không ngoan ngoãn ở lại cùng chúng “đổi chất”, bởi vì chắc chắn là vô dụng.

Cô chạy rất nhanh, chớp mắt đã rời khỏi khu vực đỗ xe, bỏ lại đám đàn ông một đoạn khá xa. Ai ngờ vừa nhảy xuống bậc cầu thang, mấy người vốn đang bàng quan đứng nhìn ở phía trước đột nhiên chặn đường cô.

Lâm Thiên liền quay người về hướng khác, nhưng một tên trong số đó có phản ứng rất nhanh, lập tức túm vai cô, kéo trở lại. Lúc này trời đã tối đen, khu vực xung quanh lại toàn cây cối, đèn đường chưa bật sáng. Lâm Thiên chỉ nhìn thấy mấy hình bóng cao lớn bao vây xung quanh mình. Sau đó, một người đột ngột giơ tay, tát bốp vào mặt cô một cái.

Lâm Thiên bị tát mạnh đến nỗi đom đóm, cảm giác đau rát từ mặt truyền tới, khóe miệng xuất hiện vị tanh tanh ngọt ngọt. Ở giây tiếp theo, đối phương buông người cô, cả đám đi rất nhanh về phía cổng công ty rồi nhanh chóng biến mất trong đám đông theo dõi ở bên ngoài.

Lâm Thiên ôm mặt đứng yên tại chỗ, nước mắt trào ra khóe mi, đôi chân tựa hồ mất hết sức lực. Cô nhìn chằm chằm về hướng đám người vừa nãy

rồi quay đầu về phía tòa văn phòng. Nơi đó bây giờ càng tụ tập đông người, rất hỗn loạn.

Lâm Thiên nuốt nước mắt, rút điện thoại tiếp tục gọi 110. Nhưng mới bấm hai chữ số, cô đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân rầm rập ở sau lưng, Lâm Thiên đờ người, lập tức quay đầu.

Nhưng lần này, cô chạm phải đôi mắt quen thuộc. Lê Trí Thành đứng ngay đằng sau, hô hấp của anh có vẻ gấp gáp, anh nhìn chăm chăm vào mặt cô.

Nhịp tim của Lâm Thiên vẫn rất hỗn loạn, nhưng giọng nói đã trấn tĩnh và rành rọt: “Tôi không sao, anh mau đi xử lý sự cố. Tôi sẽ báo cảnh sát, anh hãy yên tâm.”

Còn chưa dứt lời, Lê Trí Thành đã nắm cổ tay đang ôm mặt của Lâm Thiên. Lâm Thiên ngẩn người nhìn anh, anh kéo tay cô ra xa, ánh mắt dừng lại ở chỗ đã sưng húp trên má cô, đồng thời cất giọng lạnh lùng: “Ai đánh em?”

Không hiểu tại sao, câu hỏi của anh khiến nước mắt đã bị Lâm Thiên ép xuống lại dâng tràn trong giây lát. Cô vội khịt mũi, trả lời: “Tôi không nhìn rõ, bọn họ chạy mất rồi.”

Lê Trí Thành im lặng. Bốn mắt nhìn nhau, anh vẫn nắm cổ tay cô trong bàn tay vừa ấm áp vừa mạnh mẽ của mình.

Bị anh nhìn chăm chăm, đầu óc Lâm Thiên bỗng dung trống rỗng, trong lòng càng khó chịu.

Lúc này, đằng sau có hai bảo vệ vốn là bộ đội giải ngũ chạy tới, đứng sau lưng Lê Trí Thành.

Lệ Trí Thành vẫn không rời mắt khỏi Lâm Thiển, miệng nói với hai nhân viên bảo vệ: “Đưa cô ấy rời khỏi nơi này, đừng để bất cứ người nào động vào cô ấy.”

“Rõ.”

Lâm Thiển còn chưa lên tiếng, Lệ Trí Thành đã buông tay cô, quay người sải bước dài đi mất.

Lâm Thiển cùng một nhân viên bảo vệ đi ra ngoài. Mới đi vài bước, cô quay đầu, chỉ thấy Lệ Trí Thành đang tiến thẳng về đám người gây sự.

Lâm Thiển được nhân viên bảo vệ đưa tới tòa nhà nhỏ của bộ phận bảo vệ. Cô đứng ngoài ban công, dùng túi đá người bảo vệ vừa đưa để chườm mắt.

Lúc này, bãi đỗ xe ở phía xa xa vẫn ồn ào huyên náo. Lâm Thiển lại nhìn thấy một tốp bảo vệ và công nhân mặc đồng phục xanh lam vội vàng đi về hướng đó.

Lâm Thiển rất sốt ruột. Cô không biết Lệ Trí Thành, Cao Lăng và mọi người có bị thương hay không, không biết sự việc tiến triển đến mức nào, tại sao cảnh sát vẫn chưa tới?

Má vẫn còn đau rát, đầu óc cô chột vụt qua hình ảnh bị mấy người đàn ông bao vây ban nãy, trong lòng vừa sợ hãi vừa căm hận. Lâm Thiển muốn gọi điện thoại cho Lâm Mạc Thần, nhưng ngón tay vừa đặt lên bàn phím, cô liền từ bỏ ý định.

Người bảo vệ từ trong nhà đi ra ngoài, dời mắt về nơi xa, sắc mặt đầy lo lắng. Sau đó, anh ta nhìn Lâm Thiển do dự vài giây mới mở miệng: “Trợ lý

Lâm, có phải Ái Đạt... không xong rồi hay không? Có phải chúng tôi sắp bị thất nghiệp?”

Bất gặp vẻ mặt nặng nề nhưng chờ mong của đôi phương, Lâm Thiên nhất thời không biết trả lời thế nào.

Đúng lúc này, di động trong tay cô đổ chuông, là số điện thoại lạ.

Lâm Thiên lơ đãng bắt máy: “A lô!”

Đầu kia truyền đến âm thanh tạp loạn, lẫn trong tiếng nhạc là tiếng người nói chuyện, và cả tiếng cười đùa.

Lâm Thiên đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

Ở giây tiếp theo, cô nghe thấy giọng nói ngạo mạn quen thuộc của Trần Tranh, từng câu từng chữ vọng tới: “Lâm Thiên, đấu với tôi, em có đau không?”

“Đấu với tôi, em có đau không?”

Trong đêm tối hỗn loạn, giọng nói cười cười khinh miệt của người đàn ông như con dao sắc nhọn đâm vào màng nhĩ Lâm Thiên. Một dòng khí trào dâng nhưng tắc nghẹn ở lồng ngực của cô, như con dã thú bị nhốt trong thân thể, ra sức va đập tìm cách thoát ra ngoài.

Nhưng Lâm Thiên cố gắng nhẫn nhịn. Khi kẻ địch tung một đòn vào người bạn, trong khi bạn không thể đánh trả thì phải làm thế nào? Ít nhất cũng không để đối phương nhận ra, hấn đã gây tổn thương cho bạn như bản thân hấn mong muốn.

Lâm Thiên im lặng, tay nắm chặt điện thoại.

Ở đầu bên kia, Trần Tranh ngồi trong quán bar náo nhiệt, khóe miệng nhếch lên. Không thể không thừa nhận, anh ta rất mong chờ phản ứng từ Lâm Thiên.

Ai ngờ đợi một lúc, đầu kia vẫn im lặng, thậm chí tiếng thở cũng không nghe thấy.

Sau đó, điện thoại truyền đến tiếng cười khẽ của người phụ nữ. Tiếng cười rất nhẹ, như muốn giấu cợt anh ta. Tiếp theo là tiếng cô tắt cuộc gọi.

Bên cạnh có cô gái khoác tay Trần Tranh và nâng cốc với anh ta. Trần Tranh đẩy cô ta, đặt điện thoại xuống bàn, cầm cốc rượu uống một ngụm. Anh ta cảm thấy rất hận, cũng rất vô vị.

Anh ta cố ý dặn đám người đó cho Lâm Thiên một cái tát, nhưng đừng mạnh quá, đừng làm cô bị thương. Chỉ cần cho cô một bạt tai mang tính chất cảnh cáo là được.

Sau đó, anh ta hài lòng chờ đợi, chờ khi gọi cho cô, cô sẽ khóc lóc, sợ hãi, hay phần nộ đau đớn, đây mới là phản ứng Trần Tranh chờ đợi.

Nhưng Lâm Thiên không có bất cứ biểu hiện nào. Mẹ kiếp, người phụ nữ này luôn có cách khiến anh ta điên tiết.

Lâm Thiên cúp điện thoại, hai tay bó gối ngồi ở ghế ngoài ban công. Má cô vẫn đau rát, từng giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay. Cô ngược nhìn bầu trời mờ mịt, trong tâm trí nhớ tới nhiều chuyện trước kia.

Cô nhớ lại thời điểm đến Ái Đạt phỏng vấn, cả công ty nhộn nhịp, ai nấy bận rộn tất bật. Còn cô cũng tràn đầy hy vọng về công việc mới này.

Cô nhớ tới hôm công ty xử lý khủng hoảng thành công, trong đêm đông giá rét, Lê Trí Thành cũng cô đi qua vũng nước, sau đó anh điềm nhiên nói với cô: *Tôi bảo tôi là giám đốc bảo vệ bao giờ?*

Cô còn nhớ đến chuyện Lê Trí Thành cố ý bày ra cảnh đưa đón hoành tráng hôm nhậm chức; nhớ tới hôm nhận được thư mời thầu của Minh Thịnh, anh nói một cách kiên định: *Nhận được dự án này là chúng ta có thể ngẩng ngạo, chuyện khác tính sau.* Tất cả mọi người, gồm cả cô đều sôi sục nhiệt huyết khi nghe những lời phát biểu của anh.

Còn cả khoảng thời gian miệt mài ngày đêm chuẩn bị Hồ sơ dự thầu; lúc cô rời khỏi phòng làm việc của Tổ dự án, hai cô gái mới tốt nghiệp chưa bao lâu của Văn phòng CEO nhìn cô bằng ánh mắt chờ đợi, đồng thời dè dặt hỏi: “Chị Lâm, cơ hội trúng thầu có lớn không?” Cô lập tức mỉm cười: “Lớn, rất lớn.”

Có câu nói “Ai binh tất thắng^[1]”, nhưng Ái Đạt lại thua triệt để.

[[1]] “Ai binh tất thắng”: Đội quân bị áp bức một khi vùng lên nhất định sẽ chiến thắng.

Nước mắt càng tuôn như mưa, Lâm Thiên bất giác khóc thành tiếng. Nức nở một lúc, cô lại cúi đầu. Nhìn thấy di động, lửa giận bị đè nén trong lòng lại bùng cháy trong giây lát.

Lâm Thiên cầm điện thoại rửa thắm: “Cầm thú! Khốn nạn! Trần Tranh anh chết đi!” Vẫn chưa hả giận, cô mắng tiếp “Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Anh hãy đợi đấy, thù này không báo, tôi không phải họ Lâm.”

Bấy giờ mới cảm thấy đỡ hơn một chút, Lâm Thiên ném điện thoại sang chiếc ghế đầu ở bên cạnh. Cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy một bóng đen cao lớn đứng ở cửa ra ban công từ lúc nào. Lâm Thiên không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng đôi mắt thâm trầm nhìn cô chăm chú.

Lâm Thiên vội rút mấy tờ giấy ăn lau nước mắt còn đọng trên mặt mới đứng dậy hỏi anh: “Lệ tông, tình hình thế nào rồi?”

Lệ Trí Thành đã cởi áo khoác, chỉ mặc áo sơ mi đơn giản, tay áo xắn lên cao, trên cánh tay có vết màu xám đen tương đối rõ ràng. Anh không trả lời mà đi đến bên cô, ngồi xuống ghế.

Lâm Thiên cũng ngồi xuống.

“Xử lý xong rồi.” Lệ Trí Thành cất giọng hết sức bình tĩnh: “Có mấy tên chạy thoát, còn phần lớn bị khống chế. Cảnh sát cũng đã đến nơi, Cao Lăng và mấy người bảo vệ bị thương nhẹ.”

Lâm Thiên thở phào nhưng trong lòng vẫn không nhẹ nhõm.

Hai người nhất thời im lặng, ngắm nhìn bầu trời tối đen.

Một lúc sau, Lâm Thiên lén liếc Lệ Trí Thành, phát hiện anh đang cúi đầu quan sát mặt đất.

Lâm Thiên hơi quần bách, bởi trên nền nhà toàn là giấy cô lau nước mắt và hỉ mũi, ném bừa bãi.

“Lát nữa tôi sẽ dọn.” Cô nói nhỏ.

Lệ Trí Thành lại nhướng mắt dõi về phương xa.

“Lâm Thiên”, anh từ tốn mở miệng, “Tôi sẽ nhớ những giọt nước mắt này của em.”

Lâm Thiên vốn đã khôi phục tâm trạng bình tĩnh, nhưng khi nghe câu nói này, viền mắt cô lại cay cay. Cô cố gắng đè nén lệ dâng, sau đó ngoảnh đầu nhìn gương mặt nghiêm cương nghị của anh.

Lệ Trí Thành, anh đừng nói vậy, bởi tôi sẽ càng buồn hơn.

Lâm Thiên điều hòa hơi thở, đến lúc lên tiếng, cô đã hoàn toàn trấn tĩnh, chỉ là giọng nói hơi khàn khàn: “Lệ tổng, tôi có thể khẳng định, sự việc lần này là do Tư Mỹ Kỳ xúi giục. Nhưng bọn họ ngang nhiên làm vậy, chắc chắn đã có sự chuẩn bị, dù đám người gây chuyện bị đưa đến đồn cảnh sát chắc cũng không thể điều tra ra ngọn nguồn.

Nước cờ này của bọn họ tuy không mang lại tổn thất vật chất nhưng có thể đánh mạnh vào lòng người ở Ái Đạt, khiến chúng ta càng rệu rã, khiến những nhân viên không rõ nội tình bắt đầu nghi ngờ lãnh đạo, nghi ngờ anh. Chúng ta vừa để vượt mặt dự án Minh Thịnh, lòng người vốn đã hỗn loạn. Không còn nghi ngờ gì nữa, chiêu này của Tư Mỹ Kỳ gần như một đòn chí mạng.

Thế nhưng, càng những lúc như vậy, chúng ta càng không thể chịu thua. Lệ tổng, bây giờ tất cả mọi người đều trông chờ vào anh. Tôi cho rằng, công việc quan trọng nhất của anh lúc này là gắn kết lòng người, đầu tiên cần bảo đảm người của Ái Đạt không giải tán, mới có tinh thần phát triển sự nghiệp. Chúng ta phải nghĩ cách để toàn thể nhân viên thấy được sự kiên trì của anh. Chúng ta có thể tổ chức vài hoạt động CEO cổ vũ nhân viên. Một khi cần thiết, chúng ta có thể tỏ ra cảm tính một chút, chắc chắn sẽ thu phục được lòng người...”

Nói đến đây, Lâm Thiên đột nhiên dừng lại. Bởi vì Lệ Trí Thành bỗng dung ngoảnh đầu nhìn cô bằng ánh mắt trầm tĩnh và sắc bén.

“Sao thế?” Cô hỏi dò.

Lệ Trí Thành bất chợt giơ tay về phía cô.

Lâm Thiên còn chưa có phản ứng, bàn tay anh đã áp vào bên má vẫn hơi bị sưng của cô. Lâm Thiên giật mình, anh đang kiểm tra vết thương hay sao?

Cô nghiêng mặt sang một bên, định né tránh tay anh, đồng thời lên tiếng: “Không sao, tôi hết đau rồi...”

Lâm Thiên còn chưa dứt lời, Lệ Trí Thành đột nhiên nghiêng người về phía cô, gương mặt tuấn tú của anh ở ngay trước mắt. Lâm Thiên đờ ra, nhìn vào đôi mắt thâm trầm tựa như hố đen không thấy đáy của anh. Cô thậm chí nhìn thấy hình bóng nhỏ xíu của mình trong đôi mắt đó.

Ở giây tiếp theo, bờ môi giá lạnh của người đàn ông áp xuống môi cô một cách chính xác.

Lâm Thiên hoàn toàn chấn động.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cô liền nhận thức chuyện gì đang xảy ra, bởi cô và Lê Trí Thành mặt sát mặt, môi kề môi. Đầu lưỡi của anh lặng lẽ tiến vào, mang theo hơi ấm và mùi hương riêng biệt của đàn ông xâm nhập vào lãnh địa của cô.

Lâm Thiên cảm thấy máu nóng dồn hết lên não bộ. Cô muốn lùi lại phía sau, nhưng một tay Lê Trí Thành đặt lên tay vịn ghế ngồi ở bên cạnh, một tay nâng mặt cô. Anh đã khóa cô ở giữa người anh và thành ghế khiến cô không còn đường thoát.

Thời khắc này, chỉ có một ý nghĩ chạy loạn trong đầu Lâm Thiên. Lê Trí Thành đang hôn cô, anh đang hôn cô.

Lẽ nào bởi vì cô là người bạn đầu tiên của anh kể từ khi anh xuất ngũ và gánh vác trách nhiệm nặng nề? Hay cô là người phụ nữ hiếm hoi mà anh tin cậy, lại chỉ bảo anh nhiều điều. Vì vậy... anh đã nảy sinh tình cảm, anh... anh đã yêu cô rồi?

Lâm Thiên còn chưa có phán đoán chính xác về tình hình hiện tại, Lê Trí Thành đã rời môi và buông tay khỏi mặt cô, kết thúc nụ hôn đến bất thành linh.

Lâm Thiên vẫn chẳng có phản ứng.

Lê Trí Thành đứng dậy, vẻ mặt anh bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ riêng đôi môi của anh, cũng có lẽ do tác dụng tâm lý, Lâm Thiên cảm thấy nơi đó hơi ươn ướt. Anh bỏ hai tay vào túi quần, quay người đi ra ngoài.

Lâm Thiên ngồi bất động, dõi theo bóng lưng anh.

Đến cửa ra vào, Lê Trí Thành đột nhiên dừng bước.

“Lâm Thiên.” Anh không ngoảnh đầu về phía cô, chỉ cất giọng bình thản: “Ngày mai sẽ là một ngày mới, tất cả sẽ trở nên tốt đẹp hơn.”

Đêm đã rất khuya. Ngoài cửa sổ ánh đèn thừa thớt, vì sao lác đác trên bầu trời. Tập đoàn Á Đạt cách đó không xa đứng sừng sững trong bóng tối, dường như đã khôi phục sự yên bình.

Lâm Thiên nằm trên giường, thẫn thờ nhìn trần nhà. Bên má đau nhức đã không còn quan trọng. Điều quan trọng... Cô giơ tay sờ môi mình, chỗ đó âm ẩm, mềm mại, hình như vẫn còn lưu lại hương vị xa lạ của đàn ông.

Khi đã hoàn toàn tỉnh táo, Lâm Thiên đoán xảy ra hai khả năng:

Một là Lê Trí Thành thật sự có ý với cô. Nhưng hai người không thích hợp. Chưa nói đến chuyện Lâm Thiên luôn bài xích tình yêu nơi công sở, từ trước đến nay cô cũng chưa bao giờ nghĩ tới khả năng phát triển tình cảm với Lê Trí Thành. Anh không phải là hình mẫu lý tưởng của cô.

Người đàn ông cô thích... Lâm Thiên nhắm mắt ngẫm nghĩ, phải mạnh mẽ, thành thực, và tài giỏi hơn. Tuy sau này chắc cô sẽ đi theo con đường trở thành “nữ cường nhân^[2]” nơi công sở, nhưng người đàn ông lý tưởng phải thuộc loại dễ dàng chinh phục cô.

[2] Là cách gọi những phụ nữ tài năng xuất chúng, thông minh, khéo léo, giỏi giang, giành được những thành công nhất định trong sự nghiệp.

Chứ không phải như bây giờ... là cô chinh phục Lê Trí Thành, đúng không nhỉ?

Vậy thì cảm giác của cô đối với Lê Trí Thành là gì?

Bộ não Lâm Thiên vụt qua hình ảnh anh hôn cô vừa rồi. Đôi mắt trầm tĩnh, sống mũi thẳng, gò má hơi cao và bờ môi mát lạnh của anh...

Nhịp tim của Lâm Thiên dường như bắt đầu tăng tốc.

Không thể không thừa nhận, quen biết một thời gian, quả thực Lê Trí Thành thường xuyên khiến cô rung động, bởi chính bản thân anh là người đàn ông thu hút, lại có diện mạo tuấn tú.

Nhưng đó chắc không phải là tình yêu.

Lâm Thiên hơi ủ rũ, nụ hôn ngày hôm nay sẽ khiến hai người rơi vào tình trạng ngượng ngùng. Nếu anh thật sự theo đuổi, cô bắt buộc phải cự tuyệt. Nhưng nghĩ đến chuyện từ chối anh, cô lại cảm thấy không đành lòng.

Bởi vì anh không phải là loại công tử nhà giàu vô liêm sỉ như Trần Tranh, cũng không phải là mấy cậu thanh niên vất mũi chưa sạch theo đuổi cô ở thời đại học. Anh là quân nhân chân thành chính trực, chắc không có người phụ nữ nào nhẫn tâm khiến người đàn ông như vậy đau lòng.

Ngoài ra còn tồn tại một khả năng khác. Lâm Thiên đứng dậy cầm gương soi mặt. Ai cũng biết, những thứ như cảm giác điện giật giữa nam và nữ rất dễ bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh, thường có yếu tố rung động nhất thời.

Lê Trí Thành là một thanh niên đầy nhiệt huyết, không có bạn gái, lượng hoc-môn tiết ra quá nhiều, trong khi tới nay lại là thời điểm đặc biệt, doanh nghiệp do anh lãnh đạo bị chơi xấu, cô lại khóc lóc trước mặt anh. Có lẽ nào Lê Trí Thành thấy đồng cảm với cô, vì vậy nhất thời hồ đồ nên mới hôn cô? Đây chỉ là hành động bộc phát thể hiện tình cảm và an ủi đối phương, chẳng có ý gì khác?

Hơn nữa... Lâm Thiên lại ngắm gương mặt hơi sưng, đôi mắt đỏ hoe và mái tóc lòa xòa của mình ở trong gương. Bộ dạng này hình như có vẻ đáng thương... dễ khơi gợi ham muốn bảo vệ của người đàn ông.

Đúng như Lâm Thiên dự đoán, trải qua sự kiện này, mọi nhân viên Ái Đạt đều hướng về Lê Trí Thành, chờ xem anh giải quyết thế nào.

Nhưng anh bình tĩnh hơn bên ngoài tưởng rất nhiều. Trong đêm tối vắng lặng, anh quay về phòng làm việc, ngồi ở ban công lộ thiên dưới ánh đèn cô độc, tay cầm cốc trà nóng, lặng lẽ quan sát khuôn viên công ty ở bên dưới.

Cố Diên Chi giải quyết xong việc ở đồn cảnh sát, về đến công ty đã hơn mười một giờ đêm. Tâm trạng của anh ta tương đối buồn bực, anh ta đi ra ngoài ban công, ngồi xuống cạnh Lê Trí Thành.

“Không ngờ thằng Trần Tranh giờ trò này.” Cố Diên Chi lên tiếng: “Đồn cảnh sát cho biết, mấy tên cầm đầu gây chuyện đều là lưu manh, kẻ cả bị bắt giam mấy tháng nhưng chúng một mực khai nhận do cảm hận Ái Đạt nên mới làm vậy, không ai sai khiến. Chúng ta truy cứu cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Ừ.” Lê Trí Thành lãnh đạm gật đầu.

Cố Diên Chi im lặng vài giây, đột nhiên giơ tay vỗ vai Lê Trí Thành: “Tôi tin chú.”

Lê Trí Thành lặng thinh.

Cố Diên Chi tiếp tục mở miệng: “Nghe nói Lâm Thiên bị tát, cô ấy không sao đấy chứ?”

Lê Trí Thành nhướn mày: “Mặt bị sưng rồi.”

Cố Diên Chi cười, liếc xéo anh một cái: “Chú quan tâm đến cô ấy thật.”

Lệ Trí Thành không đáp lời, một lúc sau đột nhiên ngoảnh đầu nhìn anh ta: “Diên Chi, anh từng nói, thương trường như chiến trường, toàn những kẻ xảo trá gian manh, một mất một còn?”

Cố Diên Chi hơi ngây ra, đây là những lời anh ta nói với Lệ Trí Thành trước khi xuất ngũ. Anh ta gật đầu: “Đúng là tôi từng nói câu đó, sao thế?”

Lệ Trí Thành đáp: “Không sao cả.” Nói xong anh lại quay đầu ngắm màn đêm phía trước.

Quả thật chẳng sao cả, chỉ là người phụ nữ thông minh ranh mãnh đó đối xử với tôi bằng trái tim chân thành. Cô lung linh như tinh tú trên trời, gió tay là có thể chạm tới.

Lâm Thiển ở nhà nghỉ một ngày. Thật ra “khẩu dụ” mà Lệ Trí Thành sai người báo với cô là cho cô nghỉ ngơi hai ngày. Tuy nhiên Lâm Thiển không yên tâm nên sáng sớm ngày thứ hai, thấy mặt đã hết sưng, cô liền đi phòng Nhân sự trả phép.

Lên tầng trên cùng, nhìn cánh cửa phòng làm việc của CEO, nhịp tim Lâm Thiển bắt đầu tăng tốc. Nhưng khi tiến lại gần, phát hiện Lệ Trí Thành không ở bên trong, cô liền thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Thiển vừa ngồi xuống không bao lâu, điện thoại bàn đổ chuông. Là Dương Hi Như của Văn phòng CEO gọi tới. Với tư cách cấp dưới, Dương Hi Như quan tâm đến tình trạng của Lâm Thiển trước, sau đó chuyển đề tài: “Trợ lý Lâm, chị đã biết tin chưa? Ái Đạt không trúng thầu đơn đặt hàng của Minh Thịnh là vì công ty chúng ta có gián điệp.”

Lâm Thiên ngăn người, hạ thấp giọng: “Gián điệp?”

Dương Hi Như đáp: “Vâng, nghe nói bên Minh Thịnh tiết lộ thông tin, mọi điều khoản của Tư Mỹ Kỳ đều như chúng ta, chỉ nhỉnh hơn chúng ta một chút nên họ mới trúng thầu. Vụ này rõ quá còn gì, chúng ta đã để lộ Hồ sơ dự thầu. Em nghe nói thư ký của Khang tổng gọi điện cho Lê tổng, bảo Khang tổng đặt niềm tin lớn vào chúng ta, chính vì vậy nên ông ấy rất không vui...”

“Sao cô biết được chuyện đó?” Lâm Thiên cắt lời.

Dương Hi Như đáp: “Tin tức lan truyền từ hôm qua... Mọi người đều bàn tán vụ này.”

“Ừ.” Lâm Thiên hỏi: “Gián điệp là ai?”

“Nghe nói là nhân viên kỹ thuật Cát Tùng Chí, cũng là thành viên của Tổ công tác xử lý khủng hoảng lần trước và Tổ dự án lần này.” Dương Hi Như đáp: “Sáng nay cảnh sát đã đến đưa anh ta đi, Cố tổng và Lưu tổng cũng đi theo. Hình như cảnh sát đã tìm thấy một số chứng cứ, là đoạn băng ghi hình và dữ liệu email.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiên ngồi trầm tư suy nghĩ. Về việc Ái Đạt trượt thầu, cô đã sớm cảm thấy kỳ quặc, nhưng không ngờ nguyên nhân từ nội gián.

Lâm Thiên chợt nhớ hồi còn ở Tổ công tác xử lý khủng hoảng, cô và Lê Trí Thành nhìn thấy bóng đen ngoài hành lang, lẽ nào chính là Cát Tùng Chí? Một người hiền lành thật thà như vậy lại là gián điệp thương mại của Tư Mỹ Kỳ, luôn ở bên cạnh bọn cô, chỉ nghĩ thôi cũng đủ sờn da gà.

Tuy nhiên... Nếu cô đoán không nhầm, chắc chắn Cố Diên Chi cố tình tiết lộ thông tin công ty có gián điệp. Lê Trí Thành đã nghe ý kiến của cô hôm trước? Lâm Thiên mỉm cười, bây giờ lòng người đang hoang mang, sự kiện nội gián có tác dụng kích thích mọi người, quyết chí đồng lòng chống đối thủ...

Đang chìm trong suy tư, điện thoại lại đổ chuông. Lần này là phòng Tài vụ gọi: “Trợ lý Lâm, ba mươi triệu đã vào tài khoản, xin hãy thông báo ngay với Lê tổng.”

Lâm Thiên không hiểu: “Ba mươi triệu?”

Nhân viên tài vụ hạ thấp giọng: “Vâng, Lê tổng đã đem một phần tài sản của nhà máy mới thế chấp ngân hàng, được ngân hàng cho vay chừng đó.”

Lâm Thiên cúp điện thoại, tâm trạng trở nên nặng nề.

Vừa mới đi làm, cô đã nhận hết “trái bom” này đến “trái bom” khác.

Bây giờ Lê Trí Thành đã phải thế chấp tài sản? Công ty như cái động không đáy, mọi người bắt đầu rơi xuống dưới rồi?

Lâm Thiên đang chìm trong suy tư, một hình bóng quen thuộc từ ngoài đi vào. Anh mặc bộ comple chỉnh tề, tay cầm tập tài liệu, hình như vừa mới họp xong.

Lâm Thiên lập tức đứng dậy, nhưng cô né tránh gương mặt người đàn ông, chỉ nhìn vào cúc áo comple trên ngực anh: “Chào Lê tổng!”

“Ừ.” Lê Trí Thành cất giọng bình thản: “Em vào đây.”

Tim Lâm Thiên đập nhanh một nhịp, cô đi theo anh vào phòng làm việc.

Lê Trí Thành ngồi xuống sofa, nhướn mắt nhìn cô: “Mặt khỏi rồi à?”

“Khỏi rồi, cảm ơn Boss quan tâm.” Lâm Thiển không dám nhìn thẳng vào mắt Lê Trí Thành, nhưng vẫn cảm nhận một cách rõ ràng ánh mắt sáng ngời bức người của anh dừng lại ở mặt mình.

“Phòng Tài vụ vừa gọi điện thoại, nói ba mươi triệu đã vào tài khoản.” Lâm Thiển lên tiếng.

“Ừ.” Anh đáp: “Hãy thanh toán tiền lương tháng này cho công nhân viên. Số còn lại cứ để ở tài khoản.”

“Vâng.”

Lê Trí Thành bố trí một số công việc như thường lệ: triệu tập cuộc họp, báo cáo, thậm chí xử lý hậu sự vụ nội gián. Lâm Thiển vẫn cẩn cú ghi chép như mọi bữa. Trong quá trình đó, cô không nhìn nổi, thậm chí nhướn mắt, liếc anh một cái thật nhanh rồi lại cụp xuống.

Người đàn ông này mới hôn cô hai hôm trước, vậy mà bây giờ anh coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, không một lời giải thích. Ý anh là gì nhỉ? Lẽ nào anh không để tâm đến nụ hôn đó?

Lâm Thiển đang oán thầm, Lê Trí Thành đột nhiên đứng dậy.

Lâm Thiển ngẩng đầu theo phản xạ, vừa vặn chạm mắt Lê Trí Thành. Anh đang nhìn cô bằng ánh mắt mang hàm ý nào đó, rất giống biểu hiện tối hôm cường hôn cô.

“Lâm Thiển.” Lê Trí Thành đột nhiên gọi tên cô.

Trông ngược Lâm Thiên đập tình thích, cuối cùng cũng không tránh khỏi tình huống này.

Cô lại cúi đầu, né tránh ánh mắt Lê Trí Thành, chuẩn bị sẵn tâm lý từ chối anh.

Ai ngờ Lâm Thiên đợi một lúc, nhưng chỉ nghe thấy giọng nói từ tốn, thấp thoáng ý cười của anh vang lên: “Tôi có một kế hoạch. Tôi sẽ phát động cuộc phản kích 'đánh tạt sườn' vào Tư Mỹ Kỳ.”

Chương 10

“Tôi có một kế hoạch.” Lê Trí Thành cất giọng từ tốn: “Tôi sẽ phát động cuộc phản kích 'đánh tạt sườn' vào Tư Mỹ Kỳ.”

Lâm Thiên ngẩn người. Ý nghĩ đầu tiên của cô là, Lê Trí Thành không có kinh nghiệm kinh doanh, vì vậy khái niệm “đánh tạt sườn” mà anh nhắc tới có giống với sự lý giải của cô hay không?

“Đánh tạt sườn” đúng như tên gọi của nó, có nghĩa là đi vòng đường khác, đánh bên hông đối thủ.

Ở nước ngoài, nhãn hiệu nổi tiếng Burger King đưa ra khẩu hiệu “Rán mà không rán”, đánh vào KFC và McDonald. Trong nước có công ty phát triển nhanh Thuận Phong kiên trì chiến lược vận chuyển bằng đường hàng không, cuối cùng chiếm ưu thế, trở thành ngọn cờ đầu của ngành chuyên phát nhanh.

Trường hợp đầu, McDonald và KFC không thể thay đổi thiết bị rán gà trên toàn cầu, vì vậy đành mở mắt nhìn Burger King chiếm lấy khoảng trống, cùng phân chia một miếng bánh. Trường hợp sau, các công ty chuyển phát nhanh ở trong nước không thể vứt bỏ hệ thống vận chuyển đường bộ, thay đổi quy trình vận hành nội bộ, để đi mua máy bay hoặc thuê máy bay chuyên hàng.

Nội dung chủ yếu của chiến lược “đánh tạt sườn”^[1], không phải đưa ra sản phẩm mới mà thị trường chưa có, mà là tăng thêm sức cạnh tranh mới cho sản phẩm sẵn có của bạn. Ngoài ra, khi bạn tung sản phẩm, đối thủ cạnh tranh mạnh trên thị trường nhất thời không thể bắt chước hay tấn công bạn. Vì vậy, “đánh tạt sườn” nói thì dễ, kết quả đương nhiên rất tuyệt, nhưng thực hiện vô cùng khó.

*[[1]] Lý luận về “đánh tạt sườn” do nhà chiến lược Marketing nổi tiếng của Mỹ Al Ries đưa ra trong cuốn sách **Cuộc chiến Marketing (Marketing Warfare)**.*

Lâm Thiên mở to mắt nhìn Lê Trí Thành. Bây giờ Ái Đạt khó bảo toàn bản thân, làm gì có thực lực và cơ hội tiến hành kế hoạch “đánh tạt sườn”?

Lê Trí Thành đáp lại cô bằng ánh mắt bình tĩnh và kiên định.

Lâm Thiên rời mắt xuống tập tài liệu anh vừa đưa cho cô. Mới đọc vài dòng, trong lòng cô chấn động.

Không ngờ Lê Trí Thành định...

Mấy ngày này, Trần Tranh có chút tự mãn đặc ý.

Dù không kiếm ra tiền từ dự án Minh Thịnh nhưng trong con mắt của anh ta, bất kể là “cuộc tấn công từ xa” với Tân Bảo Thụy hay “trận đánh gần” với Ái Đạt, anh ta đã đi đúng một nước cờ.

Muốn trở thành người đứng đầu của ngành nghề cạnh tranh khốc liệt này, cần phải nhìn xa trông rộng.

Vì vậy chiều nay, khi cấp dưới báo cáo những khó khăn do dự án của Minh Thịnh mang lại, Trần Tranh tỏ ra không đồng tình.

“Trần tổng, chúng ta cam kết với Minh Thịnh, giá giao hàng không được vượt quá giá sản phẩm cùng loại bán ở các cửa hàng ba mươi phần trăm. Bây giờ gần đến Tết Âm lịch, mọi năm vào thời điểm này, sản phẩm túi xách cao cấp của chúng ta đều giảm giá mạnh để khuyến khích tiêu dùng. Năm nay chúng ta có tổ chức hoạt động khuyến mại không? Ngộ nhớ Minh Thịnh biết được, lại gây sức ép đòi hạ giá thì sao?”

Trần Tranh cười: “Cậu cho rằng tập đoàn lớn như Minh Thịnh lại nhỏ nhen đến mức bám vào điều khoản đó hay nhìn chăm chăm vào giá ở cửa hàng của chúng ta hay sao? Không sao đâu, cứ làm đi.”

Cấp dưới gật đầu, nói tiếp: “Ngoài ra, thời hạn giao hàng của chúng ta là ba tháng. Điều đó có nghĩa trong mấy tháng tới, nguồn sản phẩm cao cấp của chúng ta rất căng, nhiều khả năng xuất hiện tình trạng không có hàng.”

Trần Tranh ngẫm nghĩ, trả lời: “Chúng ta cố gắng vượt qua mấy tháng này là được, khi cần thiết thì phải bỏ nhỏ lấy lớn. Bây giờ công tác trọng tâm là tập trung vào dự án Minh Thịnh.”

Sau khi cấp dưới rời đi, Trần Tranh tựa vào thành ghế quay nửa vòng, dõng mắt ra ngoài cửa sổ trầm tư suy nghĩ.

Thật ra anh ta không lo lắng đến vấn đề vừa rồi. Bởi vì đối với nhà sản xuất trong nước, lượng tiêu thụ sản phẩm túi xách cao cấp như cái gân gà, bỏ thì thương mà vương thì tội, cũng giống quả ngọt có độc, chỉ có thể ngắm không thể đánh chén, bởi vì sản phẩm quốc nội không thể cạnh tranh

với một loạt nhãn hiệu cao cấp quốc tế. Chẳng phải Ái Đạt từng đổ một đồng tiền để tạo giấc mơ đó hay sao? Bây giờ kết quả thế nào ai cũng biết.

Vì vậy Trần Tranh chẳng có gì phải lo lắng. Lẽ nào anh ta lo Ái Đạt phản kích, có thể làm thành công sản phẩm túi xách cao cấp? Đến Tân Bảo Thụy còn không xong, thì tên bộ đội gốc nghềch và con bé Lâm Thiên có thể làm được sao? Anh ta phì cười lắc đầu, đây là nhiệm vụ bất khả thi.

Tuy nhiên, vụ gián điệp cầm ở Ái Đạt bị phát hiện khiến Trần Tranh cảm thấy đáng tiếc. Người đó gửi cho anh ta toàn bộ nội dung hồ sơ dự thầu của Ái Đạt ngay trước đêm hôm tham gia đấu thầu, giúp anh ta đánh bại Ái Đạt bằng một đòn trí mạng. Sau khi bị phát hiện, người đó giữ kín như bưng, không gây phiền phức cho Tư Mỹ Kỳ, cũng coi như lập công lớn, “chết” không vô ích.

Một tuần sau, Lâm Thiên đi thang máy từ tầng trên cùng xuống dưới, cô dừng lại ở bộ phận Marketing đầu tiên.

Phòng ban tiêu điều xác xơ, người đi trà lạnh của ngày nào bây giờ nhộn nhịp náo nhiệt. Ngay cả địa bàn của bộ phận Tài vụ ở tầng dưới cũng bị họ tạm thời trưng dụng.

Đây là chỉ thị của CEO, các bộ phận chọn ra hai trăm nhân viên có thâm niên từ ba năm trở lên có thành tích xuất sắc, tình nguyện ở lại Ái Đạt, thành lập “Trung tâm dịch vụ” tạm thời.

Lâm Thiên đi qua khu văn phòng rộng lớn. Tiếng chuông điện thoại, tiếng gõ bàn phím, tiếng bước chân đi lại không ngớt, bầu không khí tương đối khẩn trương. Lâm Thiên đi thẳng vào phòng làm việc của Tổng giám sát marketing, Tiết Minh Đào mỉm cười với cô: “Trợ lý Lâm, cô văn hay chữ tốt, lại đây xem giúp tôi một chút.”

Lâm Thiên đi tới, nhận tờ giấy trong tay anh ta đọc một lượt sau đó gật đầu: “Tôi cảm thấy ổn rồi”.

Tiết Minh Đào quan sát đám nhân viên bận rộn ở ngoài cửa kính, đồng thời cất giọng cảm thán: “Làm thêm suốt một tuần liền, cuối cùng chúng ta cũng gửi xong email và tin nhắn cho hơn ba mươi ngàn khách hàng cũ trong cả nước. Từ sáng ngày mai, chúng ta bắt đầu gọi điện thoại. Hy vọng hôm khởi động dự án, chúng ta sẽ đạt được kết quả tốt đẹp.”

Sau khi rời bộ phận Marketing, Lâm Thiên tiếp tục đi thang máy xuống bộ phận thông tin kỹ thuật.

Trên tay cô là tập tài liệu Tiết Minh Đào vừa đưa, chính là nội dung mà “Trung tâm dịch vụ” gửi email hoặc nhắn tin cho khách hàng. Những khách hàng này đều là người từng mua túi xách cao cấp và bậc trung của Ái Đạt tại các cửa hàng trong cả nước hơn ba năm qua.

“Lý X tiên sinh kính mến, cảm ơn anh đã ủng hộ sản phẩm của Ái Đạt trong thời gian qua. Công ty chúng tôi sẽ tổ chức hoạt động giảm giá tới sáu mươi phần trăm cho sản phẩm cao cấp tại trang web của cửa hàng Flagship vào ngày mừng Năm tháng này. Hoạt động giới hạn trong hai nghìn khách hàng đầu tiên, mỗi tài khoản chỉ được mua một sản phẩm, nhưng sẽ được tặng một bao lì xì, xác suất trúng thưởng một trăm phần trăm, tổng số tiền thưởng lên đến một triệu nhân dân tệ. Ngoài ra, hoạt động này chỉ nhận đơn đặt hàng trên mạng, nhằm mục đích tri ân khách hàng cũ...”

Đây chính là trọng tâm của chiến lược “đánh tạt sườn” mà Lê Trí Thành phát động với Tư Mỹ Kỳ. Vấn đề vô cùng đơn giản, đó chính là hạ giá.

Tất nhiên ai cũng có thể giảm giá, nhưng làm thế nào mới đạt hiệu quả là cả một vấn đề lớn.

Lúc đọc bản kế hoạch của Lê Trí Thành, Lâm Thiên vô cùng kinh ngạc. Nhưng ngẫm đi nghĩ lại, cô phải thừa nhận đây là chiêu đơn giản nhưng không chệ vào đâu được, tựa hồ do một nhân vật lỗi đời ở chốn thương trường làm ra. Hơn nữa, đưa ra kế hoạch vào thời điểm này sẽ tập hợp đầy đủ yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa.

Đầu tiên, Ái Đạt ra tay với những khách hàng cũ. Bọn họ biết rõ chất lượng sản phẩm của Ái Đạt, công nhận nhãn hiệu này. Như vậy, công ty có thể bảo đảm lượng tiêu thụ ban đầu, thuận lợi mở ra cục diện mới.

Tiếp theo, mục tiêu của kế hoạch “đánh tạt sườn” rất rõ ràng, là khách hàng chủ lực ở thành phố cấp hai cấp ba. Hay nói một cách khác, Lê Trí Thành sử dụng chính sách sản phẩm cao cấp nhưng giá rẻ lợi nhuận thấp để cướp thị trường trung cấp có lượng tiêu thụ lớn nhất của Tư Mỹ Kỳ.

Ngoài ra, phương thức bán hàng trên internet chính là cách tạo dựng tên tuổi một cách nhanh nhất, tốn ít chi phí nhất.

Thành công hay không tính sau, nhưng Lê Trí Thành đang làm điều Ái Đạt luôn muốn thực hiện nhưng vẫn chưa đâu vào đâu.

Tư Mỹ Kỳ vốn hoàn toàn có thể tiến hành cuộc chiến về giá cả với Ái Đạt. Nhưng bởi đang thực hiện hợp đồng với Minh Thịnh, họ không thể hạ giá sản phẩm cao cấp, hơn nữa lượng hàng tồn kho cũng không có nhiều. Do vậy, Tư Mỹ Kỳ không có cách nào triển khai cuộc tấn công Ái Đạt trong thời gian ngắn.

Còn Tân Bảo Thụy là doanh nghiệp lớn, tuyệt đối không làm loạn hệ thống giá vốn có của họ để tranh giành thị trường với Ái Đạt. Bởi một khi giảm giá sản phẩm cao cấp, thị trường sản phẩm trung cấp của bọn họ sẽ bị bóp chết.

Đây chẳng phải là yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa hay sao?

Lúc thang máy dừng lại, Lâm Thiên nghĩ thầm: Nếu Lâm Mạc Thần làm ra kế hoạch này, cô thật sự nghi ngờ anh cố ý để thua dự án Minh Thịnh. Bởi vì thị trường ở đây rộng lớn hơn, lại không ai phòng thủ, không gian đạt lợi nhuận cũng rất lớn, dự án Minh Thịnh không thể sánh bằng.

Nhưng người đó là Lê Trí Thành, anh có thể nhìn ra lối thoát này vào thời khắc sống còn, hơn nữa còn tự mình lập cả một kế hoạch, Lâm Thiên chỉ có thể một lần nữa cảm thán, anh đúng là thiên tài. Ngoài ra, ý chí kiên định của anh cũng khiến người khác cảm động.

Còn về nụ hôn đó...

Mấy ngày qua cô và anh đều không đả động đến. Lâm Thiên biết, hôm đó anh chỉ là tức cảnh sinh tình, nhất thời xúc động. Tuy chịu thiệt thòi một chút, nhưng cô cũng bỏ qua vụ này.

Bộ phận Thông tin kỹ thuật dành riêng một phòng làm việc nhỏ cho Lâm Thiên. Ngồi xuống trước máy tính, cô kiểm tra một lượt nội dung do các “seeder”^[2] thực hiện. Ngày mai, họ sẽ đăng một loạt thông tin nặc danh trên mạng.

[2] “Seeder internet” là thuật ngữ chỉ những người được công ty internet thuê để tung tin, gửi tin nhắn, trả lời tin nhắn nhằm tạo ra thanh thế theo mục đích rõ ràng.

Chính Lâm Thiên đưa ra ý kiến này. Lúc bấy giờ, Lê Trí Thành không có phản ứng, nhưng cuối cùng anh giao công việc cho cô phụ trách.

Vì vậy Lâm Thiên càng chuyên tâm theo dõi.

“Dân mạng tiết lộ: Nhãn hiệu túi xách nổi tiếng trong nước Ái Đạt sẽ giảm giá năm mươi phân trăm cho sản phẩm cao cấp, nhưng họ chỉ thông báo tin tức cho khách hàng cũ...”

“Cho tôi xin địa chỉ trang web cửa hàng Flagship của Ái Đạt.”

“Liệu chất lượng của túi xách cao cấp hàng quốc nội có bằng nước ngoài không?”

“Mẫu này tại cửa hàng Aida^[3] ở bên Mỹ bán 800 đô la (kèm hình), bây giờ giảm giá còn chưa đến 300 đô la, đúng là lời quá còn gì.”

[3] Phiên âm tiếng Trung của từ Ái Đạt.

...

Lâm Thiên xem một lượt, chỗ nào cần xóa thì xóa, cần sửa thì sửa. Không tòi, công ty nên giữ bầu không khí này, có lãng xê thoải phòng, có tranh luận. Chỉ cần gây âm ỉ, tất cả đều dễ nói chuyện.

Sau khi sửa xong, Lâm Thiên ngẫm nghĩ, lại đánh thêm một dòng vào ô trống: “*Hình như Ái Đạt có sự ủng hộ của quân đội ở đằng sau...*”

Mới đánh vài chữ, trên đầu đột nhiên vang lên giọng nói trầm thấp quen thuộc “Ái Đạt có sự ủng hộ của quân đội từ lúc nào?”

Lâm Thiên giật mình, ngẩng đầu nhìn Lê Trí Thành: “... Lê tổng.” Cô nghĩ bụng: Boss, bây giờ anh là CEO, không phải bộ đội đặc công, anh đừng có âm thầm lặng lẽ không một tiếng động khi xuất hiện như vậy, anh muốn dọa người khác sợ chết khiếp hay sao?

Lê Trí Thành vẫn bình thản, nghiêm mặt nhìn màn hình máy tính: “Đây là gì vậy?”

Lâm Thiên: “À... Cái này, Lê tổng, anh cũng biết đấy, tin tức trên internet phần lớn giống thật mà là giả, người bình thường luôn có cảm giác quân đội rất xa xôi, rất thần bí. Tôi viết câu này, cũng là muốn tạo thanh thế cho kế hoạch của chúng ta vào ba ngày sau.”

Lê Trí Thành chỉ im lặng nhìn cô. Lâm Thiên vui mừng, biết anh đã ngầm ưng thuận. Tuy Boss là người thật thà chính trực nhưng cũng rất thông minh, chắc chắn anh hiểu ý cô.

Không thể không thừa nhận, Boss đang dần thay đổi, trở nên “gian” hơn.

Đúng lúc này, Lê Trí Thành đột nhiên cúi thấp người, một tay đặt lên thành ghế sau lưng Lâm Thiên, một tay chống mặt bàn, đồng thời mở miệng: “Để tôi xem nội dung khác.”

Lâm Thiên lập tức dừng động tác. Anh vốn đứng phía sau cô nên khi cúi xuống, mặt anh gần như chạm vào đầu cô, hai thân thể gần kề. Lâm Thiên tựa hồ ngửi thấy mùi đàn ông trong lành tỏa ra từ người anh, giống buổi tối hôm đó.

Mặc dù tư thế tương đối mờ ám nhưng Lê Trí Thành làm một cách tự nhiên, giống cấp trên kiểm tra kết quả công việc của cấp dưới. Về mặt anh cũng bình thản và tập trung, không một chút tạp niệm.

Nhịp tim Lâm Thiên bắt đầu không ổn định, cô định đứng dậy: “Lê tổng, anh ngồi đi...” Còn chưa dứt lời, bờ vai cô đột nhiên trĩu nặng, bị anh ấn xuống: “Không cần.”

Tim Lâm Thiên lại loạn nhịp.

Một ý nghĩ kỳ quái vụt qua đầu óc cô: Boss có biểu hiện như cao thủ tình trường, thạo mấy trò mờ ám. Không biết có phải anh thật sự vô tư, hay là cô quá nhạy cảm?

Lúc này, Lê Trí Thành mở miệng hỏi: “Em định đăng những nội dung này ở đâu? Có kế hoạch cụ thể không?”

Lâm Thiên vội đáp: “Ở đây có tư liệu chi tiết.”

Lệ Trí Thành xem kỹ từng trang một, hỏi nhiều vấn đề, Lâm Thiển giải đáp cụ thể. Cứ thế cũng hơn nửa tiếng đồng hồ trôi qua.

Đây vốn là nhiệm vụ Lệ Trí Thành giao cho cô, tuy nhìn từ bề ngoài có vẻ không thiết thực nhưng Lâm Thiển vẫn dồn hết tâm huyết. Hơn nữa, Lâm Thiển cũng có cảm giác “như cá gặp nước” khi chỉ huy đám nhân viên kỹ thuật tiến hành những trò ma mãnh mang tính chất thổi phồng này.

Vì vậy, trong quá trình báo cáo với Lệ Trí Thành, cô hoàn toàn quên đi sự ngượng ngùng trước đó, phát biểu rất hăng say. Thấy anh thỉnh thoảng gật đầu, khóe mắt vụt qua ý cười, Lâm Thiển biết, Boss rất hài lòng về công việc của mình.

Được khích lệ, Lâm Thiển đợi anh xem đến thông tin cuối cùng mới hỏi ý kiến về một nội dung cô không dám quyết định: “Lệ tổng, chúng tôi định đăng tấm hình này lên mạng. Hình ảnh không rõ mặt anh, tôi nghĩ một khi gửi đi, hiệu quả chắc chắn sẽ rất tuyệt”.

Trên màn hình xuất hiện hàng chữ màu đỏ đáng yêu: “*Đây là người thừa kế mới của tập đoàn Ái Đạt, CEO thiếu tá thần bí.*” Bên dưới chính là tấm ảnh chụp Lệ Trí Thành.

Lệ Trí Thành chau mày. Hình ảnh được chụp trộm bằng di động khi anh đang làm việc. Anh mặc comple chỉnh tề ngồi trước bàn làm việc, cúi đầu đọc văn bản. Vì anh ngồi ngược sáng nên khuôn mặt không rõ, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy sống mũi cao và đường nét gương mặt, cho thấy một người đàn ông trẻ tuổi trầm mặc.

Lệ Trí Thành ngẩng đầu nhìn Lâm Thiển: “Xóa đi.”

Thật ra ý tưởng này là một nhân viên nữ của bộ phận Kỹ thuật đề xuất, Lâm Thiển cảm thấy khá ổn nên mới chấp nhận. Trước đó Lệ Trí Thành

từng nói, thời gian này cô có thể tự quyết định, không cần việc gì cũng báo cáo. Nhưng vụ này liên quan trực tiếp đến Boss nên cô mới để lại, đợi anh đưa ra quyết định cuối cùng.

Bây giờ anh từ chối thẳng thừng, Lâm Thiên cũng không bất ngờ, lập tức xóa tấm ảnh và dòng chữ trên màn hình.

Lệ Trí Thành đứng thẳng người, nói rộng khoảng cách với cô, đồng thời mở miệng hỏi: “Trong điện thoại của em còn không?”

Lâm Thiên: “... Còn ạ.”

Thôi chết rồi, chắc Boss ghét bị người khác chụp lén. Do yêu cầu khẩn cấp nên cô tiện tay chụp một tấm.

Vừa định nói sẽ xóa ảnh trong điện thoại ngay, Lâm Thiên chợt nghe anh mở miệng: “Không được gửi cho người khác.”

Lâm Thiên vô thức gật đầu: “Vâng.”

Hả? Vậy cô không cần xóa ảnh của anh?

Lâm Thiên chưa kịp phản ứng, Lệ Trí Thành đã quay người đi ra ngoài.

Ba ngày sau, chín giờ năm mươi phút sáng, tức mười phút trước khi Ái Đạt bắt đầu triển khai hoạt động khuyến mãi nhân dịp Tết Âm lịch trên trang chủ của cửa hàng Flagship.

Lâm Thiên ngồi trong phòng làm việc nhỏ ở bộ phận Thông tin Kỹ thuật, bên ngoài là vô số kỹ thuật viên đang nghiêm chỉnh chờ đợi. Còn Cố Diên Chi và Tiết Minh Đào theo dõi tình hình ở Trung tâm phục vụ.

Lê Trí Thành vẫn ở phòng làm việc của anh chứ không ra “tiền tuyến”.

Lâm Thiển cảm thấy như vậy cũng tốt. Càng là thời điểm quan trọng, người chỉ huy càng nên trầm ổn vững vàng.

Mười giờ đúng. Lâm Thiển hơi nheo mắt. Màn hình máy tính trước mặt cô đã tự động nhảy sang trang chủ của cửa hàng Flagship.

Việc thiết kế trang web của hoạt động lần này cũng có sự thảo luận của các nhân viên xuất sắc thuộc bộ phận Marketing. Ngoài tiêu đề tương đối nổi bật, trên trang web không xuất hiện quá nhiều thông báo giảm giá khuyến mãi bắt mắt.

Trang web có phong cách sang trọng, cổ điển. Trên cùng là phần giới thiệu nhãn hiệu cao cấp “Vinda” của Ái Đạt, gồm thông tin vật liệu da thật nhập khẩu từ Italy, nhà thiết kế của Mỹ ký tên, quá trình sản xuất chi tiết...

Bên dưới là ảnh chụp từng sản phẩm, mỗi túi xách đều đưa ra ba mức giá: giá ở nước ngoài, giá ở cửa hàng trong nước và giá khuyến mãi.

Mười giờ hai phút, đơn đặt hàng đầu tiên hoàn thành.

Lâm Thiển theo dõi số liệu trên màn hình, trong lòng không khỏi xúc động.

Mỗi sản phẩm túi xách cao cấp bán ra, công ty mới thu được năm trăm nhân dân tệ lợi nhuận, do đó chỉ hy vọng vào số lượng mà thôi.

Mười giờ mười phút, tổng cộng có hai mươi đơn đặt hàng.

Mười một giờ trưa, có tất cả một trăm năm mươi lăm đơn đặt hàng.

...

Thời gian mỗi giây mỗi phút trôi qua, lượng đơn đặt hàng không ngừng tăng lên. Trong đó tám mươi phần trăm là khách hàng cũ, hai mươi phần trăm là khách hàng mới. Nhờ khách hàng cũ lan truyền thông tin và sức mạnh của các “Seeder internet” trước đó, lượt truy cập của trang web tổ chức hoạt động tăng một cách ổn định.

Cả ngày, Lâm Thiên sống trong tâm trạng hơi căng thẳng và chờ đợi.

Cô từng có ý nghĩ, lượng tiêu thụ của ngày hôm nay sẽ bùng nổ, Vinda sẽ trở thành món hàng nóng trên mạng. Nhưng thực tế chứng minh, kỳ tích kinh doanh trên internet không phải dễ dàng. Lượng hàng tiêu thụ trong ngày hôm nay tuy khả quan nhưng về cơ bản tăng một cách ổn định chứ không xuất hiện kỳ tích từ trên trời rơi xuống.

Đến hơn bảy giờ tối, đơn đặt hàng đạt hơn tám trăm sản phẩm, doanh thu hơn hai triệu nhân dân tệ, lợi nhuận gộp^[4] tầm bốn trăm ngàn. Đối với một công ty từng có doanh thu hàng trăm triệu, thành tích này chẳng đáng là bao. Nhưng đối với Ái Đạt của ngày hôm nay, nó cũng được coi là tia sáng trong nghịch cảnh.

[4] Lợi nhuận gộp = Doanh thu thuần - giá thành sản xuất, chưa tính các chi phí khác.

Các đồng nghiệp ở bộ phận Thông tin Kỹ thuật vui mừng hơn hở, thay phiên nhau ăn com hộp rồi trực chiến trước máy tính. Tuy nhiên, tâm trạng của Lâm Thiên vẫn không hề nhẹ nhõm.

Cô biết rõ, sản phẩm của Ái Đạt có chất lượng tốt, giá tương đối cao, nhưng quan trọng hơn cả là xem người tiêu dùng có chấp nhận nhãn hiệu con này hay không? Chiến lược “đánh tạt sườn” liệu có thành công và mở ra lối thoát mới, cần chờ xem phản ứng của ngày mai.

Một khi sử dụng hết nguồn khách hàng cũ, liệu có khách hàng mới tiến hành đặt hàng không? Có thể duy trì lượng tiêu thụ ổn định hay không, phải chờ xem kết quả của ngày mai.

Tám giờ sáng ngày hôm sau, trang chủ bắt đầu tiến hành khâu thứ hai của hoạt động.

Dựa theo quy tắc công bố trước đó, hai nghìn khách hàng đầu tiên có thể tham gia hoạt động rút thăm trúng thưởng vào lúc tám giờ sáng, cũng là phương thức “đập trứng” thường thấy trên mạng, tỷ lệ trúng thưởng là một trăm phần trăm. Có tất cả 20 giải nhất, mỗi giải 10.000^[5] nhân dân tệ; sau đó lần lượt là giải 5000, 2000, 500... cho đến 10 nhân dân tệ. Tổng giải thưởng lên đến một triệu nhân dân tệ. Căn cứ vào tỷ lệ người tham gia, mức thưởng là vô cùng hấp dẫn.

[5] 10.000 nhân dân tệ tương đương 35 triệu Việt Nam đồng.

Tự nhiên được nhận bao lì xì, chẳng ai muốn bỏ qua cơ hội. Lâm Thiên theo dõi màn này với tâm trạng tương đối nhẹ nhõm.

Quả nhiên vừa qua tám giờ đã có mấy ID “đập trứng”. Kết quả trúng thưởng đồng thời hiện ở ngay trang chủ và trang dữ liệu ở đằng sau hậu trường.

Lâm Thiên nhìn chăm chăm vào trang chủ của cửa hàng Flagship. Khách hàng đầu tiên gặp may, đã đập trúng giải nhất.

“Chúc mừng khách hàng 'Linda' ở Sơn Đông trúng giải nhất. Mời khách hàng mang chứng minh thư đến cửa hàng Ái Đạt chỉ định nhận bao lì xì 10.000 nhân dân tệ.”

Lâm Thiên mỉm cười, đây cũng coi như một khởi đầu tốt lành.

Thông tin thứ hai gần như đồng thời xuất hiện, lại là giải nhất. Lâm Thiển hơi ngây ra, trùng hợp quá.

Đúng lúc này, một kỹ sư phụ trách giám sát mạng đột nhiên đứng dậy: “Xảy... xảy ra chuyện lớn rồi.” Nhân viên kỹ thuật ngồi bên cạnh anh ta biến sắc “Tất cả đều là giải nhất! Chúng ta bị hack rồi, chúng ta bị hack rồi!”

Lâm Thiển giật mình, cúi đầu quan sát, trên màn hình hiện ra một loạt lời nhắc nhở:

“Chúc mừng khách hàng ‘Quả táo xoay tròn’ ở Hà Nam trúng giải nhất...”

“Chúc mừng khách hàng ‘Nha Nha’ ở Hồ Nam trúng giải nhất...”

“Giải nhất...”

“Giải nhất...”

Chỉ trong chốc lát đã có hơn hai mươi ID trúng giải nhất, vượt quá chỉ tiêu lập ra ban đầu là mười người. Hơn nữa, số lượng đang không ngừng tăng lên. Lâm Thiển lập tức đứng dậy, chạy ra ngoài cửa. Tất cả nhân viên ở bộ phận Kỹ thuật đều phát hiện ra tình hình bất thường, nhìn Giám đốc bộ phận và Lâm Thiển bằng ánh mắt lo lắng.

Giám đốc bộ phận toát mồ hôi lạnh, trầm giọng hỏi: “Chúng ta cần bao nhiêu thời gian sửa chữa phục hồi?”

Một người trả lời: “Phải đóng trang web mới có thể sửa chữa phục hồi. Hiện tại vẫn chưa biết rõ mức độ bị hack nên chúng tôi không thể xác định

thời gian cụ thể.”

Giám đốc bộ phận đen mặt, nhưng cũng không còn cách nào khác, quay đầu về phía Lâm Thiên một cách khó nhọc: “Trợ lý Lâm, xin cô hãy báo cáo tình hình với Lê tổng. Là sơ suất của chúng tôi, chúng ta cần đóng trang web, bằng không...”

Anh ta còn chưa nói hết câu, lòng bàn tay Lâm Thiên đã rịn đầy mồ hôi. Bởi vì chỉ trong giây lát, đã có hơn một trăm người trúng giải nhất. Lâm Thiên có thể tưởng tượng, khách hàng ra sức “đập trứng”, cướp 10.000 nhân dân tệ, bầu không khí náo nhiệt đến mức nào.

“Tôi sẽ gọi điện cho Lê tổng ngay.” Lâm Thiên nói xong liền quay người đi về phòng làm việc của mình.

Lúc bấm điện thoại, đầu ngón tay của cô hơi run run.

Tâm huyết của bao nhiêu ngày, niềm hy vọng cuối cùng nằm ở đây. Lê Trí Thành cầm cổ nhà cửa mới được ba mươi triệu để tiến hành kế hoạch “đánh tạt sườn” này. Vậy mà Ái Đạt lại nửa đường đứt gánh?

Trong lòng Lâm Thiên rất khó chịu, cũng không cam tâm.

Là Tư Mỹ Kỳ hay Tân Bảo Thụy?

Khi điện thoại kết nối, Lâm Thiên cất giọng trấn tĩnh lạ thường: “Lê tổng, xảy ra chuyện lớn rồi. Trang chủ cửa hàng Flagship của chúng ta bị hack, bây giờ tất cả đều là giải nhất. Bộ phận Kỹ thuật cần đóng trang web để sửa chữa. Chúng tôi, chúng tôi hết sức... xin lỗi.”

Ở đầu kia điện thoại, Lê Trí Thành trầm mặc vài giây.

Lâm Thiên siết chặt điện thoại, chờ đợi mệnh lệnh của anh. Nhưng cô không ngờ, Lê Trí Thành lại hỏi: “Lâm Thiên, em cho rằng rơi vào tình cảnh này, chúng ta nên hay không nên đóng trang web?” Giọng điệu của anh nghiêm nghị, chậm rãi và rõ ràng.

Lâm Thiên giật mình, hoàn toàn hóa đá. Anh muốn hỏi ý kiến của cô?

Nếu đóng trang web, công ty sẽ thất tín với khách hàng, nỗ lực trước đó coi như đổ sông đổ bể, khởi đầu tốt đẹp mà khó khăn lắm mới tạo ra coi như bỏ đi, việc kinh doanh trong tương lai chắc chắn sẽ thảm hại.

Nhưng nếu không đóng, công ty sẽ bị tổn thất hai mươi triệu?

Lâm Thiên nhắm nghiền hai mắt, trước mắt chỉ còn một màu tối đen.

“... Không đóng.”

“Không đóng.” Miệng vừa thốt ra hai từ này, tim Lâm Thiên tựa hồ nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lê Trí Thành chỉ đáp ngắn gọn: “Được.”

Lâm Thiên cúp điện thoại, toàn thân cô như bị bao phủ bởi luồng khí lạnh, trong khi mồ hôi ở lòng bàn tay nóng bỏng.

Cô đi đi lại lại trong căn phòng nhỏ một lượt mới phát hiện, Cố Diên Chi không biết xuất hiện từ bao giờ, đang đứng ở cửa nhìn cô bằng ánh mắt

ngghiêm nghi.

“Tôi biết tin rồi.” Anh ta nói: “Bây giờ chúng ta chỉ còn cách đánh cược một phen.”

Lâm Thiên cắn môi, gật đầu.

Đây là canh bạc lớn, một canh bạc trị giá hai mươi triệu nhân dân tệ.

Đây cũng là giấc mơ cuối cùng của Ái Đạt, gửi gắm tất cả tham vọng mãnh liệt, nổi thắp thỏm, trông chờ may mắn, không cam lòng và không chịu thua của bọn họ.

Hai người cùng đi ra khỏi văn phòng. Lâm Thiên nói nhỏ: “Cố tổng, tôi nghĩ tiếp theo chúng ta phải kéo dài thời gian.”

Khi thốt ra câu này, đầu óc Lâm Thiên đã hoàn toàn bình tĩnh. Nhưng bởi vì tư duy quá tỉnh táo nên quả tim trong lồng ngực cô đập kịch liệt.

Không ngờ Cố Diên Chi nhướng mắt liếc cô, khoe miệng nhếch lên: “Chúng tôi cũng nghĩ như vậy.”

Cố Diên Chi nhanh chóng thay mặt Lê Trí Thành đưa ra chỉ thị mới: Không đóng trang chủ, nhưng giảm tốc độ ghé thăm server và trang web của cửa hàng Flagship, khiến khách hàng đặt mua mười lần, chỉ một lần thanh toán thành công, đồng thời đăng thông báo “*Trang web bị hack, công ty đang nỗ lực hồi phục*” trên trang chủ.

Lâm Thiên quay về phòng làm việc, bắt đầu dẫn dắt đám “seeder” tiếp tục tuyên truyền trên các trang web mua sắm, diễn đàn lớn và diễn đàn ở các thành phố cấp hai cấp ba.

Buổi tối, tòa văn phòng của Ái Đạt vẫn đèn đóm sáng trưng. Sự cuồng nhiệt của khách hàng duy trì đến tận một giờ sáng. Hai nghìn sản phẩm “trúng giải nhất” bị tranh cướp đặt hàng hết sạch. Sau đó, lượng tiêu thụ tăng lên hơn tám trăm sản phẩm, lượt truy cập vào trang chủ cửa hàng Flagship đột phá mức năm triệu, khu để lại lời nhắn vô cùng sôi động, các diễn đàn lớn cũng không ngừng bàn tán về hoạt động trúng thưởng của Ái Đạt.

Những khách hàng không giành được bao lì xì xuýt xoa tiếc nuối, nhưng đa phần cho biết, không cảm thấy tiếc tiền khi mua sản phẩm, bởi chất lượng và kiểu dáng túi xách của Ái Đạt quả thực rất tốt.

Người giành được giải nhất vô cùng mừng rỡ, thông báo khắp nơi, bầu không khí rộn ràng như ngày Tết.

Tuy nhiên cũng có vô số tiếng nói chất vấn nghi ngờ Ái Đạt liệu có chịu bỏ ra hai mươi triệu tiền thưởng chi trả cho khách hàng.

Có khách hàng cũ của Ái Đạt gửi lời nhắn, thông cảm với việc công ty bị hack, tự nguyện từ bỏ phần thưởng. Cũng có người cho biết, không cần tới mười ngàn tệ, nhà sản xuất phát mấy ngàn tượng trưng cho mỗi khách hàng trúng thưởng là được.

Nhưng cũng không ít khách hàng tỏ thái độ kiên quyết, trang web bị hack là chuyện của nhà sản xuất, nếu Ái Đạt không phát bao lì xì đúng hẹn, họ sẽ tẩy chay Ái Đạt cả đời.

Bởi vì sự kiện “chất gây ung thư” trước đó, Ái Đạt thu hút sự chú ý của giới truyền thông. Do đó, các cơ quan truyền thông lớn, các tờ báo online và Weibo^[6] đều đưa tin về sự kiện dở khóc dở cười này. Trong đó có một tiêu đề nổi bật được bàn luận sôi nổi: “*Hai mươi triệu, trả hay không trả?*”

[6] Một trang mạng xã hội phổ biến của Trung Quốc tương tự như Twitter hay Facebook.

Trước sự chú ý cao độ của dư luận, Ái Đạt im lặng từ đầu đến cuối.

Căn cứ vào quy định công bố trước đó; thời gian hoạt động kéo dài ba ngày. Ba ngày sau, người trúng thưởng cầm chứng minh thư đến các cửa hàng chỉ định nhận bao lì xì.

Bởi vì Ái Đạt không tỏ bất cứ thái độ nào nên trong ba ngày này, người tiêu dùng và giới truyền thông vừa hoài nghi, vừa mong ngóng chờ đợi kết quả. Mức độ quan tâm đạt đến đỉnh cao, lượt truy cập trang chủ của Ái Đạt chạm mốc một trăm triệu, và có xu hướng tăng lên theo từng giây từng phút. “*Bao lì xì hai mươi triệu của Ái Đạt*” trở thành từ khóa nóng hổi nhất trên các trang web tìm kiếm, xếp thứ hai trong số các đề tài nóng trên Weibo.

Ba ngày sau, tám giờ năm mươi lăm phút sáng.

Lâm Thiên ngồi trong văn phòng nhỏ của bộ phận Thông tin Kỹ thuật, chống tay lên trán dán mắt vào màn hình máy tính. Bên ngoài vẫn là các đồng nghiệp bận rộn căng thẳng.

Còn năm phút nữa là đến thời hạn khách hàng có thể đến các cửa hàng nhận bao lì xì theo quy định. Năm phút nữa, *Bản tuyên bố của CEO Ái Đạt* ở trước mặt Lâm Thiên cũng sẽ được công bố.

Nội dung bản tuyên bố rất đơn giản, do Lê Trí Thành tự viết. Những lúc như bây giờ, cũng chẳng có ai dám soạn thảo thay anh. Lâm Thiên nghĩ ra vài phiên bản, nhưng sau khi đọc bài của Lê Trí Thành, cô cảm thấy đúng là không cần nhiều lời, cũng chẳng cần văn hoa bóng bẩy.

Gửi quý vị khách hàng, cư dân mạng và các cơ quan truyền thông.

Như mọi người đã biết, ba ngày trước, trang chủ cửa hàng Flagship của nhãn hiệu Vinda trực thuộc công ty chúng tôi bị tấn công, dẫn đến sai sót nên xuất hiện hai nghìn giải nhất. Về sự tấn công ác ý này, công ty chúng tôi sẽ điều tra tới cùng để bảo vệ quyền lợi chính đáng, bảo vệ môi trường kinh doanh lành mạnh.

Còn đối với người tiêu dùng, Ái Đạt luôn kiên trì quan điểm kinh doanh 'một lời hứa đáng giá ngàn vàng', bất kể là quá khứ hay tương lai.

Hai nghìn khách hàng giành giải nhất xin hãy tới cửa hàng có tên trong danh sách nhận bao lì xì như quy định của chương trình.

Chúc quý vị xuân mới vui vẻ.

CEO tập đoàn Ái Đạt

Lê Trí Thành.

Lâm Thiên gần như có thể tưởng tượng, người tiêu dùng và dư luận sẽ có phản ứng thế nào sau khi bản tuyên bố này được gửi đi. Chắc chắn sẽ là vô vàn lời khen ngợi, cô không hề nghi ngờ, trong vài tiếng đồng hồ hoặc vài ngày tiếp theo, lượng truy cập của trang chủ cửa hàng Flagship vẫn tiếp tục tăng lên.

Nhưng lượng tiêu thụ sản phẩm thì sao? Liệu có tăng đột biến không?

Lâm Thiên không chắc chắn, thậm chí cô còn thấp thỏm không yên.

Ba ngày qua là một ví dụ sinh động. Lượt truy cập trang web đã ở mức cao như không thể cao hơn, Lâm Thiên tin danh tiếng của Ái Đạt trong mấy

ngày này có lẽ vượt qua thời kỳ huy hoàng nhất trong quá khứ. Tuy nhiên, lượng tiêu thụ sản phẩm vẫn rất thấp, mức độ tăng không đáng kể.

Ngày thứ nhất 427 đơn đặt hàng; ngày thứ hai 633 đơn; ngày thứ ba 780 đơn.

Lâm Thiên không biết, con số này chỉ là tạm thời trong khi dư luận đang chờ xem Ái Đạt giải quyết vấn đề tiền thưởng thế nào, sau đó sẽ tăng đột biến, hay là lượng truy cập khủng khiếp đó chỉ là một màn náo nhiệt mang tính chất bong bóng.

Nghĩ đến đây, cô càng cảm thấy nặng đầu. Mấy ngày liền nghỉ ngơi không tử tế, buổi đêm giá lạnh, cộng thêm tinh thần căng thẳng nên cô đã bị cảm.

Lâm Thiên uống một viên thuốc, cố gắng giữ tỉnh táo, tiếp tục dõi mắt vào màn hình máy tính. Đầu óc cô đột nhiên bật ra một ý nghĩ không liên quan. Thời gian này bận rộn chỉ huy các “seeder” ở tầng dưới, ngoài vài cuộc điện thoại báo cáo tình hình hoặc họp bất thường, cô rất hiếm khi gặp Lê Trí Thành, anh cũng không bố trí công việc khác cho cô.

Không biết anh có tâm trạng thế nào khi một mình ngồi trong văn phòng CEO, khi xem báo cáo hoặc nhận các tin vui buồn do các phòng ban đưa tới, liệu anh có chau mày hay nhếch miệng?

Anh một mình ngồi ở đó, còn cô ở đây, toàn lực chiến đấu. Hừm, sao cô có cảm giác hết sức bi tráng, nhưng lại cam tâm tình nguyện?

Đường đi gập ghềnh khúc khuỷu, không biết cô tự dung nẩy sinh tâm trạng “kẻ sĩ nguyện hy sinh vì tri kỷ” từ bao giờ.

Lê Trí Thành không đủ lão luyện, không đủ xảo trá, vận may cũng chẳng ra sao, nhưng qua sự sắc sảo mà anh bộc lộ, đủ thấy anh có tài năng hơn người. Bất kể sự quyết đoán ở dự án Minh Thịnh, hay một mình vạch kế hoạch “đánh tạt sườn” lần này, hoặc là thái độ bình tĩnh trước cơn nguy khốn... anh cũng cho thấy sự thông minh sáng suốt và kiên định, không ai bì kịp.

Tại phòng làm việc của CEO ở tầng trên cùng. Chẳng một ai bao gồm cả Lâm Thiên có thể ngờ, ở thời điểm nước sôi lửa bỏng như lúc này, Lê Trí Thành lại cùng Cố Diên Chi chơi cờ.

Trong phòng thoang thoang hương trà thơm ngát, Cố Diên Chi thua liền năm ván, âm ức đẩy bàn cờ: “Tôi không chơi nữa, chẳng thú vị gì cả.” Anh ta vốn không thạo môn này, vậy mà hôm nay Boss cứ bắt anh ta chơi cùng.

Không biết Lê Trí Thành “đại sát tứ phương” để tăng thêm sự tự tin cho bản thân, hay đây chỉ là hoạt động giết thời gian thuần túy trong lúc chờ kết quả?

Cố Diên Chi mỉm cười hỏi: “Chú không sốt ruột chút nào hay sao?”

Lê Trí Thành không ngẩng đầu, cầm một quân cờ trắng, một quân cờ đen, tự chơi hết ván còn lại, đồng thời cất giọng bình thản: “Tôi không sốt ruột.”

Hai tiếng đồng hồ sau.

Lâm Thiên vẫn dán mắt vào màn hình, nhưng cô thật sự không thể gắng gượng.

Lượng tiêu thụ vẫn không khởi sắc. Thông báo công bố một lúc, đơn đặt hàng cũng chỉ đạt 147 sản phẩm.

Không biết do bị cảm hay do tâm trạng căng thẳng, đầu Lâm Thiên ngày càng nặng trĩu, trán nóng ran, con chữ trên màn hình như nhảy múa trước mắt cô. Cô ngẩng đầu quan sát các đồng nghiệp ở bên ngoài, chỉ thấy ai nấy đều có sắc mặt nghiêm túc.

Lâm Thiên đẩy ghế đứng dậy, chào Giám đốc bộ phận Thông tin Kỹ thuật rồi rời khỏi văn phòng.

Lúc Lâm Thiên tỉnh dậy, ngoài trời đã tối đen. Cô giật mình, bỏ tấm chăn đang đắp trên người, ngồi thẳng dậy.

Nữ bác sỹ trung niên của phòng y tế đang viết lách ở phía đối diện mỉm cười: “Tôi vừa đo nhiệt độ cho cô, cô đã hạ sốt rồi.”

Lâm Thiên vội lên tiếng cảm ơn, trong lòng khóc dở mếu dở. Sao cô có thể ngủ lâu như vậy, ngủ suốt nửa ngày ở thời điểm then chốt này.

Buổi trưa ăn cơm xong, Lâm Thiên đi phòng y tế lấy thuốc. Lúc đó do vô cùng buồn ngủ, trong người lại hơi khó chịu nên cô định ngồi ở ghế nghỉ ngơi một lúc. Ai dè cô ngủ một mạch đến bây giờ.

Nữ bác sỹ nói tiếp: “Buổi chiều có người ở Văn phòng CEO gọi điện xuống đây tìm cô. Nghe nói cô bị sốt, cậu ấy bảo tôi không cần đánh thức cô, để cô ngủ một giấc.”

“Ai vậy ạ?” Lâm Thiên hỏi.

Nữ bác sỹ: “Là một đồng nghiệp nam trẻ tuổi.”

Con người vừa thức giấc luôn sợ bị lạnh. Lâm Thiên kéo vạt áo khoác, rời khỏi phòng y tế.

Phía đối diện chính là tòa nhà làm việc của tập đoàn. Bây giờ nơi đó vẫn bật đèn sáng trưng, bóng người thấp thoáng sau ô cửa kính.

Một ngày đã kết thúc. Lâm Thiên nhất thời không muốn lên văn phòng nên ngồi ở ghế dài bên vườn hoa.

Lúc này đã hơn bảy giờ tối, xung quanh thưa thớt bóng người. Lâm Thiên tựa vào thành ghế, ngược nhìn tòa nhà và bầu trời mùa đông u ám, thở một hơi dài.

Lối đi nhỏ ở bên cạnh vang lên tiếng bước chân. Có người đang tiến lại gần, tạo thành cái bóng dài trên nền đất. Lâm Thiên mãi chìm trong suy tư nên không để ý.

Cho đến khi người đó dừng lại ở bên cạnh, Lâm Thiên ngẩng đầu liền nhìn thấy Lê Trí Thành.

“Lê tổng.” Cô vừa định đứng dậy, anh đã ngồi xuống cạnh cô.

Lâm Thiên ngoảnh mặt về phía Lê Trí Thành. Hôm nay anh mặc áo khoác đen, bên trong diện sơ mi thắt cà vạt. Dù là mùa đông giá lạnh nhưng anh vẫn mặc đồ đơn giản và thoải mái. Khi anh nhìn cô, đôi mắt sáng ngời dưới ánh đèn.

“Em hạ sốt rồi à?” Lê Trí Thành hỏi.

Lâm Thiên đã sớm đoán ra người gọi điện thoại đến phòng y tế là anh, trong lòng rất ấm áp.

Cô cố tình cất giọng khách sáo: “Vâng, cảm ơn Boss.”

Lê Trí Thành dõi mắt về phía trước, im lặng một lúc lại hỏi: “Sao em ngồi ở đây?”

Lâm Thiên hạ giọng trả lời: “Tôi ngủ cả buổi chiều, không biết lượng tiêu thụ thế nào nên ngồi ở đây để chuẩn bị sẵn tâm lý.”

Nghe câu này, khóe mắt Lê Trí Thành vụt qua ý cười. Nhưng ý cười nhanh chóng tan biến bởi câu tiếp theo của cô.

Cô nói: “Tôi sợ chúng ta chẳng thu hoạch được gì.”

Đây là dịp hiếm hoi Lâm Thiên bộc lộ sự lo lắng sâu sắc trước mặt Lê Trí Thành. Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn anh, tựa hồ muốn tìm đáp án trên gương mặt anh.

Nhưng thần sắc Lệ Trí Thành vẫn điềm tĩnh như thường lệ. Anh cũng ngoảnh đầu nhìn cô. Ánh mắt hai người giao nhau ở khoảng cách rất gần.

Sau đó, Lệ Trí Thành đặt tay lên thành ghế sau lưng Lâm Thiên.

“Tôi không nghĩ như vậy.” Anh nói: “Tôi đã thấy thứ mình muốn giành được, giờ tay là có thể chạm tới.”

Tim Lâm Thiên đập thành thịch. Thứ anh muốn giành được, là chỉ...?

Cô nhìn sâu vào đôi mắt đen của anh, hai má ửng hồng.

Boss à, bây giờ đâu phải là lúc nói chuyện tình cảm? Trong lòng tôi giống như có ba ngọn núi đè nặng, đến mức không thở nổi, anh đừng tạo thêm áp lực cho tôi nữa có được không?

Kết quả Lâm Thiên lại một lần nữa hiểu nhầm ý của anh, bởi Lệ Trí Thành đã đứng dậy, bỏ hai tay vào túi quần, cúi đầu nhìn cô: “Em không định đi xem thành tích tiêu thụ của ngày hôm nay sao?”

Lâm Thiên lập tức đứng lên: “Được, tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

Lệ Trí Thành nở nụ cười ôn hòa, nói nhỏ: “Chắc chắn em sẽ không thất vọng.”

Chương 11

Em sẽ không thất vọng.

Anh nói... Em sẽ không thất vọng?

Câu này có sức mạnh to lớn, khiến Lâm Thiển hết cả ứ rữ mệt mỏi, hai mắt sáng rực.

Cô có chút không dám tin những điều mình vừa nghe thấy. Bởi vì sáng nay đơn đặt hàng vẫn thấp, bây giờ Lê Trí Thành nhấn mạnh “Em sẽ không thất vọng”, có nghĩa lượng tiêu thụ rất tốt?

Đạt mốc 2000? Không, chắc chắn đây không phải là thành tích khiến Lê Trí Thành hài lòng. Vậy thì 3000 hay 4000?

Lâm Thiển hồi hộp đi theo Lê Trí Thành vào tòa cao ốc, lên văn phòng của bộ phận Thông tin Kỹ thuật. Cô gần như chạy đến trước một màn hình máy tính.

Các đồng nghiệp ở trong phòng nghe thấy động tĩnh liền quay đầu về phía bọn họ: “Lê tổng! Trợ lý Lâm!” Ánh mắt họ sáng một cách lạ thường.

Tiết Minh Đào, Lưu Đồng và Cố Diên Chi cũng có mặt, đang ngồi trong phòng làm việc nhỏ, không biết nói chuyện gì. Lúc này, ba người đồng thời ngoảnh đầu, khóe miệng còn đọng ý cười.

Lâm Thiển không nhin nổi, hỏi đồng nghiệp ngồi trước máy tính: “Lượng tiêu thụ ngày hôm nay là bao nhiêu? Buổi chiều tôi không ở văn phòng nên không rõ.”

Đồng nghiệp lập tức đẩy màn hình về phía cô: “Trợ lý Lâm tự mình xem đi ạ.”

Lâm Thiển liếc con số trên màn hình, tròn tròn mắt: “7853?”

Mọi người xung quanh đều bật cười.

“Đúng vậy, hơn hai tiếng đồng hồ sau khi Boss đưa ra thông báo, đơn đặt hàng mới tăng đột biến, từ hàng trăm lên hàng nghìn. Bây giờ mà đặt hàng, phải đến ba tháng sau mới giao hàng, nhưng con số vẫn tiếp tục tăng cao.”

Đồng nghiệp khác lên tiếng: “Chiều tiền công trên Internet của trợ lý Lâm thật tuyệt vời.”

“Bây giờ tôi đúng là có chết cũng không tiếc nuôi.” Một chàng trai trẻ cảm thán.

Huyệt hai bên thái dương Lâm Thiên bắt đầu giật giật. Hạnh phúc đến quá bất ngờ, cuối cùng ông trời cũng công bằng một lần.

Hahaha... Đồ khôn Trần Tranh, chỉ một ngày hôm nay chúng tôi bán được 7853 sản phẩm. Nghe con số này, liệu anh có tức hộc máu? Không được, ngày mai mình phải nhắn tin cho anh ta: Trần tổng, nhờ phúc của anh, hôm qua chúng tôi bán được 800 túi xách. Hừm, xin lỗi nhé, tôi viết thiếu một số 0.

Lâm Thiên còn đang nghĩ ngợi lung tung, mấy vị lãnh đạo đã đi ra ngoài. Cố Diên Chi mỉm cười: “Lệ tổng về rồi, chú mau phát biểu vài câu đi.”

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn Lệ Trí Thành, Lâm Thiên cũng quay về phía anh. Anh đứng cách cô vài bước, thần sắc bình thản.

Khóe miệng Lâm Thiên cong lên. Chắc anh quen với việc cô động khích lệ bộ đội hơn, không biết bây giờ anh sẽ nói điều gì?

Lệ Trí Thành đảo mắt một vòng rồi lên tiếng: “Hôm nay chúng ta đại thắng, các vị ở đây đều là công thần.”

Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Bây giờ chúng ta về cơ bản có thể kết luận, kế hoạch ‘đánh tạt sườn’ lần này đã thành công, đối thủ cạnh tranh không có cách nào đáp trả. Trong một tương lai có thể dự đoán trước, thị trường bậc trung của họ sẽ nhanh chóng bị chúng ta thôn tính. Dưới sự thúc đẩy của sản phẩm con này, tôi tin các nhãn hiệu khác của chúng ta cũng sẽ tiêu thụ tốt.” Anh dừng lại, nhìn mọi người: “Cuối cùng chúng ta cũng đã cứu sống Ái Đạt.”

Lời phát biểu rất bình thường, ngữ khí cũng bình thản, không có bất cứ biểu hiện hay từ ngữ kích động nào, nhưng đủ khiến mọi người ngáy ra. Đặc biệt, khi Lê Trí Thành nói đến câu “cứu sống Ái Đạt”, tâm trạng mọi người trở nên ngưng đọng, tựa hồ trong lòng dấy lên một cảm xúc nào đó.

Không một ai lên tiếng.

Sau giây phút trầm mặc ngẩn ngui, tất cả mọi người dường như mới có phản ứng, vỗ tay rào rào. Các nhân viên đứng dậy, xúc động ôm nhau.

Khóe mắt Lâm Thiên hơi ươn ướt. Lúc Lê Trí Thành phát biểu, cô không rời mắt khỏi anh. Rõ ràng chỉ là những lời nói mộc mạc, nhưng người nghe cảm thấy xót xa và tự hào.

Cô cũng không rõ tâm trạng của mình lúc này. Dường như cô có cảm giác được an ủi khi “Boss nhà mình đã trưởng thành”, đồng thời cũng có chút ngọt ngào bồi hồi.

Đúng lúc này, Lê Trí Thành dường như phát giác ra ánh mắt của cô, liền quay đầu lại. Lâm Thiên định nịnh nọt hai câu theo thói quen nhưng cánh tay bị tóm chặt. Ở giây tiếp theo, một kỹ sư trẻ tuổi ở bên cạnh ôm cô vào lòng: “Trợ lý Lâm!”

Lâm Thiên còn chưa có phản ứng, đối phương đã buông tay, quay sang ôm một kỹ sư trung niên khác.

Lâm Thiên mỉm cười, đập tay ăn mừng thắng lợi với mấy người ở xung quanh. Từ nay về sau, cô cũng được coi là một thành viên của bộ phận Thông tin Kỹ thuật.

Khi Lâm Thiên quay đầu, mấy vị lãnh đạo cũng đã hòa nhập với đám nhân viên. Lê Trí Thành bắt tay người đàn ông vừa ôm cô, còn vỗ vai anh ta nói câu gì đó. Anh chàng kỹ sư cười ngoác miệng.

Sau đó Lê Trí Thành lại bắt tay những người khác rồi đi đến trước mặt Lâm Thiên.

Lâm Thiên đang có tâm trạng rất tốt, cô không nghĩ ngợi nhiều, cười híp mắt bắt tay anh, đồng thời nói câu lấy lòng: “Boss vạn tuế!”

Dưới ánh đèn, gương mặt Lê Trí Thành vô cùng trầm tĩnh và ôn hòa. Lâm Thiên còn chưa kịp phản ứng đã bị anh kéo vào lòng. Sau đó, bàn tay anh đặt trên lưng cô vỗ nhẹ, bày tỏ sự khích lệ như với những người khác.

Trông ngược Lâm Thiên đập thành thịch. Cô ngửi thấy mùi hương dễ chịu từ người anh, một tay anh như gọng kìm sắt nắm chặt cổ tay cô, tay kia đặt trên lưng cô tràn đầy sức mạnh, ấn cô vào lòng anh.

Người xung quanh cười cười nói nói, không ai chú ý đến bọn họ. Trên thực tế, biểu hiện của hai người cũng chẳng có gì bất thường.

“Lâm Thiên.” Lê Trí Thành nói nhỏ bên tai cô: “Tôi rất vui vì không làm em thất vọng.”

Ngày hôm nay chỉ là sự khởi đầu. Đến nửa đêm, đơn đặt hàng tăng lên 8500 sản phẩm. Hôm sau đạt 12.000 sản phẩm.

Trong mấy ngày tiếp theo, lượng tiêu thụ vẫn tăng ở mức ổn định, đạt thành tích cao vượt trội so với những cửa hàng Flagship cùng loại.

Cho đến hết năm, lượng tiêu thụ túi xách bậc trung của Ái Đạt dẫn đầu toàn quốc, hơn nữa còn cao hơn sản phẩm xếp thứ hai, ba, bốn, năm cộng lại. Đúng như Lê Trí Thành dự đoán, dưới sự dẫn dắt của nhãn hiệu chính, các sản phẩm va li túi xách khác tuy không bằng thành tích trong quá khứ nhưng cũng dần tăng lên. Doanh thu cả năm của Ái Đạt đã gần bằng Tư Mỹ Kỳ, cho thấy một cuộc lội ngược dòng ngoạn mục.

Đây là chuyện sau này, quay về buổi tối hôm đó.

Lâm Thiên về nhà đã rất khuya, cô tắm rửa qua loa, lên giường chuẩn bị đi ngủ thì nhận được điện thoại của Lâm Mạc Thần.

Thời gian qua, Lâm Thiên không gọi điện cho anh trai, Lâm Mạc Thần cũng chẳng liên lạc với cô. Hai anh em đã ngầm thỏa thuận, Ái Đạt đang ở giai đoạn then chốt của sự sống còn, cô không nhắc, anh cũng sẽ không đá động.

Bây giờ tốt rồi, sau cơn mưa trời lại sáng, Lâm Thiên nằm trên giường, cất giọng lười nhác: “Anh hai có chuyện gì vậy?”

Lâm Mạc Thần lên tiếng: “Chúc mừng em.”

Lâm Thiên: “Cảm ơn anh.”

Trò chuyện vài câu, Lâm Thiên không nhin nổi kể lại tường tận chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, tất nhiên cô không nhắc một từ đến vụ bị tát.

Lâm Mạc Thần im lặng lắng nghe. Nghe em gái kể Lê Trí Thành bỏ ra hai mươi triệu trả cho khách hàng trúng thưởng, Lâm Mạc Thần cười khẽ một tiếng: “Thành môn lập mục”, chiêu này không tồi.

Còn đang tươi cười định kể tiếp, Lâm Thiên bất giác đờ người.

Anh trai vừa nhắc đến từ “thành môn lập mục”?

“Thành môn lập mục” xuất phát từ điển cổ thời cổ đại. Một thương nhân đặt tâm gỗ để xây dựng lòng tin. Đây là một chiêu kỳ lạ, nhưng rất thu hút sự chú ý. Kết quả tạo được uy tín với người dân.

Trong thời đại ngày nay, rất ít người dùng thành ngữ này. Nhưng bởi vì lúc trước từng đọc qua nên Lâm Thiên vẫn nhớ.

Đó là hôm đầu tiên làm trợ lý của Lê Trí Thành, cô nhìn thấy trên tờ giấy kẹp trong cuốn sách *Binh pháp Tôn Tử* mà anh đọc ở ngoài ban công viết mấy từ, trong đó có “thành môn lập mục”.

Lâm Thiên đang chìm trong suy tư, chợt nghe Lâm Mạc Thần cất giọng nhàn nhạt: “Em gái ngốc, bây giờ đã hiểu chưa? Em còn nói làm cô giáo của người ta. Kế hoạch mà sếp của em tiến hành không chệ vào đâu được, quay đối thủ cạnh tranh mạnh hơn mình như chong chóng. Cậu ta đấu với anh nghe còn được. Từ nay về sau em hãy cẩn trọng về cử chỉ và lời nói, hãy học hỏi người ta, đừng làm mất mặt anh.”

Nói xong, Lâm Mạc Thần liền cúp điện thoại, bỏ mặc em gái vẫn còn ngẩn ngơ.

Anh trai vừa nói gì nhi?

Lâm Thiên chỉ cảm thấy đầu óc mình giật giật, bộ não vô cùng tỉnh táo nhưng tư duy hỗn loạn. Cảm giác buồn ngủ và mệt mỏi hoàn toàn tan biến. Lời nhắc nhở của anh trai và cụm từ “thành môn lập mục” quen thuộc khiến não bộ của cô xuất hiện một ý nghĩ không thể tin nổi.

Trong thời gian làm việc cùng Lê Trí Thành, có lẽ cô đã lờ mờ có suy đoán này, nhưng mỗi khi hơi nghĩ về phương diện đó, cô liền lập tức phủ nhận.

Lâm Thiên nhanh chóng nhảy xuống giường, lục túi xách lấy quyển sổ tay. Cô còn nhớ, xuất phát từ ý định muốn tìm hiểu Boss đến nơi đến chốn nên hôm đó nhìn thấy mấy câu thành ngữ, cô đã ghi lại vào sổ.

Trong lúc lật giở trang giấy, đầu óc Lâm Thiên xâu chuỗi lại toàn bộ vấn đề. Nếu đúng như Lâm Mạc Thần nhận xét, tất cả đều do Lê Trí Thành sắp đặt, vậy thì cần phải xem xét lại từ đầu.

Do đó, việc anh tranh giành hợp đồng của Minh Thịnh cũng chỉ là mồi nhử Tư Mỹ Kỳ rơi vào bẫy? Mục đích là gì nhỉ? Đúng rồi, anh đưa ra điều khoản vô cùng khắt khe trong hồ sơ dự thầu: Giá sản phẩm không được cao hơn giá thị trường ba mươi phần trăm, thời hạn giao hàng là ba tháng. Đây chính là mục đích của anh, khiến sản phẩm cao cấp của Tư Mỹ Kỳ bị hạn chế nghiêm trọng về mặt giá cả và lượng hàng tồn kho, nên không thể tiến hành phản công Ái Đạt.

Ngay từ đầu, Lê Trí Thành đã đặt mục tiêu vào thị trường túi xách bậc trung vô cùng rộng lớn của Tư Mỹ Kỳ? Vì vậy anh mới “giương đông kích tây?”

Về vụ nội gián, anh đã sớm biết sự tồn tại của gián điệp nhưng không động đến, ngược lại còn lợi dụng đối phương, cuối cùng đưa đối phương vào tù?

Còn khoản ba mươi triệu tiền thế chấp ngân hàng, tại sao anh đặt mức hai nghìn người trúng thưởng? Lúc đó, cô không để tâm đến vấn đề này. Bây giờ hồi tưởng mới thấy, khoản tiền này đủ để chi trả cho người trúng thưởng. Lẽ nào anh đã sớm biết hệ thống mạng xảy ra sai sót?

Cuối cùng Lâm Thiên cũng tìm ra trang ghi chép. Cô định thần đọc kỹ, nhịp tim trở nên hỗn loạn trong giây lát.

Bởi vì năm thành ngữ đó là:

Thỉnh quân nhập úng.

Mượn dao giết người.

Giương đông kích tây.

Thành môn lập mục.

Dĩ dật đãi lao.

Lâm Thiên cầm quyển sổ ghi chép, ngồi đờ đẫn trên giường.

Trong lòng cô dấy lên một thứ cảm xúc khó diễn tả: bưng tỉnh, ngỡ ngàng, chấn động... và cả xa lạ nữa.

Đúng rồi, là cảm giác xa lạ, bởi cô chưa bao giờ nhìn thấu người đàn ông đó.

Trong đầu cô lại một lần nữa hiện lên dáng vẻ của Lê Trí Thành. Nhưng lần này không phải là bộ dạng trầm mặc lạnh lùng như trên chuyến tàu hỏa, cũng không phải bộ dạng ôn hòa khi công cô đi qua vũng nước, mà là dáng

vẻ của anh ngồi bên cạnh cô tối nay. Đôi mắt đen thâm trầm như đêm mùa đông đó nhìn cô đăm đăm, đồng thời anh mở miệng: “Tôi đã thấy những thứ mình muốn giành được, giờ tay là có thể chạm tới.”

Buổi sáng mùa đông, bầu trời một màu trắng bạc lạnh lạnh, khuôn viên rộng lớn đặc biệt vắng lặng.

Sau ngày thắng lợi, đối với Lê Trí Thành mà nói cũng chẳng có gì đặc biệt. Anh vẫn đến văn phòng lúc bảy giờ kém như thường lệ.

Đúng bảy giờ, anh ngồi ở sofa xem đồng hồ rồi lại ngẩng đầu dõi mắt về gian phòng nhỏ ở bên ngoài.

Dưới ánh đèn sáng, bàn làm việc của Lâm Thiên gọn gàng sạch sẽ, chậu cây nhỏ xanh mướt đặt ở góc bàn.

Cô vẫn chưa xuất hiện.

Lê Trí Thành từ tốn đứng dậy đi đến bên giá sách, rút quyển tạp chí của ngành, lật đến một trang. Sau đó anh lại quay về ghé sofa, đặt tạp chí lên bàn trà, tiếp tục chờ đợi.

Đến tám giờ, Lâm Thiên vẫn không thấy bóng dáng. Lê Trí Thành lại ngẩng đầu quan sát chỗ ngồi của cô rồi lại cúi xuống tiếp tục xem văn bản.

Mãi tới chín giờ, bên ngoài mới vang lên tiếng bước chân quen thuộc. Tiếp theo là một loạt âm thanh khe khẽ, Lâm Thiên cởi áo khoác, ngồi xuống, bật máy tính. Sau đó, điện thoại trên bàn làm việc của cô đổ chuông.

“Xin chào! Văn phòng CEO đây ạ.” Giọng nói ngọt ngào vang lên.

Lúc này, Lê Trí Thành mới ngẩng đầu. Qua cánh cửa nửa khép nửa mở, vừa vặn anh nhìn thấy gương mặt trông nghiêng trắng ngần của cô.

Lê Trí Thành hơi nheo mắt, sau đó tiếp tục đọc tài liệu.

Qua giọng nói và sắc mặt, có thể thấy người phụ nữ này đã hết triệu chứng cảm.

Lâm Thiên cúp điện thoại, nhìn đồng báo cáo cần Lê Trí Thành phê chuẩn ở trên bàn, trầm mặc vài giây.

Sáng sớm hôm nay, cô đã cố ý đi muộn. Kỳ thực cô thức dậy từ sớm, nhưng không muốn đến công ty. Bởi vì cứ nghĩ đến chuyện cùng anh ở văn phòng một hai tiếng đồng hồ như mọi hôm là cô thấy không thoải mái.

Lê Trí Thành rõ ràng là một con sói, thậm chí có thể là một con sói hung hãn mạnh mẽ nhất, vậy mà cô luôn coi anh là cừu non.

Hừ, cô thật sự muốn xông vào mắng anh một trận nên thân.

Đương nhiên Lâm Thiên không đi trách mắng. Khi cầm tập báo cáo đi tới gõ cửa, gương mặt cô thậm chí đã xuất hiện nụ cười ghè nghề. Chỉ có điều đây là nụ cười lấy lệ, cô không muốn tươi cười rạng rỡ với Lê Trí Thành như trước.

Anh coi Lâm Thiên cô là hạng người gì chứ? Tuy bày mưu tính kế cần giữ kín như bưng nhưng sao anh có thể lừa cả cô? Lẽ nào cô là nhân vật tầm thường, đầu óc ngu muội hay sao?

Kể từ hôm nay trở đi, cô phải hết sức tỉnh táo khi đối diện với người đàn ông thâm sâu khó dò này.

Lâm Thiên đẩy cửa, ngẩng đầu nhìn Lê Trí Thành.

Lúc này mặt trời đã ló ra khỏi tầng mây, cả văn phòng tràn ngập ánh nắng vàng ấm áp. Anh mặc comple đen, sơ mi trắng ngồi nghiêm chỉnh ở sofa, hai tay đặt trên đầu gối, trầm tĩnh và thư thái. Nghe tiếng bước chân, anh ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt hết sức bình thản.

Khi chạm mắt anh, tim Lâm Thiên lại đập mạnh một nhịp. Cô lập tức mắng thầm bản thân: Đúng là có mắt như mù.

Nhìn kỹ lại đi! Ánh mắt của anh, dáng vẻ của anh, nhìn dọc nhìn ngang thế nào cũng là một người đàn ông “phúc hắc”^[1]. Vậy mà trước đây, cô còn cho rằng anh là một con mèo lớn yên tĩnh. Mèo với sói cách nhau một trời một vực, sao cô có thể nhìn nhầm cơ chứ?

[1] “Phúc hắc” chỉ người bề ngoài tử tế nhưng bụng dạ đen tối.

Mặc dù trong lòng rối bời, môi Lâm Thiên vẫn giữ nụ cười không chê vào đâu được. Cô đưa tập báo cáo cho Lê Trí Thành, đồng thời lên tiếng: “Lê tổng, đây là báo cáo của bộ phận Kỹ thuật vừa đưa sáng nay. Đây là...”

Lê Trí Thành nhận tập văn bản. Hai người vẫn ăn ý như thường lệ, cô phát biểu vấn đề, anh chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng trả lời ngắn gọn hoặc phê duyệt. Cô ghi vào quyển sổ nhỏ của mình.

Trong quá trình đó, Lâm Thiên vô ý ngẩng đầu, bắt gặp gương mặt hết sức tập trung của anh. Ý nghĩ xuất hiện trong buổi tối hôm qua lại một lần nữa vụt qua đầu óc Lâm Thiên, cô thật sự chưa từng nhìn thấu người đàn ông này.

Công việc nhanh chóng hoàn thành, Lâm Thiên cầm tập báo cáo đứng dậy, vội vàng đi ra ngoài. Ai ngờ giọng nói trầm thấp từ phía sau truyền tới: “Khoan đã.”

Lâm Thiên dừng bước, quay đầu về phía anh: “Lệ tổng, còn chuyện gì nữa?”

Lệ Trí Thành đang cúi đầu xem một tập tài liệu khác, anh vỗ mặt nệm sofa bên cạnh, nói với cô: “Em ngồi xuống đây.”

Lâm Thiên đờ người. Ngồi... ngồi xuống chỗ đó?

Bộ não của cô chợt hiện lên nụ hôn mạnh mẽ ngày hôm đó. Hơi thở thanh lạnh xa lạ của người đàn ông phảng phất vương vấn đâu đây.

Như phát giác ra sự ngập ngừng của Lâm Thiên, Lệ Trí Thành chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô.

“Trên cuốn tạp chí này có cuộc bình chọn mười sản phẩm túi xách của năm ngoái.” Lệ Trí Thành gõ nhẹ ngón tay lên quyển tạp chí. “Trong Top 10 cũng có một sản phẩm của Ái Đạt.”

Thì ra anh muốn cô ngồi cạnh để làm tham mưu cho anh. Lâm Thiên quyết định giả vờ ngốc nghếch.

Cô thản nhiên ngồi xuống sofa, nhưng vẫn vô thức giữ khoảng cách nhất định. Bỏ qua ánh mắt sáng rực của anh, cô chăm chú đọc bài viết trên tạp chí.

Đây là bài viết quen thuộc, bởi vì Lâm Thiên từng đọc ở nơi khác. Tạp chí này chọn ra mười sản phẩm túi xách được yêu thích nhất năm 2013 dựa

trên năm tiêu chí: chất lượng, hình thức, giá cả, lượng tiêu thụ, nhận xét của cư dân mạng.

Trong mười sản phẩm được người tiêu dùng ưa thích, Tân Bảo Thụy chiếm đến ba vị trí đầu tiên. Tiếp theo là Tư Mỹ Kỳ và công ty khác. Một sản phẩm túi xách thuộc nhãn hiệu Vinda của Ái Đạt xếp thứ tám. Tuy nhiên lượng tiêu thụ của năm ngoài chẳng đáng là bao.

Không biết tại thời điểm này vào năm sau, Vinda có thể lọt vào top đầu?

Nghĩ đến đây, Lâm Thiên mở miệng giảng giải với Lệ Trí Thành những điều cô nắm được theo thói quen: “Lệ tổng, đứng đầu là một sản phẩm túi xách thông thường của Tân Bảo Thụy. Theo tôi được biết, sản phẩm này đã bán ra thị trường ba năm, ưu điểm ở hình thức thời trang, chất lượng tốt, giá cả phải chăng. Đứng thứ hai là một sản phẩm túi xách da ngoại cũng của Tân Bảo Thụy. Trong nước có rất ít doanh nghiệp làm tốt mặt hàng da ngoại, loại này của Tân Bảo Thụy cũng coi như bán chạy, nhưng giá hơi cao...”

Nói đến đây, Lâm Thiên đột nhiên có phản ứng. Cô đang làm gì vậy? Cô còn coi anh là Boss ngu ngơ không biết gì hay sao? Anh có thể đùa giỡn Tư Mỹ Kỳ trong lòng bàn tay một cách thành thạo, chắc chắn cũng sẽ biết rõ những thông tin cơ bản về đối thủ cạnh tranh.

Vậy anh gọi cô quay lại để làm gì?

Lâm Thiên lơ đãng nói tiếp, khóe mắt liếc qua người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy anh tựa người vào ghế một cách thư thái, một tay đặt lên thành ghế sau lưng cô, một tay đặt trên đầu gối. Không cần ngẩng đầu, cô cũng có thể cảm nhận thấy ánh mắt của anh giống như không khí tồn tại khắp mọi nơi, bao phủ lên người cô.

Mặt Lâm Thiên ứng hồng trong giây lát. Người đàn ông này...

Lại một ý nghĩ vụt qua đầu óc cô, anh là người có mục đích rất rõ ràng.

Nghĩ đến đây, Lâm Thiên càng bối rối, cô đặt quyền tạp chí sang một bên, vội vàng kiếm có rờ đi. “Lệ tổng, tôi chỉ biết có vậy thôi.”

Lệ Trí Thành yên lặng vài giây.

“Mặt em đỏ rồi kìa.” Giọng nói trầm thấp của anh vang lên bên tai cô.

Lâm Thiên chờ ra một lúc, sau đó ngẩng đầu mỉm cười: “Có lẽ tôi vẫn chưa hết cảm cúm. Vậy tôi ngồi xa một chút, tránh lây cho anh.” Nói xong, cô định đứng dậy, né tránh vòng tay như xa như gần của người đàn ông.

Nhưng Lâm Thiên vừa động dậy, bờ vai bỗng dung trĩu nặng. Lệ Trí Thành đã đặt tay lên vai, giữ người cô lại.

Tim Lâm Thiên đập loạn một nhịp, lần này, cô ở trong lòng anh thật rồi.

Bốn mắt nhìn nhau, gương mặt tuấn tú của Lệ Trí Thành ở vị trí rất gần. Tay anh vẫn giữ vai cô, khiến cô chỉ có thể ngồi yên bất động. Trong đôi mắt đen của anh phản chiếu hình bóng bối rối của cô.

Không một ai lên tiếng, không khí trong phòng dường như tăng thêm mấy độ. Lệ Trí Thành nhìn cô chăm chăm, thân hình cao lớn của anh gần trong gang tấc.

Trống ngực Lâm Thiên đập thành thịch trong lồng ngực, một giọng nói kêu gào trong đầu óc cô: Sao anh có thể làm vậy? Chẳng ai theo đuổi phụ nữ như anh, vừa âm thầm vừa mạnh mẽ. Lẽ nào anh chắc như đinh đóng cột rằng cô sẽ không từ chối?

Một âm thanh khác lạnh lùng cười nhạo cô: Lâm Thiên, cậu có xác định anh ấy thật sự thích cậu? Anh ấy là người che giấu rất giỏi, bây giờ cậu không nắm rõ anh ấy, chỉ e tương lai chịu thiệt thôi.

Lâm Thiên cố gắng trấn tĩnh, ngược nhìn Lê Trí Thành, đồng thời mở miệng: “Lê tổng, tôi cảm thấy lần này, Ái Đạt có hi vọng rồi.”

Lê Trí Thành vẫn nhìn cô, ánh mắt tựa hồ thâm trầm hơn.

Lâm Thiên càng hoảng loạn trong lòng, cô lấy hết dũng khí, nói nhỏ: “Tuy chúng ta để mất dự án Minh Thịnh nhưng thị trường bậc trung của Tư Mỹ Kỳ rất lớn và không có gì cản trở. Xem ra lần này ông trời không những không bạc đãi mà còn đứng về phía Ái Đạt.”

Sau khi kết thúc câu nói bằng ngữ khí bình tĩnh, Lâm Thiên ngẩng đầu đối diện Lê Trí Thành. Anh cũng nhìn cô, đáy mắt không một chút xao động.

Hai người yên lặng nhìn một lúc.

Lâm Thiên đột nhiên cảm thấy bản thân quá hoang đường. Anh là người thông minh như vậy, chắc chắn nghe hiểu ý tứ của cô. Tối qua dù đoán ra sự thật nhưng cô cũng không có ý định vạch trần với anh. Tuy nhiên hôm nay chẳng hiểu tại sao, nhất là khi anh đặt tay lên vai, Lâm Thiên cảm thấy bản thân không thể không tỏ thái độ.

Trong khi cô vô cùng ảo não và bối rối, Lâm Thiên ngược lại chỉ nhìn cô chăm chăm, đồng thời hỏi nhỏ: “Em tức giận rồi à?”

Lâm Thiên lặng thinh.

Anh rời tay khỏi vai cô, ngả người về đằng sau, tạm thời nói rộng khoảng cách với Lâm Thiên.

Lâm Thiên được giải phóng bờ vai, nhưng nơi đó dường như vẫn còn lưu lại xúc cảm khó diễn tả. Cô cũng không biết trả lời thế nào, chỉ im lặng nhìn anh.

Lệ Trí Thành thản nhiên giơ tay lật một quyển sách ở góc trái trên bàn. Lâm Thiên giật mình khi thấy bìa quyển sách đó chính là cuốn *Binh pháp Tôn tử* quen thuộc.

Lệ Trí Thành nhẹ nhàng rút một tờ giấy trắng khỏi quyển sách, đặt đến trước mặt cô. Lâm Thiên liếc qua, là tờ giấy anh viết mưu kế binh pháp, bên trên xuất hiện dòng chữ rắn rỏi: *Thỉnh quân nhập úng, mượn dao giết người.*

“Tôi chưa từng chủ động che giấu em điều gì.” Lệ Trí Thành cất giọng từ tốn. “Chỉ là tình thế bắt buộc.”

Lâm Thiên vẫn không lên tiếng.

Anh định làm gì vậy? Coi như đây là lời giải thích với cô?

Một người bụng dạ thâm sâu bỗng dung thẳng thắn thành khẩn như vậy?

Hừm... Lâm Thiên đột nhiên hơi buồn cười.

Thấy cô vẫn im lặng, Lệ Trí Thành trầm mặc trong giây lát rồi lại mở quyển sách, rút ra một tờ giấy khác đã được gấp lại, sau đó quay đầu nhìn cô.

“Đại khái tôi sẽ viết ba tờ tương tự như thế này. Đây là tờ thứ hai, tôi đã viết xong rồi.” Anh kẹp tờ giấy vào đầu ngón tay, hỏi nhỏ: “Em có muốn xem không?”

Hơn một tháng trước. Lúc bấy giờ vẫn là đầu đông. Lâm Thiên vừa mới đến tập đoàn Ái Đạt, còn Lê Trí Thành cũng vừa mới giải ngũ trở về.

Viện điều dưỡng Lục Uyên nằm ở ngoại ô phía tây thành phố Lâm phảng phất chìm trong không khí ẩm đạm của mùa đông. Hàng cây ven hồ cành lá tiêu điều xác xơ, mặt nước xanh biếc tỏa khí lạnh.

Chủ tịch tập đoàn Ái Đạt Từ Dung sống trong ngôi nhà nhỏ độc lập ở ven hồ. Khi mặt trời ló dạng, cô hộ lý và trợ lý đẩy xe lăn đưa ông ra bãi cỏ trước nhà phơi nắng, thưởng thức tách trà nóng.

Vị khách chủ tịch Từ mong ngóng đã lâu nhanh chóng xuất hiện.

Người đàn ông trẻ tuổi đã cởi bỏ bộ quân phục, nhưng dù mặc đồ bình thường, anh vẫn cao lớn nổi bật.

“Bố.” Lê Trí Thành đứng yên trước xe lăn của Từ Dung. Rõ ràng đã trở thành người đàn ông chững chạc, anh vẫn kiệm lời như thời niên thiếu. Ánh mắt anh thâm trầm không một chút biểu cảm, ngay cả người bố tung hoành ở thương trường bao nhiêu năm cũng không nhìn thấu cậu con trai này.

Từ Dung có chút phiền muộn, vồ vồ vào chiếc ghế ở bên cạnh: “Ngồi đi.”

Sau vài câu ngắn gọn, Từ Dung xác định con trai đã thật sự giải ngũ, cũng thuyết phục được ông ngoại quyền cao chức trọng trong quân đội,

đồng ý để anh giải ngũ chuyển sang làm kinh doanh. Trong lòng ông hết sức vui mừng.

Lệ Trí Thành hỏi trợ lý và cô hộ lý tình hình sức khỏe của bố. Nhận được câu trả lời, anh chỉ gật đầu, không có bất cứ phản ứng nào khác.

Từ Dung dù sao cũng đã lớn tuổi nên tâm tình thoáng hơn. Ông cười, hỏi con trai: “Tại sao lần này anh chịu quay về tiếp quản Ái Đạt?”

Lệ Trí Thành đẩy xe lăn tới một gốc cây lớn mới trả lời: “Hồi anh cả còn sống, con có một lời hứa với anh.”

Nhắc đến con trai lớn qua đời vì tai nạn giao thông vào ba năm trước, lòng Từ Dung nhói đau. Ông biết bởi vì bố mẹ ly hôn, hai anh em Lệ Trí Thành từ nhỏ mỗi người một nơi nhưng tình cảm vẫn rất tốt. Nếu trên đời này tồn tại người có thể đi vào lòng cậu con trai trầm mặc kiêu ngạo này, thì đó chính là anh trai của nó.

“Lời hứa gì?” Từ Dung cất giọng hơi khàn khàn.

Lệ Trí Thành đứng sau lưng bố, mũ lưỡi trai kéo thấp, che khuất đôi mắt của anh. Anh nói rất bình thản. “Nếu anh cả xảy ra chuyện, con phải có trách nhiệm bảo vệ Ái Đạt.”

Vì vậy anh mới trở về. Đây là lời cam kết của người quân tử, dù trước mắt khó khăn chông chát nhưng anh cũng không lùi bước mà cố gắng hết sức mình để thực hiện lời hứa.

Hai bố con im lặng một lúc, Lệ Trí Thành lại lên tiếng: “Nhưng con có ba điều kiện.”

Sau khi Lê Trí Thành ra về, Từ Dung vẫn ngồi dưới bóng cây trầm tư suy nghĩ.

Người trợ lý ở đằng sau hỏi thăm dò. “Chủ tịch, chủ tịch đang lo lắng hay sao?”

Từ Dung cười: “Không, tôi chỉ có chút cảm khái.” Nghĩ đến ba điều kiện hà khắc của con trai, ông không nhin nổi, thâm cảm thán trong lòng.

Tuy anh là con trai của ông, còn là người con hiếu thảo trung thành, nhưng do được ông ngoại vốn là quân nhân giáo dục rất tốt, về bản chất, nó đã trở thành một con sói mạnh mẽ.

Có lẽ, Trí Thành có thể cứu sống Ái Đạt.

Tuy nhiên, do bản tính trời sinh của loài sói, dù chỉ vì lời hứa mới tiếp quản công ty, Trí Thành cũng sẽ độc chiếm và khống chế Ái Đạt một cách triệt để, ngay cả người bố là ông cũng không được phép can dự.

Rời khỏi chỗ bố, Lê Trí Thành đi dọc bờ sông, mũ lưỡi trai kéo sát xuống mặt. Nhiều khi, duyên phận là thứ rất kỳ diệu. Ví dụ vào thời khắc này, anh vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một người phụ nữ quen thuộc dưới bóng cây cách chỗ anh không xa. Cô quay người về hướng khác, bộ dạng như đang thần thờ.

Ấn tượng của Lê Trí Thành về Lâm Thiên trước đó là một cô gái có giọng nói dễ nghe. Trên chuyến tàu hỏa ở Tây Tạng, tình cờ biết cô là người của Ái Đạt, cũng là người của mình nên anh ra tay giúp đỡ.

Còn một ấn tượng nữa, khi anh mới đến Ái Đạt, Cố Diên Chi cho biết, cô gái này được tuyển làm trợ lý của CEO tiền nhiệm, số cô quả là xui xẻo. Trên tấm ảnh hồ sơ, gương mặt cô rạng ngời.

Vào giây phút này, cô một mình đứng dưới gốc cây, vẻ mặt rất bi thương, đôi mắt lấp lánh ánh lệ nhưng cố nhịn. Trông cô giống một động vật nhỏ bị bỏ rơi, tủi thân nhưng cũng rất kiên cường.

Buổi tối trở về thành phố, Lê Trí Thành tình cờ nhìn thấy Lâm Thiển lên một chiếc xe buýt trống không. Anh quan sát bầu trời tối đen, lại nhìn dáng vẻ cô độc của cô trên chiếc xe buýt lớn. Trầm mặc vài giây, anh cũng theo cô lên xe.

Quay lại ngày hôm nay, tức buổi sáng hôm sau kế hoạch “đánh tạt sườn” thành công.

Tại phòng làm việc của CEO.

“Em có muốn xem không?” Lê Trí Thành cất giọng bình thản, sắc mặt vẫn trầm tĩnh không thay đổi.

Lâm Thiển đương nhiên muốn xem, ánh mắt của cô vô thức dừng lại ở tờ giấy trên tay anh.

Thế nhưng...

Lê Trí Thành vẫn giữ nguyên tư thế ngồi. Ánh nắng từ cửa sổ phía sau chiếu vào, khiến mái tóc ngắn và bộ comple màu đen của anh càng nổi bật. Trong khi đó, anh đặt một tay lên bàn trà trước mặt, một tay kẹp tờ “cẩm nang diêu kế”, đặt lên thành ghế phía sau, cách cô một đoạn.

“Muốn xem...” Anh nhìn cô chăm chú, từ tốn mở miệng: “Em hãy tự mình qua đây lấy.”

Rõ ràng anh chẳng phát biểu câu gì quá đáng, vậy mà Lâm Thiên vẫn bỗng dưng đỏ mặt.

Bởi vì ý của câu này như thế: Muốn xem thì hãy tiến vào vòng tay của tôi.

Lâm Thiên ngồi bất động, cúi đầu nhìn đôi tay đặt trên đầu gối.

Đúng vậy, đúng là Lê Trí Thành có ý đó. Tờ giấy viết sách lược tiếp theo của anh, liên quan đến sự nghiệp của anh, đến tương lai của Ái Đạt. Dựa vào cái gì anh chịu cho cô xem? Trừ khi cô là người phụ nữ của anh.

Trừ khi cô quyết định đến với anh.

Ý tứ của Lê Trí Thành rất rõ ràng, thẳng thắn, mạnh mẽ, nhưng cũng đầy mê hoặc.

Lâm Thiên ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn anh. Lê Trí Thành vẫn giữ bộ mặt điềm tĩnh, ánh mắt thâm trầm. Đầu óc Lâm Thiên đột nhiên xuất hiện hình ảnh anh ngồi bên cạnh cô ăn khoai nướng buổi tối hôm nào. Anh khi đó với bây giờ như hai người hoàn toàn khác biệt.

“Lê tổng.” Cô lên tiếng, ngữ khí bình thản: “Tôi không xem thì hơn. Nếu không có việc gì khác, tôi ra ngoài trước đây.”

Nói xong, Lâm Thiên gật đầu với anh, đứng dậy đi ra cửa, khóe mắt phát giác anh vẫn ngồi bất động, dõi theo bóng cô.

Vừa đi đến cửa ra vào, Lâm Thiên chợt nghe thấy giọng nói của anh truyền tới: “Lâm Thiên.”

Cô dừng bước, ngoảnh đầu về phía Lê Trí Thành, nở nụ cười lịch sự: “Còn chuyện gì ạ?”

Anh yên lặng nhìn cô, ánh mắt rực sáng: “Tôi hôm đó là lần đầu tiên tôi hôn phụ nữ.”

Tim Lâm Thiển đập thình thịch. Cô còn chưa có phản ứng, lại nghe anh nói tiếp: “Cũng là lần đầu tiên tôi muốn giành một người phụ nữ.”

Hả? Anh đã nói trắng ra rồi.

Sau khi cô khéo léo né tránh vấn đề, phản ứng của Lê Trí Thành không những không lùi mà còn tiến, thậm chí bày tỏ thẳng thừng.

Đối diện với đôi mắt đen của anh, tầm nhìn của Lâm Thiển dường như cũng chân động theo nhịp tim trong lồng ngực.

Không xong rồi, cô... cô nên trả lời anh thế nào đây?

Cùng một buổi sáng, Trần Tranh ngồi trong phòng làm việc của mình nghe cấp dưới báo cáo tình hình tiêu thụ ngày hôm qua của Ái Đạt.

Anh ta có chút không tin vào tai mình, nhưng sự thật vẫn phơi bày rõ mồn một trước mặt. Trong đầu Trần Tranh vụt qua một suy đoán, một khả năng viễn vông nào đó. Khả năng này khiến tâm trạng của anh ta càng tệ hại.

Trần Tranh trầm mặc hồi lâu để xâu chuỗi tất cả các đầu mối. Sắc mặt anh ta không ngừng biến đổi, cuối cùng dừng lại ở nụ cười lạnh lẽo trên khóe môi.

Người trợ lý thăm dò: “Trần tổng, chúng ta phải làm thế nào bây giờ?”

Trần Tranh ném mạnh tách trà ở trên bàn xuống đất, đồng thời cất giọng lạnh lùng: “Còn làm thế nào nữa? Chúng ta chẳng thể làm gì vào thời điểm này.”

Anh ta ngẩng đầu, nhìn bầu trời xám xịt ngoài cửa sổ.

Người có đôi mắt tinh đời đều có thể nhận ra ý đồ của Lê Trí Thành qua hành động vừa rồi. Thị trường sản phẩm bậc trung của Tư Mỹ Kỳ lâm vào tình trạng nguy khốn. Trần Tranh thề, khi nào giải quyết xong đơn đặt hàng của Minh Thịnh, anh ta sẽ dốc toàn lực phản công, đoạt lại “mảnh đất” này.

Cùng thời điểm, tại phòng làm việc của CEO Tân Bảo Thụy, Ninh Duy Khải mỉm cười khi nghe trợ lý báo cáo về động thái của Ái Đạt trong mấy ngày qua.

“Nói như vậy, gián điệp mà chúng ta cài ở Ái Đạt đã bị cơ quan công an bắt giữ vì tội thay đổi số liệu trên mạng?” Ninh Duy Khải hỏi.

Người trợ lý đáp: “Vâng, nhưng có đúng là do anh ta làm hay không, tôi chẳng nhận được tin tức cũng không điều tra ra.”

Ninh Duy Khải ngồi sau bàn làm việc cỡ lớn, ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn. Một lúc sau, anh ta mỉm cười nói với trợ lý: “Nguyên Tuấn à, chúng ta có đối thủ rồi.”

Người trợ lý tên Nguyên Tuấn đi theo Ninh Duy Khải từ lúc anh ta hai bàn tay trắng lập nghiệp, cũng tương đối có đầu óc. Anh ta ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Tên Lê Trí Thành đúng là nhân vật lợi hại. Nhưng với thực lực của Ái Đạt, dù có vực dậy một nhãn hiệu cũng còn kém Tân Bảo Thụy một khoảng cách lớn, nói chung là trứng chọi đá.”

Ninh Duy Khải gật đầu: “Đúng vậy. May mà việc tôi thành thạo nhất chính là tiêu diệt kẻ yếu, đuổi cùng giết tận.”

Nguyên Tuấn mỉm cười, đưa tập hồ sơ về những nhân vật chủ chốt của Ái Đạt cho Ninh Duy Khải.

Ninh Duy Khải xem xét kỹ lưỡng. Lật đến trang cuối cùng, anh ta bắt gặp nhếch mép: “Lâm Thiên, tốt nghiệp đại học X, năm nay hai mươi lăm tuổi. Cô gái tương đối có năng lực đó chính là Lâm Thiên?”

Nguyên Tuấn hơi bất ngờ: “Anh quen cô ta sao?”

Là người luôn có thái độ thản nhiên với tất cả nhưng lần này, Ninh Duy Khải trầm mặc, nhìn chăm chăm tập tài liệu mỏng liên quan đến người phụ nữ tên Lâm Thiển. Một lúc sau, anh ta mới ngẩng đầu.

“Sao có thể không quen? Cô ấy là mối tình đầu của tôi.” Ý cười trên khuôn mặt Ninh Duy Khải càng sâu hơn: “Khi chia tay vào năm đó, cô gái này đã bị tôi làm tổn thương sâu sắc.”

Chương 12

“Đây cũng là lần đầu tiên tôi muốn giành một người phụ nữ.”

Nói xong câu này, Lê Trí Thành nhướng mắt nhìn Lâm Thiển. Quả nhiên, cô gái ở phía đối diện càng đỏ mặt, đến vành tai cũng ửng hồng, đôi mắt linh lợi né tránh, không dám nhìn thẳng vào anh.

Lê Trí Thành yên lặng vài giây rồi từ tốn cầm tách trà, cúi đầu uống một ngụm nhỏ.

Trong lòng cô có anh, đây là sự thật chắc như đinh đóng cột. Bao nhiêu ngày đêm cùng trải qua sóng gió, Lâm Thiển không dưới một lần nhìn anh bằng ánh mắt ướt át chứa đầy tâm tình phức tạp mà có lẽ ngay cả cô cũng không phát giác.

Nếu không có tình cảm với một người đàn ông, phụ nữ sẽ chẳng thể nào có ánh mắt như vậy.

Ánh mắt đó khiến trái tim anh rung động.

Mặc dù tin tưởng có thể chinh phục cô nhưng vào thời khắc này, khi đã thẳng thắn bày tỏ, ngắm gương mặt ửng đỏ và mười đầu ngón tay đan vào nhau một cách vô thức của cô, trái tim trong lồng ngực Lê Trí Thành tựa hồ vẫn bị bóp nhẹ.

Đây là người phụ nữ của anh, người phụ nữ duy nhất trên cõi đời có thể nắm giữ trái tim anh.

Vậy mà cô vẫn còn phân vân, không biết có nên tiến lại gần anh?

“Lâm Thiên.” Lê Trí Thành lại một lần nữa mở miệng: “Đừng do dự.”

Anh vừa dứt lời, thần sắc của cô quả nhiên càng quẩn bách hơn. Cô cắn môi, gương mặt đỏ như trái táo chín.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn làm việc của cô đột nhiên đổ chuông.

Lê Trí Thành bắt gặp tia mừng rỡ như thể trút gánh nặng vụt qua gương mặt Lâm Thiên, nhưng cô nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường.

“Lê tổng, tôi đi nghe điện thoại.” Nói xong, Lâm Thiên chột dạ liếc anh một cái rồi đi nhanh ra ngoài.

Lê Trí Thành vẫn ngồi yên tại chỗ, ánh mắt trầm tĩnh sắc bén của anh từ đầu đến cuối không rời khỏi hình bóng cô.

Một lúc sau, anh cụp mi, khóe miệng nhếch lên.

Đặt cô trong tầm ngắm, lật mềm buộc chặt, anh đã nhìn thấy thắng lợi ở phía trước.

“Đơn xin chuyển vị trí công tác”.

Lâm Thiên gõ mấy chữ, thần thờ một lát rồi lại xóa đi. Cô nằm bò xuống bàn thờ dài, mắt liếc vào phòng làm việc ở bên trong, lại thăm thở dài.

Mới sáng sớm Boss đã điem nhiên tỏ tình.

Cô phải làm thế nào bây giờ? Cô và anh tình ngay lý gian, ngẩng đầu không gặp cú đầu gặp.

Trên thực tế, cô cũng có cảm tình với người đàn ông thật thà chính trực trước mắt kia, nhưng vẫn chưa đủ để nhận lời làm bạn gái của anh.

Huông chi bây giờ, anh không còn là anh như trước, cô thậm chí vẫn chưa hết bị sốc. Cô chỉ cảm thấy xa lạ, một sự xa lạ trống rỗng khó tả.

Nghĩ đến điều này, trong lòng Lâm Thiên không rõ là mùi vị gì.

Đúng lúc này, điện thoại bàn lại đổ chuông.

Cuộc điện thoại “cứu mạng” vừa rồi là do một cổ đông gọi tới. Tuy Ái Đạt chưa niêm yết trên thị trường chứng khoán nhưng vẫn có chế độ cổ phần rõ ràng. Gia đình Lê Trí Thành là cổ đông lớn nắm quyền khống chế tuyệt đối. Ngoài ra còn một số cổ phần nằm trong tay tầng lớp quản lý và những nhân viên kỳ cựu có công trong sự phát triển của công ty. Người vừa gọi điện thoại là một cổ đông nhỏ đã về hưu, cũng là một trong những anh em tốt của chủ tịch Từ nhiều năm trước. Đây là lần đầu tiên Lâm Thiên nhận được điện thoại của nhân vật như vậy.

Ông ta muốn gặp Lê Trí Thành, đồng thời hỏi dò về lượng tiêu thụ trên trang chủ cửa hàng Flagship. Lời nói của ông ta bộc lộ ý tứ, không biết cô đông có được chia lợi nhuận hay không?

Lâm Thiển lập tức hiểu ý. Ái Đạt ngắc ngoải đã lâu, bây giờ mới bắt đầu trở mình, những người có lợi ích liên quan tỏ ra quan tâm cũng là lẽ dĩ nhiên. Lâm Thiển không dám nhận lời ngay. Đoán Lê Trí Thành sẽ không chịu gặp cô đông này, cô chỉ trả lời theo kiểu nước đôi.

Cuộc điện thoại tiếp theo khiến Lâm Thiển khá bất ngờ. Là một giám đốc kinh doanh ở khu vực Hoa Đông gọi tới. Người này nắm mạng lưới tiêu thụ của mấy chục cửa hàng thuộc khu vực rộng lớn.

“Trợ lý Lâm, mấy giám đốc khu vực chúng tôi muốn trực tiếp gặp Lê tổng.” Anh ta nửa cười nửa không: “Các cửa hàng của chúng tôi vốn đã trì trệ, bây giờ công ty tổ chức bán hàng trên mạng với giá thấp như vậy, chúng tôi càng hết cách. Chúng tôi muốn hỏi Lê tổng giải quyết vấn đề này thế nào?”

Sau khi cúp máy, Lâm Thiển ghi lại nội dung chính của cuộc điện thoại vừa rồi, hít một hơi sâu, liếc cánh cửa khép hờ của văn phòng CEO rồi đứng dậy đi qua bên đó.

Lê Trí Thành đã ngồi sau bàn làm việc. Nghe tiếng bước chân, anh ngẩng đầu nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén.

Bị anh “chiếu tướng”, mặt Lâm Thiển lại nóng ran. Tệ thật... cô mắng thầm bản thân, hướng tầm nhìn xuống bờ vai Lê Trí Thành: “Lê tổng, vừa rồi có hai cuộc điện thoại...” Cô đưa tờ giấy đến trước mặt anh, đồng thời giải thích ngắn gọn. Sau đó, Lâm Thiển ngậm miệng, chờ mệnh lệnh của anh.

Đúng như cô dự đoán, Lê Trí Thành trầm tư vài giây rồi cất giọng lãnh đạm: “Tôi không gặp.”

“Được ạ.” Lâm Thiên trả lời dứt khoát, đầu óc cũng xoay chuyển rất nhanh. Ái Đạt vốn là vũng bùn vô vọng, sau khi tiếp quản, Lê Trí Thành dựa vào mấy trụ cột, xúc tiến một loạt những hành động mạnh mẽ quyết đoán. Nhưng doanh nghiệp có quy mô cả ngàn công nhân viên không đơn giản, quan hệ lợi ích chằng chéo phức tạp. Anh thắng vụ này không có nghĩa là công ty đi lên từ đây, càng không có nghĩa anh có thể không chế cả doanh nghiệp một cách vững chắc. Hiện tại tuy có tia hy vọng mới nhưng niềm hy vọng này nhiều khả năng bị vũng bùn khác đìm lấp, công sức và sự nỗ lực của anh đổ sông đổ biển.

Lâm Thiên không nhịn được, nhướn mắt nhìn Lê Trí Thành. Dù bây giờ đạt thắng lợi ban đầu, nhưng con đường của anh trong tương lai vẫn không dễ dàng.

Khoan đã, cô nghĩ gì vậy? Cô lại coi anh là người chẳng có kinh nghiệm, lại thương xót anh, nghĩ hộ anh theo thói quen.

Hừ... anh đâu có cần điều đó.

“Còn chuyện gì không?” Giọng nói trầm thấp của Lê Trí Thành lại một lần nữa vang lên.

Lâm Thiên ngẩn người, đến giờ mới phát hiện bản thân thất thần trước mặt anh quá lâu.

Dù không ngẩng đầu, cô cũng có thể cảm nhận thấy ánh mắt của anh bao trùm lên người mình. Câu “còn chuyện gì không” tựa hồ mang hàm ý khác, khiến cô thót tim.

Cả phòng làm việc dường như chìm vào không khí mờ ám trong giây lát.

Lâm Thiên ngẩng đầu nhìn anh.

Lệ Trí Thành im lặng đối mặt cô, ánh mắt của anh vẫn thâm trầm như thường lệ, cô không nhìn thấu suy nghĩ trong đầu anh.

“Lệ tổng, tạm thời... tôi không nghĩ đến chuyện yêu đương. Tôi thành thật xin lỗi.” Cuối cùng Lâm Thiên cũng mở miệng.

Vừa nói xong câu đó, Lâm Thiên liền muốn cắn lưỡi mình. Ngữ khí của cô bây giờ có vẻ giống học sinh nhận lỗi trước thầy giáo, vừa chột dạ vừa ngốc nghếch.

Trong khi đó, Lệ Trí Thành vẫn ngồi yên một chỗ, sắc mặt không chút biểu cảm, đôi mắt thâm trầm nhìn cô chăm chú, đến mức trong lòng cô bối rối.

Sau đó, Lâm Thiên cúi đầu, né tránh ánh mắt anh, tìm cơ rồi đi ra ngoài.

Mười phút sau, Lâm Thiên tay chống cằm, dán mắt vào màn hình máy tính, bộ dạng rất tập trung. Nhưng thực ra cô vẫn dỏng tai lắng nghe tiếng động ở phòng trong.

Lộ tập... Hình như Boss đứng dậy, đi đi lại lại bên trong. Sau đó, anh ngồi xuống, gõ bàn phím, tiếp theo là tiếng lật giở tài liệu...

Xem ra tất cả vẫn bình thường, Boss không hề có dấu hiệu biến đổi tâm trạng sau khi bị từ chối.

Lâm Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cô lại nghĩ, mình lo lắng cũng vô ích, loại người như anh chắc luôn không chế tâm trạng và tình cảm rất tốt. Hoặc là, dù bị thất tình đi chăng nữa, tình cảm đối với anh cũng chẳng quan trọng, tham khảo người cùng một giuộc là Lâm Mạc Thần thì biết.

Dù nghĩ vậy nhưng trong lòng Lâm Thiên vẫn có chút thấp thỏm, cô cầm con chuột, bấm linh tinh trên màn hình.

Về chuyện tình cảm, không phải chủ động từ chối đối phương thì bạn chính là người thắng cuộc, có thể vui mừng hơn hở. Tình cảm là thứ luôn tương hổ lẫn nhau, là con dao hai lưỡi.

“Trợ lý Lâm nghĩ gì mà nhập tâm vậy?” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Lâm Thiên định thần, ngẩng đầu, phát hiện Cố Diên Chi và Tiết Minh Đào đứng trước mặt từ bao giờ mà cô không hay biết.

Lâm Thiên lập tức đứng dậy: “Cố tổng, Tiết tổng, có chuyện gì sao?”

Cố Diên Chi cười cười, bộ dạng tươi roi rói. Tiết Minh Đào cũng mỉm cười: “Còn chưa mặc áo? Cô không đi sao?”

Lâm Thiên hơi ngẩn người, giờ mới phát hiện cả hai đều mặc áo khoác nghiêm chỉnh, Tiết Minh Đào cầm cặp công văn, tựa hồ chuẩn bị đi ra ngoài. Còn chưa kịp trả lời, cô liền nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau, giọng nói Lê Trí Thành vọng tới: “Cô ấy cũng đi.”

Lâm Thiên đờ người trong giây lát, sau đó quay đầu cười với anh: “Lê tổng.”

Lệ Trí Thành đã mặc áo khoác. Dưới mái tóc ngắn gọn gàng, đôi mắt đen lãnh đạm chỉ dừng trên người cô một giây: “Em mau chuẩn bị, chúng ta đi ra ngoài.”

Thần sắc của anh vẫn bình thản như thường lệ, hoàn toàn khác bộ dạng mạnh mẽ bức người ở trong văn phòng vừa nãy.

“Vâng.” Lâm Thiên trả lời, cô tắt máy tính, khoác áo rồi đi theo ba người đàn ông ra thang máy.

Xe ô tô chạy bon bon trên đường. Tài xế vẫn là Tiết Minh Đào, Lâm Thiên vẫn ngồi ở ghế lái phụ.

Bởi vì đơn đặt hàng trong ngày hôm nay vẫn không ngừng tăng cao, Tiết Minh Đào vừa lái xe vừa cười nói với hai vị lãnh đạo. Cố Diên Chi cũng tỏ ra vui mừng, thậm chí còn bắt Lệ Trí Thành đái một bữa.

Lâm Thiên ngồi ở ghế trước, khóe mắt liếc thấy Lệ Trí Thành trầm tĩnh bất động ở ghế sau. Đối với những lời nói đùa của Cố Diên Chi, thỉnh thoảng anh đôi đáp một hai câu. Không biết có phải do yếu tố tâm lý, Lâm Thiên cảm thấy giọng nói của anh ngày hôm nay đặc biệt trầm thấp, trong xe ô tô tràn ngập khí chất yên tĩnh tỏa ra từ con người anh. Thỉnh thoảng anh đưa mắt về phía trước, Lâm Thiên có thể cảm nhận ánh mắt anh lặng lẽ dừng lại ở người cô.

Trong lòng Lâm Thiên lại dội lên cảm giác khó nói, khiến cô trở nên yên tĩnh một cách bất thường.

Vẻ trầm mặc của cô thu hút sự chú ý của người khác. Tiết Minh Đào vừa lái xe vào khu công nghiệp mới xây dựng, vừa quay sang hỏi Lâm Thiên: “Tiểu Lâm hôm nay yên tĩnh thế? Vẫn chưa khỏi ốm sao?”

Lúc này Lâm Thiên mới ý thức, kể từ khi lên ô tô, cô gần như chẳng mở miệng. Hôm nay là ngày thắng lợi đầu tiên, thái độ của cô tương đối bất thường.

Tiết Minh Đào vừa dứt lời, hai người đàn ông ở hàng ghế phía sau lập tức nhìn cô. Lâm Thiên cười tươi: “Vẫn còn một chút ạ.”

Cô vốn chỉ ứng phó qua loa, ai ngờ đúng lúc gặp đèn đỏ, ô tô dừng lại. Tiết Minh Đào cất giọng đầy quan tâm: “Thè lưỡi cho tôi xem nào.”

Lâm Thiên tròn mắt không hiểu.

Qua một thời gian làm việc chung, Tiết Minh Đào rất tán thưởng năng lực của Lâm Thiên, coi cô như em gái. Thấy cô ngoảnh mặt nhìn mình, anh ta cười: “Trước đây tôi từng học Đông y, xem đầu lưỡi và cổ họng là biết tình trạng sức khỏe của người khác.”

“Vâng.” Lâm Thiên há miệng thè lưỡi với Tiết Minh Đào. Ai ngờ ở góc độ này, cô có thể liếc thấy Lê Trí Thành. Anh đang nhìn cô chăm chú, ánh mắt thâm trầm và bức người giống hệt buổi sáng.

Lâm Thiên bỗng dựng đỏ mặt, lập tức ngậm miệng theo phản xạ rồi quay đầu về phía trước, né tránh ánh mắt của anh.

Không cho anh nhìn.

Tiết Minh Đào: “Tự nhiên cô trốn tránh gì chứ... Xem ra vẫn ổn, không bị viêm nhiễm. Nhưng sao mặt cô đỏ thế kia? Bị sốt à?” Nói xong, anh ta đặt tay lên trán Lâm Thiên.

Lâm Thiên tiếp tục ngưng ngưng, Tiết Minh Đào lẩm bẩm dặn cô uống nhiều nước hay gì đó, cô cũng không để tâm.

Rõ ràng cô đã từ chối Lê Trí Thành, nhưng vào thời khắc này, giữa cô và anh tồn tại một cảm giác... như thể cô đã thuộc về anh. Nhất cử nhất động của cô đều nằm trong tầm mắt của anh, còn cô cũng tự động bỏ qua người khác, chỉ để ý đến một mình anh.

Có lẽ bởi vì sự tồn tại của Lê Trí Thành quá mạnh mẽ?

Xe ô tô dừng lại ở một khu công nghiệp mới cách Ái Đạt không xa.

Lúc này đã gần buổi trưa, tòa nhà màu nâu xám tràn ngập ánh nắng. Trong khuôn viên trồng nhiều cây xanh, tạo thành phong cảnh đẹp đẽ. Lâm Thiên biết khu công nghiệp này do chính quyền thành phố đầu tư xây dựng rồi bán hoặc cho thuê. Bởi vì mới xây xong nên chỉ có vài tòa nhà đi vào hoạt động, treo biển công ty. Cả khu công nghiệp rất vắng vẻ yên tĩnh.

Bọn họ đến đây làm gì nhỉ? Nhà máy cũ của Ái Đạt còn chưa sử dụng hết, nhà máy mới thì đã bị đem thế chấp ngân hàng.

Ba người đàn ông đều cao lớn, bước rất nhanh, Lâm Thiên đi theo sau. Tiết Minh Đào vừa đi vừa báo cáo tình hình với hai vị lãnh đạo. Lê Trí Thành dẫn đầu, không nhìn cô cũng chẳng nói với cô một lời.

Cuối cùng, bọn họ vào tòa nhà nhỏ ba tầng màu trắng ở sâu trong khu công nghiệp. Khác với phong cách kiến trúc điển hình thập niên chín mươi thế kỷ trước của Ái Đạt, nơi này vừa đơn giản vừa trang nhã, hai màu trắng đen là chủ đạo, tràn ngập hơi thở hiện đại.

Lâm Thiên quan sát xung quanh, trong đầu đột nhiên bật ra ý nghĩ: Tòa nhà được trang trí theo sở thích của Lê Trí Thành.

Bất giác cô đưa mắt về phía anh, Lê Trí Thành đang bỏ hai tay vào túi quần đứng trước bức tường kính.

Anh định mua hoặc thuê văn phòng ở đây? Anh muốn làm gì?

Ba người đàn ông chẳng giải thích, Lâm Thiên cũng không hỏi. Bốn người đi lần lượt từng căn phòng. Cố Diên Chi tỏ ra khắt khe, nêu ý kiến về việc trang trí nội thất. Lê Trí Thành cũng chỉ ra hai điểm, Tiết Minh Đào ghi lại, nói sẽ bảo người sửa chữa.

Thỉnh thoảng, Lê Trí Thành vô tình chạm mắt Lâm Thiên. Cô lập tức quay đi chỗ khác. Sắc mặt anh vẫn điềm tĩnh, không có gì khác lạ.

Tâm trạng của Lâm Thiên cũng dần trở lại bình thường. Như vậy mới đúng, cô và anh lại quay về trạng thái Boss và trợ lý như trước.

Thật ra cô cũng rất thích làm việc ở bên cạnh anh.

Khu vực phía nam trên tầng ba là dành cho những người quản lý. Toàn bộ được ngăn thành từng căn phòng nhỏ, bài trí tinh tế hơn. Trong đó, Lâm Thiên đề ý một căn phòng có màu sắc ấm áp, bàn làm việc cũng không phải sơn đen như chỗ khác mà là màu gạo. Cửa sổ kính ở bên cạnh cách điệu thành hình uốn lượn. Căn phòng trông rất dễ chịu và trang nhã.

Sau khi vào phòng, Cố Diên Chi chỉ cười cười, không phát biểu ý kiến chê bai. Tiết Minh Đào đảo mắt một vòng, gật đầu: “Tôi cảm thấy căn phòng này là tốt nhất, từ phương hướng, bài trí cho đến phong cách.” Nói xong, anh ta quay sang Lâm Thiên.

Lâm Thiên hơi ngậy ra, mọi người muốn cô phát biểu ý kiến hay sao?

Cô còn chưa lên tiếng, Lê Trí Thành vốn đang đứng bên giá sách liền quay đầu hỏi: “Em thấy thế nào?”

Lâm Thiên nhìn thẳng vào mắt anh. Cuối cùng cô và anh cũng có cơ hội nói chuyện, cô mỉm cười đáp: “Tôi thấy rất tuyệt.”

Anh không tiếp lời, lại quay đi chỗ khác.

Lâm Thiên hiểu ra vấn đề, có lẽ văn phòng này dành cho một nữ quản lý trong tương lai.

Người phụ nữ nào có thể khiến Lê Trí Thành quan tâm đến cả khâu trang trí nội thất, thậm chí còn hỏi ý kiến cô?

Lâm Thiên mang một bụng thắc mắc, cùng bọn họ rời khỏi khu công nghiệp.

Lúc về Ái Đạt, Tiết Minh Đào bảo hai vị lãnh đạo đi trước, Lâm Thiên cùng anh đi tìm bên trang trí nội thất, đưa ra những ý kiến chỉnh sửa. Lâm Thiên vui vẻ đi theo anh, cô cũng không muốn quay về văn phòng, đối diện với Lê Trí Thành vào lúc này.

Khi chỉ có hai người, Lâm Thiên không nhịn được, mở miệng hỏi: “Tiết tổng, tòa nhà văn phòng mới mà chúng ta vừa đi xem rốt cuộc để làm gì vậy?”

Tiết Minh Đào nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên: “Cô vẫn chưa biết sao? Tôi tưởng Lê tổng đã nói với cô rồi.” Anh ta cười cười, hạ giọng: “Lê tổng định tách nhãn hiệu Vinda, thành lập công ty mới. Những chuyện khác, cô cứ từ từ tìm hiểu.”

Lâm Thiên sững sờ trong giây lát. Hóa ra là vậy.

Sáng nay cô còn lo nhãn hiệu Vinda vừa mới khởi sắc bị vũng bùn của Ái Đạt liên lụy, không biết Lê Trí Thành làm thế nào để điều khiển cả tập đoàn. Bây giờ mới thấy, anh không chỉ tiến hành cuộc chiến với bên ngoài, mà đồng thời còn chuẩn bị chinh đôn nội bộ.

Anh hoàn toàn nhìn thấu cục diện. Khi cuộc chiến với bên ngoài giành thắng lợi, anh bắt đầu khống chế cục diện bên trong. Từng bước đi của anh đều kín kẽ, không chê vào đâu được.

Tâm tư của người đàn ông đó rốt cuộc thâm sâu đến mức nào?

Khi Lâm Thiên quay về văn phòng làm việc, đã hơn bảy giờ tối. Đầu tiên, cô đi bộ phận Thông tin Kỹ thuật, hỏi về lượng tiêu thụ của ngày hôm nay. Nhận được tin vui, tâm trạng của cô cũng trở nên phấn chấn. Một chút phiền muộn do Lê Trí Thành mang đến tựa hồ voi đi nhiều.

Nhưng khi rời khỏi thang máy ở tầng trên cùng, nhìn phòng làm việc của CEO nửa khép nửa mở cửa từ xa, trong giây lát Lâm Thiên lại trở nên căng thẳng.

Cô và anh đều là người trưởng thành, bây giờ gặp nhau chắc cũng không đến nỗi ngỡ ngàng ngừng. Chắc anh không nhìn cô bằng ánh mắt dễ khiến người khác hỗn loạn đấy chứ?

Vừa đi vài bước, cô chợt bắt gặp một người quen ngồi ở vị trí của mình. Đó là Dương Hi Như của Văn phòng CEO, cấp dưới của cô.

Lâm Thiên tiến lại gần, mỉm cười hỏi: “Tìm tôi có việc sao?”

Dương Hi Như lập tức đứng dậy, nở nụ cười ngọt ngào: “Chị Lâm, em lên đây làm quen với môi trường một chút. Có việc gì chị hãy dặn em làm.”

Lâm Thiên: “Cô làm quen gì vậy?”

Dương Hi Như nói: “Làm quen với công việc trợ lý của CEO ạ.” Là cô gái tinh ý, vừa thấy Lâm Thiên biến sắc, cô liền thật thà khai báo: “Chị Lâm, một tiếng đồng hồ trước, Cố tổng gọi điện cho em, bảo em sắp được đổi vị trí công tác. Cố tổng nói sẽ điều em làm trợ lý của CEO, dặn em chuẩn bị một chút.”

Lâm Thiên còn chưa lên tiếng, giọng đàn ông trầm thấp quen thuộc từ phòng trong vọng ra ngoài: “Lâm Thiên vào đây.”

Dương Hi Như thè lưỡi với cô, Lâm Thiên cười không nổi. Cô nhanh chóng đi tới, đẩy cửa vào phòng, tiện tay khép cửa.

Khi nhìn thấy Lê Trí Thành ngồi ở sofa, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong bộ não của cô là: Bởi vì sáng nay cô từ chối anh, nên anh điều cô đi chỗ khác?

Thật ra đối với hai người, đây là cách giải quyết tốt nhất. Chẳng phải sáng nay cô cũng có ý định xin chuyển vị trí hay sao?

Tuy nhiên, việc cô chủ động xin chuyển và việc anh tự điều cô đi hoàn toàn khác nhau.

Thì ra tình cảm của anh đối với cô chỉ duy trì chưa tới một ngày. Vừa bị từ chối, anh lập tức đuổi cô đi cho khuất mắt?

“Em ngồi đi.” Lê Trí Thành nhướng mắt nhìn Lâm Thiên. Vẫn là bộ dạng tuấn tú quen thuộc, nhưng không còn vẻ mạnh mẽ như ban ngày mà có phần ôn hòa hơn.

Lâm Thiên lặng lẽ ngồi xuống sofa.

Lệ Trí Thành đẩy một tập văn bản ở trên bàn đến trước mặt cô. Lâm Thiên liếc qua phong bì, là *Quyết định cho nghỉ việc*.

Sự việc đến bất thành linh, Lâm Thiên cố gắng trấn tĩnh. Cô cảm thấy rất khó tin, nhưng sự thật đang bày ra trước mắt.

Lâm Thiên chẳng thèm đọc *Quyết định cho nghỉ việc*. Cô ngẩng đầu nhìn Lệ Trí Thành, mở miệng hỏi: “Là bởi vì chuyện hồi sáng sao?”

Ngữ khí của cô không mấy thân thiện. Lệ Trí Thành quan sát gương mặt hơi ửng đỏ của người phụ nữ trước mặt.

Im lặng vài giây, đấm mắt anh vụt qua ý cười. Anh cúi đầu, mở phong bì, lôi *Quyết định cho nghỉ việc* ra ngoài.

“Em nghĩ đi đâu thế?” Anh nói: “Em cho rằng tôi sẽ để em đi hay sao?”

Lâm Thiên giật mình, lập tức cầm tờ văn bản lên đọc. Trang đầu tiên có đoạn viết: “Bởi vì cô Lâm Thiên muốn làm việc ở công ty Vinda, nên đã thỏa thuận với tập đoàn Ái Đạt, chấm dứt hợp đồng lao động...”

Lâm Thiên chớp mắt, công ty Vinda là công ty mới mà Tiết Minh Đào nhắc tới, là nơi hôm nay bọn họ đi tham quan?

Nỗi tức giận trong lòng Lâm Thiên nhanh chóng tan biến, thay vào đó là sự nghi hoặc và hiếu kỳ.

“Em hãy đọc trang sau.” Lệ Trí Thành nói ngắn gọn.

Lâm Thiên lật ra trang sau. Thì ra đây là một văn bản bổ nhiệm mới. Cô đọc kỹ, trong lòng chấn động.

“Lâm Thiên... Giám đốc phụ trợ...”

Giám đốc phụ trợ và trợ lý CEO chỉ khác ở trật tự từ ngữ^[1], nhưng địa vị khác nhau một trời một vực. Giám đốc phụ trợ là lãnh đạo cấp cao thật sự, được giao nhiệm vụ quản lý bộ phận cụ thể.

[1] Nguyên văn là “trợ lý CEO” và “CEO trợ lý” nhưng để phù hợp với tiếng Việt và để độc giả dễ hiểu hơn người dịch đã đổi thành “trợ lý CEO” và “giám đốc phụ trợ”.

Vào thời khắc này, Lâm Thiên chỉ cảm thấy tim đập liên hồi, não bộ bật ra mấy từ: Một bước lên trời.

Thảo nào hôm nay Lê Trí Thành đưa cô đi xem phòng làm việc mới, thảo nào bọn họ hỏi ý kiến của cô.

Không phải phòng làm việc đó... là chuẩn bị riêng cho cô đấy chứ?

Lâm Thiên nhất thời im lặng.

Như phát giác ra sự chần chừ trong lòng cô, Lê Trí Thành bình thản mở miệng: “Văn bản bổ nhiệm này không liên quan đến vấn đề tình cảm. Từ nay về sau, em sẽ làm việc độc lập.”

Một câu ngắn gọn như bình thường, nhưng khiến Lâm Thiên có cảm giác sôi sục nhiệt huyết.

Đúng vậy, nếu vì vấn đề tình cảm, Lê Trí Thành nên để cô ở bên cạnh, chứ không phải giải phóng cô như bây giờ. Anh là người tuyệt đối không để yếu tố tình cảm ảnh hưởng đến phán đoán và sự nghiệp.

Nếu đã không liên quan đến tình cảm, vậy thì xuất phát từ năng lực của cô. Hơn nữa trong kế hoạch “đánh tạt sườn”, cô cũng lập không ít công lao.

Do đó, Lê Trí Thành mới cho cô ra ngoài làm việc độc lập?

Lâm Thiên cầm văn bản bổ nhiệm đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng thấy: “Lê tổng, tôi nhất định sẽ làm tốt, không khiến anh thất vọng.”

Lê Trí Thành nhướn mắt nhìn cô: “Tôi vĩnh viễn không bao giờ thất vọng về em.”

Đối với Lâm Thiên, đêm nay là một đêm trần trọc khó ngủ.

Về phía Lê Trí Thành, anh bày một bàn cờ trong văn phòng yên tĩnh, mời một người cùng chơi.

Từ nhỏ sống với ông ngoại nên Lê Trí Thành rất thạo chơi cờ. Quyển sách hướng dẫn chơi cờ mà Trần Tranh mua được cũng là do anh cho người cố tình tung ra. Gậy ông đập lưng ông, anh còn “thu hoạch” được bạn chơi cờ là Khang tổng của Minh Thịnh, cũng coi như không vô ích.

Trong cả công ty Ái Đạt, chỉ mình ông già Lưu Đồng là có thể chơi ngang ngửa với anh.

Hai người một già một trẻ lặng lẽ chơi cờ dưới ánh trăng.

Gần kết thúc ván đầu tiên, Lưu Đồng cười nói: “Trí Thành, chú chơi với cháu năm lần, thua cả năm. Hiếm có dịp nhìn thấy tia hy vọng thắng cuộc.” Ông nhướn mắt quan sát Lê Trí Thành: “Hôm nay cháu hơi nôn nóng. Chẳng phải việc bán hàng trên mạng thành công rồi hay sao?”

Lệ Trí Thành trầm mặc vài giây, từ tốn trả lời: “Cầu mà không được nên nôn nóng sốt ruột. Nhưng gặp trắc trở cũng cần kiên trì, từ từ tìm cách giải quyết.”

Lưu Đồng ngăn người, lại thấy anh cầm một quân cờ, nhẹ nhàng đặt xuống: “Có thua cũng không hối tiếc.”

Chương 13

Một tháng sau.

Ngày mai là Ba mươi Tết, tòa văn phòng tràn ngập không khí vui vẻ rộn ràng. Lâm Thiên mặc bộ đồ công sở, đi giày cao gót, tới Trung tâm phục vụ khách hàng trước. Tất cả vẫn bình thường, đơn đặt hàng tăng ổn định, cô phát biểu mấy câu khen ngợi và khích lệ nhân viên mới hài lòng rời đi.

Đích đến tiếp theo của Lâm Thiên là bộ phận Quản lý thông tin. Nơi này không phải do cô phụ trách, nhưng là bộ phận trọng tâm của công ty, có liên quan mật thiết đến công việc của cô. Trò chuyện vài câu với Giám đốc bộ phận, Lâm Thiên kết thúc bằng lời chúc năm mới rồi quay về văn phòng ở tầng ba.

Bây giờ đã hết giờ làm, ngày mai bắt đầu kỳ nghỉ dài, nhưng ngoài hành lang vẫn đầy nhân viên đi lại. Nhìn thấy Lâm Thiên, họ đều mỉm cười chào hỏi: “Giám đốc Lâm!”, “Giám đốc Lâm! Chúc mừng năm mới!”

Lâm Thiên gật đầu với bọn họ. Cảm giác làm lãnh đạo thật tuyệt, cô như cá gặp nước. Phải công nhận người chọn cô vào vị trí này có con mắt tinh tường.

Cây cối ngoài cửa sổ đã nhú chồi non, thời tiết không còn giá lạnh như giữa mùa đông. Lâm Thiển ngắm cảnh sắc bên ngoài, trong lòng có chút cảm khái.

Kể từ hôm nhận được văn bản bỏ nhiệm, cô chuyển trọng tâm công việc sang chuẩn bị thành lập công ty mới Vinda. Dần dần, cô cũng biết một số nội tình, ví dụ trước khi tiếp quản Ái Đạt, Lê Trí Thành đưa ra yêu cầu với bố, anh sẽ dùng 10% cổ phần Ái Đạt để đổi lấy quyền sở hữu nhãn hiệu con Vinda. Lúc bấy giờ, chứng kiến Vinda thất bại thảm hại ở thị trường nước ngoài, các cổ đông không nghĩ ngợi, lập tức đồng ý.

Lê Trí Thành đúng là người đàn ông thâm sâu như đá bẻ.

Hơn một tháng nay, anh thể hiện rõ tài năng điều hành công ty. Ngoài việc tách nhãn hiệu Vinda, anh còn tiến hành thanh lọc Ái Đạt. Sau khi việc tiêu thụ sản phẩm qua thương mại điện tử ổn định, Lê Trí Thành, Cố Diên Chi và Lưu Đồng lập tức đưa ra phương án điều chỉnh cơ cấu mới.

Tập đoàn Ái Đạt vốn to lớn công kênh được cải cách triệt để. Trụ sở tập đoàn chỉ giữ lại bộ phận quan trọng như sản xuất, mua sắm, dịch vụ sau bán hàng... đồng thời không chế mọi mạng lưới tiêu thụ cuối cùng. Các sản phẩm con đều thành lập phòng ban độc lập, hạch toán độc lập, tự chịu trách nhiệm lỗ lãi, mối quan hệ tương tự công ty mới Vinda và tập đoàn Ái Đạt.

Phương án cải tổ vừa được công bố, ngày hôm sau đã bắt tay thực thi, thái độ vô cùng cương quyết, không cho bất cứ ai cơ hội phản đối.

Vấn đề quản lý nội bộ mà Lâm Thiển lo lắng trước đó được Lê Trí Thành dùng phương thức quyết đoán mạnh mẽ giải quyết một cách triệt để. Bộ phận nào thừa nhiều người, xa rời thị trường, không có năng lực, mời

nghi việc. Nhân viên có thực lực, đầy sức sáng tạo, ý tưởng mới mẻ, nghe nói Lê Trí Thành cam kết sẽ phân chia lợi nhuận hậu hĩnh.

Muốn “trị quốc” phải “tề gia” trước, thời kỳ khẩn cấp nên dùng phương thức khẩn cấp. Nếu nói “tề gia” là bước thứ hai trong ván cờ do Lê Trí Thành sắp đặt, Lâm Thiên không thể không thừa nhận, anh đã nhìn thấy hiệu quả ban đầu. Trong quá trình không ngừng cải tổ công ty, Ái Đạt như được thổi một luồng sinh khí mới, đồng thời cũng nằm trọn trong bàn tay không chế của Lê Trí Thành.

Ngoài ra, uy danh của vị Boss cứng rắn này ngày càng tăng cao trong toàn thể công nhân viên. Nhắc đến Boss, mọi người đều cảm thấy kính sợ. Nghe nói một số cô gái trẻ còn tự xưng là “Trái vải^[1]”, thành lập fanclub của Lê Trí Thành.

[1] “Trái vải” âm Hán Việt Lê Chi, đồng âm với tên “Lê Trí”.

Công ty mới chính thức thành lập vào mười ngày trước, Tiết Minh Đào được bổ nhiệm làm giám đốc, Giám đốc bộ phận Thông tin Kỹ thuật của Ái Đạt trước kia làm phó giám đốc. Còn Lâm Thiên làm giám đốc phụ trợ, quản lý Trung tâm phục vụ khách hàng và các bộ phận Nhân sự, Hành chính, Tài vụ.

Quả nhiên công ty mới tràn đầy sức sống, lượng tiêu thụ trên trang chủ cửa hàng Flagship vẫn ở mức cao, quản lý nội bộ cũng đơn giản hiệu quả. Dù quy mô chỉ khoảng một trăm nhân viên, Vinda cũng trở thành nơi mang lại lợi nhuận lớn nhất của Ái Đạt.

Lâm Thiên đi về văn phòng. Vừa tới gian ngoài, cô chợt bắt gặp thân sắc nghiêm túc, ẩn hiện vẻ xúc động của mấy người nhân viên.

Nhìn thấy cô, một nhân viên đứng dậy nói nhỏ: “Giám đốc Lâm, Lệ tổng đến rồi, đang ở trong văn phòng chị.”

Lâm Thiên đứng trước phòng làm việc của mình, nhẹ nhàng gõ cửa. Đợi bên trong vang lên tiếng nói quen thuộc “Vào đi”, cô mới đẩy cửa bước vào.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, Lệ Trí Thành đang ngồi ở ghế của Lâm Thiên, quay lưng về phía cô, ngắm nhìn ánh chiều tà bên ngoài cửa sổ.

Một tháng qua, Lâm Thiên gặp anh không ít lần, nhưng đều là vì công việc. Có lúc cô báo cáo tình hình kinh doanh hay cùng tham gia thảo luận với anh. Có lúc, cô chỉ liếc nhìn gương mặt trầm tĩnh không biểu cảm của anh qua đám đông.

Lâm Thiên đã quen với việc bắt đầu ngược nhìn anh từ phía xa như những nhân viên khác. Người đàn ông thật thà, hiền lành như khúc gỗ mà cô nhắm tưởng trong ký ức đã hoàn toàn biến mất.

Lệ Trí Thành bây giờ không còn xa lạ, bởi đây mới chính là con người thật của anh.

Bình thường, Lâm Thiên bận tối mắt tối mũi, nên hiếm khi nhớ tới anh. Tuy nhiên, cũng có khi kết thúc một ngày làm việc, ngồi trong văn phòng ngắm rèm cửa có sắc màu ấm áp và khung cửa uốn lượn, cô mới chợt nhớ ra, căn phòng này là anh chuẩn bị cho cô, rất hợp tâm ý của cô. Có thể thấy anh bỏ không ít tâm tư.

Không ngờ loại người như Lệ Trí Thành cũng dành tâm tư cho phụ nữ. Thỉnh thoảng Lâm Thiên có chút áy náy và mềm lòng. Hồi tưởng mới thấy, hôm đó chắc anh định tỏ tình với cô, rồi đưa cô đi thăm quan văn phòng

mới, kết quả bị cô từ chối thẳng thừng. Giờ nghĩ lại, cô thừa nhận mình đối xử khá tàn nhẫn với anh.

Nhưng mỗi khi nghĩ tới điều này, Lâm Thiên đều tự nhủ: Mọi chuyện đã trở thành quá khứ. Bây giờ cô là quân tiên phong của anh, được gửi gắm trách nhiệm nặng nề. Cô phải cố gắng hơn nữa.

Lâm Thiên ngồi xuống phía đối diện Lê Trí Thành, mỉm cười: “Lê tổng, sao hôm nay anh lại đến đây?” Ngữ khí của cô khách sáo như không thể khách sáo hơn, nghiêm chỉnh như không thể nghiêm chỉnh hơn.

Nhưng trong con mắt của Lê Trí Thành, khi anh quay đầu nhìn Lâm Thiên, bộ dạng của cô rất sinh động.

Lúc này, anh cách cô rất gần. Trông anh không khác một tháng trước là bao, khi cô vẫn còn ở bên anh, vẫn là gương mặt tuấn tú với đường nét cương nghị, vẫn là đôi mắt đen trầm tĩnh đó. Tim Lâm Thiên đột nhiên đập nhanh một nhịp, trong lòng xuất hiện cảm giác như bãi đất bằng bỗng dựng mọc lên vài ngọn cỏ, không còn yên tĩnh.

Nhiều lúc, chỉ khi một người nào đó ngồi trước mặt bạn, khi bạn nhìn rõ gương mặt của người đó, bạn mới phát hiện, bất kể bao lâu không gặp, ảnh hưởng của người đó đối với bạn, cảm giác phức tạp mà đối phương mang đến cho bạn thật ra luôn tồn tại, chưa từng tan biến.

“Tôi đến xem tình hình tiêu thụ của Vinda.” Lê Trí Thành cất giọng trầm thấp, đồng thời cúi đầu lật giở tập văn bản trên bàn làm việc của Lâm Thiên. Ánh hoàng hôn hắt vào gương mặt nghiêng của anh, khiến người đàn ông này đẹp đẽ như một bức họa.

Lâm Thiên: “VẬY Ạ? ĐỂ TÔI BÁO CÁO QUA VỚI ANH.”

“Ừ.”

Hai người im lặng vài giây rồi Lâm Thiển bắt đầu lên tiếng. Trong lúc báo cáo, cô không nhìn được, lại một lần nữa liếc Lệ Trí Thành.

Hình như anh mới vừa cắt tóc, kiểu tóc ngắn hơn trước một chút, để lộ vàng trán rộng. Trước kia Lâm Thiển đã phát hiện, đôi mắt của anh ta to hơn, sâu hơn những người đàn ông khác. Vào thời khắc này, ánh mắt đầy vẻ mệt mỏi. Có phải thời gian gần đây anh quá vất vả? Trên người anh tỏa ra mùi rượu nhạt nhạt, tư thế tựa vào thành ghế thoải mái và lười nhác hơn bình thường. Trưa nay anh có bữa cơm xã giao? Dù sao cũng là người đứng đầu công ty nên chắc chắn anh thường xuyên phải tiếp quan chức nhà nước và các đối tác làm ăn. Chắc chắn, thật khó tưởng tượng bộ dạng của anh bên bàn tiệc rượu.

Nhanh chóng báo cáo xong, Lâm Thiển hỏi thăm dò một câu: “Lệ tổng, tình hình công ty nhìn chung là vậy, anh có chỉ thị gì không?”

Lệ Trí Thành xem tài liệu, bình thản trả lời: “Không.”

Lâm Thiển chẳng biết nói gì hơn. Một vị Boss lớn như anh không đi văn phòng giám đốc cũng như phó giám đốc, chạy đến chỗ của nhân vật thứ ba như cô làm gì? Vừa rồi cô còn tưởng, anh có nhiệm vụ riêng cho cô.

Hai người lại lặng thinh. Dù Lệ Trí Thành không lên tiếng, chỉ chăm chú xem tài liệu, nhưng Lâm Thiển vẫn cảm nhận thấy sự tồn tại rõ rệt của anh.

Cuối cùng Lâm Thiển cũng nhấp nhồm không yên. Phát hiện cốc trà trước mặt anh trống không, cô liền đứng dậy: “Tôi đi rót thêm nước cho anh...”

“Không cần...” Lê Trí Thành cắt lời cô, ngữ khí nhàn nhạt: “Tôi hơi mệt, em cứ ngồi bên cạnh tôi là được.”

Lâm Thiên ngây người. Vài giây sau, mặt cô nóng ran.

Cảm giác quen thuộc lại dội về. Cô tưởng rằng, chuyện của cô và anh đã trở thành quá khứ.

Câu nói của anh rõ ràng chỉ là vô ý, tại sao cô cảm thấy hình như anh lại muốn tấn công cô?

Tuy nhiên, trong hơn một tháng qua, Lâm Thiên làm việc độc lập, lãnh đạo mấy chục nhân viên, tâm lý cũng trưởng thành không ít. Cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Đến đâu hay đến đó, Lâm Thiên tiếp tục ở bên cạnh anh.

Yên lặng nửa tiếng đồng hồ, Lâm Thiên thấy vô vị, bắt đầu nghĩ ngợi lung tung. Người xưa có câu “Hồng tự thêm hương^[2]”, theo cách nói của anh, chẳng lẽ có cô ở bên cạnh trong lúc đọc tài liệu khô khan, anh cũng cảm thấy dễ chịu?

[2] Hồng tự thêm hương chỉ thời xưa, lúc thư sinh học tập có cô gái trẻ trung xinh đẹp ở bên cạnh.

Stop, cô đang nghĩ gì thế?

Tâm lý của cô đâu có vững vàng như cô tưởng. Chỉ vì ở nơi xa “hoàng đế”, làm lãnh đạo một tháng nên rất oai phong, bây giờ “hoàng đế” xuất hiện, vẫn có thể khiến cô hỗn loạn chỉ bằng một câu nói.

Con người Lâm Thiên một khi càng gặp khó khăn càng hăng hái, nên lâm vào tình huống bối rối, cô sẽ tìm cách che giấu. Thế là cô mở miệng: “Lệ tổng, tình hình tập đoàn gần đây thế nào rồi?”

Lâm Thiên đã chọn đúng đề tài gợi chuyện, bởi Lệ Trí Thành buông tài liệu trong tay, ngẩng đầu nhìn cô, khóe mắt ẩn hiện ý cười: “Cho tới ngày hôm qua, việc cải tổ công ty và điều chỉnh nhân viên đã hoàn tất.”

Lâm Thiên thốt lên: “Tốt quá!” Điều đó có nghĩa Lệ Trí Thành đã hoàn tất việc chỉnh đốn nội bộ, giải quyết bài toán khó nhất của Ái Đạt.

Vừa định nói câu gì đó thể hiện sự khâm phục của mình, ai ngờ Lệ Trí Thành nhìn cô chăm chú, đồng thời chuyển đề tài: “Vì vậy, bây giờ tôi có thể tập trung tinh lực, theo đuổi mục tiêu khác mà tôi muốn.”

Lâm Thiên gật đầu: “Đúng, chúng ta có thể...”

Còn chưa dứt lời, cô chợt bừng tỉnh... Không đúng... Mục tiêu khác mà anh muốn?

Lâm Thiên liền cúi thấp đầu. Chẳng biết có phải cô quá nhạy cảm hay không?

Tuy nhiên, câu nói này tựa như một lời tuyên chiến: Bởi vì tôi đã hoàn toàn khống chế cục diện của tập đoàn nên bây giờ tôi có thời gian để... đối phó em?

Trong lúc tâm trí của Lâm Thiên rối bời, Lệ Trí Thành tựa hồ chẳng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục cầm tài liệu, chỉ tay vào một số thông số, hỏi cô chi tiết.

Trong lòng Lâm Thiên lại có chút nghi hoặc, lẽ nào điều anh ám chỉ là công việc? Cô lập tức lấy lại tinh thần, giải thích cụ thể với Lệ Trí Thành.

Một lúc sau, có người gõ cửa đi vào.

Là trợ lý mới của Lệ Trí Thành, tên Tưởng Viên, một chàng trai trẻ được điều từ bộ phận Trị trường sang. Lúc Lâm Thiên rời khỏi Ái Đạt, trợ lý của anh rõ ràng là Dương Hi Như do Cố Diên Chi sắp xếp. Không hiểu tại sao anh lại đổi thành Tưởng Viên.

Có mặt người thứ ba, Lâm Thiên bất giác thở phào nhẹ nhõm. Anh chàng Tưởng Viên rất nhanh nhẹn và được việc. Anh ta rút từ cặp tài liệu hai tấm vé, đặt lên bàn trước mặt Lệ Trí Thành: “Lệ tổng, đây là vé vào cửa trà hội đêm Giao thừa của Hội quán Dung Nhã do Khang tổng của Minh Thịnh bảo người đưa đến.” Anh ta âm thầm quan sát nét mặt Boss: “Anh có đi không? Tôi sẽ chuẩn bị xe trước.”

“Cứ để ở đó.” Lệ Trí Thành lên tiếng, Tưởng Viên mỉm cười với Lâm Thiên rồi đi ra ngoài.

Lệ Trí Thành tiếp tục xem tài liệu, không để ý đến tấm vé, Lâm Thiên tò mò liếc qua. Ai cũng biết Hội quán Dung Nhã là địa danh nổi tiếng ở thành phố Lâm, tọa lạc trong khu vực phố cổ. Hội quán yên tĩnh cổ kính, bất luận về ẩm thực hay biểu diễn hí khúc cũng là nét đặc sắc của vùng Tây Nam. Vé vào cửa bình thường rất khó mua, Lâm Thiên từng đi xem vài lần, rất thích nơi này. Trà hội đêm Giao thừa càng khó kiếm vé, vậy mà hai tấm vé này là phòng VIP, Lâm Thiên chỉ nhìn thôi cũng đủ thèm thuồng.

Không ngờ Khang tổng lại tặng cho Lệ Trí Thành, xem ra hai người có mối quan hệ không tồi.

Đang chìm trong suy tư, một giọng nói thanh lạnh vang lên bên tai cô: “Em có muốn đi không?”

Lâm Thiên giật mình, ngẩng đầu nhìn anh.

“Hôm qua tôi chơi cờ năm tiếng đồng hồ với Khang tổng, thắng được hai tấm vé này.” Lệ Trí Thành cất giọng bình thản: “Em cùng đi với tôi nhé?”

Tim Lâm Thiên lại bắt đầu đập thình thịch, cô nhất thời im lặng. Có lẽ đoán ra tâm tư của cô, Lệ Trí Thành nói: “Em đừng nghĩ nhiều, thích thì đi, coi như đây là phần thưởng cuối năm tôi dành cho phó tướng.”

Nghe anh nhắc đến hai từ “phó tướng”, không hiểu sao Lâm Thiên lại đỏ mặt. Mặc dù anh nói rất tự nhiên, lý do cũng rõ ràng, giống như anh đang nói với “phó tướng” Lâm Thiên, chứ không phải cô gái Lâm Thiên.

May mà cô chẳng cần nghĩ ngợi nhiều, bởi vì: “... Lệ tổng, cảm ơn anh. Tôi rất thích buổi trà hội, nhưng tôi đã đặt vé đi Mỹ vào tối nay.”

Buổi tối trước hôm Tất niên, cả thành phố Lâm lung linh rực rỡ. Lúc Lệ Trí Thành đến viện điều dưỡng, đã hơn tám giờ. Trợ lý Tưởng Viên đi theo sau, tay cầm túi quà biếu chủ tịch.

Từ Dung hết sức vui mừng khi con trai xuất hiện. Biết gần đây anh tiến hành cải tổ tập đoàn, ông cảm thấy được an ủi. Ban đầu Lệ Trí Thành đưa ra ba điều kiện với bố, thứ nhất là lấy cổ phần đổi quyền sở hữu Vinda, thứ hai là trong thời gian anh nhận chức, không một ai được phép nhúng tay vào tập đoàn, bao gồm cả người bố này.

Hai bố con ngồi uống trà ở sân trước.

Từ Dung nói: “Bây giờ tập đoàn đã được anh cứu sống, bố rất vui. Bố sẽ không nói dài dòng, tương lai còn nhiều khó khăn, càng thuận buồm xuôi gió, anh càng phải thận trọng. Người đứng đầu của Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ không phải nhân vật đơn giản.”

Lệ Trí Thành: “Con biết.”

Từ Dung lại hỏi: “Bước tiếp theo, anh định thế nào? Đã có kế hoạch chưa?”

Lệ Trí Thành gật đầu.

Từ Dung tỏ ra hứng thú: “Anh định làm gì?”

Lệ Trí Thành hiển nhiên không muốn đi sâu vào đề tài này, anh chỉ trả lời ngắn gọn: “Bố sẽ thấy ngay thôi.”

Từ Dung cười híp mắt. Trước đó Lệ Trí Thành bày ra chiêu “giương đông kích tây”, khiến người biết rõ nội tình đều chấn động. Hôm nay nghe ngữ khí chắc chắn và quyết đoán của con trai, Từ Dung bụng bảo dạ: Lẽ nào nó lại gây nên “cuộc chiến” một mất một còn trong ngành?

Nhưng người con trai này rất kín miệng, anh không muốn nói, người khác không có cách nào cạy mồm. Từ Dung thở dài: “Ngay cả bố, anh cũng không tiết lộ. Vậy bố hỏi anh, sau này anh lấy vợ, anh có nói với vợ không?”

Bất cứ bậc làm cha làm mẹ nào đều quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của con cái, Từ Dung cũng không ngoại lệ. Bây giờ sự nghiệp của con trai đã tạm ổn nên ông nhắc đến đề tài này một cách tự nhiên.

Ông còn tưởng Lê Trí Thành sẽ không trả lời, ai ngờ trằm mặc một lát, không biết nghĩ đến chuyện gì, khước miệng anh ẩn hiện ý cười.

Từ Dung rất bất ngờ, hỏi ngay: “Sao vậy? Anh có bạn gái rồi à?”

Lê Trí Thành ngược nhìn bầu trời: “Con đã bày toàn bộ kế hoạch trước mặt cô ấy.”

“Sau đó thì sao?”

Lê Trí Thành đáp khẽ: “Cô ấy không dám xem.”

Từ Dung hơi ngẩn người, bật cười thành tiếng rồi vỗ vai con trai: “Có nghĩa anh vẫn chưa theo đuổi thành công, anh định thế nào?”

Lê Trí Thành cúi đầu nhìn đồng hồ, đồng thời cất giọng thản nhiên: “Ngày mai là Tết niên, cô ấy một mình ra nước ngoài đón Tết. Đối với con, có lẽ đây là cơ hội tốt.”

Từ Dung không hiểu ý, kết quả lại nghe con trai nói tiếp: “Tối mai con không thể cùng bố đón Giao thừa. Con đã đặt vé đi Mỹ, chuyến bay hai tiếng đồng hồ sau.”

Mỗi người trải qua tối Ba mươi trong hoàn cảnh khác nhau.

Ninh Duy Khải cùng vợ về ngôi nhà lớn của Chúc gia ăn cơm tất niên. Vào khoảnh khắc đón Giao thừa, anh ta ôm vợ đứng bên cửa sổ ngắm nhìn pháo hoa, lại một lần nữa đưa ra lời hứa yêu nhau trọn đời.

Trần Tranh vẫn ở quán bar sôi động, bên cạnh là cô gái xinh đẹp gọi cảm. Anh ta nheo mắt theo dõi cảnh ăn chơi sa đọa trước mặt. Hôm nay anh ta chỉ muốn buông thả bản thân, tận tình hưởng lạc.

Tiết Minh Đào vẫn ở công ty làm thêm. Cô Diên Chi xuất quỹ nhập thần, đi nước ngoài du lịch. Cao Lăng trực ở phòng bảo vệ, vô cùng phấn khởi khi nghĩ đến khoản tiền thưởng trong thẻ ngân hàng.

Tuy nhiên, mọi người đều nghĩ tới một vấn đề, mình phải làm gì... trong năm mới.

Mình phải tiếp tục bảo đảm vị trí đầu ngành của Tân Bảo Thụy, tiêu diệt mọi khả năng tấn công và thách thức. Mình phải trả thù thằng bộ đội và con bé đó, thù này không thể không báo. Mình không hiểu chuyện đại sự, nhưng mình sẽ đi theo tiểu đoàn trưởng, làm tốt công việc được giao, tiết kiệm tiền gửi về cho bố mẹ...

Dục vọng vĩnh viễn là cái hố không bao giờ lấp đầy trong mỗi con người.

Còn vào thời khắc này, sau mười mấy tiếng đồng hồ trên máy bay, Lâm Thiên kéo hành lý, đứng trước một căn hộ ở khu vực phía Đông Manhattan. Cô cũng nhủ thầm: Sang năm, mình sẽ càng mạnh hơn, có thể củng cố vị trí lãnh đạo cao cấp ở trong công ty.

Có điều bây giờ, cô phải đi thăm ông anh “máu lạnh” trước.

Chuông kêu một hồi nhưng không ai trả lời.

Lâm Thiên nhún vai. Hôm nay không phải ngày cuối tuần nên Lâm Mạc Thần đi làm cũng là chuyện bình thường. Do muốn gây bất ngờ và không định làm phiền anh trai, cô chẳng thông báo trước rằng mình sang bên này.

Lâm Thiên rút chìa khóa, mở cửa vào nhà.

Một tiếng sau, Lâm Thiên nằm trong bồn tắm, bên tay là ly rượu vang. Sắc rượu đỏ tươi trong ly pha lê óng ánh, phản chiếu sao trời bên ngoài cửa sổ, tạo thành cảnh tượng thanh thoi dễ chịu.

Điện thoại di động của cô không ngừng rung, toàn bạn bè và đồng nghiệp gửi tin nhắn chúc mừng năm mới. Ngay cả kẻ thù không đội trời chung Trần Tranh cũng nhắn tin, chúc cô năm mới ước gì được nấy, thăng quan tiến chức, bên dưới đề Trần Tranh – Tư Mỹ Kỳ. Có lẽ anh ta gửi một nội dung cho cả đám người, Lâm Thiên cười tủm tỉm, không để ý đến anh ta.

Bởi vì đang ở nước ngoài nên cô không hồi đáp phần lớn tin nhắn, chỉ gửi lời chúc đến mấy vị lãnh đạo. Nhưng đến lượt Lê Trí Thành, cô lại hơi do dự.

Không hiểu tại sao, nghĩ đến vẻ mặt của anh hôm qua, khi hỏi cô có cùng đi xem hát hay không, trong lòng cô lại trở nên hỗn loạn.

Lâm Thiên ngẫm nghĩ, bắt đầu soạn thảo tin nhắn: *Lê tổng, chúc anh năm mới toại nguyện, Ái Đạt đạt thành tích tốt. Trà hội đêm Giao thừa chắc chắn rất hay, chúc anh vui vẻ.*

Chưa đầy một phút sau, Lê Trí Thành nhắn lại: *Tôi không đi.*

Lâm Thiên ngẩn người nhìn tin nhắn. Nhớ đến gương mặt trầm mặc của anh lúc đó, cô bỗng cảm nhận được sự hụt hẫng của anh, điều này khiến cô hơi áy náy.

Đúng lúc này, tầng dưới vang lên tiếng nói chuyện. Lâm Thiên bỏ điện thoại sang một bên, ra khỏi bồn tắm.

Lâm Mạc Thần hôm nay bận tối mắt tối mũi. Anh không có ý định đón Tết âm lịch. Đón Tết kiểu gì chứ, một mình ăn uống, hay là đi quán bar kiếm phụ nữ như những người đàn ông độc thân khác ở Mỹ? Anh không đến nổi vô vị như vậy. Hơn nữa, các cô gái ở quán bar rất xấu.

Cho tới lúc này, công việc của anh vẫn chưa kết thúc. Lâm Mạc Thần mời mấy đối tác về nhà. Mọi người không khách sáo, ra ngoài ban công nhà anh uống trà, thảo luận dự án đầu tư gần đây.

Trò chuyện khoảng nửa tiếng đồng hồ, một đối tác người da đen đột nhiên ngậy ra, hỏi Lâm Mạc Thần: “Jason, cậu có nghe thấy tiếng động gì không?”

Nghe anh ta nói vậy, tất cả mọi người đều im lặng. Sau đó, quả nhiên tầng hai vang lên tiếng bước chân loẹt xoẹt.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Nghe tiếng bước chân, Lâm Mạc Thần đã nhận ra là ai. Anh mỉm cười, nụ cười thân thiện và vui vẻ hiếm thấy, đối tác nữ ngồi bên cạnh lập tức mở miệng suy đoán: “Jason, lẽ nào nhà anh có đàn bà?”

Lâm Mạc Thần: “Là em gái tôi.”

Anh vừa dứt lời, một cô gái trẻ từ cầu thang đi xuống, mỉm cười chào hỏi mọi người: “Anh! Chào các anh chị!”

Đàn ông đều là động vật yêu bằng mắt, mà ở phố Wall đàn ông chiếm phần đông. Lúc này, bất kể người da trắng, da vàng hay da đen, chỉ cần là đàn ông, đều dồn ánh mắt về phía Lâm Thiên.

Cô gái người Hoa ngoài hai mươi tuổi chỉ mặc quần bò và áo thun có mũ màu đen đơn giản, dưới chân là đôi dép lê. Mái tóc ướt xõa xuống bờ vai,

gương mặt trắng ngần ửng đỏ. Tuy không phải giai nhân tuyệt sắc nhưng ngũ quan thanh tú của cô toát lên vẻ phong tình riêng biệt, hết sức sinh động.

Lâm Mạc Thần hết nhìn em gái lại đảo mắt qua đám đàn ông. Anh hơi chau mày, đứng dậy nói: “Có người nhà tới thăm, hôm nay chúng ta thảo luận đến đây thôi.”

Thái độ đuổi khách rất dứt khoát.

Năm phút sau, căn nhà khôi phục trạng thái yên tĩnh. Lâm Thiên đứng cạnh anh trai, tươi cười tiễn vị khách cuối cùng ra cửa. Lâm Mạc Thần liếc cô một cái: “Trước khi đến đây, em cũng không báo với anh một tiếng. Con gái con đứa không nên chạy lung tung.”

Lâm Thiên cười hì hì, khoác tay anh trai đi vào nhà: “Em muốn gây bất ngờ cho anh ấy mà. Anh, vừa rồi anh có giật mình khi nghe thấy tiếng bước chân ai oán của em không?”

Lâm Mạc Thần phì cười một tiếng, không thềm trả lời.

Lâu rồi không gặp, chắc chắn Lâm Thiên sẽ chuẩn bị quà cho anh trai. Tuy nhiên, cô phải đi làm cho đến ngày cuối cùng, chẳng có thời gian dạo phố mua sắm. Vì vậy, món quà tặng anh cũng rất tạm bợ. Đó là một cái ví tiền nam của Ái Đạt mà cô tiện tay lấy ở công ty.

Quả nhiên sau khi nhận món quà, Lâm Mạc Thần liếc qua rồi ném xuống sofa.

Lâm Thiên cự nự: “Anh không thể kỳ thị sản phẩm trong nước. Thật ra chất lượng của nó rất tốt, hơn nữa là tâm huyết của công ty em.”

Lâm Mạc Thần: “Đợi khi nào em và cộng sự của em lọt vào Top 5 toàn cầu, anh sẽ suy nghĩ đến chuyện sử dụng sản phẩm.”

Lâm Thiên trừng mắt, đang định phản bác, nhưng vì từ “cộng sự” của anh trai, cô đột nhiên nhớ tới Lê Trí Thành, nhớ tới dáng vẻ mạnh mẽ cứng rắn của anh khi khích lệ nhân viên tranh đua dự án Minh Thịnh, cũng nghĩ đến quá trình bày mưu tính kế, chơi lại đối thủ của anh.

Bây giờ đối diện với sự ngạo mạn của anh trai, bỗng nhiên cô lại có cảm giác bực bội khó chịu.

Nhưng cô chỉ thản nhiên mỉm cười: “Hừ... chắc chắn sẽ có ngày đó, anh cứ đợi đi.”

Đối diện với căn hộ, cách một con đường là khách sạn năm sao sang trọng. Buổi tối hôm nay có tuyết, tuyết rơi xuống cành cây và người đi bộ, lấp lánh dưới ánh đèn. Lâm Thiên ngồi trong nhà hàng của khách sạn, ngắm cảnh sắc đẹp đẽ ở ngoài cửa sổ, có chút thất thần.

Lâm Mạc Thần ngồi ở phía đối diện, tay cầm dao đĩa bạc, tao nhã cắt lát bánh. Anh cũng âm thầm quan sát vẻ mặt của em gái.

“Em có bạn trai rồi à?” Anh đột ngột mở miệng: “Là cậu Lê Trí Thành đó?”

Lâm Thiên đờ người, ngoảnh đầu nhìn anh trai.

“Sao anh biết... Không phải đâu, em chưa có bạn trai. Nhưng sao anh lại nhắc tới anh ấy?”

Lâm Mạc Thần cười: “Người khác chắc cũng chẳng lọt vào mắt em.”

Lâm Thiên không khỏi kinh ngạc trước con mắt tinh tường của anh trai. Im lặng một lúc, cô không giấu giếm, khai thật: “Anh ấy tỏ tình với em, nhưng em đã từ chối.”

Lâm Mạc Thần im lặng nhìn em gái.

Tuy nói câu từ chối một cách thản nhiên, nhưng cô không ý thức được rằng, bàn tay cầm dao đĩa của mình đang chọc loạn xạ vào miếng bít tết trong đĩa.

Ánh mắt Lâm Mạc Thần tối sầm: “Rất tốt, em nên từ chối, bây giờ anh cũng không đồng ý.”

Lâm Thiên không khỏi ngạc nhiên: “Tại sao?”

Lâm Mạc Thần đặt dao đĩa xuống bàn, cầm khăn lau miệng mới điềm nhiên trả lời: “Bởi vì cậu ta không phải là người bình thường. Lâm Thiên, càng là đàn ông tâm tư thâm trầm, trong tình yêu, em càng phải ‘rút gân lột da’ cậu ta, khiến cậu ta chẳng còn một thứ gì, đến lúc đó em mới có thể nhìn thấy trái tim chân thật của cậu ta.”

Nửa tiếng sau.

Lâm Thiên mặc áo khoác lông vũ, đội mũ choàng khăn, đeo găng tay, đứng ở ngoài cửa nhà hàng. Khi quay đầu về phía cửa sổ kính, bắt gặp dáng vẻ trầm tĩnh đang gọi điện thoại của anh trai, cô không nhịn được, oán thâm trong lòng.

Làm gì có người anh nào cố chấp như vậy?

Sau khi nghe lý luận của Lâm Mạc Thần, Lâm Thiên vô thức hỏi lại: “Anh, loại đàn ông như anh đã bị phụ nữ nào ‘lột da rút gân’ chưa?”

Lâm Mạc Thần đen mặt, một lúc sau vẫn không thèm để ý đến em gái.

Lâm Thiên không biết rõ về tình sử của anh trai. Lúc này, cô lờ mờ đoán ra điều gì đó nhưng không dám hỏi nhiều. Nhân lúc Lâm Mạc Thần gọi điện thoại, cô chuồn ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Khách sạn mang phong cách kiến trúc kiểu châu Âu, giữa các tòa nhà có hàng cây rợp bóng và thảm cỏ, bây giờ phủ đầy tuyết trắng. Cửa kính bên cạnh còn treo đèn lồng nhỏ kiểu Trung Quốc rực rỡ, bên trên dán tờ giấy nhỏ viết chữ Hán, xem ra là trò đồ đèn truyền thống của người Trung Quốc. Có vài người đứng vây quanh mấy ngọn đèn lồng ngó ngó nghiêng nghiêng.

Lâm Thiên cũng tiến lại gần xem trò vui.

Cô cầm một tờ lên đọc, cũng khá thú vị. Tờ giấy viết “*Thế giới của đàn ông (đoán một chữ)*”. Lâm Thiên đang nghĩ xem là chữ gì, liền nghe một cô gái thấp bé, trông giống người Nhật Bản ở bên cạnh nói tiếng Anh với bạn đi cùng: “Không cần đoán nữa, vừa rồi có một anh chàng đã đoán ra toàn bộ câu đó.”

Người bạn tiếp lời: “Vậy anh ta giành giải nhất rồi?”

Lâm Thiên cảm thấy hứng thú, lập tức quay đầu. Cô nhân viên phục vụ người da trắng đứng gần mỉm cười: “Đúng vậy, là một anh chàng rất đẹp trai. Anh ta đi lĩnh giải nhất về rồi kia kìa.”

Mọi người và cả Lâm Thiên đều nhìn về hướng đó, chỉ thấy một người đàn ông cao lớn, một tay bỏ túi quần, một tay cầm đèn lồng từ đầu hành lang đi tới.

Nơi đó ánh sáng tối mờ mờ, Lâm Thiển chỉ thấy thân hình cao lớn của đối phương. Người đàn ông cúi thấp đầu, ánh đèn chiếu lên gương mặt với những đường nét cương nghị của anh.

Nhưng sao Lâm Thiển cảm thấy người đó trông rất quen?

Cô gái Nhật Bản ở bên cạnh lên tiếng: “Có phải là người Hàn Quốc không?” Bạn đồng hành lập tức tiến lên một bước để nhìn cho rõ, kết quả đứng chắn trước mặt Lâm Thiển.

Lâm Thiển cũng không chịu lép vế, liền đi vòng qua bọn họ, tiến về phía trước mấy bước. Sau đó, cô nhìn thấy người đàn ông mỗi lúc một gần.

Thân hình càng nhìn càng quen thuộc. Sau đó, người đàn ông ngẩng đầu, không để ý đến xung quanh, chỉ thu một mình Lâm Thiển vào tầm mắt.

Hôm nay anh không mặc comple, chỉ mặc áo khoác đen bình thường, trông càng trẻ trung ngời ngời. Đôi mắt anh lấp lánh dưới ánh đèn, vụt qua ý cười nhàn nhạt.

“Lâm Thiển, chúc mừng năm mới.”

Phản ứng đầu tiên của Lâm Thiển là dụi mắt mình.

“Lệ tổng, sao anh lại ở đây?”

Cô nhân viên phục vụ người da trắng cũng hết sức ngạc nhiên: “Sao anh không nhận giải nhất là chiếc iphone? Đèn lồng này chỉ là giải ba.”

Nghe cô ta nói vậy, Lâm Thiển vô thức nhìn xuống tay anh. Đó là chiếc đèn lồng tám góc cung đình rất tinh xảo, phía trên in hình thiếu nữ quyền quý thời cổ xưa, vô cùng sinh động.

Hai cô gái Nhật Bản ở bên cạnh thì thầm bàn tán, còn Lâm Thiên vẫn chưa định thần. Lệ Trí Thành đột nhiên mở miệng: “Em hãy giơ cả hai tay ra đây.”

Lâm Thiên không hiểu, nhưng vẫn giơ hai tay theo phản xạ. Bởi vì sự xuất hiện đột ngột của anh, nhịp tim của cô bắt đầu không ổn định.

Dưới ánh đèn mờ mờ, thần sắc Lệ Trí Thành rất dịu dàng. Anh vẫn nhìn cô chăm chú, trong khi trao cây đèn lồng vào tay trái của cô.

“Cầm lấy.” Giọng nói trầm thấp vang lên.

“Vâng.” Lâm Thiên cầm cây đèn, bụng bảo dạ: Chắc Boss thấy bên cạnh có người nên ngại. Đàn ông cầm đèn lồng có vẻ mất hình tượng, bảo mình cầm là đúng rồi. Nhưng tại sao anh bắt giơ cả hai tay?

Tay phải của cô đột nhiên bị nắm chặt. Lòng bàn tay người đàn ông khô ráp, mát lạnh. Mùi đầu ngón tay đan vào nhau.

Lâm Thiên ngẩng đầu nhìn anh.

Anh cũng lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm như bầu trời đêm. Trong khi đó, bàn tay nắm rất chặt, hoàn toàn không có dấu hiệu buông lỏng.

“Ồ...” Hai cô gái ở bên cạnh cảm thán.

Tim Lâm Thiên đập thình thịch, thình thịch.

Lệ Trí Thành bất thành linh xuất hiện trước mặt cô như từ trên trời rơi xuống. Vừa gặp nhau, anh đã bảo cô giơ cả hai tay. Sau đó, anh đưa cho cô

chiếc đèn lồng, đồng thời nắm lấy tay cô.

Chuyện này quả thật quá hoang đường.

Vào giây phút bốn mắt nhìn nhau, Lê Trí Thành không nói một lời, dắt tay Lâm Thiển đi ra ngoài.

Lâm Thiển chỉ còn cách đi theo anh, bàn tay đang được anh nắm chặt như bị đốt nóng. Họ không để ý đến ánh mắt tò mò và sự huyền não ở xung quanh, lặng lẽ đi qua đám đông, ra khỏi khách sạn, hòa vào đường phố phồn hoa tuyết trắng bay ngợp trời.

Trên không trung, hoa tuyết vẫn bay lất phất. Lâm Thiển liếc qua bờ vai và đỉnh đầu dính đầy tuyết trắng của người đàn ông đi đằng trước, chỉ cảm thấy trái tim sắp nhảy khỏi lồng ngực.

Anh đang làm gì vậy?

Ngày cuối cùng của năm, Lê Trí Thành đột nhiên vượt đại dương, xuất hiện trước mặt cô, tặng cô một ngọn đèn lồng, không nói một tiếng dắt cô đi mất, chẳng khác nào bỏ trốn cùng nhau. Là đương sự tham gia cuộc “bỏ trốn”, vậy mà cho đến thời điểm này, Lâm Thiển vẫn mù mờ.

Ngẫm nghĩ kỹ mới thấy, anh muốn tìm cô cũng không phải việc khó khăn. Trong hồ sơ cá nhân ở công ty, cô điền hai số điện thoại liên lạc khẩn cấp, một là của người bạn thân trong nước, hai là của anh trai, bao gồm cả địa chỉ cụ thể. Vì vậy, anh mới có thể tìm đến tận nơi này.

Còn về vấn đề visa đi Mỹ, đúng rồi, tại một cuộc họp cấp quản lý cách đây không lâu, Tiết Minh Đào đề nghị Lê Trí Thành có thời gian rảnh nên

đi khảo sát các doanh nghiệp chuyên sản xuất va li túi xách ở các nước Âu Mỹ để học hỏi kinh nghiệm. Lúc đó Lê Trí Thành đã trả lời “Chuyện này tính sau”. Lâm Thiển không còn là trợ lý nên không nắm rõ lịch trình của anh. Không biết chừng ngay sau đó, công ty đã đi làm visa cho anh cũng nên.

Ánh mắt Lâm Thiển dừng lại ở hai bàn tay đang nắm chặt. Bàn tay người đàn ông tràn đầy sức mạnh, ôm trọn tay cô. Nhịp tim của Lâm Thiển hiện đã nhanh hơn bước đi trầm ổn của Lê Trí Thành.

“Lê tổng, anh bỏ tay ra trước đi.” Cô lên tiếng.

Lúc này, hai người đã đi đến đài phun nước phát tiếng nhạc. Xung quanh người đi lại thưa thớt, chỉ có một đôi tình nhân đứng bên đài phun nước. Cảnh vật rất yên tĩnh và giá lạnh.

Lê Trí Thành dừng bước, buông tay rồi quay người nhìn cô.

Lâm Thiển thở phào nhẹ nhõm, lập tức bỏ tay vào túi áo. Nhưng túi áo ấm áp cũng không mang lại cảm giác gì, bởi sức mạnh và hơi ấm từ lòng bàn tay người đàn ông dường như vẫn lưu lại trên làn da cô, mãi vẫn không tan biến.

Đứng cùng Lê Trí Thành trên đường phố Manhattan, Lâm Thiển chợt có cảm giác không chân thực. Anh chẳng có bất cứ cử chỉ nào, chỉ yên lặng quan sát cô, nhưng giống như mỗi cái nhìn chăm chú trước đó, đều khiến lòng cô hỗn loạn.

“Lâm Thiển.” Anh cất giọng trầm ấm: “Tôi đột nhiên muốn đi thăm em, em không cần cảm thấy áp lực.”

Lâm Thiên cup mi, né tránh ánh mắt của anh. Làm sao cô có thể không cảm thấy áp lực cơ chứ?

Không biết phụ nữ có phải là động vật ham hư vinh trời sinh? Biết rõ tâm ý của anh đối với cô, biết rõ bụng dạ anh thâm sâu khó lường, chuyến đi này chỉ nhằm mục đích tấn công trái tim mình, nhưng nghĩ đến chuyện anh là CEO của công ty, trước đó lại là quân nhân hình như chưa bao giờ bước chân ra khỏi tổ quốc, hôm nay vì mình, bỏ qua cái Tết ở quê nhà, đuổi theo đến tận nước Mỹ xa lạ... Lâm Thiên liền cảm thấy mềm lòng, lại có chút ngọt ngào. Tuy nhiên, cảm giác ngọt ngào ấy cũng khiến cô nghĩ ra mùi vị nguy hiểm.

Mùi nguy hiểm thuộc về người đàn ông trước mặt.

Khác với tâm tình phức tạp và hỗn loạn của Lâm Thiên, nội tâm của Lê Trí Thành bình ổn và trấn tĩnh hơn nhiều.

Anh lặng lẽ ngắm nhìn người phụ nữ trước mặt.

Không giống hình ảnh đứng đắn nơi công sở, hôm nay cô mặc áo len màu nhạt, quần bò xanh đậm, bên ngoài là áo khoác lông vũ. Dáng vẻ của cô bây giờ giống em gái nhà hàng xóm, thoải mái và không kém phần tươi trẻ.

Bàn tay thon dài của cô cầm ngọn đèn lồng. Ánh đèn đỏ hắt lên gương mặt, khiến đôi mắt cô sáng ngời.

Đây chính là người phụ nữ anh muốn, không ai có thể thay thế.

Anh muốn từ nay về sau, cô chỉ tỏa ánh sáng đẹp đẽ và riêng biệt trong bàn tay anh.

Đương nhiên Lâm Thiển không biết tâm tư thâm trầm của người đàn ông bên cạnh. Cô cố trấn tĩnh, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, đồng thời mở miệng hỏi: “Lệ tổng, anh đã ăn tối chưa?”

“Chưa.” Lệ Trí Thành đáp.

Lâm Thiển hơi bất ngờ, vì bây giờ đã hơn tám giờ tối. Hay vừa xuống máy bay, anh đã lập tức đi tìm cô?

“Tôi mời anh ăn cơm nhé.” Cô có chút xót xa.

Khóe mắt Lệ Trí Thành hiện ý cười. “Không cần, để tôi mời em.” Anh đưa mắt về phía khách sạn cách đó không xa: “Chúng ta đi thôi.”

Lâm Thiển cũng nhìn khách sạn, lập tức nhớ ra một chuyện.

Thôi chết rồi, cô đã quên mất Lâm Mạc Thần. Nếu anh gọi điện thoại xong không thấy người, chắc sẽ đi tìm. Di động của cô vẫn để trên bàn ăn, anh không thể liên lạc với cô. Nếu anh hỏi nhân viên phục vụ ở bên ngoài, biết cô cùng một người đàn ông tay nắm tay đi mất...

Bộ não của Lâm Thiển chợt hiện lên gương mặt của anh trai khi nói câu lạnh lùng vừa nãy: “Hãy rút gân lột da cậu ta...”

Lâm Thiển vội vàng quan sát cửa khách sạn, may mà không thấy bóng dáng Lâm Mạc Thần. Cô lại quay sang Lệ Trí Thành: “Lệ tổng, cho tôi mượn điện thoại một chút.”

Bây giờ đương nhiên cô không thể cùng Lệ Trí Thành về khách sạn ăn tối, cũng không thể bỏ mặc anh. Thế là Lâm Thiển vừa bấm số, vừa giơ tay gọi taxi, đồng thời nói với Lệ Trí Thành: “Lệ tổng, tôi từng ăn ở nhà hàng của khách sạn này rồi, rất khó nuốt. Chúng ta đi chỗ khác có được không?”

Lệ Trí Thành lặng lẽ quan sát đôi mắt chớp chớp, vẻ mặt chờ đợi và ngữ khí có chút khẩn cầu của cô. Người phụ nữ này giống một con mèo sồi nổi ranh mãnh, bây giờ không biết cô đang bày trò gì, tại sao lại sợ anh đến khách sạn đó?

Trước ánh mắt linh lợi của cô, trong lòng anh như bị một bàn tay gãi nhẹ, mang lại cảm giác ngứa ngứa, sau đó càng muốn nhiều hơn.

“Được.” Lệ Trí Thành bình thản trả lời.

Lâm Thiên mừng rỡ trước câu trả lời dứt khoát của anh. Đúng lúc này, xe taxi cũng đến nơi. Cô vừa định mở cửa sau để Lệ Trí Thành ngồi một mình theo thói quen, anh đã giơ tay hành động trước cô một bước: “Em lên xe đi.”

Điện thoại trong tay Lâm Thiên nổi máy, giọng nói đầy từ tính của Lâm Mạc Thần truyền tới: “Hello?” Lâm Thiên lập tức ngồi vào ghế sau, bịt ống nói mới nhanh chóng báo địa chỉ với tài xế. Tiếp theo, cô buông tay rồi lên tiếng: “Anh, là em, vừa rồi em quên không mang di động, anh đã ăn xong chưa?”

Lệ Trí Thành ngồi bên cạnh im lặng lắng nghe.

Giọng Lâm Thiên lúc này trở nên vô cùng dịu dàng, thậm chí còn êm tai hơn cả lúc nịnh nọt anh.

Lâm Thiên tương đối gặp may. Lâm Mạc Thần ở đầu kia vừa mới kết thúc cuộc điện thoại công việc, vẫn chưa phát hiện em gái đã “mất tích”. Có lẽ công việc đạt kết quả tốt đẹp, ngữ khí của anh khá vui vẻ: “Xong rồi. Em đang ở đâu vậy, còn không quay về đây?”

Lâm Thiên nói nhỏ. “Anh, anh cứ về nhà trước đi. Em có một người bạn vừa sang bên này, em đưa anh ấy đi ăn tối rồi về ngay.”

Ở đầu kia, Lâm Mạc Thần hơi chau mày, bỏ di động ra trước mặt xem số điện thoại.

Là dãy số của Trung Quốc đại lục.

Chắc chắc... Theo đến tận nước Mỹ rồi?

“Bạn ư?” Lâm Mạc Thần vẫn giữ ngữ điệu thản nhiên như cũ: “Là cậu ta phải không?”

Lâm Thiên ghen giọng, cười giả lả theo phản xạ: “Không phải đâu.” Vừa định bảo chỉ là bạn bình thường, khéo mắt liếc Lệ Trí Thành ở bên cạnh, cô phát giác nói như vậy không ổn thỏa.

Đầu kia... là một con sói. Đầu này cũng là một con sói.

Thấy em gái ấp a ấp úng, Lâm Mạc Thần không truy vấn, chỉ cười nhạt: “Đưa điện thoại cho cậu ta.”

Lâm Thiên: “Hả? Để làm gì?”

“Đêm Giao thừa cậu ta dẫn em gái của anh đi mất, với tư cách là bậc phụ huynh, anh cũng nên dặn dò một hai câu đúng không?”

Lâm Thiên: “... Không cần đâu.” Vừa trả lời, cô vừa vô thức liếc Lệ Trí Thành, chỉ thấy anh đang nhìn mình chăm chú. Với trí thông minh của anh, chắc chắn nghe ra điều bất thường. Tình huống này khiến Lâm Thiên hết sức đau đầu. Dù sao cô cũng không thể nói thẳng: Tuy tôi từ chối anh, nhưng anh trai tôi vẫn coi anh là kẻ thù giả tưởng cần cho một bài học. Nếu

đối phương là người bình thường thì không nói làm gì, chắc chắn sẽ bị anh trai xử lý. Nhưng đối phương lại là Lê Trí Thành, không biết ai sẽ xử lý ai ấy chứ.

Trong lòng Lâm Thiên rồi bời, cô nói với anh trai: “Cứ vậy đi, chúc anh năm mới vui vẻ, bye bye!” Nói xong, cô lập tức cúp điện thoại rồi tắt luôn. Khi ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt của Lê Trí Thành, cô mới phát giác hành vi vừa rồi của mình rất không thỏa đáng.

May mà anh không lên tiếng, chỉ nhận di động rồi bỏ vào túi áo. Hành động của anh khiến Lâm Thiên cảm thấy dễ chịu. Ở bên cạnh người thông minh có điểm tốt, bạn chẳng cần nói gì, anh ấy vẫn hiểu ý và quan tâm chăm sóc bạn.

Ai ngờ Lâm Thiên còn đang thẩn thẩn thương người đàn ông ngồi bên cạnh, anh chợt cất giọng bình tĩnh với cô: “Em hãy bảo tài xế quay về khách sạn.”

Lâm Thiên đờ ra trong giây lát: “Về... về làm gì?”

Lê Trí Thành từ tốn mở miệng: “Là tôi bất thành linh, suy nghĩ không chu đáo. Hôm nay là đêm Giao thừa, về lý mà nói em nên ở cùng người nhà. Tôi sẽ đưa em về. Ngoài ra...” Anh ngừng vài giây, nhìn cô chăm chú: “Tôi nghĩ, tôi và anh trai em sớm muộn cũng gặp mặt, cũng cần nói chuyện cụ thể. Em không cần quá căng thẳng.”

Lâm Thiên ngẩn người, hai má nóng ran. Cô luôn cho rằng da mặt mình đã rất dày, kỳ thực còn thua xa da mặt Boss. Cô chưa nhận lời anh, thậm chí từng từ chối anh, vậy mà anh cứ làm như hai người đã xác định mối quan hệ. Không phải anh quá mạnh mẽ và tự tin đấy chứ?

“Không cần đâu...” Lâm Thiên né tránh ánh mắt Lê Trí Thành, nói nhỏ.

Ai ngờ anh đưa ra lý do không chê vào đâu được: “Sau vụ Minh Thịnh, tôi rất muốn tìm cơ hội trực tiếp cảm ơn anh trai em.”

Lâm Thiển đờ người. Vừa ngẩng đầu lên, cô liền rơi vào đôi mắt sâu thẳm của Lê Trí Thành. Khóe mắt anh vụt qua ý cười, thậm chí mang hàm ý nào đó.

Lâm Thiển chợt hiểu ra vấn đề. Không phải anh cố ý trêu cô đấy chứ?

Hình như là vậy.

Bên ngoài cửa xe là thành phố ồn ào náo nhiệt, đèn điện sáng rực chiếu lên gương mặt anh. Hoa tuyết bay bay, khiến màn đêm càng trở nên lung linh, sinh động.

Bị Lê Trí Thành chiếu tướng một lúc, Lâm Thiển ngẩng đầu, bình tĩnh từ chối đề nghị của anh: “Không cần quay về. Cuộc sống về đêm của anh trai tôi rất phong phú. Chúng ta mà về, anh ấy cũng chẳng tiếp. Anh muốn gặp anh ấy, để lần sau đi.”

Ở khu chung cư cách đó vài con đường, Lâm Mạc Thần rút chìa khóa mở cửa.

Đứng ở cửa nhà, quan sát căn phòng trống không, đón một luồng khí lạnh thổi đến, anh bất giác hắt xì hơi.

Hừ... Nha đầu Lâm Thiển nói đến đây đón Giao thừa với anh, chớp mắt đã cùng thằng đó đi mất, còn tắt cả điện thoại, tựa hồ sợ anh quấy rầy.

Xem ra, thủ đoạn dụ dỗ phụ nữ của thằng đó cũng không phải vừa.

Một khi đã “kinh động” đến bậc “phụ huynh” là anh, ngày mai thế nào thằng đó cũng chủ động đến gặp anh. Chỉ có nha đầu ngốc Lâm Thiên mới cho rằng có thể đánh lừa cả hai người đàn ông.

Vậy thì anh sẽ chóng mắt chờ đợi cuộc gặp gỡ này.

Câu chuyện nhỏ: Đố đên

Một ngày, Lâm Thiên chợt nhớ đến câu đố đên mà cô nhìn thấy ở Mỹ: *Thế giới của đàn ông (đoán một chữ)*.

Ngẫm nghĩ một hồi, cô cảm thấy đáp án là “Hủ” hoặc “Cơ”^[3]?

[3] “Hủ” trong từ hủ nữ, chỉ boy love. “Cơ” là âm lái tiếng Quảng, tức Gay.

Cảm thấy không chắc chắn, Lâm Thiên nhắn tin cho chuyên gia giải đố Lê Trí Thành: “Đáp án của câu đố ‘Thế giới của đàn ông’ là gì vậy?”

Ở đầu kia, Lê Trí Thành đang bận họp. Anh chỉ liếc qua tin nhắn, không lập tức trả lời.

Đợi họp xong, anh cầm điện thoại lên xem. Lâm Thiên lại gửi tin nhắn thứ hai: “Là ‘Hủ’ hay ‘Cơ’?”

Lê Trí Thành ngẫm nghĩ một lúc rồi ngẩng đầu hỏi anh chàng trợ lý Tường Viên: “Hai chữ ‘Hủ’ và ‘Cơ’ có liên quan gì đến đàn ông?”

Tường Viên: “Khụ khụ khụ...”

Một phút sau, Lê Trí Thành hiểu nghĩa hai từ đó. Anh liền gọi điện cho Lâm Thiên: “Hai chữ em nói đều không phải.” Ngừng vài giây, anh cất giọng nghiêm nghị: “Lần sau em không được nghĩ đến mấy thứ linh tinh đó.”

Lâm Thiên: “Đây đâu phải thứ linh tinh, là kiến thức phổ thông. Anh không biết thế giới bây giờ là thế giới của boy love hay sao? Thôi không nói nữa, rốt cuộc đáp án là gì vậy?”

Giọng đàn ông mang theo ý cười nhàn nhạt truyền tới: “Là em.”

Lâm Thiên: “Hả? Chữ ‘Em’ liên quan gì đến ‘*Thế giới của đàn ông*’?”

Dù có trí óc thông minh nhưng cô nghĩ mãi cũng không ra.

Cuối cùng Lâm Thiên quyết định, không hỏi đàn ông mà hỏi Baidu. Cô nhanh chóng tìm ra đáp án.

“Thế giới của đàn ông” (một chữ)

Đáp án: Vũ^[4]

Lâm Thiên hơi đỏ mặt. Lời bày tỏ của người đàn ông này ngày càng có ý vị chòng ghẹo.

[4] Chữ Vũ (姁) được ghép bởi hai chữ Vô (无) và Nữ (女), có nghĩa thế giới không có đàn bà, cũng ngầm ám chỉ “thế giới của tôi ngoài em ra không còn người phụ nữ nào khác.”

Chương 14

Lâm Thiển dẫn Lê Trí Thành đi một nhà hàng đồ tây. Đã hơn chín giờ tối, nhà hàng vắng khách, bên trong đặc biệt yên tĩnh.

Nhân viên phục vụ đi tới, Lê Trí Thành nhận quyền thực đơn rồi đặt xuống bàn.

“Tiếng Anh của tôi không tốt lắm, em cứ tự gọi món đi.”

Điều này Lâm Thiển có thể thông cảm. Rất nhiều người Trung Quốc khi đi ra nước ngoài đều không muốn mở miệng. Hơn nữa, trước đó Lê Trí Thành là quân nhân, nếu anh nói tiếng Anh trôi chảy, cô mới thấy kỳ lạ.

Lâm Thiển cũng không khách sáo, xem thực đơn rồi gọi món bằng thứ tiếng Anh lưu loát. Liếc qua Lê Trí Thành ở phía đối diện, cô hạ giọng dặn nhân viên phục vụ: “Anh ấy không ăn sốt cà chua, đừng bỏ vào tất cả các món. Thịt bò... anh ấy thích miếng to một chút, cũng đừng bỏ hành tây. Về đồ uống, nhà hàng các anh có trà không? Đúng, chỉ cần là trà, trà của Anh cũng được. Không, anh ấy không uống trà sữa...”

Đang nghĩ xem khẩu vị của Lê Trí Thành còn điểm gì đặc biệt, Lâm Thiển đột nhiên cảm thấy có ánh mắt khóa chặt trên mặt mình. Cô liền ngẩng đầu, bắt gặp Lê Trí Thành cụp mi, cầm cốc nước uống một ngụm, tất cả đều bình thường.

Lâm Thiển hơi bối rối. Chắc anh không nghe hiểu đấy chứ? Biết đâu trình độ tiếng Anh của anh cũng cao siêu? Không thể nào, một quân nhân trong cuộc sống thường ngày đâu cần dùng đến tiếng Anh.

Nghĩ như vậy, Lâm Thiển liền lấy lại tâm trạng bình thường.

Cô nhanh chóng phát hiện, buổi tối hôm nay không sốt ruột, căng thẳng và khó chịu như cô tưởng.

Trong thời gian chờ món ăn, Lâm Thiên ngẫm nghĩ, không biết nên chọn đề tài nào nói chuyện để không khí thoải mái và tự nhiên. Lê Trí Thành đã cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc áo thun có khóa màu xám thẫm, hai tay đặt trên bàn. Ánh mắt Lâm Thiên dừng ở áo của anh. Ừm... Kiểu này có tính năng giữ ấm rất tốt, hình thức cũng đẹp, lại có thể khoe thân hình rắn chắc của người đàn ông. Anh khá biết nhìn sản phẩm, hơn nữa cũng rất biết mặc đồ.

Lê Trí Thành đột nhiên lên tiếng, phá vỡ không khí yên lặng: “Em thường đến nhà hàng này à?”

Lâm Thiên đáp: “Cũng không thường xuyên, thời gian tôi ở Mỹ không dài. Hồi học đại học, mỗi kỳ nghỉ hè hay nghỉ đông, tôi thường đi Mỹ vài tuần. Anh trai đưa tôi đến nhà hàng này mấy lần, món ăn ở đây khá ngon.”

Lê Trí Thành gật đầu.

Lâm Thiên lại giới thiệu các món ăn, đầu bếp và hoàn cảnh xung quanh. Lê Trí Thành vốn là người không nhiều lời, dù thỉnh thoảng nói những câu khiến cô đỏ mặt hay xốn xang, cũng rất ngắn gọn và rõ ràng. Hôm nay Lâm Thiên mới phát hiện, nếu thật sự có ý định trò chuyện, thật ra anh rất biết cách điều tiết bầu không khí và khống chế cục diện.

Ví dụ như bây giờ, phần lớn thời gian là Lâm Thiên mở miệng, anh chỉ thỉnh thoảng thốt ra một hai câu, nhưng đề tài câu chuyện chuyển từ các món ăn sang cuộc sống đại học, từ thời đại học đến hứng thú và sở thích của cô một cách tự nhiên. Khi Lâm Thiên phát hiện ra điều này, Lê Trí Thành đã nắm rõ những thông tin cơ bản như một số sự kiện lớn trong cuộc đời cô, quan hệ gia đình, thói quen vui buồn...

Vì vậy mới nói, âm thầm tiếp cận mục tiêu cũng là một trong những đặc tính của loài sói.

Nhưng cô không thể không thừa nhận, cuộc trò chuyện rất thoải mái và vui vẻ. Quả nhiên Lê Trí Thành không hề tạo áp lực cho cô như anh tuyên bố trước đó. Chỉ là mỗi lần Lâm Thiên kể chuyện say sưa, anh lại dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cô chăm chú, khiến trái tim cô đập rộn ràng. Tuy nhiên, cảm giác đó không khiến cô chán ghét, thậm chí trong lòng còn dấy lên tia ngọt ngào đầy nguy hiểm.

Bữa cơm sắp kết thúc, Lâm Thiên quyết định giành lại thế chủ động một lần. Cô ngược nhìn Lê Trí Thành. Anh bây giờ giống một thanh niên trẻ trung tuấn tú, không có vẻ lãnh đạm bức người như trong bộ đồ comple ở công ty, cũng không có vẻ già dặn lúc bày mưu tính kế. Lâm Thiên chợt có cảm giác mới mẻ, vì dường như anh lại để lộ diện mạo khác trước mặt cô. Đó là diện mạo của người đàn ông bình thường vô hại.

Bắt gặp ánh mắt của Lâm Thiên, Lê Trí Thành buông dao đĩa, đợi cô lên tiếng.

Lâm Thiên: “Lê tổng, tôi có thể hỏi anh ba vấn đề được không?”

Lê Trí Thành cất giọng trầm thấp: “Được.”

“Vấn đề thứ nhất...” Lâm Thiên mỉm cười: “Sao anh lại nghĩ ra những chiêu kinh doanh đó, có bí quyết gì không?” Nếu đổi lại là người khác, Lâm Thiên sẽ không hỏi. Có gì đáng hỏi chứ, kinh doanh là dựa vào khả năng của mỗi người. Ví dụ Lâm Mạc Thần, cô có thể học mấy trò tính kế, phúc hắc, tàn nhẫn của anh trai hay sao? Câu trả lời là không thể.

Còn Lê Trí Thành thì khác, chiến lược thương mại của anh không giống mọi người, đều dựa vào binh pháp. Lâm Thiên đã thắc mắc từ lâu, hiếm có

dịp gập không khí thích hợp nên cô mới mở miệng.

Nghe xong câu hỏi, khóe mắt Lê Trí Thành cười cười.

“Em muốn học sao?” Anh lên tiếng.

Lâm Thiên điềm nhiên trả lời: “Vâng. Bất cứ ai cũng muốn học.”

Lê Trí Thành không lập tức mở miệng. Anh cầm cốc trà uống một ngụm mới nhướn mắt nhìn cô: “Chỉ có một nguyên tắc, nguyên tắc đơn giản mà bất kỳ sĩ quan chỉ huy nào cũng biết rõ.”

Lâm Thiên mở to mắt, nghe anh nói tiếp: “Mọi kế hoạch hành động của tôi, đều nhằm mục đích loại bỏ tất cả những chướng ngại tồn tại, để đảm bảo trên điểm quyết thắng, có thể dùng ưu thế tuyệt đối về binh lực bao vây tiêu diệt đối thủ với hiệu quả cao, tốc độ nhanh.”

Lâm Thiên ngẩn người trong giây lát.

Đơn giản như vậy? Chỉ một câu nói thôi sao?

Cô thầm suy ngẫm và phân tích câu nói của Lê Trí Thành.

“Loại bỏ tất cả chướng ngại”: Trong “chiến dịch”, anh áp dụng kế gậy ông đập lưng ông, giương đông kích tây, dụ Tư Mỹ Kỳ rơi vào cái bẫy Minh Thịnh, khiến đối phương bị ràng buộc bởi một loạt điều kiện khắt khe như thời hạn giao hàng, giá cả.

Khi Lê Trí Thành chuyển sang điểm quyết thắng là “thị trường túi xách bậc trung”, Tư Mỹ Kỳ không thể rút binh lực chống lại kế hoạch “đánh tạt sườn” hạ giá sản phẩm của anh. Vì vậy, đây chính là “dùng ưu thế tuyệt đối về binh lực bao vây tiêu diệt đối thủ”? Trên thực tế, thực lực của Tư Mỹ Kỳ

hơn hẳn Ái Đạt, nhưng đúng như anh nói, “mọi kế hoạch hành động” của anh, vừa to lớn vừa phức tạp, thật thật giả giả, chỉ nhằm mục đích rút hết binh lực của Tư Mỹ Kỳ ở điểm quyết thắng. Đây là mục tiêu chiến lược Lê Trí Thành đã nhắm tới từ lâu.

Ngẫm nghĩ kỹ, sự việc đúng là đơn giản như anh nhân mạnh.

Nội tâm của Lâm Thiên trào dâng một nỗi xúc động. Cảm giác này giống hết sự sôi sục nhiệt huyết mà anh mang đến cho cô lúc Ái Đạt rơi xuống đáy vực.

Cô ngẩng đầu nhìn Lê Trí Thành, khóe miệng cong lên: “Cảm ơn anh, tôi hiểu rồi.”

Lê Trí Thành không bỏ qua bất cứ cử chỉ nào của người phụ nữ trước mặt. Anh lại lên tiếng: “Về kế hoạch cụ thể...”

Quả nhiên, mắt Lâm Thiên sáng rực, nôn nóng nhìn anh.

Lê Trí Thành mỉm cười, cất giọng từ tốn: “Có thể hiểu ý tứ nhưng không cách nào diễn đạt bằng lời.” Đáy mắt cô vụt qua tia thất vọng, anh bình thản cầm ấm trà, rót đầy cốc rồi đặt trước mặt cô: “Tuy nhiên, hai tháng sau tôi sẽ phát động ‘chiến dịch’ tiếp theo.”

Lâm Thiên sững sờ, vô thức cầm cốc trà Lê Trí Thành vừa rót, uống một ngụm nhỏ. Trò chuyện lâu như vậy, bây giờ cô mới phát giác cổ họng mình khô rát. Thế là cô lại uống một ngụm lớn, trong đầu vụt qua ý nghĩ không liên quan, Boss cũng tinh tế chu đáo đấy chứ.

Lúc này, Lê Trí Thành lại tiếp tục mở miệng: “Sắp đến cuộc chiến lớn, nếu em muốn học thì hãy theo tôi. Chúng ta sẽ cùng tiến bước.”

Trông ngực Lâm Thiên đập thình thịch.

Có một số điều, cô vẫn mơ hồ không xác định. Nhưng có những chuyện, cô chẳng có cách nào kháng cự.

Lâm Thiên gạt đầu một cách dứt khoát: “Được, tôi nhất định sẽ cố gắng học hỏi.”

Khóe mắt Lệ Trí Thành vụt qua ý cười. “Vấn đề thứ hai là gì?”, anh hỏi.

Thật ra vừa rồi Lâm Thiên nhất thời hưng phấn nên mới nói ba vấn đề. Bây giờ, cô cúi đầu, ăn hết một miếng sa lát mới hỏi lại: “Vấn đề thứ hai... Liệu anh có dùng mưu kế với phụ nữ không?”

Cô ngẩng đầu, khóe mắt liếc Lệ Trí Thành. Dường như anh đang trầm ngâm, cũng tựa hồ đang nhìn cô chăm chú.

“Lâm Thiên, nếu tôi dùng kế để chiếm đoạt em...” Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Vậy thì bây giờ, dù trái tim em vẫn chưa chính thức thuộc về tôi, nhưng trên danh nghĩa, em đã là bà Lệ rồi.”

Lâm Thiên giật mình, ngẩng đầu nhìn Lệ Trí Thành. Bất gặp đôi mắt thăm thẳm của anh, trái tim cô lại một lần nữa loạn nhịp. Mùi vị nguy hiểm thấp thoáng đâu đây.

Anh nói rất nghiêm túc. Nếu anh tính kế hay sử dụng thủ đoạn, cô thật sự không chắc chắn, liệu mình có thể thoát thân?

Rõ ràng là lời nói khó tưởng tượng, nhưng khi Lệ Trí Thành thốt ra miệng bằng ngữ khí bình thản, nó có một sức mạnh không dễ hoài nghi.

Lâm Thiên tiếp tục cúi đầu, cầm cái đĩa đẩy đi đẩy lại đồ ăn trong đĩa, nghe Lê Trí Thành đưa ra câu tổng kết cuối cùng về vấn đề này: “Vì vậy, em có thể yên tâm về tôi.”

Một câu nói ngắn gọn nhưng cũng đủ khiến Lâm Thiên đỏ mặt tía tai.

“Tôi chẳng có gì cần yên tâm với không yên tâm.” Cô ngụy biện. “Tôi chỉ tùy tiện hỏi anh mà thôi.”

“Ừ.” Lê Trí Thành hạ giọng. “Rất tốt, chúng ta cũng nên thường xuyên ‘tùy tiện nói chuyện’.”

Lâm Thiên: “Tại sao?”

“Bởi vì, bất kể với tư cách một cấp dưới hay người phụ nữ, em cũng nên tìm hiểu tôi nhiều hơn.”

Giọng anh trầm thấp và kiên định, Lâm Thiên tiếp tục đỏ mặt.

“Vấn đề thứ ba là gì?” Lê Trí Thành hỏi cô.

Lâm Thiên cố gắng trấn tĩnh. Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt anh.

“Nếu có một ngày, người phụ nữ anh yêu mang đến nỗi đau như thể lột da rút gân cho anh. Anh sẽ làm gì?”

Lê Trí Thành yên lặng nhìn cô, thần sắc không thay đổi. Vài giây sau, anh mới lên tiếng: “Nếu đó là người phụ nữ tôi yêu, vậy thì tôi chỉ có thể.. cam tâm tình nguyện.”

Lúc hai người rời khỏi nhà hàng, tuyết đã ngừng rơi.

Đường phố vẫn rực rỡ ánh đèn. Bên lề đường ướt rượt, tuyết đọng trên cành cây thỉnh thoảng rơi xuống, không khí lạnh giá nhưng rất dễ chịu.

Trong cảnh đêm như vậy, tâm trạng của con người dường như cũng trở nên thanh thản hơn. Thanh thản chờ đón đêm Giao thừa ở đất nước xa lạ tươi đẹp này.

Vì vậy khi Lê Trí Thành đề nghị “đi dạo”, Lâm Thiển lập tức đồng ý.

Có lẽ lúc ở nhà hàng trò chuyện quá nhiều, hơn nữa đây là lần đầu tiên Lâm Thiển và Lê Trí Thành đi sâu tìm hiểu đối phương nên khi đi dạo bộ trên đường phố, cả hai đều im lặng.

Đi một đoạn, họ nghe thấy tiếng hát ở phía trước, giai điệu giống bài hát nổi tiếng của Trung Quốc *Truyền nhân của rừng*.

Lâm Thiển mỉm cười: “Tôi nhớ phía trước có một công viên, chắc tiếng hát phát ra từ nơi đó.”

Lê Trí Thành: “Chúng ta đi xem.”

Công viên là một không gian màu xanh hình bầu dục cực lớn. Lê Trí Thành và Lâm Thiển đi lên bậc thang màu trắng, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy sườn dốc núi thoải thoải và lối đi ngoằn ngoèo màu trắng giữa rừng cây. Phía xa xa có một sân khấu, ánh đèn lấp lánh, âm nhạc xập xình. Không ít người tụ tập dưới sân khấu, nhảy múa hát ca.

Lê Trí Thành và Lâm Thiển đi một đoạn, gặp mấy học sinh người châu Á đi ngược chiều, bọn họ nhiệt tình chào hỏi: “Hi, anh chị có phải là người Trung Quốc không? Chúc mừng năm mới.”

Lâm Thiên cười: “Chúc mừng năm mới! Phía trước có hoạt động gì thế?”

Một học sinh đáp: “Hội du học sinh tổ chức party chào đón năm mới.”

Lâm Thiên quay sang Lê Trí Thành: “Chúng ta đi xem màn biểu diễn ‘Chào đón năm mới’ đi.”

Khóe mắt Lê Trí Thành ẩn hiện ý cười: “Được.”

Tiền lại gần mới thấy, người ở xung quanh sân khấu không đông lắm, chỉ cỡ dăm chục người. Sân khấu dựng ở khu đất trống trong công viên, mặc dù vừa mới có tuyết rơi nhưng vẫn không hề ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của mọi người.

Lúc này, một cô gái trẻ mặc bộ đồ cổ trang lấp lánh, tay cầm cái quạt giấy đứng trên sân khấu múa điệu cổ điển *Thủy nguyệt kinh hoa*. Tuy động tác của cô không chuyên nghiệp nhưng người ở dưới sân khấu vẫn vỗ tay tán thưởng nhiệt liệt. Lê Trí Thành và Lâm Thiên đứng ở vòng ngoài, sắc mặt anh ôn hòa còn cô nở nụ cười rạng rỡ.

Con người là động vật kỳ lạ.

Ở trong nước, mọi người ngày càng không có cảm giác với Tết âm lịch, cũng chẳng có hứng thú xem chương trình “Chào đón năm mới” trên tivi dù nó vô cùng hoành tráng. Nhưng vào thời khắc này, xem tiết mục có thể nói rất sơ sài của du học sinh, chứng kiến sự nhiệt tình của khán giả ở dưới, thậm chí có người viền mắt đỏ hoe, tâm trạng của Lâm Thiên cũng trở nên sôi sục.

Cô xem một cách say mê, cùng người bên cạnh vỗ tay tán thưởng, vui mừng hớn hở. Cô thậm chí quên cả Lê Trí Thành ở bên cạnh. Khi vô tình

ngoảnh đầu, cô mới phát hiện anh đang nhìn mình đăm đăm, không biết bao lâu rồi.

Trong lòng Lâm Thiên lại xuất hiện tia ngọt ngào mông lung nhưng cũng đầy nguy hiểm.

Đúng lúc này, Lê Trí Thành mở miệng: “Em rất dễ bị khơi gợi nhiệt huyết.”

Lâm Thiên ngẩn người. Lâm Mạc Thần không dưới một lần khinh thường cô, nói cô dễ mềm lòng, dễ tin tưởng người khác, dễ trao tấm chân tình. Nhưng cô cảm thấy như vậy cũng chẳng phải không có gì thỏa đáng. Giống như Lâm Mạc Thần dạy cô phải lột da rút gân đàn ông, nhưng cô sẽ không bao giờ làm điều đó với người cô yêu. Cùng lắm bỏ chút tâm tư, đừng để đối phương dễ dàng chiếm thế thượng phong là được.

Về lời nhận xét của Lê Trí Thành, Lâm Thiên cũng không giải thích nhiều mà chỉ hàm hồ đáp: “Ừm, tôi đang nỗ lực để trở nên trầm ổn hơn.”

Ai ngờ anh lên tiếng: “Không cần.”

Lâm Thiên lại quay sang Lê Trí Thành, nhưng anh đã ngoảnh mặt về phía trước xem biểu diễn. Lâm Thiên trầm mặc trong giây lát, cũng quay đầu về phía sân khấu.

Anh nói không cần. Ý của câu này là, anh thích tính cách đó của cô, vì vậy cô không cần thay đổi?

Hay là... Cô không cần trở nên trầm ổn, bởi vì có anh bên cạnh?

Hai má Lâm Thiên lại một lần nữa nóng ran.

Không xong rồi, bị anh âm thầm “tấn công” nhiều lần, dù bây giờ câu nói của anh không hề mờ ám, trong đầu cô cũng bắt đầu tưởng tượng...

Hai người xem thêm một lúc mới rời khỏi khu vực sân khấu, đi men theo con đường nhỏ màu trắng về một bên công viên.

Lâm Thiên thầm tính toán, bây giờ hơn mười một giờ đêm, đi bộ xuyên qua công viên, ra cổng đón taxi đưa Lê Trí Thành về khách sạn, có lẽ cô kịp về nhà đón Giao thừa với anh trai.

Vừa đi một đoạn, hai người nhìn thấy bức tường đá đen sì sì sừng sững ở phía trước. Bức tường cao khoảng mười mét, phía trên còn có nhiều mô bím, trông có vẻ nguy hiểm. Thì ra đây là trò leo núi nhân tạo.

Dù thời tiết giá lạnh nhưng vẫn có mấy thanh niên bám vào vách đá, ra sức leo lên cao. Dưới đất có mấy người dùng tiếng Anh chỉ huy, cổ vũ, không khí rất sôi nổi.

Lâm Thiên dừng bước, liếc qua nơi đó. Lê Trí Thành biết ý, lên tiếng: “Em có muốn thử không?”

Hả? Lâm Thiên ngoảnh đầu nhìn anh.

Không thể không thừa nhận, Lê Trí Thành lúc này vô cùng đẹp trai. Bởi vì anh cởi áo khoác ngoài ném xuống bãi cỏ, sau đó xắn tay áo trong, để lộ cánh tay rắn chắc. Tiếp theo, anh tháo đồng hồ bỏ vào túi áo rồi quay sang cô: “Hay là chúng ta đánh cược đi.”

Lâm Thiên tỏ ra hứng thú: “Cược gì cơ?”

Anh mỉm cười: “Nếu em leo lên đỉnh trước, có thể đưa ra bất cứ yêu cầu nào với tôi, tôi cũng sẽ đáp ứng. Nếu tôi leo lên đỉnh trước...”

Lâm Thiên giật mình thon thót. Cuối cùng anh cũng nhắc đến chuyện đó.

Cô hít một hơi sâu. Ai ngờ Lê Trí Thành bình thản nói tiếp: “Mười hai giờ đêm nay, em cùng tôi đón năm mới.”

Lâm Thiên đảo tròn mắt. Chỉ có vậy thôi? Không phải bắt cô làm bạn gái của anh hay sao?

Cô bất giác thở phào nhẹ nhõm.

“Điều kiện này không có lợi cho anh.” Cô hỏi: “Nếu thắng, tôi đòi cả tập đoàn Ái Đạt của anh thì sao?”

Lê Trí Thành cười cười, đi đến bức tường đá: “Quân tử nhất ngôn. Nếu em thắng, em muốn thế nào cũng được.”

Lâm Thiên mỉm cười, đồng thời lòng hiếu thắng cũng bị kích thích trước thái độ tự tin của anh. Cô nghĩ bụng, tuy là quân nhân nhưng phần lớn là anh chỉ huy, bắn súng, chứ không phải chuyên gia leo vách núi. Trong khi cô tương đối thạo trò này, coi như có cơ hội thắng cuộc.

Thế là Lâm Thiên cũng cởi áo khoác, gỡ tay, mũ và khăn quàng cổ, sau đó đi về phía vách đá.

Người thích hoạt động ngoài trời thường có tính cách vui vẻ và thân thiện. Nghe Lâm Thiên nói muốn thử, một thanh niên da đen lập tức bảo

người bạn buộc dây thừng cho bọn họ, sau đó nói tiếng Trung ngọng nghịu: “Chúc mừng năm mới! Go go go!”

Lúc này đêm đã rất khuya, tiếng nhạc từ sân khấu cách đó không xa truyền tới, khiến người nghe có cảm giác ấm lòng. Ngọn đèn trên cao tỏa ánh sáng diu dịu xuống bức tường đá.

Lâm Thiên và Lê Trí Thành đứng cách nhau khoảng một mét dưới chân vách đá. Cô quay sang nhìn anh bằng ánh mắt thách thức: “Có thể bắt đầu chưa?”

Lê Trí Thành ngược nhìn đỉnh tường đá, khước miệng nhếch lên: “Bắt đầu.”

Vừa dứt lời, Lâm Thiên lập tức leo lên. Ai ngờ, di chuyển một đoạn, cô đột nhiên cảm thấy điều gì đó lạ thường. Cô lập tức dừng lại, cúi đầu quan sát. Hóa ra Lê Trí Thành vẫn đứng yên một chỗ bất động.

“Sao anh không leo?” Lâm Thiên hỏi.

Anh cất giọng ôn hòa: “Nhường em năm phút.”

Nếu nói trước đó Lâm Thiên chỉ bị khơi gợi lòng hiếu thắng, vậy thì vào giờ khắc này, toàn bộ máu nóng trong thân thể cô đã bị thái độ của Lê Trí Thành kích thích.

Nhường cô năm phút ư?

Bức tường đá không quá cao, vậy mà anh nhường cô những năm phút? Khoảng thời gian năm phút cũng đủ để cô leo nửa già rồi.

Tự nhiên được lợi, Lâm Thiên cũng không từ chối. Lệ Trí Thành thể hiện thái độ khinh thường thực lực của cô, nhưng cô không cảm thấy bị sỉ nhục. Anh muốn nhường, lẽ nào cô ngăn cản anh? Chẳng tội gì phải làm vậy.

Ôm ý nghĩ tất thắng, Lâm Thiên tiếp tục leo lên cao.

Dưới mặt đất lúc này xuất hiện một số thanh niên người Hoa. Nghe cuộc đối thoại của hai người, bọn họ hò reo cổ vũ, đồng thời giải thích với bạn đồng hành khác màu da. Lâm Thiên vừa leo thêm một đoạn liền nghe thấy tiếng tán thưởng của mọi người với Lệ Trí Thành: “Động tác của cô ấy rất đẹp, anh bạn!”

Lệ Trí Thành gật đầu với bọn họ, sau đó tiếp tục theo dõi người phụ nữ đang tranh thủ từng giây từng phút ở trên vách đá, một lòng muốn thắng anh.

Khóe miệng anh nhếch lên.

Lâm Thiên đã leo hai phần ba vách đá, mô bám có độ khó cao nhất cách đó không xa. Đang định tiếp tục tiến lên, cô liền nghe thấy tiếng hét lên ở bên dưới: “Hết năm phút.”

Lâm Thiên giật mình. Tuy cô dễ “sôi sục nhiệt huyết” như Lệ Trí Thành nhận xét nhưng một khi bắt tay làm việc, tố chất tâm lý của cô tương đối vững vàng, cũng rất tập trung. Vào giây phút này, cô tự nhủ, đừng nhìn xuống bên dưới, mặc kệ anh có đuổi kịp hay không, chỉ cần tiếp tục leo lên theo nhịp độ của mình là được.

Ai ngờ đúng lúc này, cô liền nghe thấy giọng nói trầm ấm từ dưới vọng lên: “Lâm Thiên, tôi bắt đầu đuổi theo rồi.”

Lâm Thiên đang giẫm vào một khe nhỏ trên tường đá, nghe giọng nói bình tĩnh của Lê Trí Thành, không hiểu sao tim cô đập mạnh, chân bị trượt, suýt nữa không bám vững.

Lâm Thiên hít một hơi sâu. Cũng không biết liệu có phải anh cố tình khiến lòng cô hỗn loạn, nhưng cô vẫn không nhịn được, mắng thăm anh là “đồ thâm hiểm”. Cô tiếp tục leo lên đỉnh.

Lâm Thiên luôn nhắc bản thân đừng bận tâm đến Lê Trí Thành, nhưng tiếng xuýt xoa ở bên dưới quá rõ ràng. Cô gần như không thể tưởng tượng động tác của anh đẹp đến mức nào.

“Điểm quyết thắng” ở ngay trước mặt, Lâm Thiên không nhịn được liếc xuống phía dưới.

Vừa nhìn, cô lập tức giật nảy mình, bởi Lê Trí Thành đã ở ngay dưới chân. Hai người chỉ cách nhau một đoạn bằng chiều cao thân hình.

Tốc độ của anh là tốc độ tên lửa hay sao? Anh từng là bộ đội đặc chủng à?

Chỉ một giây phút ngắn ngủi nhưng Lâm Thiên cũng nhìn thấy động tác nhanh gọn dứt khoát của anh. Mái tóc ngắn bị gió thổi loạn xạ, gương mặt trầm tĩnh rất tập trung. Một động tác nhưn người, tay anh đã ngang bấp chân cô.

Lâm Thiên vội vàng quay đầu, ra sức leo lên.

Dù là vách đá dựng trong công viên nhưng đoạn cuối vẫn có độ khó nhất định, thêm vào đó vách đá rất trơn nên Lâm Thiên thử mấy lần cũng không được.

Lúc này cô không cần có ý quan sát Lê Trí Thành, bởi anh đã leo lên ngang bằng cô. Hình bóng màu đen như con báo nhanh nhẹn trong đêm tối, cách cô không đến một thước.

Lê Trí Thành tạm thời dừng lại, không tiếp tục leo lên đỉnh. Anh quay đầu về phía Lâm Thiên, cất giọng pha lẫn ý cười: “Em chịu thua chưa?”

Đang ở trạng thái toàn lực chiến đấu, Lâm Thiên nhất thời quên mất người đàn ông này là Boss của mình, cũng quên chuyện anh đang theo đuổi mình, cô ngẩng đầu trả lời bằng ngữ điệu kiêu ngạo: “Còn lâu.” Sau đó, cô lại trèo lên trên.

Ai ngờ lần này cô giẫm phải một mô đá có vấn đề, tựa hồ hơi lung lay. Chân trượt xuống, cơ thể mất thăng bằng. Lâm Thiên ngã khỏi bức tường, rơi xuống dưới.

Bên dưới vang lên tiếng kêu sợ hãi và tiếng thở dài đầy tiếc nuối. Cả người Lâm Thiên văng đi văng lại như con diều. Cô sợ đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh. Vách đá, Lê Trí Thành, cây cối và sân khấu phía xa xoay chuyển trước mắt cô. Theo phản xạ, Lâm Thiên giơ tay muốn bám lấy thứ gì đó để cố định thân thể. Đúng lúc này, tay trái của cô bị giữ chặt, một sức mạnh truyền tới, cả người cô được kéo lên trong giây lát.

Tiếp theo, đập vào mắt Lâm Thiên là đôi mắt đen hun hút của Lê Trí Thành. Vòng eo bị anh ôm trọn, người cô dán vào vòm ngực anh. Sau đó, anh lập tức xoay người, cố định cô vào tường đá, chấm dứt tình trạng lắc lư của cô.

“Không sao đâu chứ?” Bên dưới có người hỏi lớn tiếng.

“Trời ạ, sao anh ấy làm được nhỉ?”

Lâm Thiên thở hắt hắt. Mặc dù trên người thắt dây an toàn nhưng bị rơi xuống và đung đưa trong không trung ở độ cao như vậy, ai mà chẳng sợ hãi? Cô ngẩng đầu nhìn Lê Trí Thành, đồng thời cất giọng khô khốc: “Tôi không sao.”

Lê Trí Thành không nói một lời, chỉ cúi đầu nhìn cô.

Ngọn đèn ở trên cao chiếu xuống đỉnh đầu anh. Không biết từ bao giờ trời lại có tuyết rơi, hoa tuyết bay lất phất xung quanh người họ. Bởi vì căng thẳng, tim Lâm Thiên đập rất nhanh. Tay Lê Trí Thành ôm eo cô, người anh đè cô vào tường đá. Thân thể anh rất ấm áp, thậm chí Lâm Thiên còn nghe thấy tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực anh, nhịp tim cũng nhanh như cô.

Anh đang lo lắng cho cô?

“Tôi không sao, chuyện nhỏ ấy mà.” Cô vội lên tiếng.

“Ừ.” Anh đáp khẽ, cánh tay vòng qua thắt lưng Lâm Thiên càng siết chặt: “Tôi sẽ không để em xảy ra chuyện.”

Lâm Thiên không nhin được, khóe miệng cong lên. Đúng vào lúc này, một hồi chuông dài không biết từ phương nào truyền tới.

Tiếp theo là tiếng các du học sinh đồng thanh đếm ngược: “Mười, chín, tám, bảy...”

Không ngờ đã đến giây phút Giao thừa.

Lê Trí Thành, Lâm Thiên và đám thanh niên ở bên dưới cùng đếm: “Bốn, ba, hai, một.”

Ở một nơi không xa vọng đến tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Đám thanh niên nhiều màu da khác nhau dưới mặt đất cùng hét lên bằng tiếng Trung lẫn tiếng Anh: “Happy New Year!”, “Chúc mừng năm mới”, “Năm ngựa... happy.”

Lâm Thiên quay đầu, lập tức chạm mắt Lê Trí Thành. Hai người đồng thời mỉm cười.

“Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!”

Lâm Thiên đã qua cơn hoảng sợ. Bị ảnh hưởng bởi bầu không khí ở xung quanh, cô tươi cười nói với Lê Trí Thành: “Vì thua cuộc nên tôi đã thực hiện lời hứa.”

Ý cười nơi khóe miệng Lê Trí Thành vẫn chưa tan biến: “Ừ.”

Lâm Thiên nhìn sâu vào mắt anh, cất giọng chân thành: “Nguyện vọng của tôi trong năm mới là tập đoàn Ái Đạt tràn đầy tinh thần, quay về đỉnh cao.”

Lê Trí Thành chỉ yên lặng nhìn cô, không lên tiếng.

Lúc này, người ở dưới đất bắt đầu gọi bọn họ, kéo sợi dây trên người Lâm Thiên, định từ từ thả cô xuống đất. Ai ngờ, dù anh ta kéo rất mạnh, bên trên vẫn không nhúc nhích.

Lâm Thiên cũng cảm nhận thấy, bởi vì Lê Trí Thành khóa chặt eo cô trong cánh tay đầy sức mạnh của anh, nên cô không thể động đậy.

Sau đó, anh đột nhiên cúi mặt. Lâm Thiên giật mình, anh muốn hôn cô?

Ở giây tiếp theo, hơi thở của người đàn ông phả vào mặt Lâm Thiên, nhưng anh tiếp tục hạ thấp, vùi mặt vào hõm vai cô.

Không phải là nụ hôn, mà là một cái ôm. Một cái ôm trên không trung.

Mặt Lâm Thiên hoàn toàn dán vào ngực Lê Trí Thành, mũi cô chỉ ngửi thấy mùi hương thanh lạnh từ người anh. Sau đó, giọng nói trầm ấm của anh vang lên bên tai cô: “Nguyện vọng của tôi trong năm mới là...”

Lâm Thiên thót tim.

Nguyện vọng là cô trở thành bạn gái anh? Hay cô đồng ý gả cho anh?

Nhưng không ngờ, Lê Trí Thành cất giọng dịu dàng chưa từng thấy: “Tôi và phó tướng Lâm luôn vui vẻ và hạnh phúc như ngày hôm nay.”

Chương 15

Lâm Thiên cảm thấy, Lê Trí Thành đã dùng cách rất thông minh, khiến quan hệ của cô và anh bước sang giai đoạn mới, giống hai người bạn, nhưng cũng đầy khả năng tiến xa hơn.

Anh không còn “tán công” dồn dập, mà để cô từ từ chấp nhận con người anh.

Tất nhiên, mục đích của anh vẫn rất rõ ràng, nhưng sau đêm Giao thừa, hạt giống chôn sâu trong lòng cô bấy lâu dường như bắt đầu nảy mầm. Ít nhất, cô chấp nhận quan điểm của anh, cô nên tìm hiểu anh nhiều hơn.

Cô không cần quá nôn nóng vội vàng, cũng đừng quá lý trí cảnh giác, để bỏ lỡ người đàn ông thông minh xuất sắc như anh.

Vì vậy vào thời khắc ngồi ở ghế sau xe taxi, ngắm nhìn đường phố lấp lánh ánh đèn, cảm nhận khí chất thanh lạnh rõ rệt của người đàn ông bên cạnh, tâm trạng của Lâm Thiên không còn bối rối, mà ngọt ngào vui vẻ.

Chẳng cần nhiều lời, đêm nay vẫn rất tuyệt vời.

Toàn thân Lệ Trí Thành vừa toát mồ hôi. Thời gian gần đây thường xuyên ngồi một chỗ, bây giờ được hoạt động, hơn nữa còn vận động xương cốt cùng người phụ nữ của mình, nên vào thời khắc này, cả người anh từ trong ra ngoài đều hết sức thư giãn và dễ chịu.

Anh yên lặng ngắm gương mặt trông nghiêng linh lợi của Lâm Thiên. Đôi mắt cô lấp lánh, không biết cô lại nghĩ đến chuyện gì, có vẻ rất thích thú.

Ánh mắt Lệ Trí Thành hơi thẫn lại. Lâm Thiên, anh tạm thời bảo lưu nụ hôn đáng lẽ trao cho em trên bức tường đá, anh sẽ cố gắng nhẫn nhịn. Đợi đến ngày em mở cánh cửa trái tim mình, cam tâm tình nguyện chấp nhận anh, anh sẽ đòi lại toàn bộ.

Lúc này, xe taxi đã tới công một căn hộ đẹp đẽ. Lâm Thiên nói tiếng Anh với người tài xế và trả tiền. Trong lúc cô chờ lấy tiền thối lại, Lệ Trí Thành nhướng mày quan sát, tầng hai của ngôi nhà bật đèn sáng, một người đàn ông cao lớn đứng bên cửa sổ, chắp hai tay sau lưng nhìn xuống dưới, ánh mắt như dò xét, suy ngẫm.

Căn hộ của Lâm Mạc Thần có vẻ bề ngoài trang nhã, phù hợp với tính cách cao ngạo của anh.

Bên ngoài ngôi nhà còn có hàng rào nhỏ rất đáng yêu, ở giữa là hoa cỏ do Lâm Thiên trồng.

Lúc này, Lâm Thiên đứng bên hàng rào, mỉm cười với Lê Trí Thành: “Anh... mau về khách sạn đi. Chúc anh ngủ ngon.”

Sau khi cùng anh chơi cả buổi tối, không hiểu tại sao cô không thể gọi “Lê tổng” như trước. Nhưng nếu gọi thẳng tên “Trí Thành” thì quá kinh khủng, vì vậy Lâm Thiên đành dùng từ “anh”.

Lê Trí Thành gật đầu, đậy mắt tràn ngập ý cười: “Chúc em ngủ ngon.”

Anh vừa dứt lời, cửa ra vào ngôi nhà vang lên tiếng động khẽ, đèn ở huyền quan^[1] bật sáng. Sau đó, có người mở cửa đi ra ngoài.

[1] Huyền quan là khu vực từ cửa chính vào phòng khách.

Lê Trí Thành nhướng mắt, còn phản ứng của Lâm Thiên là... lập tức đóng cổng hàng rào, giả bộ tự nhiên đi về phía cửa nhà: “Anh, em về rồi, chúc mừng năm mới.”

Lâm Mạc Thần mặc áo len màu xám nhạt, quần dài đen, bộ dạng thoải mái nhưng vẫn tuấn tú nổi bật. Anh hết nhìn cô em gái đang vờ như không có chuyện gì xảy ra đi lướt qua chỗ anh, rồi lại nhìn người đàn ông trẻ tuổi đứng ngoài hàng rào đang lịch sự gật đầu với mình.

Hừ, đến nhanh thật đấy.

Lâm Mạc Thần cất giọng trầm trầm: “Em có bạn từ xa đến thăm, sao không mời bạn vào nhà?”

Lâm Thiên đờ người, lập tức dừng bước.

Lệ Trí Thành từ tốn trả lời: “Lâm tiên sinh khách sáo rồi, vậy tôi cung kính không bằng tuân lệnh.”

Lâm Thiên lập tức đen mặt. Anh muốn làm gì vậy?

Vừa quay người, cô liền nhìn thấy Lâm Mạc Thần đi vào trong nhà, Lệ Trí Thành cũng đi theo anh. Hai người đàn ông đều cao lớn, điềm tĩnh như nhau.

Một giờ sáng đêm Giao thừa.

Ngôi nhà của Lâm Mạc Thần bật đèn sáng trưng, hương trà thoang thoảng trong không khí.

Lâm Thiên quan sát ông anh trai ngồi ở sofa, cô nghĩ bụng, lần này cuộc sống về đêm của anh đúng là phong phú như cô phát biểu. Nửa đêm ngày Tết không đi ngủ, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, thức thâu đêm để thẩm vấn “kẻ địch giả tượng” của mình.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng kể từ khi đặt chân vào nhà, biết không thể tránh khỏi tình huống này nên Lâm Thiên cũng lấy lại bình tĩnh. Cô pha trà cầm đến đặt trước mặt hai người đàn ông, sau đó ngồi bên cạnh rồi lên tiếng: “Em xin giới thiệu, đây là Lệ Trí Thành, tổng giám đốc công ty Ái Đạt của bọn em. Lệ tổng, đây là Lâm Mạc Thần, anh trai tôi. Anh ấy là người góp vốn cao cấp của công ty đầu tư MK.”

Cô đang định nói tiếp, Lâm Mạc Thần chột cát giọng lãnh đạm: “Muộn rồi, em lên gác tắm rửa ngủ trước đi. Anh và Lệ tiên sinh vào thư phòng nói chuyện.”

Lâm Thiên mỉm cười: “Thế sao được, anh ấy là khách của em, sao em có thể bỏ mặc anh ấy, đi ngủ trước?”

Lâm Mạc Thần hơi chau mày, vừa định lên tiếng, Lệ Trí Thành đã mở miệng trước: “Em đi ngủ đi.”

Giọng nói trầm thấp của anh ẩn chứa ý cười nhàn nhạt. Lâm Thiên ngẩn người nhìn anh.

Khi ánh mắt giao nhau, Lâm Thiên bắt gặp vẻ trầm tĩnh và kiên định trong đôi mắt đen của anh.

Cô im lặng vài giây rồi đứng dậy: “Được thôi, em cũng cung kính không bằng tuân lệnh. Có điều hai anh đừng nói chuyện khuya quá, hãy nghỉ ngơi sớm một chút.” Nói xong cô đi lên cầu thang. Lên tầng hai, cô không nhìn được quay đầu, hai người đàn ông đều dõi theo bóng cô.

Hừm, không ngờ họ ăn ý như vậy.

Vào giây phút đóng cửa phòng ngủ, Lâm Thiên nghe thấy giọng nói điềm tĩnh của Lệ Trí Thành vọng tới: “Lâm tiên sinh đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều trong dự án Minh Thịnh, từ lâu tôi đã muốn trực tiếp gặp anh để nói lời cảm ơn. Hôm nay là mùng Một Tết, tôi đến hơi đường đột, cũng không chuẩn bị quà, quả thực rất thất lễ. Ngày khác tôi nhất định sẽ lại đến thăm anh.”

Lâm Mạc Thần mời Lệ Trí Thành vào thư phòng nói chuyện.

Hai người ngồi bên bàn trà nhỏ, ngoài cửa sổ là hàng rào thơm ngát hương hoa.

Nhân tài trên thương trường thường dồi dào tinh lực, hai người đàn ông này cũng không ngoại lệ. Tuy đã là nửa đêm nhưng bọn họ vẫn hoàn toàn tỉnh táo, sắc mặt không một chút mệt mỏi.

Lệ Trí Thành là khách nên im lặng, chờ Lâm Mạc Thần mở miệng trước.

Lâm Mạc Thần chợt nhớ đến chuyện em gái chống lại mệnh lệnh “về phòng đi ngủ” của mình, nhưng sau khi trao đổi ánh mắt với người đàn ông này, lại ngoan ngoãn nghe lời cậu ta.

Hừ... Anh cười thăm một tiếng lạnh lùng, sau đó cất giọng lãnh đạm: “Lệ tiên sinh, nghe nói cậu đang theo đuổi em gái tôi?”

Lệ Trí Thành mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, xem ra cô ấy đã kể với anh.”

Lâm Mạc Thần cầm tách trà uống một ngụm, đặt xuống bàn rồi ngẩng đầu.

“Cậu dựa vào cái gì?”, ngữ khí rất lạnh nhạt.

Lúc hỏi câu này, Lâm Mạc Thần nhìn Lệ Trí Thành bằng ánh mắt lãnh đạm. Nếu là đối tượng từng hợp tác với anh, chắc sẽ biết người đàn ông áo mũ chỉnh tề này đang có ý đồ đáng sợ nào đó.

Nghe câu chất vấn bức người, Lệ Trí Thành vẫn không đổi sắc mặt. Anh không trả lời mà hỏi ngược lại: “Tôi cần dựa vào cái gì?”

Lâm Mạc Thần tựa vào thành ghế phía sau, từ tốn mở miệng: “Căn cứ vào sự định giá tài sản của Ái Đạt hiện thời, cho dù lượng tiêu thụ của nhãn hiệu Vinda cực kỳ cao đi chăng nữa, giá trị tài sản của Lệ Trí Thành cậu cũng chỉ tầm ba trăm triệu. Xung quanh tôi không thiếu đàn ông có tài sản gấp cậu mấy lần. Hơn nữa, công ty của cậu vừa thoát chết, cậu và tôi đều

biết rõ, muộn nhất là năm sau, Ái Đạt sẽ lại gặp sự phong tỏa và cạnh tranh của các công ty cùng ngành. Một khi cậu luôn phải đối mặt với nguy khốn, làm sao tôi có thể yên tâm giao em gái cho cậu?”

Lệ Trí Thành yên lặng nhìn đối phương. Vài giây sau, anh cúi xuống cầm ấm trà, rót đầy cốc của Lâm Mạc Thần rồi rót vào cốc mình.

Tiếp theo, anh cầm cốc trà uống một ngụm mới mở miệng: “Nước chảy thường xuyên sẽ không bị bốc mùi, trục cửa quay thường xuyên sẽ không bị kẹt. Giá trị tài sản ba trăm triệu đúng là quá thấp. Nhưng đó chỉ là tình trạng hiện tại, không phải sang năm, cũng không phải tương lai mà tôi và Lâm Thiên cùng chung sức xây dựng.”

Lâm Mạc Thần chau mày, không lên tiếng.

Lệ Trí Thành đặt cốc trà xuống bàn, nhướn mắt nhìn Lâm Mạc Thần: “Lâm tiên sinh, anh có muốn ký một thỏa thuận của người quân tử với tôi?” Ngừng một lát, anh nói tiếp: “Nếu tôi có thể tạo ra một tương lai tươi đẹp cho cô ấy, xin anh hãy yên tâm giao em gái cho tôi.”

Lâm Thiên nằm trên giường. Ngoài cửa sổ tuyết rơi trắng xóa, tầng dưới yên lặng như tờ.

Kim giờ đồng hồ chỉ đến số hai, bọn họ đã ở trong thư phòng hơn một tiếng đồng hồ. Cả hai đều là người kiêu ngạo, lại có thể trò chuyện lâu đến thế, quả thực khiến Lâm Thiên hết sức ngạc nhiên.

Nhưng nghĩ lại cũng thấy đây là điều đáng mừng. Từ trước đến nay Lâm Mạc Thần chẳng thèm ứng phó với người không mang lại lợi ích cho mình, đồng thời lại là người anh không thích. Trước đây có nhiều đối tượng đến tận nhà tìm anh, nhưng chưa tới chục phút đã bị mời ra về. Tình hình hiện tại chứng tỏ... anh trai cô có cảm tình với Lệ Trí Thành?

Đúng rồi, sói là loài sống bầy đàn, luôn đoàn kết và ủng hộ lẫn nhau còn gì?

Vào thời điểm này, sự hiếu kỳ trong lòng Lâm Thiên còn lớn hơn lo lắng. Cô rất muốn biết họ nói chuyện gì. Hơn nữa, để anh trai sát hạch Lệ Trí Thành cũng tốt, dù sao anh sớm muộn cũng phải qua cửa ải này...

Khoan đã, cô lại nghĩ đi đâu vậy, đây là lời Lệ Trí Thành nói cơ mà?

Đúng lúc này, tầng dưới vang lên tiếng bước chân, tiếng mở cửa và nói chuyện.

Lâm Thiên lập tức nhảy xuống giường, lặng lẽ đi mở hé cánh cửa phòng ngủ. Đèn ở phòng khách bật sáng, hai hình bóng xuất hiện ở khu vực huyền quan. Lệ Trí Thành đã ra về?

Lâm Thiên lại chạy đến bên cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy Lệ Trí Thành ra khỏi hàng rào. Anh đút hai tay vào túi quần, bước đi trầm ổn, sắc mặt vẫn bình thản như thường lệ.

Hừm... Lâm Thiên túm một góc rèm cửa sổ, cô suýt nữa quên mất, Lệ Trí Thành bị tê liệt cảm xúc, cô chẳng thể nhìn ra điều gì từ gương mặt anh.

Tựa như phát giác ra sự tồn tại của Lâm Thiên, Lệ Trí Thành đột nhiên ngẩng đầu về bên này, ánh mắt như điện xẹt.

Lâm Thiên vội nấp sang một bên theo phản xạ, né tránh tầm nhìn của anh. Cô nghĩ bụng: Tránh mặt là phải, bây giờ cô và anh phát triển theo trình tự một cách tự nhiên. Nếu tỏ ra quá chủ động, cô sẽ bị anh nhìn xuyên thấu.

Đợi tiếng bước chân xa dần, Lâm Thiển mới lén thò đầu quan sát bên ngoài.

“Vẫn chưa nhìn đủ sao?” Một giọng nói lạnh lùng từ sau lưng truyền tới.

Lâm Thiển lập tức quay người, nở nụ cười ngọt ngào với anh trai. Lâm Mạc Thần đứng ở cửa, ánh mắt hết sức lãnh đạm.

“Em và anh ấy chẳng có gì, chỉ là bạn bè bình thường. Việc gì anh phải sát hạch anh ấy?” Lâm Thiển vừa nói vừa đi đến, khoác tay anh trai.

Lâm Mạc Thần lặng thinh.

Lâm Thiển lại hỏi: “Hai anh nói chuyện gì mà lâu thế?”

Lâm Mạc Thần cười khẽ một tiếng, sau đó rút cánh tay khỏi em gái: “Yên tâm đi, trong khoảng thời gian ngắn, cậu ta sẽ không quấy nhiễu em.”

Lâm Thiển chớp chớp mắt.

Lâm Thiển lại nằm trên giường, mở mắt nhìn trần nhà.

Nói xong câu thâm sâu khó hiểu đó, Lâm Mạc Thần nghiêm mặt, kêu cô mau đi ngủ. Xem ra, anh không có ý cho cô biết nội tình.

Mà một khi anh không muốn nói, ông trời cũng chẳng ép nổi anh, Lâm Thiển càng không thể.

Đúng lúc này, di động báo hiệu có tin nhắn. Lâm Thiển sáng mắt, lập tức cầm lên đọc, quả nhiên là Lê Trí Thành.

“Tôi đã về đến khách sạn. Chúc em ngủ ngon.”

Lâm Thiên liền nhắn lại: *“Vâng. À, hôm nay anh nói chuyện gì với anh trai tôi mà lâu thế?”*

Lệ Trí Thành trả lời rất nhanh: *“Yên tâm, tôi có thể đối phó anh ấy.”*

Lâm Thiên đọc lại tin nhắn, mặt hơi ửng hồng. Ngữ khí này...

Không phải cô lo lắng cho anh, chỉ là cảm thấy hết sức hiếu kỳ mà thôi.

Lâm Thiên ném điện thoại sang một bên. Tình hình này là sao? Bên này, anh trai kêu cô yên tâm. Bên kia Lệ Trí Thành cũng bảo cô yên tâm, nhưng cả hai đều không tiết lộ một chữ.

Không biết hai người giờ trò gì, bỏ mặc cô một bên. Hừ...

Một lúc sau lại nghĩ đến câu Lệ Trí Thành nói bên tai dưới hoa tuyết trắng “luôn vui vẻ và hạnh phúc như ngày hôm nay”, trong lòng Lâm Thiên dội lên cảm giác rất mềm mại ấm áp.

Sau đó, cô đột nhiên nhớ tới Lâm Mạc Thần. Mấy năm nay, anh mắc bệnh khó ngủ. Bây giờ đã quá giờ đi ngủ, chắc anh càng khó chợp mắt.

Cô ngồi dậy xuống tầng dưới, quả nhiên thấy Lâm Mạc Thần đang ngồi ở gian trồng hoa. Bên tay là tách trà nóng, anh bất động ngắm tuyết rơi, không biết đang nghĩ gì.

Lâm Thiên cảm thấy hơi xót xa, cô nhẹ nhàng đi đến bên anh trai, ngồi xuống sofa rồi ôm tay anh: “Anh, em còn chưa nói lời chúc mừng năm mới với anh.”

Lâm Mạc Thần mỉm cười, ngoảnh đầu nhìn cô.

Lâm Thiên tựa vào vai anh trai: “Cầu mong gia đình chúng ta luôn vui vẻ và hạnh phúc như ngày hôm nay.”

Cả hai anh em đều không ngủ, xem chương trình “Chào đón năm mới” phát lại trên truyền hình. Lâm Thiên vừa xem vừa xét nét đủ điều. Lâm Mạc Thần chăm chú dõi mắt vào màn hình tivi, nhưng tâm tư của anh tựa hồ trôi dạt tận phương nào.

Cuối cùng, anh quay sang em gái. Lâm Thiên nhận xét, Lê Trí Thành và anh cùng một loại người.

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên cậu ta xứng đáng làm đối thủ của anh.

Nhưng bọn họ không giống nhau. Thậm chí anh nhìn thấy trên người Lê Trí Thành có điểm tương tự Lâm Thiên.

Dưới vỏ bọc mưu mô, người đàn ông này vẫn còn tồn tại sự quyết liệt và chân thành như Lâm Thiên.

Mà thứ đó... Lâm Mạc Thần nhếch miệng, anh đã mất đi từ lâu.

Về thỏa thuận bọn họ đạt được trong buổi tối hôm nay, không cần cho Lâm Thiên biết. Nếu Lê Trí Thành có năng lực và tấm chân tình thật sự, anh đương nhiên sẽ để mặc cậu ta theo đuổi em gái.

Nhưng nếu thiếu một trong hai yếu tố đó, tương lai cậu ta khuynh gia bại sản, thân bại danh liệt, sẽ chẳng liên quan đến người nào.

Lâm Thiên ngủ đến trưa hôm sau mới tỉnh giấc. Vừa mở mắt, cô liền vor điện thoại. Lê Trí Thành nhắn tin cho cô từ sáng sớm, nội dung rất ngắn

gọn: Công ty có việc, tôi đáp chuyến bay sáng sớm hôm nay về nước. Hẹn gặp lại em ở Trung Quốc.

Lâm Thiên không rõ xảy ra chuyện gì. Cho tới khi đi làm, cô mới được Trương Viên tiết lộ, là Khang tổng của Minh Thịnh giới thiệu Tổng giám đốc của một doanh nghiệp nhà nước cho Lê Trí Thành. Người này cũng có ý định hợp tác với Ái Đạt, đúng lúc ông ta đến thành phố Lâm thăm người thân, nên anh phải lập tức quay về gặp gỡ khách hàng.

Hết kỳ nghỉ Tết âm lịch, Lâm Thiên về nước như dự định. Những công ty lớn trong ngành, gồm cả Tân Bảo Thụy, Tư Mỹ Kỳ và Ái Đạt cũng bắt đầu triển khai kế hoạch của năm mới. Một cuộc chiến mới sắp diễn ra.

Sáng thứ Hai, các quản lý của tập đoàn có cuộc họp thường kỳ, Lâm Thiên đến từ sớm. Một lúc sau, lãnh đạo cấp cao lần lượt đi vào.

Bên ngoài cửa sổ tuyết bay ngợp trời, khiến phòng hội nghị sáng trưng lan tỏa không khí an lành. Tranh vẽ ngày Tết vẫn treo trên trần nhà, tạo thành màu sắc ấm áp. Các giám đốc tươi cười, vui vẻ hàn huyên, trêu chọc lẫn nhau.

Thời điểm Boss chưa xuất hiện, phòng hội nghị lúc nào cũng náo nhiệt như vậy.

Lâm Thiên là người phụ nữ trẻ tuổi nhất, nhưng cô khéo ăn khéo nói, biết tiến lùi đúng mực nên rất hòa hợp với các giám đốc trung niên.

Đương nhiên hòa hợp rồi, sáng sớm hôm nay, cô đã bảo cấp dưới tặng quà mang từ Mỹ về cho các phòng ban. Quà ít quà nhiều không thành vấn đề, quan trọng là tấm lòng.

Mọi người đang trò chuyện, cửa phòng hội nghị lại một lần nữa mở toang, Lê Trí Thành đi vào, theo sau anh là người trợ lý Tường Viên.

Phòng hội nghị trở nên yên tĩnh ngay tức thì.

Lê Trí Thành ngồi ở vị trí đầu tiên. Tường Viên đặt quyền sở và cái cốc giữ nhiệt quân dụng lớn xuống trước mặt anh rồi ngồi ở hàng ghế phía sau, chính là vị trí của Lâm Thiên thời gian trước.

Lê Trí Thành đặt một tay lên bàn, ngẩng đầu nhìn mọi người. Lâm Thiên quan sát anh từ xa. Cô cảm thấy, chỉ một động tác đơn giản, khí chất mạnh mẽ lãnh đạm của anh liền hiện rõ.

Mấy ngày không gặp, bây giờ nhìn anh qua đám đông, cô lại cảm thấy hơi xa lạ và khang khác. Từ người anh tỏa ra vẻ trầm ổn, khi anh hướng ánh mắt về phía bạn, bạn sẽ cảm thấy khí chất yên tĩnh bức người rất riêng biệt.

Lâm Thiên thừa nhận, dáng vẻ của anh bây giờ khiến cô rung động.

Có lẽ mọi người cũng có cảm giác như cô, bởi khi Lê Trí Thành đảo mắt một vòng, phòng hội nghị rơi vào trạng thái yên lặng chưa từng có.

“Mọi người ăn Tết thế nào?” Lê Trí Thành mở miệng, ngữ khí ẩn hiện ý cười.

Câu hỏi của anh khiến không khí bớt căng thẳng, phó tổng giám đốc Lưu Đồng ngồi bên tay trái lên tiếng: “Không tồi, tôi về quê một chuyến, mang một ít đặc sản của quê nhà. lát nữa tôi sẽ bảo thư ký chia cho mọi người.”

“Được, cảm ơn Lưu tổng.” Mọi người hòa theo.

Cố Diên Chi cười: “Năm mới khí thế mới. Lệ tổng của chúng ta bận rộn không ngừng nghỉ.”

Lệ Trí Thành mỉm cười, không đáp lời. Lâm Thiên hơi chột dạ. Cô không nhin nổi, liếc Cố Diên Chi một cái. Sắc mặt anh ta vẫn bình thường, không nhìn về phía cô.

May mà không sao. Không phải Lệ Trí Thành kẻ vụ đi Mỹ với Cố Diên Chi đấy chứ? Nếu thật sự tiết lộ, cô sẽ rất ngỡ ngàng khi đối diện với “con cáo già” Cố Diên Chi này.

Đúng lúc này, Lệ Trí Thành đột nhiên ngừng đầu, đảo mắt qua Lâm Thiên như tia chớp. Ánh mắt của anh thâm trầm bức người.

Lâm Thiên lập tức cúi xuống, né tránh ánh mắt anh.

Người đàn ông này đúng là...

Cố Diên Chi chưa chắc biết rõ mọi chuyện, nhưng nhất định anh ta ám chỉ điều gì đó.

Lâm Thiên cầm cốc trà uống một ngụm. Người đàn ông trung niên bên cạnh nói một câu, khiến mọi người cười ồ. Lâm Thiên không để ý, nhưng cũng cười theo đám đông. Tuy không nhìn người đàn ông ở vị trí đầu tiên, nhưng cô có cảm giác, ánh mắt của anh không rời khỏi người cô.

Cảm giác này... giống như lén lút vụng trộm ở chốn văn phòng... tương đối kích thích.

Lệ Trí Thành cũng âm thầm quan sát cô gái hai má hơi ửng đỏ nhưng vẫn giả vờ trấn tĩnh kia.

Mấy ngày không gặp, người phụ nữ của anh vẫn sinh động như thường lệ.

Phòng Thị trường báo cáo tình hình dự án của doanh nghiệp nhà nước mà Lê Trí Thành và Cố Diên Chi dốc sức tranh thủ trong mấy ngày qua.

Đây quả là khởi đầu tốt đẹp trong năm mới. Tuy hai bên vẫn chưa kí hợp đồng nhưng mấy ngày qua, Lê Trí Thành và Cố Diên Chi dành nhiều thời gian tiếp Khang tổng và vị lãnh đạo doanh nghiệp nhà nước đó. Trước khi đi, đối phương hy vọng Ái Đạt sớm gửi tài liệu cụ thể và hứa sau Tết sẽ mời Lê Trí Thành đến công ty đàm phán. Có thể thấy đối phương rất có hứng thú với Ái Đạt.

Nghe xong báo cáo, mọi người vô cùng phấn chấn, Lâm Thiển cũng vui mừng. Lâm Thiển vẫn điềm tĩnh như thường lệ. Anh chăm chú lắng nghe các phòng ban phát biểu, thỉnh thoảng cầm bút viết vài dòng, hoặc đưa ra câu hỏi. Người bị hỏi luôn thận trọng trả lời, thậm chí liếc anh mấy lần, hy vọng bắt gặp vẻ tán đồng trên gương mặt anh.

Chứng kiến cảnh tượng này, Lâm Thiển lại một lần nữa cảm thán, bây giờ hoàn toàn khác trước.

Cô còn nhớ lúc Lê Trí Thành mới tiếp quản công ty, không khí của cuộc họp chiến lược quan trọng đầu tiên đâu có như hiện thời? Mọi người tranh cãi om xòm, không để vị công tử xuất thân từ quân nhân này vào mắt.

Còn hiện tại thì sao?

Trải qua một thời gian, tập đoàn đã thay da đổi thịt hoàn toàn. Bây giờ cả Ái Đạt, hơn nghìn công nhân viên, mấy chục dây chuyền sản xuất, mấy trăm cửa hàng... đều là quân cờ trong tay anh.

Sau khi các phòng ban kết thúc bản báo cáo, đến lượt công ty con Vinda do Tiết Minh Đào đứng đầu. Lúc này, Cố Diên Chi đột nhiên nói xen ngang: “Bên Tiết tổng có một thông tin không tốt lắm, Tiết tổng hãy phát biểu vào trọng tâm.”

Lời nói vừa dứt, bầu không khí lập tức lắng xuống. Lâm Thiên cũng giật mình, tối qua cô mới về đến thành phố Lâm, sáng nay đến tập đoàn họp nên không nắm rõ tình hình.

Tiết Minh Đào gật đầu, thông báo vắn tắt lượng tiêu thụ của Vinda trong thời gian Tết âm lịch, đồng thời điểm lại đơn đặt hàng của thời gian trước đó, con số đương nhiên đáng mừng. Tiếp theo, anh ta chuyển sang vấn đề khác: “Căn cứ vào nguồn tin đáng tin cậy, sau Tết Tư Mỹ Kỳ sẽ thành lập một nhãn hiệu con giống chúng ta. Đồng thời, hệ thống sản phẩm bậc trung to lớn của bọn họ sẽ triển khai một loạt hoạt động khuyến mãi giảm giá quy mô lớn. Ngoài ra, mấy công ty nằm trong Top 10 trên thị trường cũng đưa ra sản phẩm tương tự, tiến hành kế hoạch tuyên truyền bán hàng trên mạng. Miếng thịt ngon ai cũng muốn tranh phần, những động thái này nhiều khả năng ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát triển của Vinda, khiến thị phần của chúng ta bị thu hẹp.”

Phòng hội nghị trở nên yên tĩnh lạ thường.

Một lúc sau, Lưu Đồng châm điều thuốc, cất giọng không mặn không nhạt: “Tư Mỹ Kỳ vĩnh viễn là vậy, chỉ chuyên mô phỏng, hạ giá, cạnh tranh ác ý, chẳng chịu sáng tạo, đúng là vô liêm sỉ.”

Nói thì nói vậy nhưng thị trường là tự do, đối thủ cạnh tranh dùng thủ đoạn mô phỏng, khiến mọi người căng thẳng và phẫn nộ, nhưng cũng chẳng làm gì được bọn họ.

Lê Trí Thành lên tiếng: “Mọi người có ý kiến gì không?” Lúc hỏi câu này, anh tựa vào thành ghế phía sau, hai tay đặt trên đầu gối, ánh mắt lãnh đạm. Không hiểu tại sao, dáng vẻ của anh toát ra một vẻ trầm ổn, có thể không chế toàn bộ cục diện.

Trước câu hỏi của anh, mọi người bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Có người đề nghị cũng tiến hành hoạt động khuyến mãi giảm giá, cố gắng bảo vệ nhãn hiệu Vinda.

Cũng có người đề nghị tăng cường hoạt động tuyên truyền và quảng cáo trên internet, không nên giảm giá mà làm tốt công tác xây dựng thương hiệu. Đây chính là công việc Tiết Minh Đào và Lâm Thiển đang làm nên bọn họ đều gật đầu tán thành.

Tuy nhiên, Lâm Thiển chú ý, trong cuộc thảo luận sôi nổi này, Lê Trí Thành và mấy tâm phúc như Cố Diên Chi hay Lưu Đồng đều không phát biểu ý kiến. Cô nghĩ cũng phải thôi, với tâm tư thâm trầm và thủ đoạn của Lê Trí Thành, có lẽ vấn đề này nằm trong định liệu của anh.

Xem ra mấy lãnh đạo cao cấp đã sớm đạt thỏa thuận chung về khó khăn trong tương lai.

Mặc dù vậy, Lâm Thiển không ngờ, cuối cùng “thỏa thuận chung” đó lại rơi trúng người cô.

Sau khi nghe ý kiến của mọi người, Tiết Minh Đào gật đầu: “Ý kiến của quý vị rất có giá trị, công ty con chúng tôi sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng, để đề ra phương án có tính mũi nhọn. Sáng nay, tôi và mấy vị lãnh đạo đã bàn bạc, có một ý tưởng sơ bộ. Sự việc này cần một nhóm nhân viên có năng lực và chuyên nghiệp phụ trách, mới có thể đọ sức với đối thủ cạnh tranh. Công ty con chúng tôi muốn thành lập bộ phận Thị trường bên ngoài là sắp xếp kế

hoạch tổng thể về thị trường, nhưng trên thực tế, bộ phận Thị trường chuyên tập trung vào trận đánh này.”

Lời nói rất có lý, mọi người đều gật đầu.

Đúng lúc này, Lê Trí Thành ngẩng đầu hỏi: “Anh định đề xuất ai phụ trách bộ phận mới?”

Tiết Minh Đào quay sang Lâm Thiên ở bên cạnh: “Tôi định tạm thời để Giám đốc Lâm phụ trách. Cô ấy vốn xuất thân từ thị trường, việc tiến hành mở rộng mạng lưới tiêu thụ của Vinda trên mạng cũng do cô ấy chỉ đạo. Tôi cho rằng Giám đốc lâm là người thích hợp nhất.”

Lưu Đồng gật đầu tán thành: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Một tiếng sau.

Lâm Thiên ngồi trong phòng làm việc của CEO, quan sát bức tranh thủy mặc ở bức tường đối diện đến mức thất thần.

Bức tranh là do cô bảo người treo sau khi rời khỏi chức vụ. Nó không hoành tráng, vạm vỡ phi nhanh như tranh trong văn phòng của CEO các doanh nghiệp khác. Bức họa không lớn, hình vuông, trên chỉ có vài cành trúc lơ thơ, dòng nước ẩn hiện, sương mờ bao phủ.

Tuy nhiên, Lâm Thiên cảm thấy rất thú vị. Nét họa như người, mặc dù chỉ vài đường nhưng cũng có thể khiến những bức tranh sơn thủy đầy màu sắc khác trở nên nhạt nhòa.

Cô nghĩ, thật ra nội tâm của anh cũng rất thanh cao và tự phụ.

Vừa rời trong phòng hội nghị, sau tiết mục đờn bập, Lê Trí Thành hỏi cô: “Lâm Thiên, em thấy thế nào?”

Cô có thể nói gì chứ? Một khi đây là sự sắp xếp của anh, đương nhiên cô giờ cả hai tay hai chân tán thành.

Thế là Lâm Thiên tươi cười mở miệng: “Tôi nghe theo sự sắp xếp của lãnh đạo. Tôi nhất định sẽ tận tâm tận lực. Tôi tin dưới sự lãnh đạo của Lê tổng, chúng ta sẽ có một cuộc phản kích ngoạn mục.”

Sau khi cuộc họp kết thúc, Lâm Thiên ở lại trò chuyện cùng mọi người. Một lúc sau, Tưởng Viên đi vào, mỉm cười nói với cô: “Giám đốc Lâm, Lê tổng mời cô đi văn phòng đợi sếp.”

Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm sau kỳ nghỉ Tết, CEO phải đi một vòng quanh các phòng ban để khích lệ động viên mọi người theo thường lệ.

Do đó, Lâm Thiên ngồi ở văn phòng Lê Trí Thành khoảng mười phút, vẫn chưa thấy anh quay về.

Thật ra mấy ngày qua Lâm Thiên cũng hơi nhớ anh. Hình bóng anh thường hiện lên trong tâm trí cô. Dù sao tâm tư cũng đã bị xáo trộn bởi anh, làm sao có thể dễ dàng khôi phục tình trạng ban đầu?

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Nghĩ đến chuyện ở riêng bên cạnh anh, tuy chỉ bàn công việc, trong lòng cô cũng như mọc lên ngọn cỏ, có cảm giác ngứa ngáy. Lại ngồi một lúc, Lâm Thiên vô tình liếc qua giỏ sách ngăn nắp ở dưới bức tranh, cô đột nhiên nảy ra một ý định.

Lâm Thiên liền đứng dậy đi ra cửa, quan sát động tĩnh ở bên ngoài. Sau đó, cô chạy đến bên giá sách.

Cô nhanh chóng tìm thấy quyển *Binh pháp Tôn Tử* của Lê Trí Thành. Khi ngón tay chạm vào gáy sách, trong lòng cô hơi xúc động.

Tờ cảm nang thứ hai, tôi đến ngay đây.

Không thể để Lê Trí Thành bắt gặ. Anh mà nhìn thấy, tức là cô sẽ trở thành người của anh. Vì vậy cô chỉ có thể xem trộm.

Lâm Thiên rút quyển sách, lật giở một lượt, liền nhìn thấy tờ giấy gấp làm tư. Cô vội mở ra xem: *Thỉnh quân nhập úng, mượn dao giết người...*

Đây là tờ diếu kế đầu tiên, Lâm Thiên gấp lại như cũ, kẹp vào quyển sách. Sau đó, cô giở tiếp trang sau, lại phát hiện một tờ. Mặc dù chưa mở ra nhưng Lâm Thiên vẫn lờ mờ nhìn thấy mấy từ trên tờ giấy mỏng màu trắng: Nhất tiễn tam điêu^[2]...

[2] Nhất tiễn tam điêu: Một mũi tên trúng ba con chim, một mũi tên trúng ba đích.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân quen thuộc. Giọng nói của Tưởng Viên vọng vào: “Lê tổng, Giám đốc Lâm đang ở bên trong.”

“Tôi biết rồi.”

Lâm Thiên vội vàng nhét tờ giấy vào quyển sách rồi đặt về chỗ cũ. Tiếp theo, cô chạy nhanh ra sofa. Vừa đặt mông xuống ghế, Lâm Thiên liền nghe thấy tiếng mở cửa.

Lâm Thiên nở nụ cười rạng rỡ: “Lê tổng.”

Lệ Trí Thành thuận tay đóng cửa, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt chăm chú, vô tư và thẳng thắn, dường như mấy ngày xa nhau không tồn tại, anh vẫn là người đàn ông theo đuổi cô buổi tối hôm đó.

Lâm Thiên ngồi im, nhưng cô có thể cảm nhận, không khí trong căn phòng trở nên mờ ám theo cái nhìn vô ý của anh.

Lệ Trí Thành đi đến bàn làm việc, cầm cốc nước uống một ngụm rồi cởi áo comple vắt lên thành ghế. Sau đó, anh cầm một tập tài liệu đi về phía cô. Vừa đi một hai bước, anh đột nhiên quay đầu về phía giá sách.

Lâm Thiên thuận theo ánh mắt anh, giật nảy mình. Tờ cảm nang diệp kế thứ hai rơi xuống đất từ bao giờ.

Lâm Thiên lập tức quyết định giả bộ ngốc nghếch.

Lệ Trí Thành chậm rãi đi đến bên giá sách, cúi xuống nhặt tờ giấy nhưng không kẹp vào quyển sách mà cầm trong tay, sau đó quay đầu nhìn người phụ nữ.

Bốn mắt chạm nhau, Lâm Thiên tỏ ra thản nhiên. Tuy nhiên, trong lòng cô có cảm giác làm chuyện xấu bị phụ huynh tóm được như lúc còn nhỏ.

Cô bất chợt thấy hơi buồn cười.

Trong phòng làm việc của Lệ Trí Thành có ba chiếc sofa, một ghế dài, một ghế đôi và một ghế đơn. Lệ Trí Thành thường ngồi ở chiếc ghế đơn nên lúc này, Lâm Thiên ngồi ở chiếc ghế dài bên cạnh để tiện báo cáo công việc.

Ai ngờ, khi đi tới bàn uống trà, anh không ngồi ở ghế đơn mà ngồi xuống cạnh Lâm Thiên.

Trong giây lát mùi hương quen thuộc của riêng anh tựa hồ lại bao trùm cả người cô. Căn phòng rất yên tĩnh, hai người ngồi nhìn nhau.

Lâm Thiên lên tiếng trước: “Lệ tổng tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Lệ Trí Thành không trả lời mà cầm tờ cầm nang diệp kế. Lâm Thiên tròn mắt theo dõi động tác của anh, chỉ thấy anh liếc cô một cái rồi bỏ vào túi áo sơ mi của mình.

Rõ ràng Lệ Trí Thành không lên tiếng nhưng Lâm Thiên bỗng dưng đỏ mặt. Bởi vì cô nhớ đến câu nói của anh lần trước muốn xem thì tự mình lại đây lấy.

Lần trước, anh chỉ cầm trong tay, đặt lên thành ghế, còn lần này...

Giống như không hề phát giác cử chỉ của mình lại một lần nữa khiến người phụ nữ bên cạnh bối rối, Lệ Trí Thành thản nhiên đặt tập tài liệu ra trước mặt cô: “Em xem đi.”

Lâm Thiên mở ra, bên trong là lý lịch của năm sáu người, đều là nhân viên của tập đoàn. Lâm Thiên hiểu ra vấn đề, đây là những nhân tài thuộc tổ dự án của các loại sản phẩm có biểu hiện đặc biệt xuất sắc trong thời gian qua. Đa phần là người có thâm niên công tác năm năm trở nên tương đối đáng tin cậy.

Bình giới tướng mạnh. Đây là dành cho cô hay sao?

[©DTV](#)

Đang định mở miệng, giọng nói thâm trầm của Lệ Trí Thành vang lên bên tai cô: “Em thấy sao về quyết định của tôi ngày hôm nay?”

Lâm Thiển đặt tài liệu xuống bàn, ngoảnh đầu nhìn anh.

Lúc này, Lê Trí Thành đang ngồi tựa vào thành ghế, hai chân vắt chéo, một tay đặt lên thành ghế sau lưng cô, một tay đặt lên đầu gối. Anh đang nhìn cô bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa.

Lâm Thiển đáp khẽ: “Tôi có một nghi vấn.”

“Em nói đi.”

Kỳ thực nghi vấn này đã xuất hiện trong đầu Lâm Thiển từ trong cuộc họp ban nãy. Do mọi người bàn tán sôi nổi nên cô không đề cập tới.

“Thật ra trong thời gian qua, tôi thường nghĩ đến cuộc chiến thương mại do anh phát động lần trước.”

“Ừ.”

“Nhắc đến mới nói, lần trước chúng ta cũng được coi như dùng chiêu bất ngờ. Chiến lược bán sản phẩm cao cấp với giá thấp để chiếm thị trường bậc trung chỉ Ái Đạt chúng ta có thể làm được, Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ không thể.”

Khóe mắt Lê Trí Thành vụt qua ý cười.

Lâm Thiển hít một hơi sâu, tiếp tục lên tiếng: “Bởi vì thời gian trước đó, sản phẩm từ giá cao đến giá thấp của Ái Đạt đã bị mất thị trường, nên chúng ta dùng chiêu này cũng không phát sinh nhiều ảnh hưởng tiêu cực. Tuy nhiên, Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ khác chúng ta. Hệ thống giá cả của bọn họ rất hoàn thiện, nếu làm như chúng ta, toàn bộ hệ thống giá của họ sẽ bị

loạn. Chúng ta coi như bắt đầu lại, còn bọn họ làm sẽ thành tự đập đá vào chân mình.”

“Ừ. Vậy thì sao?”

“Do đó, về vấn đề Tư Mỹ Kỳ và các công ty khác tấn công nhãn hiệu Vinda, các công ty nhỏ không nói làm gì, chất lượng của bọn họ thua xa chúng ta, còn Tư Mỹ Kỳ...” Ngừng vài giây, cô nói: “Trần Tranh có hùng hổ đến mức nào cũng không thể làm như chúng ta. Hơn nữa, hiện giờ nhãn hiệu của chúng ta đã có tiếng tăm, đến trước xếp trước đến sau xếp sau là quy luật bất biến của thị trường. Vì vậy, bọn họ rất khó có thể cạnh tranh với chúng ta.”

Lâm Thiển nhìn Lê Trí Thành bằng ánh mắt sáng ngời: “Tình hình nêu ra ở cuộc họp ban nãy không đáng lo ngại. Nhưng anh lại quyết định thành lập bộ phận mới.” Cô ngó tập lý lịch ở trên bàn: “Còn điều bao nhiêu nhân tài cho tôi. Do đó, anh nên cho tôi biết, mục tiêu thật sự của anh là gì?”

Bây giờ cô đã có kinh nghiệm. Lê Trí Thành làm việc gì cũng có ý đồ đằng sau. Bề mặt mà bạn nhìn thấy, chắc chắn là thứ mà anh muốn để bạn thấy. Còn mục đích thật sự của anh được che giấu dưới tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc.

Trong cuộc họp ngày hôm nay, anh khua chiêng đánh trống, cố ý thành lập bộ phận toàn nhân tài để đối phó với sự khiêu khích của các đối thủ cạnh tranh do Tư Mỹ Kỳ cầm đầu. Đây là lý do hết sức hợp tình hợp lý, cũng là phản ứng bình thường của một doanh nghiệp khi đối diện với sự cạnh tranh trên thị trường.

Lê Trí Thành nhất định có mục tiêu lớn hơn che giấu ở đằng sau việc thành lập bộ phận này.

Quả nhiên anh nhướng mắt nhìn Lâm Thiên, miệng mỉm cười.

“Hu là thực, mà thực là hư.” Anh lên tiếng: “Mục tiêu của tôi là Tân Bảo Thụy, là thị trường to lớn vốn thuộc về Ái Đạt đã bị bọn họ chiếm mất.”

Lâm Thiên hoàn toàn chấn động.

Tân Bảo Thụy là “đầu tàu” nhiều năm qua không ai có thể động tới, lại được tập đoàn Chúc thị tài chính hùng hậu chống lưng. Vậy mà Lê Trí Thành coi bọn họ là mục tiêu, chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ nổi da gà.

Cô yên lặng quan sát gương mặt nghiêng bình tĩnh của anh.

Không biết anh to gan đến mức nào?

So với Tân Bảo Thụy, Ái Đạt bây giờ chỉ là con cừ non mới vừa đứng vững. Liệu Lê Trí Thành có thể dẫn dắt mọi người, dùng yếu thắng mạnh như những câu chuyện chiến tranh mang tính chất truyền kỳ?

Ngoài ra vào thời khắc này, anh dễ dàng tiết lộ tâm tư với cô. Đó là vì anh thật sự không đề phòng cô?

Một ý nghĩ bất chợt vụt qua đầu óc Lâm Thiên: Nếu là vậy, sẽ chẳng còn gì đáng sợ khi yêu anh.

Tuy nhiên, đây không phải là một ý tưởng ngông cuồng tự đại, bởi Lê Trí Thành từ tốn mở miệng: “Đối phó với Tư Mỹ Kỳ, chỉ cần dùng sản phẩm sẵn có của Ái Đạt và một số chiêu giương đông kích tây là đủ. Nhưng với Tân Bảo Thụy... Chúng ta phải dùng ‘dao thật súng thật’.”

Anh rút tay ra khỏi thành ghế sau lưng Lâm Thiên, đặt lên đầu gối: “Vì vậy tôi cần một cây cung dài.”

Lâm Thiên ngân người. “Cây cung dài”? Cô từng nghe qua điển tích thương mại này, ý của anh là...

Quả nhiên Lê Trí Thành nói tiếp: “Trên danh nghĩa là bảo vệ sự phát triển của nhãn hiệu Vinda, tuy nhiên, nhiệm vụ thật sự của em là giúp tôi bí mật tạo ra cây cung này.”

Chương 16

“Nhiệm vụ thật sự của em là giúp tôi tạo ra cây cung này.”

Sau khi nghe Lê Trí Thành nói câu đó, tâm trạng của Lâm Thiên sôi sục. Nhưng dù xúc động, lý trí của cô vẫn tỉnh táo, chưa đến mức bị khuất phục một cách triệt để bởi người đàn ông khiến cô ngưỡng mộ, và bởi tham vọng của anh.

“Nhưng...” Cô cất giọng nghi hoặc: “Anh xác định là bây giờ ư?”

“Ừ, em có nghi vấn gì sao?” Lê Trí Thành quan sát Lâm Thiên ở cự ly gần, giọng nói trầm thấp tựa hồ ngay bên tai cô.

Vành tai Lâm Thiên hơi ngưa ngưa.

“Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.” Cô ngoảnh đầu về phía anh: “Tuy nói Tân Bảo Thụy chiếm lĩnh phần lớn thị trường vốn thuộc về chúng ta, nhưng hiện tại, nhãn hiệu Vinda mới tạo được chỗ đứng. Vừa giao chiến với Tư Mỹ Kỳ xong lại lập tức đối phó công ty đầu ngành Tân Bảo Thụy, có phải...” quá ngông cuồng, quá hống hách?

Nóng vội? Đúng rồi, chính là từ này.

“Có phải hơi nóng vội không?” Lâm Thiên chọn từ ngữ uyển chuyển hơn.

Lời nói này cũng có lý, tuy Lê Trí Thành là bậc kỳ tài nhưng cô cho rằng, anh cần cẩn trọng một chút.

Lê Trí Thành im lặng vài giây mới lên tiếng: “Em nghĩ, tôi là người hiểu chiến sao?”

Lâm Thiên: “...Anh không phải à?”

Hai người cách rất gần. Anh cúi đầu, cô ngẩng đầu, bốn mắt chạm nhau. Rõ ràng đang thảo luận đề tài kinh doanh nghiêm túc, vậy mà tư thế của hai người hết sức mờ ám.

“Không phải.” Lê Trí Thành đột nhiên cúi thấp, hôn phớt lên má Lâm Thiên rồi rời đi ngay.

Trông ngực Lâm Thiên đập thình thịch, thình thịch.

Sau nụ hôn, anh yên lặng nhìn cô chăm chú. Lâm Thiên ngoảnh đầu sang một bên, né tránh ánh mắt anh.

Lâm Mạc Thần chẳng nói Lê Trí Thành sẽ không quấy nhiễu cô trong thời gian này hay sao?

Lẽ nào cô hiểu sai ý anh trai? Dù sao Lâm Mạc Thần cũng là người đàn ông trưởng thành, nên từ “quấy nhiễu” là ám chỉ sự đụng chạm thân mật ở mức độ cao hơn?

Lê Trí Thành cất giọng bình thản, giống như nụ hôn vừa rồi là hành động hết sức tự nhiên, không cần lời giải thích: “Có một điểm em nói không đúng. Nhãn hiệu Vinda không phải an toàn tuyệt đối. Tư Mỹ Kỳ không có khả năng tạo ra một nhãn hiệu đối kháng, nhưng Tân Bảo Thụy hoàn toàn có thể.”

Lâm Thiên lập tức ngẩng đầu nhìn anh.

Lê Trí Thành tiếp tục lên tiếng: “Muộn nhất là nửa năm sau, bọn họ có thể tạo ra một nhãn hiệu mới không liên quan đến Tân Bảo Thụy. Bọn họ thậm chí chấp nhận lợi nhuận bằng không hoặc con số âm để tiến hành phong tỏa tiêu diệt Vinda.”

Lâm Thiên giật mình. Đúng vậy, tập đoàn Chúc thị đứng sau Tân Bảo Thụy dính đến nhiều lĩnh vực như bất động sản, tài chính, chế tạo, có thực lực hùng hậu. Bọn họ thường xem xét toàn cục, dù một nhãn hiệu bị lỗ, nhưng có thể tiêu diệt Ái Đạt, đồng thời chiếm lĩnh thị trường mới này, về lâu dài vẫn kiếm được nhiều tiền. Người khác không đủ thủ đoạn và thực lực, nhưng tên cáo già xảo quyết như Ninh Duy Khải hoàn toàn có khả năng đó.

“Vì vậy chúng ta phải ‘tiêu diệt’ bọn họ...” Lê Trí Thành nói nhỏ: “...trước khi họ ra tay.”

Công ty con rất phát triển của Ái Đạt trong thời gian gần đây quyết định thành lập bộ phận Thị trường. Thông tin có vẻ bình thường này nhanh chóng truyền đến tai Trần Tranh cũng như Ninh Duy Khải.

Phản ứng của Trần Tranh là cười nhạt một tiếng. Cạnh tranh gay gắt, kẻ sống người chết là quy luật bất biến của thị trường. Trước đó Lê Trí Thành

giăng bẫy để anh ta nhảy vào, nhưng thị trường không phải dựa vào quỹ kế nhất thời là có thể phân cao thấp, mà phải dựa vào thực lực thật sự.

Đây cũng là sở trường của Tư Mỹ Kỳ trong bao năm qua.

Nghe nói gần đây Tiết Minh Đào thường đưa cấp dưới đi thị sát các cửa hàng, thậm chí cử người theo dõi động thái của đối thủ, dường như muốn tiến hành cuộc chiến quy mô lớn với Tư Mỹ Kỳ.

Rất tốt, các anh hãy đợi đây.

Thật ra Trần Tranh không hề ý thức, anh ta đã coi Tiết Minh Đào trở thành đối thủ trực tiếp của mình một cách tự nhiên. Anh ta càng không nhận ra, Lê Trí Thành và Lâm Thiên đã chằng thềm để anh ta vào mắt.

Trong phòng làm việc của CEO Tân Bảo Thụy lại là một cảnh tượng khác.

Người trợ lý Nguyên Tuấn đẩy báo cáo đến trước mặt Ninh Duy Khải: “Gần đây Tư Mỹ Kỳ và Ái Đạt cạnh tranh gay gắt. Ái Đạt thậm chí thành lập bộ phận chuyên để đối phó Tư Mỹ Kỳ. Đây là danh sách nhân viên của bộ phận đó.”

Ninh Duy Khải xem qua, mỉm cười: “Nguyên Tuấn à, cậu thử nói xem, việc chúng ta chuẩn bị thành lập nhãn hiệu mới để đánh Vinda, tên bộ đội giả heo để ăn thịt hổ đó có đoán ra không?”

Nguyên Tuấn hơi ngẩn người. Từ khi Vinda tách riêng, Ninh Duy Khải dùng từ “giả heo để ăn thịt hổ” ám chỉ Lê Trí Thành, nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong ngành.

“Có thể.” Anh ta đáp.

Ninh Duy Khải gật đầu: “Vì vậy chắc chắn hẳn ta phải có biện pháp đối phó, còn điều ‘ái tướng’ Lâm Thiên đi thành lập bộ phận Thị trường... Hừ, giả tạo thật đấy, hẳn ta làm việc nhất định có ý đồ đằng sau, chắc chắn tính kế với tôi ở đâu đó.”

Nguyễn Tuấn cười: “Tính kế với anh cũng không phải chuyện dễ dàng. Có điều, chúng ta không thể để đối phương đạt được ý đồ. Ninh tổng, có cần tăng thêm áp lực trên thị trường để thăm dò thực lực của họ?”

Ninh Duy Khải ngẫm nghĩ, lắc đầu: “Không cần thiết, cứ bình tĩnh quan sát tình hình rồi tính sau.”

Anh ta ngược nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, cất giọng thản nhiên: “Cậu thử nghĩ xem, voi đánh nhau với cừ non, liệu voi có nên đuổi theo cừ non hay không? Không biết chừng sẽ rơi vào bẫy ấy chứ. Voi đương nhiên nên đợi cừ non chủ động đâm vào chân mình rồi giẫm một phát diệt trừ đối phương.”

Ngày thứ Bảy, thời tiết rất đẹp, bầu trời trong xanh, nắng vàng rực rỡ. Lâm Thiên đang tập thể dục trong phòng, di động đột nhiên đổ chuông.

Là Lê Trí Thành, anh nói ngắn gọn: “Tôi đang ở dưới nhà.”

Hả? Lâm Thiên cầm điện thoại đi ra ngoài ban công, quả nhiên nhìn thấy Lê Trí Thành đang đứng tựa vào xe của anh, ngẩng đầu về phía nhà cô.

“Xuống đi, tôi sẽ đưa em đi tìm ‘cây cung dài’.”

Thời tiết vẫn còn giá lạnh, cửa kính ô tô nhanh chóng phủ lớp hơi nước mỏng.

Hôm nay Lê Trí Thành mặc bộ đồ như lúc ở Mỹ, chỉ có điều áo thun bên trong thay bằng màu trắng. Khí chất nghiêm nghị của người lính giảm đi mấy phần, trông anh lúc này giống một thanh niên trẻ trung.

Rất nhiều người phụ nữ thích ngắm tay của đàn ông, Lâm Thiển cũng không ngoại lệ. Hai bàn tay đang đặt trên vô lăng có nước da sẫm hơn gương mặt anh một chút, ngón tay dài cân đối, đầy sức mạnh cũng rất đàn ông. Nhìn kỹ mới thấy, mu bàn tay anh xuất hiện mấy vết sẹo mờ mờ.

Hiện tại, đôi bàn tay này không phải cầm súng hay hành trang bộ đội mà là giang sơn của doanh nghiệp.

Còn nữa... Có lẽ trong tương lai, bàn tay đó sẽ nắm chặt tay cô.

Lâm Thiển thầm quan sát một lúc mới quay đầu hỏi Lê Trí Thành: “Không phải cùng một kiểu áo trong, anh mua mấy cái có màu sắc khác nhau đấy chứ?”

Lê Trí Thành đánh tay lái, rẽ sang một bên: “Ừ, tôi có mấy cái.”

Lâm Thiển không còn gì để nói. Cô từng nghe qua, một số đàn ông mua một lúc cả chục bộ quần áo mình thích để giảm bớt phiền hà. Anh là quân nhân có tác phong gọn gàng dứt khoát, làm vậy cũng chẳng có gì lạ thường.

“Em không thích sao?” Lê Trí Thành đột nhiên hỏi.

Chỉ bốn từ đơn giản nhưng khiến ngọn cỏ trong lòng cô như đón cơn gió thoảng qua.

Ngữ khí này... rõ ràng là hỏi bạn gái.

“Không, tôi chỉ cảm thấy thú vị.” Cô thật thà trả lời.

Anh vẫn dõi mắt về phía trước, cất giọng bình thản: “Từ trước đến nay, tôi chẳng có người phụ nữ nào quan tâm đến những chuyện này.”

Lâm Thiên: “...Ừm”, lập tức ngoảnh đầu ngắm đường phố.

Sau khi chấp nhận cùng anh “từ từ phát triển”, cô luôn rơi vào bầu không khí mờ ám như lúc này.

Không khí mờ ám một khi nảy sinh, sẽ luôn tồn tại ở khắp mọi nơi mọi lúc. Một lời nói cử chỉ cũng mờ ám, một ánh mắt hay tư thế gần kề cũng rất mờ ám.

Cảm giác này rất ngọt ngào và dễ chịu, tựa như dòng suối chảy vào lòng bạn, từ từ nhấn chìm bạn.

Có phải tình cảm thích hợp như vậy sẽ khiến đàn ông càng đàn ông hơn, phụ nữ càng giống phụ nữ hơn, nên hai bên càng bị đối phương thu hút?

Ngoài ra, nụ hôn “chuồn chuồn đập nước” rơi trên mặt cô mấy hôm trước có phải là một giây phút không thể kìm nén tình cảm của người đàn ông này?

Lệ Trí Thành đưa Lâm Thiên đi phố Xuân Đô. Nơi đây có trung tâm thương mại lớn nhất thành phố Lâm, quầy hàng của Ái Đạt, Tân Bảo Thụy và Tư Mỹ Kỳ trong trung tâm thương mại cũng có quy mô lớn nhất, đầy đủ sản phẩm nhất cả nước.

Trước khi xuống xe, Lệ Trí Thành lấy ra hai cái mũ lưỡi trai, anh tự đội một cái, cái còn lại đội lên đầu Lâm Thiên. Lâm Thiên hiểu ý anh, bọn họ đi tìm hiểu thị trường, đương nhiên phải âm thầm lặng lẽ. Thế là cô cũng bắt

chước Lệ Trí Thành, kéo vành mũ xuống thấp, sau đó ngẩng đầu nhìn anh: “Được rồi.”

Bởi vì vành mũ quá thấp, cô không nhìn rõ gương mặt, mà chỉ thấy cằm anh.

Giọng nói của Lệ Trí Thành vang lên ở trên đầu cô: “Em có chắc chắn nhìn thấy đường không đấy?”

Lâm Thiên giơ tay kéo vành mũ lên cao một chút. Ở giây tiếp theo, cô chạm phải ánh mắt bình tĩnh và sâu thẳm của Lệ Trí Thành. Tim Lâm Thiên đột nhiên đập loạn một nhịp. Ở thời khắc đó, cô hình như ý thức ra điều gì, điều mà từ trước đến nay bởi thân phận của anh, tâm tư thâm sâu của anh nên cô bỏ qua.

Im lặng nhìn Lâm Thiên một lúc, Lệ Trí Thành nói nhỏ: “Chiếc mũ này có từ thời tôi học cấp ba, xem ra rất thích hợp với em.”

Một câu nói bình thường, nhưng khiến trái tim bé nhỏ của cô lại rung động. Rõ ràng chỉ đội mũ cũ của anh chứ chẳng làm gì, nhưng cô có cảm giác hai người vô cùng thân mật.

Hôm nay là Rằm tháng Giêng, trung tâm thương mại tổ chức hoạt động khuyến mãi lớn. Cả tòa nhà toàn người là người, vô cùng náo nhiệt.

Lệ Trí Thành đưa Lâm Thiên đi thang máy lên tầng trên cùng. Bởi vì thang máy chật cứng người nên anh khoác vai cô, ôm cô vào lòng một cách tự nhiên. Lâm Thiên không thể không thừa nhận, cảm giác này rất dễ chịu. Thậm chí cô còn nghĩ tới một vấn đề, kể từ sau cuộc tình ngắn ngủi như trò hề với Ninh Duy Khải thời đại học, bao nhiêu năm qua, mỗi lần tới trung tâm thương mại, cô đều đi một mình hoặc với bạn gái, chứng kiến vô số đôi tình nhân ngọt ngào lãng mạn.

Lúc đó Lâm Thiển chẳng cảm thấy điều gì, dù chen chúc giữa đám đông, bị mọi người xô đi đẩy lại, cô vẫn đứng vững. Nhưng bây giờ, dựa vào khả năng quan sát nhạy bén, cô phát hiện, khi bên cạnh có người bảo vệ, đám đông cũng không ra sức chen lấn cô như trước. Dù có người chen vào, cũng bị Lê Trí Thành nhanh chóng ngăn lại. Người đó quay đầu, nhìn thấy là đôi tình nhân nên không tiếp tục lùi lại phía sau, thậm chí dịch ra xa một chút, giống như cố gắng tránh mạo phạm đến thân thể bạn gái của người khác.

Lâm Thiển nghĩ, chắc đây là phản ứng tâm lý bình thường của con người. Nhưng phản ứng này mang lại cảm giác ấm lòng và hạnh phúc cho phụ nữ hơn cả tiền bạc và quyền lực. Bất giác cô nhượng mày liếc gương mặt nghiêng của anh.

Cửa thang máy mở ra, bên ngoài là khu vực bán đồ dã ngoại sáng trưng. Lúc này, Lê Trí Thành cũng rời tay khỏi vai cô. Hai người trao đổi ánh mắt, Lâm Thiển hỏi nhỏ: “Lẽ nào... anh định làm sản phẩm dã ngoại?”

Lê Trí Thành không trả lời, dõng mắt về phía trước: “Chúng ta đi xem đã.”

Lâm Thiển gật đầu, lặng lẽ đi bên anh, thăm quan từng gian hàng một. Đầu tiên, bọn họ dừng chân ở khu vực nhãn hiệu nổi tiếng của nước ngoài. Hôm nay các gian hàng cũng khuyến mãi, nhưng chỉ giảm giá 10 đến 20%, rất ít sản phẩm giảm tới 50%. Tuy nhiên, khu vực cũng thu hút không ít người tiêu dùng.

Gian hàng thu hút đông khách nhất, lượng tiêu thụ tốt nhất vẫn là nhãn hiệu “Viễn Đò^[2]” của Tân Bảo Thụy. Nhắc đến mới thấy, Tân Bảo Thụy phát triển như ngày hôm nay, quả thật có nhiều điểm đáng khâm phục. Lấy ví dụ lĩnh vực sản phẩm dã ngoại, trong nước chỉ bọn họ có quy mô lớn nhất. Tân Bảo Thụy không những tài trợ cho đội tuyển leo núi quốc gia, còn mời ngôi sao thể thao, danh nhân trong ngành thương mại làm người đại

diện phát ngôn. Giá cả tuy không thấp, nhưng so với các nhãn hiệu quốc tế, “Viễn Đò” cũng không đến nỗi quá tầm tay của người dân.

[2] Hành trình xa xôi.

Lúc này, gian hàng của bọn họ đang có khuyến mãi lớn vài mẫu giày thể thao và ba lô du lịch. Khách hàng gần như tranh nhau mua, trong đó có người già, trung niên, thanh niên và các bà mẹ dắt theo con nhỏ, chứng tỏ tầng lớp khách hàng độ tuổi nào cũng có. Ngoài ra, bởi vì sản phẩm chủ lực của Tân Bảo Thụy là túi xách nên ba lô du lịch bán chạy nhất.

Lệ Trí Thành và Lâm Thiên đứng bên ngoài, quan sát tình hình náo nhiệt ở trong gian hàng.

“Em còn nhớ bài báo trên tờ tạp chí đợt trước tôi đưa cho không?” Anh hỏi nhỏ.

Lâm Thiên ngẫm nghĩ vài giây, đáp: “Tôi vẫn nhớ.” Đó là bài viết bình chọn mười sản phẩm túi xách xuất sắc nhất năm 2013.

Vị trí đầu là một sản phẩm túi xách thông thường của Tân Bảo Thụy.

Xếp thứ hai là một mẫu túi xách dã ngoại của Tân Bảo Thụy, chính là ba lô du lịch đang bán chạy nhất ở gian hàng.

Tuy đó chỉ là đánh giá sản phẩm riêng lẻ nhưng cũng có thể phản ánh xu thế của thị trường. Trong lĩnh vực túi xách thông thường, Tân Bảo Thụy một tay che trời. Còn trong lĩnh vực túi xách dã ngoại, họ cũng một mình một đường.

“Ừ.” Lệ Trí Thành đáp khẽ: “Chúng ta sẽ sử dụng một mũi tên trúng hai đích, một lần tiêu diệt cả hai sản phẩm chủ lực của Tân Bảo Thụy.”

Lâm Thiên sững sốt. Cô nhìn vào mắt anh, chỉ bắt gặp một màu đen không thấy đáy.

“Chúng ta phải làm thế nào?” Lâm Thiên bất giác cất cao giọng.

Lệ Trí Thành không trả lời, ra hiệu cô đi theo anh. Tới góc hành lang vắng vẻ, anh dừng bước, đổi mắt về cửa hàng Tân Bảo Thụy cách đó không xa, đồng thời hỏi Lâm Thiên: “Người tiêu dùng có đặc điểm gì?”

Lâm Thiên cũng thuận theo ánh mắt anh, nhanh chóng trả lời: “Tuy chẳng biết phải nói sao nhưng người mua sản phẩm đã ngoại hàng trong nước, phần lớn là người dân bình thường, chứ không phải người có nhu cầu đi đã ngoại thật sự.”

Lệ Trí Thành im lặng nhìn cô.

Lâm Thiên: “... Tôi nói không đúng à?”

“Không.” Lệ Trí Thành lên tiếng: “Đây cũng là điều tôi đang nghĩ.”

Lâm Thiên rất phấn khởi. Quả thật là vậy, những người có nhu cầu đã ngoại thật sự thường chọn các nhãn hiệu quốc tế, ngay cả cô và Lệ Trí Thành cũng không ngoại lệ. Sản phẩm của Tân Bảo Thụy tuy bán rất chạy nhưng khách hàng chủ yếu vẫn là người tiêu dùng bình thường, hoặc số ít người có nhu cầu đã ngoại nhưng không có điều kiện mua sản phẩm của nước ngoài.

Những khách hàng mua sản phẩm này có lẽ cả đời không một lần tham gia hoạt động đã ngoại, nhưng họ vẫn lựa chọn bởi tính năng của nó tốt hơn loại túi xách thông thường, đặc biệt là độ bền. Hơn nữa, sản phẩm đã ngoại cũng rất thời trang.

“Đối tượng khách hàng của dòng túi xách thông thường là ai?” Lê Trí Thành hỏi tiếp.

Lâm Thiên: “... Đều là người tiêu dùng bình thường.”

Anh hỏi hai vấn đề này làm gì nhỉ?

Hiện tượng đối tượng khách hàng của hai dòng sản phẩm trùng hợp có liên quan gì đến việc bọn họ tạo “cây cung dài”?

Khoan đã... Trước đó anh nhắc tới câu “một mũi tên trúng hai đích”?

Đúng lúc này, Lê Trí Thành cất giọng trầm thấp bên tai Lâm Thiên: “Chúng ta cần tạo một ‘cây cung’ có tính năng ưu việt cơ bản của sản phẩm đã ngoại, nhưng có mức giá tương đương túi xách bậc trung thông thường. Sản phẩm này có ngoại hình hoàn hảo, chất lượng và giá cả phải đạt tới mức đứng đầu thị trường. Nhãn hiệu được đăng ký bản quyền ở nước ngoài, đối tượng khách hàng là người dân thành phố.”

Chỉ mấy câu nói ngắn gọn nhưng khiến nhịp tim trong lồng ngực Lâm Thiên tăng tốc.

Từ trước đến nay, tôn chỉ và thói quen của các doanh nghiệp sản xuất túi xách là phân loại sản phẩm trước, sau đó tập trung vào từng sản phẩm riêng biệt, cuối cùng đổ tiền xây dựng thương hiệu.

Ví dụ về sản phẩm ba lô túi xách du lịch, các doanh nghiệp sẽ cố gắng làm thật chuyên nghiệp, nâng cao công nghệ, ra sức cạnh tranh với nhãn hiệu quốc tế, nhưng kết quả vẫn không như mong muốn.

Còn dòng túi xách thông thường không ngừng đưa ra mẫu mã mới, kiểu dáng đa dạng phong phú, chất lượng thỏa mãn cuộc sống thường ngày là

ồn. Hai dòng sản phẩm này có sự phân biệt rõ ràng.

Thật ra cũng có doanh nghiệp từng đưa tính năng của sản phẩm đã ngoại vào túi xách thông thường, nhưng cũng chỉ dừng ở bước thử nghiệm qua loa chứ không đi sâu như Lê Trí Thành nói. Bởi vì mọi người đều cho rằng, đối với sản phẩm đã ngoại, đa phần người dân Trung Quốc chỉ cảm thấy mới lạ, nhu cầu thị trường không lớn lắm.

Vậy mà Lê Trí Thành lại mạnh dạn đưa ra ý tưởng đó. Anh hoàn toàn không nghĩ đến việc “tập trung đầu tư vào sản phẩm, nâng cao sức mạnh cạnh tranh của doanh nghiệp”, cũng không có ý định bỏ nhiều tiền vào việc xây dựng thương hiệu.

Anh cũng chẳng thèm tuân theo thói quen vốn có của người tiêu dùng. Dù khả năng chi tiêu của người dân thành phố ngày một tăng cao, nhưng liệu có bao nhiêu người cho rằng túi xách thông thường nên có chức năng đã ngoại? Thế nhưng anh lại đưa ra ý tưởng về một sản phẩm mới mà thị trường hầu như không có. Sản phẩm này có thể gọi là... “túi xách đa chức năng thành thị”?

Nếu xúc tiến và đưa ra sản phẩm này, có nghĩa Ái Đạt sẽ dẫn dắt nhu cầu của người tiêu dùng, khai thác nhu cầu tiềm tàng của bọn họ, chứ không phải đỏi theo người tiêu dùng như trước.

Nhưng có một vấn đề thiết thực được đặt ra. Như anh từng nói, một sản phẩm không thấm nước, bền và nhẹ, thời trang, giá cả phải chăng, định vị là túi xách thông thường... Liệu người tiêu dùng có chấp nhận? Có thể thu hút đối tượng khách hàng của hai sản phẩm Tân Bảo Thụy hay không?

Lâm Thiên không thể tưởng tượng đến lúc đó thị trường sẽ ra sao. Sản phẩm của Ái Đạt sẽ “chết yểu”, hoặc có khả năng... thành danh sau một đêm, trở thành hiện tượng trên thị trường.

Lâm Thiển ngẩng đầu nhìn Lê Trí Thành, cất giọng hơi khàn khàn: “Boss.”

Vào thời khắc này, cô lại gọi anh là “Boss” như trước, chứ không phải xưng hô khác.

“Boss, ý tưởng này rất tuyệt, nhưng độ mạo hiểm cũng lớn.” Cô hỏi: “Anh có biết làm ra sản phẩm túi xách hoàn hảo như vậy khó đến mức nào không?”

Lê Trí Thành cúi đầu ngắm gương mặt ửng đỏ của cô: “Ừ, rất khó, khó như lên trời.”

Hai người yên lặng một lúc, anh lại mở miệng: “Vì vậy chúng ta có làm không?”

Lâm Thiển cảm thấy toàn bộ máu trong người dồn lên đỉnh đầu.

“Làm.”

Cô không hoang mang cũng không do dự. Dù con đường phía trước còn nhiều gian nan vất vả, nhưng lòng anh đã quyết, cô còn có thể nói gì?

Cúi đầu vượt qua muôn vàn thử thách, ngẩng đầu “giương cung xạ điêu”.

Lâm Thiển và Lê Trí Thành giải quyết bữa trưa nhanh gọn trong trung tâm thương mại.

Sản phẩm túi xách da dành cho nam giới và phụ nữ đều nằm ở khu vực bán giày dép, đồ da, hai người đã mất công đến đây, nhân tiện đi thăm quan một vòng. Vừa xuống thang cuốn, Lâm Thiên chợt nhìn thấy quầy bán đồ uống bên trái cửa ra vào. Vừa rồi ăn cơm vội vàng, bây giờ cô hơi khô miệng.

Nhìn sang bên phải thấy biển đề nhà vệ sinh, Lâm Thiên nói với Lê Trí Thành: “Tôi đi nhà vệ sinh một lát.”

Lê Trí Thành gật đầu: “Em muốn uống gì, để tôi đi mua?”

Lâm Thiên: “Hả?”

Anh hát cảm về phía quầy nước.

“Trà chanh quýt vàng.” Khóe miệng cô bất giác cong lên: “Cảm ơn anh.”
Bụng bảo dạ: Anh cũng tinh ý đấy chứ.

Hai người tạm thời tách ra ở lối xuống thang cuốn. Vừa đi vài bước, Lâm Thiên đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, vừa rồi Lê Trí Thành hỏi cô “Em muốn uống gì?” chứ không phải “Em có muốn uống chút gì không?”

Sao anh biết cô “muốn uống?” Có phải anh luôn để ý đến vẻ mặt và ánh mắt của cô?

Lâm Thiên quay đầu, chỉ thấy Lê Trí Thành đang đứng xếp hàng sau hơn mười người để chờ mua đồ uống. Cô nghĩ chắc anh chưa từng mua mấy thứ này, bởi anh đang ngẩng đầu xem xét bảng giá treo trên quầy, thần sắc rất tập trung.

Lâm Thiên lặng lẽ ngắm anh một lúc rồi quay người đi vào nhà vệ sinh.

Đứng trước bồn rửa tay, Lâm Thiên cởi mũ, rửa mặt. Ngẩng đầu nhìn gương mặt ướt rượt trong gương, tâm trạng của cô mới bình tĩnh một chút.

Thảo nào hồi ở Mỹ, Lê Trí Thành nói với cô “sắp phát động cuộc chiến”. Đây đâu chỉ đơn giản là cuộc chiến, mà khiến cả thị trường đảo lộn cũng không biết chừng.

Trầm ngâm một lúc, Lâm Thiên lại đội mũ, chỉnh lại mái tóc mới đi khỏi nhà vệ sinh.

Bên ngoài nhà vệ sinh là một hành lang dài. Đi hết hành lang mới tới cửa vào khu trung tâm thương mại náo nhiệt. Lâm Thiên vừa cúi đầu bước đi, vừa ngẫm nghĩ những lời Lê Trí Thành vừa đề cập. Đằng sau vang lên tiếng bước chân đi theo, cô cũng không để ý.

Đến cửa vào trung tâm thương mại, Lâm Thiên ngẩng đầu, phát hiện có hai người đàn ông mặc comple đứng một bên, dường như đang đợi ai đó.

Lâm Thiên cảm thấy bọn họ hơi quen mắt, hình như vừa gặp ở gian hàng của đối thủ cạnh tranh, không biết là Tân Bảo Thụy hay Tư Mỹ Kỳ. Cô lại đưa mắt quan sát bọn họ, kết quả sau lưng vang lên âm thanh lãnh đạm: “Nhìn gì vậy?”

Giọng nói này vô cùng quen thuộc với Lâm Thiên, thoáng chốc trong lòng bốc lên một ngọn lửa nhưng lập tức lại bị cô đè nén.

Lâm Thiên quay người, mỉm cười với người đàn ông: “Trần tổng, trùng hợp quá, đi vệ sinh cũng có thể gặp anh.”

Mặc dù hết sức lý trí nhưng lời nói của cô tỏ vẻ chế giễu rõ ràng. Lâm Thiên liền thâm tự kiểm điểm bản thân.

Đối diện Lâm Thiên, tâm trạng của Trần Tranh hết sức phức tạp. Nổi chán ghét, không cam lòng, buồn bực vì cầu mà không được và lòng tự ái bị tổn thương... dội về cùng một lúc, cuối cùng biến thành sát khí. Trần Tranh không cảm thấy bản thân còn hứng thú với người phụ nữ này, nhưng là con trai của nhà doanh nghiệp xuất thân từ nông dân, anh ta cũng như bố mình, thường có thù tất báo, ăn miếng trả miếng. Đối diện với người khiến bản thân khó chịu, đương nhiên anh ta cũng sẽ khiến cô không thoải mái. Hù dọa cũng được, bới móc cũng được, tóm lại hôm nay gặp mặt, Lâm Thiên đừng mơ có thể dễ dàng bỏ đi.

Trần Tranh nháy mắt với hai cặp dưới, ra hiệu bọn họ đứng yên một chỗ. Sau đó, anh ta nửa cười nửa không nhìn Lâm Thiên: “Mặt em còn đau không? Để tôi xem nào.”

Lâm Thiên im lặng quay người bỏ đi.

Ai ngờ mới đi hai bước, Trần Tranh lại sán đến, thậm chí khoảng cách càng gần hơn. Phía trước là mấy quầy đồ da nhãn hiệu quốc tế, đèn đóm sáng trưng, dòng người tấp nập. Lâm Thiên bước vội vàng, đâm phải một khách hàng từ trong quầy đi ra. Trần Tranh thuận thế kéo cô sang một chỗ vắng người qua lại, đồng thời lên tiếng: “Em đi nhanh thế làm gì? Sợ tôi ăn thịt em à? Không lẽ cho em một cái tát nữa hay sao?”

Cuối cùng Lâm Thiên cũng không nhịn nổi, quay đầu hét lên với anh ta: “Trần Tranh, anh là đồ khốn, anh không phải là đàn ông.”

Trần Tranh biến sắc, ánh mắt tối sầm.

Bộ dạng của Trần Tranh tương đối hung dữ nhưng Lâm Thiên không sợ hãi, chỉ lạnh lùng lườm anh ta một cái. Nghĩ đến Lê Trí Thành đang đi mua đồ uống, cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi chỗ này. Nhưng Trần Tranh đã đứng chặn lối đi, thế là hai người mắt to trừng mắt bé, không ai nhường ai.

Đúng lúc này, đằng sau vang lên tiếng bước chân dồn dập, như thể một đám người đang đi về bên này. Lâm Thiên không quay đầu, Trần Tranh ở phía đối diện ngẩng lên, ánh mắt hơi kinh ngạc.

Sau đó, Lâm Thiên nghe thấy một giọng đàn ông vừa quen thuộc vừa xa lạ từ sau lưng vọng tới: “Đây chẳng phải là Trần tổng của Tư Mỹ Kỳ hay sao? Trùng hợp quá, anh cũng đi thị sát à?” Người đàn ông lại nói với những người đi cùng: “Tôi đã bảo hôm nay là ngày lành mà, các anh xem đi, không chỉ gian hàng của chúng ta lập kỷ lục tiêu thụ mới, mà còn gặp người bạn tốt.”

Lâm Thiên hóa đá tại chỗ.

Tuy hôm nay là cuối tuần, lại là Rằm tháng Giêng, sếp tổng của các doanh nghiệp chọn thời điểm này đi thị sát cũng là điều bình thường. Nhưng trung tâm thương mại lớn như vậy, việc Lâm Thiên tình cờ chạm mặt một lúc hai người đàn ông thì đúng là xui xẻo. Bởi chủ nhân của giọng nói mang đầy ý cười, còn thân mật kêu đối thủ cạnh tranh là “bạn tốt” chính là Ninh Duy Khải.

Bây giờ, Lâm Thiên cũng chẳng cần thiết chào hỏi Ninh Duy Khải. Cô lặng lẽ đứng sang một bên, âm thầm quan sát anh ta. Ninh Duy Khải mặc comple chỉnh tề, đằng sau có mười mấy người đi theo, cả nam lẫn nữ, trung niên lẫn thanh niên. Bên cạnh Ninh Duy Khải còn có người trợ lý cầm áo khoác của anh ta. Anh ta tươi cười nhìn cô và Trần Tranh, thần sắc điềm tĩnh.

Lúc này, Trần Tranh đã khôi phục tâm trạng, hai cấp dưới cũng chạy đến, đứng sau lưng anh. Anh ta mỉm cười, tiến lên một bước, giơ tay về phía Ninh Duy Khải: “Ninh tổng, lâu rồi không gặp, lần gặp anh gần đây nhất là cuộc họp của ngành vào tháng Chín. Cuối tuần anh không ở bên bà xã, còn phải vất vả đi thị sát cửa hàng giống tôi sao?”

Người ở xung quanh đều cười, Lâm Thiển cũng cảm thấy hài hước. Người trong ngành đều biết Ninh Duy Khải cưới con gái của Chúc thị nên mới một bước trở thành người đứng đầu Tân Bảo Thụy, kề vai sát cánh với hai anh trai của Chúc tiểu thư, lần lượt quản lý ba phương diện của tập đoàn Chúc thị là bất động sản, tài chính và sản xuất túi xách. Câu nói của Trần Tranh có vẻ là lời nói đùa, nhưng ai tinh ý đều nhận ra ý tứ của anh ta.

Tất nhiên Lâm Thiển và Ninh Duy Khải cũng là người tinh ý. Tọa sơn quan hổ đấu, buồn cười là một lẽ, Lâm Thiển lúc này không đi, còn đợi tới bao giờ?

Vừa định âm thầm bỏ đi, cô liền nghe thấy giọng nói biếng nhác ở sau lưng: “Vị này là?” Ngữ khí của anh ta có chút nghi hoặc.

Lâm Thiển không cần quay đầu cũng biết mọi người đang dồn mắt về phía mình.

Lâm Thiển tuy là nhân vật nhỏ bé nhưng kể từ khi kề vai tác chiến cùng Lê Trí Thành, cô cũng như những nhân viên xuất sắc của Ái Đạt đều có chút tiếng tăm trong giới. Ở ngành nghề cạnh tranh khốc liệt này, nhân tài rất được trọng dụng, trong đám đông xuất hiện ở đây, có người biết cô cũng nên.

Một khi đã chạm mặt, cô không cần né tránh, khỏi làm giảm oai phong của mình.

Lâm Thiển nở nụ cười lịch sự, từ từ quay người. Đúng lúc này, Trần Tranh lên tiếng: “Đây là tiểu thư Lâm Thiển của tập đoàn Ái Đạt, là tâm phúc của CEO Lê Trí Thành.” Anh ta quay sang cô: “Trước đây cô ấy là nhân viên của Tư Mỹ Kỳ chúng tôi, cũng là bạn tôi.”

Lâm Thiên chửi thầm Trần Tranh là “đồ khốn”, ngoài mặt mỉm cười với Ninh Duy Khải: “Xin chào Ninh tổng, tôi là Lâm Thiên.” Còn về tiết mục bắt tay thì miễn.

Ninh Duy Khải lộ vẻ mặt kinh ngạc: “Tâm phúc của Lê tổng còn trẻ như vậy sao?” Anh ta cười với cô: “Giám đốc Lâm, rất vui được gặp cô.”

Bên cạnh anh ta lập tức có người phụ họa: “Còn rất xinh đẹp nữa.”

Câu nói đùa này không rõ là vô tình hay hữu ý, nhưng ẩn chứa vẻ tùy tiện. Lâm Thiên lặng thinh, Ninh Duy Khải liếc qua người vừa phát ngôn, là một cửa hàng trưởng cấp bậc thấp, bình thường không có nhiều cơ hội gặp Tổng giám đốc. Bất gặp ánh mắt lạnh lẽo của Ninh Duy Khải, anh ta đoán Tổng giám đốc không thích nói đùa kiểu này. Thế là anh ta lập tức cúi đầu, chỉ mong bản thân biến thành không khí.

Mọi người xung quanh không nhìn ra điều đó, nhưng Lâm Thiên tinh ý nắm bắt được. Cô hiểu rõ tính cách của Ninh Duy Khải, tuy anh ta không chung tình nhưng rất tôn trọng và đối xử lịch sự với phụ nữ, bất kể tuổi tác, diện mạo hay địa vị xã hội. Năm đó Lâm Thiên nhận lời yêu Ninh Duy Khải, cũng là do bị vẻ bề ngoài ôn hòa nhã nhặn của anh ta lừa.

Dù không còn liên quan, Lâm Thiên vẫn nhìn anh ta bằng ánh mắt cảm kích. Ninh Duy Khải không thay đổi sắc mặt, cũng chẳng biết có nhận được tín hiệu của cô hay không?

Trần Tranh trò chuyện vài câu với Ninh Duy Khải rồi cáo từ. Lúc rời đi, anh ta không hề liếc qua Lâm Thiên.

Nhân cơ hội này Lâm Thiên định chào tạm biệt. Nhưng chưa kịp lên tiếng, Ninh Duy Khải mở miệng trước: “Giám đốc Lâm, tôi rất có hứng thú với nhãn hiệu Vinda của quý công ty. Nghe nói sản phẩm này bán rất chạy,

coi như lập kỷ lục của ngành.” Đến đây, anh ta lại quay đầu nói với cấp dưới: “Trong tình hình thị trường phát triển ổn định, Ái Đạt có thể thành công như vậy, quả thực là tấm gương mẫu mực.”

Mọi người đều lần lượt phụ họa. Lâm Thiên không muốn nghe những lời ca tụng khách sáo này.

Phụ nữ thật ra là sinh vật kỳ lạ. Bạn biết rõ người đàn ông trước mặt không còn là hình bóng trong quá khứ. Nếu không có trí tuệ và thủ đoạn như Lê Trí Thành, thì dù ở rể đi chăng nữa, chắc chắn Ninh Duy Khải không thể làm CEO của Tân Bảo Thụy bao nhiêu năm, cũng không thể dẫn dắt tập đoàn phát triển đến đỉnh cao. Nhưng khi bạn đối diện gương mặt của ngày nào, bắt gặp vẻ xảo quyệt trong mắt anh ta, bạn lại cảm thấy, anh ta vẫn là chàng trai giả dối, dịu dàng và hám danh lợi, sáng nắng chiều mưa của năm đó.

Lâm Thiên cười: “Ninh tổng quá khen rồi. Lê tổng của chúng tôi cũng rất khâm phục Ninh tổng. Tân Bảo Thụy là ngọn cờ đầu của ngành...” Vừa định nói mấy lời khách khí tương tự, cô liền nghe thấy Ninh Duy Khải “wow” một tiếng, sau đó ngó nghiêng xung quanh bằng cặp mắt hứng thú: “Hôm nay Lê tổng có đến đây không?”

Vị trí nơi bọn họ đang đứng không nhìn thấy quầy đồ uống. Lâm Thiên rất sốt ruột, nhưng đoán Lê Trí Thành còn phải xếp hàng, đồ uống lại chế biến tại chỗ nên chưa thể đi tìm cô. Thế là cô mỉm cười, không trả lời thẳng vào vấn đề mà nói: “Ninh tổng cứ bận việc của mình đi, tôi...”

“Lâm tiểu thư.” Ninh Duy Khải lại một lần nữa ngắt lời. Anh ta tươi cười vẫy tay: “Cô hãy mau lại gần đây.”

Lâm Thiên đờ ra, những người khác cũng sững sốt.

Hai người đứng cách nhau hơn một mét, Lâm Thiên không biết anh ta định giở trò gì. Người đàn ông này khiến cô cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Bởi vì sự chú ý của đám đông, cô đành đi qua chỗ Ninh Duy Khải, dừng lại ở khoảng cách hai, ba mươi xen-ti-mét. Ninh Duy Khải nghiêng đầu nhìn cô, đồng thời chỉ tay lên tầng trên cùng: “Nơi đó chính là gian hàng có lượng tiêu thụ cao nhất trong tháng này của Tân Bảo Thụy chúng tôi, không biết giám đốc Lâm đã đi tham quan chưa?”

Lâm Thiên chớp mắt: “Hôm nay tôi đi dạo linh tinh, chắc cũng qua chỗ đó rồi.”

Ninh Duy Khải chấp hai tay sau lưng, ngẩng đầu cảm khái: “Hy vọng từ nay về sau, hai công ty chúng ta có thể thường xuyên giao lưu, cùng chân hưng ngành nghề. Tôi cũng muốn mời cô và Lệ tổng đến thăm quan cửa hàng của chúng tôi, góp ý cho chúng tôi.”

Những người đứng sau lập tức gật đầu phụ họa: “Ninh tổng nói đúng”, “Đúng vậy, làm doanh nghiệp nên có thái độ như Ninh tổng.”

Lâm Thiên chỉ mỉm cười khi nghe những lời tán dương đó. Bất kể là người đàn ông xa lạ của hiện tại hay người đàn ông quen thuộc trong quá khứ, cũng không thể có suy nghĩ nhiệt huyết vô tư như lời anh nói. Do đó Lâm Thiên thật sự không biết đối đáp thế nào.

Đúng lúc này, lẫn trong tiếng nhạc và tiếng ồn ào, cô chợt nghe thấy một giọng đàn ông đầy ý cười ngay trên đỉnh đầu: “Em cao thêm rồi. Trước đây mới chỉ đứng đến cúc áo thứ hai của tôi, bây giờ cao gần tới chiếc cúc đầu tiên.”

Lâm Thiên giật mình. Tự dung Ninh Duy Khải nói những lời mờ ám này để làm gì? Đúng là đồ thân kinh.

Kết quả, lại nghe anh ta thì thầm: “Có điều, con mắt thâm mỹ của em ngày càng thụt lùi, ăn mặc như đàn ông, mặt mũi không trang điểm. Cái mũ này ở đâu ra thế, khó coi chết đi được.”

Lâm Thiên không nhin nổi, hơi quay người che khuất tầm nhìn của mọi người. Sau đó, cô nghiêng răng: “Ninh Duy Khải, miệng không thối anh sẽ chết hay sao?”

Khóe miệng mỏng của Ninh Duy Khải nhếch lên: “Tiền lẻ^[3], lâu rồi không gặp.”

[3] “Tiền lẻ” và “Lâm Thiên” đồng âm.

Lâm Thiên vốn bị anh ta làm cho tâm trạng trở nên bực dọc, nhưng không hiểu tại sao, khi nghe câu này, cô lại thấy buồn cười. Vừa đáp một câu: “Đúng là vô vị”, cô đột nhiên cảm thấy điều bất thường.

Khi ngẩng đầu, Lâm Thiên liền bắt gặp Lê Trí Thành cầm túi nylon đựng cốc đồ uống cách đó hơn chục mét. Chắc anh vừa từ quầy đồ uống đi về bên này, bởi anh đang dỗi mắt về phía cửa nhà vệ sinh rồi vô tình nhìn qua chỗ cô.

Giữa đám đông ồn ào náo nhiệt, Lê Trí Thành phát hiện ra Lâm Thiên ngay lập tức.

Chương 17

Vào thời khắc đầu tiên nhìn thấy Lệ Trí Thành, ý nghĩ xuất hiện trong bộ não Lâm Thiển không phải là tình cũ tình mới tụ tập một chỗ, cũng không phải vấn đề “ăn giấm chua^[1]” mà suy nghĩ duy nhất của cô là, không thể để bọn họ chạm mặt.

[1] Trong tiếng Trung “ăn giấm chua” có nghĩa là ghen tuông.

Điều này xuất phát từ hai nguyên nhân:

Thứ nhất, Ninh Duy Khải rất sáng suốt và xảo quyết, nếu để anh ta biết Lệ Trí Thành “thường phục vi hành”, chắc chắn anh ta sẽ suy đoán âm mưu ở đằng sau. Tuy Lâm Thiển và Lệ Trí Thành âm thầm lặng lẽ, không gây sự chú ý của người khác nhưng càng bót rắc rối càng tốt.

Thứ hai, Ninh Duy Khải có bao nhiêu người đi theo, khí thế hoàng tráng. Dù Lệ Trí Thành có khí chất phi phàm đến mức nào nhưng hôm nay mặc đồ bình thường, lại chỉ có mình cô bên cạnh, nếu thật sự gặp mặt, chẳng phải hai bên chêch lệnh? Hơn nữa, chuyến đi của cô và anh hôm nay cũng có ý hẹn hò, thậm chí còn đội “mũ tình nhân” cùng một kiểu, nếu để người khác nhìn thấy, ít nhiều cũng sẽ bàn ra tán vào.

Ninh Duy Khải chắc sẽ cười thầm, còn đám cấp dưới sau lưng anh ta sẽ nhìn cô và Lệ Trí Thành bằng cặp mắt khác thường, cho rằng đôi nam nữ cấp trên cấp dưới này quan hệ mờ ám.

Xi, Lệ Trí Thành không phải người bọn họ có thể coi thường.

Anh âm thầm hành sự là bởi mục đích riêng. Anh và cô như hình với bóng, là vì họ “hai bên cùng liếc hai lòng cùng ưa.”

Bắt gặp ánh mắt hơi tối sầm của Lê Trí Thành, trong khi anh vẫn tiếp tục đi về phía này, Lâm Thiên tự nhủ, cô phải bảo vệ anh, không cho người xung quanh có cơ hội coi thường CEO của Ái Đạt.

Nghĩ đến đây, Lâm Thiên đột nhiên lùi lại phía sau một bước, nở nụ cười tươi, hơi cúi người trước Ninh Duy Khải, đồng thời cất giọng lạnh lạnh: “Ninh tổng, vậy tôi không làm phiền anh nữa, chào anh!”

Ninh Duy Khải dồn toàn bộ sự chú ý vào Lâm Thiên nên không phát hiện ra Lê Trí Thành trong đám đông. Bắt gặp bộ dạng tránh mình như tránh bệnh dịch, bất giác anh ta mỉm cười.

Lâm Thiên cơ trí tươi cười chào tạm biệt đám nhân viên cấp dưới của Ninh Duy Khải: “Chào các anh các chị!” Mọi người thấy vậy đều cho rằng Ninh Duy Khải tạm biệt cô trước, thế là cũng lịch sự chào cô rồi nhìn Ninh Duy Khải, chờ chỉ thị của anh ta, xem đi về hướng nào.

Ninh Duy Khải không nói thêm câu gì, chỉ liếc Lâm Thiên một cái rồi dẫn đám người rời khỏi nơi đó.

Lâm Thiên thở phào nhẹ nhõm. Vừa quay đầu, cô liền bắt gặp Lê Trí Thành đi về bên này. Anh dõi theo Ninh Duy Khải rồi nhìn cô, ánh mắt thâm trầm khó nắm bắt.

Lâm Thiên đi nhanh đến bên anh, nhận túi đồ uống.

“Cảm ơn anh, chúng ta đi thôi.” Cô cười với Lê Trí Thành. Anh chỉ im lặng nhìn cô.

Lâm Thiên lập tức kéo tay áo anh: “Đi thôi.”

“Ừ.” Cô hòng anh phát ra một tiếng. Lâm Thiên vui mừng quay người bước đi. Bờ vai đột nhiên nặng trĩu, Lệ Trí Thành đã đặt tay lên và nhẹ nhàng ôm vai cô.

Một sức mạnh từ vai truyền thẳng vào trái tim Lâm Thiên, khiến cô cảm thấy hết sức mềm mại, giống như được bàn tay anh vuốt ve. Lâm Thiên đi chậm chậm bên anh, ra khỏi tòa trung tâm thương mại.

Khi đi tới cửa chính để ra ngoài, Lệ Trí Thành ôm người phụ nữ trong lòng, như vô tình mà hữu ý ngoảnh đầu.

Ninh Duy Khải và đám nhân viên cấp dưới đang ở thang cuốn đi lên tầng trên. Trung tâm thương mại bật đèn sáng trưng, ánh mắt hai người đàn ông vô cùng sắc bén, giao nhau ở khoảng cách khá xa. Sau đó, họ lại quay đầu, tiếp tục đi về phương hướng của mình.

Buổi chiều Lệ Trí Thành còn bận việc nên anh lái xe đưa Lâm Thiên về nhà trước. Lâm Thiên lười nhác tựa vào thành ghế phụ, uống nước chanh quýt vàng của cô.

Lệ Trí Thành tập trung lái xe, gương mặt nghiêng không một chút biểu cảm. Lâm Thiên cụp mi liếc cốc đồ uống của anh để ở chỗ cần gạt. Trên nắp dán hàng chữ nhỏ: “Trà Ô Long thơm mát”. Quả nhiên là phong cách của anh, mua cốc nước ngoài đường phố cũng chọn loại trà không có vị ngọt.

Đúng lúc này, Lệ Trí Thành giơ tay, cầm cốc trà Ô long, nhẹ nhàng uống một ngụm rồi đặt về chỗ cũ.

Chỉ một động tác đơn giản nhưng tim Lâm Thiên bỗng dưng đập mạnh.

Nhiều lúc, bạn không thể không thừa nhận, có những người đàn ông cuốn hút từ đầu đến chân, từng hành vi cử chỉ của anh đều lộ vẻ quyết đoán và nam tính. Ngay cả dáng vẻ uống nước của anh cũng không giống những người đàn ông khác. Mắt anh vẫn dõi về phía trước, tay cầm chiếc cốc một cách chính xác rồi đưa lên miệng. Anh cầm cốc giống người thời xưa nâng ly rượu, rất ngay ngắn phóng khoáng, bàn tay cân đối đẹp đẽ.

“Em nhìn gì vậy?” Lê Trí Thành đột nhiên mở miệng.

Lâm Thiên bị bắt tại trận, nhưng cố tỏ ra bình tĩnh: “Không có gì. Anh thật sự không uống đồ ngọt ư?”

“Ừ. Tôi không thích.” Lê Trí Thành nói nhỏ.

“Vậy à?”

Trong xe rơi vào trạng thái yên tĩnh vài giây, Lê Trí Thành hỏi cô: “Em thích sao?”

Lâm Thiên ngẫm nghĩ, đáp: “Thật ra vị gì tôi cũng thích.”

Ngọt, mặn, chua, cay, đắng. Vị nào cũng được, cô đều nếm thử, đều thích cả.

Rõ ràng chỉ là một câu trả lời bình thường, vậy mà gương mặt Lê Trí Thành xuất hiện ý cười.

Lâm Thiên ngượng ngùng: “Anh cười gì chứ?”

Lê Trí Thành liếc cô một cái, không trả lời. Anh vốn lãnh đạm và kiệm lời, còn cô lại thích màu sắc rực rỡ. Do đó, cô giống như một bông hoa bảy sắc, nở rộ trong trái tim trầm mặc của anh.

Dù Lê Trí Thành không lên tiếng, nhưng Lâm Thiên cũng nhận thấy, vào thời khắc này, tâm trạng của anh rất tốt.

Đề lỡ cơ hội sẽ rất khó kiếm lại, “chọc tổ ong vò vẽ” cũng nên nhân lúc này, thế là cô cúi đầu uống nước, hắng giọng rồi mở miệng: “Đúng rồi,

trước kia tôi và Ninh Duy Khải từng quen biết.”

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Tại sao nên nói với Lê Trí Thành chuyện quá khứ? Lâm Thiển nghĩ, hai người cần thẳng thắn với nhau mới có thể lâu bền.

Hơn nữa lúc ở trung tâm thương mại, Lê Trí Thành đã chứng kiến cảnh Ninh Duy Khải nói chuyện thân mật với cô. Tuy thái độ của Ninh Duy Khải giống bậc đàn anh chỉ bảo cho đàn em, nhưng Lê Trí Thành là người rất tinh tường, đi một bước nghĩ ba bước. Tại sao Ninh Duy Khải lại nói chuyện với nhân vật thấp bé hạng như cô? Không biết chừng trong lòng đã sinh nghi, nhưng anh ta không thể hiện ra bên ngoài.

Nghe câu nói của Lâm Thiển, Lê Trí Thành hơi dừng động tác, ngoảnh đầu nhìn cô. Ánh mắt anh thâm trầm đến mức Lâm Thiển có chút chột dạ.

Rõ ràng cô chỉ nói “trước kia từng quen biết” nhưng ánh mắt của anh dường như nhìn thấu tất cả...

Lúc này, xe ô tô đã tiến vào khu chung cư của Lâm Thiển. Lê Trí Thành đưa mắt qua gương chiếu hậu, từ từ đánh tay lái, lùi xe rồi dừng lại. Nhân lúc anh không chú ý đến mình, Lâm Thiển nói nhanh: “Ừ... Lúc đó tôi học năm thứ hai, anh ta năm thứ tư, anh ta vốn là người bạn không tồi, sau đó hẹn hò mười mấy ngày, cảm thấy tính cách không hợp nên chia tay.”

Thực ra Lâm Thiển che giấu một phần sự thật, cô và Ninh Duy Khải chia tay không phải do tính cách không hợp, mà là cô phát hiện anh ta bắt cá hai tay. Nhưng chuyện này nói ra ít nhiều cũng mất thể diện, vì vậy cô đành kiếm cớ khác.

Sau lời “khai thật” của Lâm Thiên, Lệ Trí Thành không lên tiếng, chỉ quay đầu nhìn cô chăm chú.

Anh sao thế? Nổi cơn ghen? Hay tức giận rồi?

Lâm Thiên cảm thấy bản thân vô tư. Nhưng không hiểu tại sao, nhìn vào đôi mắt đen của anh, tâm tình của cô lại xốn xang và có chút hưng phấn.

“Tôi về đây, hẹn gặp anh vào thứ Hai.” Cô tháo dây an toàn, giơ tay định mở cửa.

Đúng lúc này, thắt lưng bị giữ chặt. Lâm Thiên còn chưa kịp phản ứng, Lệ Trí Thành đã xoay người, cúi đầu hôn lên môi cô.

Nụ hôn lần này khác hoàn toàn lần trước. Một nụ hôn mạnh mẽ, xâm nhập sâu hơn.

Trước sự xâm chiếm mãnh liệt của anh, tim Lâm Thiên đập thành thịch, thậm chí cô có cảm giác hơi choáng váng. Lệ Trí Thành không chỉ dùng thân thể và cánh tay cố định cô ở ghế ngồi như lần trước, mà anh ôm chặt eo cô, khiến người cô buộc phải nhún về đằng trước, kề sát vào bộ ngực của anh. Bàn tay còn lại đỡ gáy cô, làm cô không thể nhúc nhích trong bàn tay và bờ môi của anh.

Gương mặt Lệ Trí Thành cọ sát vào má cô. Lâm Thiên thậm chí cảm nhận thấy sống mũi thẳng của anh chạm vào mặt mình, hơi thở đàn ông nóng hổi phả vào làn da của cô. Trong miệng anh vẫn còn hương trà Ô Long, đầu lưỡi cuốn lấy cô, không cho cô cơ hội thở hắt ra.

Bị hôn một lúc, hai tay Lâm Thiên vô thức chống lên ngực Lệ Trí Thành, nhẹ nhàng túm áo anh...

Nụ hôn này kéo dài rất lâu. Ba phút, năm phút? Hay mười phút?

Đến lúc Lâm Thiên mở miệng, Lệ Trí Thành mới rời đi. Nhưng đôi mắt hun hút của anh vẫn nhìn cô đắm đắm, đáy mắt còn cuộn sóng ngầm.

Lâm Thiên đỏ mặt, tay vẫn đặt ở ngực anh. Cô không lên tiếng, còn anh vẫn ôm eo cô như cũ.

“Anh có một cam kết với anh trai em...” Cô nói nhỏ: “Sẽ không quấy nhiễu em trong một thời gian? Bây giờ có tính không?”

Tuy là lời chất vấn, nhưng ngữ khí giống nũng nịu nhiều hơn.

Lệ Trí Thành cất giọng trầm khàn: “Hôm nay là trường hợp đặc biệt.”

“Tại sao?”

“Chuyện khác có thể nhận nhịn, còn chuyện này không nhịn được.”

Lâm Thiên hơi ngẩn người, khóe miệng cong cong. Đúng lúc này, vòng eo cô lại bị siết mạnh, Lệ Trí Thành cúi đầu áp môi xuống.

Lần này, Lâm Thiên không còn bối rối như trước. Cô từ từ khép bờ mi, toàn thân hơi run rẩy.

Nụ hôn của Lệ Trí Thành nhẹ nhàng hơn trước đó, như hồi tưởng, cũng giống vỗ về. Sau giây phút ngắn ngủi thưởng thức đôi môi Lâm Thiên, anh quay đầu, cũng buông tay khỏi thắt lưng cô.

“Em lên nhà đi.” Anh nói: “Bằng không tôi sẽ không thể bảo đảm, hôm nay sẽ không giữ em ở trên xe của tôi.”

Lâm Thiên thót tim. Biết Lê Trí Thành không phải nói đùa, cô vội vàng mở cửa xuống xe. “Giữ em trên xe của tôi”... Câu nói này quá ngông cuồng.

Lê Trí Thành cũng xuống xe, đứng bên cạnh dõi theo hình bóng người phụ nữ. Không biết có phải là ảo giác của Lâm Thiên, gương mặt diêm tĩnh vạn năm không đổi của anh cũng hơi đỏ lên. Chỉ là khí chất của anh quá nổi bật, nên màu sắc này càng khiến anh trở nên sống động.

Cuối cùng, anh cũng giống bao thanh niên đang yêu bình thường, chứ không phải ông lão bảy tám mươi tuổi suốt ngày tính kế.

Nhưng ảo giác “thanh niên bình thường” chỉ tồn tại trong giây lát. Bởi vì Lâm Thiên đi hai bước, lại quay đầu hỏi: “Cam kết giữa anh và anh trai em là gì vậy? Hãy nói cho em biết đi.”

Lê Trí Thành thản nhiên trả lời: “Thời cơ chưa tới.”

Lâm Thiên: “...”

Về đến nhà, Lâm Thiên liền thả mình xuống giường. Nhớ đến nụ hôn mãnh liệt vừa rồi, nhịp tim của cô lại đập dồn. Cô giơ tay sờ môi mình, lại cảm chiếc mũ lưỡi trai lên ngắm nghía, sau đó đội vào đầu.

Không biết Lê Trí Thành đã đi chưa?

Lâm Thiên xuống giường, đi ra ngoài ban công. Xe ô tô của Lê Trí Thành vẫn ở nguyên chỗ cũ, anh đứng tựa vào cửa xe, dõi mắt về phía trước. Nơi đó có một hồ cá nhỏ, tụi trẻ đang nô đùa chạy nhảy xung quanh.

Anh thích trẻ con sao?

Lâm Thiên tựa vào ban công, chống cằm nhìn anh. Một lúc sau, cô chợt nảy ra một ý, liền quay vào phòng, lấy tờ giấy gấp thành cái máy bay.

Trên thực tế, Lê Trí Thành không phải quá yêu thích trẻ con. Anh đứng yên một chỗ bất động là do đang suy tư.

Vòm ngực nơi bàn tay người phụ nữ đặt vào dường như vẫn còn lưu lại độ ấm, môi lưỡi vẫn vương mùi vị ngọt ngào của cô.

Đây là cảm giác xa lạ nhưng cũng rất tuyệt vời. Nghĩ đến đây, gương mặt anh để lộ ý cười.

Ngoài ra, trong đầu Lê Trí Thành còn nhớ đến vẻ mặt của Lâm Thiên khi cô nhìn thấy anh giữa đám đông ở trung tâm thương mại. Đó là ánh mắt dịu dàng và thương xót.

Trong đôi mắt sáng ngời của cô chỉ có tia xót thương dịu dàng nhất. Ở tình huống lúc bấy giờ, Lê Trí Thành biết bản thân không nên lộ diện. Là người thông minh nhanh trí, Lâm Thiên cũng hiểu rõ điều đó.

Nhưng trong một thoáng, anh quyết định đi về phía cô. Lâm Thiên vội vàng cúi người chào đám đông, nhanh chóng tiến bọn họ đi chỗ khác, hóa giải cục diện trước khi anh có hành động.

Lúc còn trong quân ngũ, mọi người đều gọi Lê Trí Thành là “con sói vùng Tây Nam”, đều không muốn trở thành đối thủ của anh. Sau “ván cờ” với Tư Mỹ Kỳ, nhân viên của Ái Đạt từ trên xuống dưới đều nhìn anh bằng đôi mắt kính nể.

Vậy mà người phụ nữ này dù biết rõ bản tính của anh, dù trong lòng hoang mang rối bời, nhưng vẫn không né tránh anh. Đến khi anh rơi vào

hoàn cảnh nguy cấp, cô lại nhìn anh bằng ánh mắt thương xót mà ngay cả bản thân cô cũng không phát giác, như thời kỳ đầu mới gặp anh.

Anh đang có một mưu đồ to lớn, vài hôm nữa nhiều khả năng tiến hành cuộc đòai cùng giết tậ, vậy mà cô vẫn lo lắng cho anh, không muốn anh chịu ấm ức.

Lệ Trí Thành đặt tay lên cửa xe, gõ nhẹ. Đúng lúc này, anh chợt nghe tiếng huýt sáo ở bên trên. Vừa ngẩng đầu, anh liền nhìn thấy chiếc máy bay giấy màu trắng đang bay xuống, còn Lâm Thiên đứng trên ban công nhà mình, chốg cằn nhìn anh.

Lệ Trí Thành phản ứng nhanh, nhẹ nhàng bắt lấy máy bay giấy. Bên trên lơ mờ có chữ viết, anh mở ra xem. Tờ giấy viết bốn chữ rồng bay phượng múa: *Ái Đạt tất thắng*.

Lệ Trí Thành mỉm cười, ngẩng đầu nhìn lên. Cách mấy tầng, anh không thấy rõ vẽ mặt Lâm Thiên, nhưng ánh nắng chiếu vào gương mặt cô lấp lánh.

Lệ Trí Thành yên lặng ngắm Lâm Thiên một lúc mới lên xe. Anh để máy bay giấy lên phía trước. Lái một lúc, khóe mắt liếc thấy chiếc máy bay giấy đó, anh không nhin nổi, cầm lên, vuốt nhè nhẹ trong lòng bàn tay.

Tổ dự án “cây cung dài” được bí mật thành lập dưới danh nghĩa bộ phận Thị trường của Lâm Thiên. Lâm Thiên cũng là người liên lạc với lãnh đạo cấp cao của tập đoàn.

Lệ Trí Thành bao quát toàn cục diện, dưới anh là Cố Diên Chi và Lưu Đồng. Ba người là bộ não trọng tâm, nắm tất cả các khâu thiết kế, sản xuất, marketing của sản phẩm mới.

Bên dưới chia thành mấy nhóm nhỏ, chuyên phụ trách khâu kỹ thuật, thiết kế, quản lý sản xuất, marketing... Mỗi nhóm nhỏ có một người đứng đầu, Lâm Thiên là trưởng nhóm marketing, vẫn phải báo cáo công việc cụ thể với Cố Diên Chi.

Sau vụ hôn nòng nản đó, mấy ngày liền Lâm Thiên và Lê Trí Thành không có cơ hội gặp riêng, bởi vì cả Tổ dự án bắt đầu bận tối mắt tối mũi theo yêu cầu và kế hoạch của anh.

Ở thời điểm này, Lâm Thiên đương nhiên không nghĩ đến tình cảm nam nữ. Chỉ là một thứ cảm xúc bị đè nén quá lâu, lại bị khuấy động bởi vụ hôn hôm nào nhưng không được giải phóng nên cô đành cố gắng kiềm chế. Tuy nhiên, mỗi khi tham dự cuộc họp, cô không nhịn được, thỉnh thoảng lại liếc anh.

Có những lúc hai người vô tình chạm mắt nhau, tim Lâm Thiên lại loạn nhịp. Giữa hai người xuất hiện một cơn sóng ngầm trong đáy mắt mà chỉ có đương sự mới hiểu.

Lê Trí Thành đã bỏ hết tâm tư vào dự án. Anh gần như cả ngày cả đêm ở công ty, không có chút thời gian riêng tư. Lâm Thiên biết, người bận nhất tập đoàn bây giờ là anh, bởi vô số công việc đều đổ lên đầu anh.

Dưới trướng Lâm Thiên có năm nhân viên đều là những tinh anh. Thời gian này, vật liệu và hình dạng sản phẩm mới chưa xác định, chỉ có phương hướng bao quát, vì vậy nhóm marketing của cô chỉ có thể tiến hành công việc trừ bị đại thể, thành ra không bận như các nhóm khác.

Lâm Thiên đi tìm Cố Diên Chi, đề nghị anh ta chỉ ra trọng tâm công việc trước mắt. Cố Diên Chi đang chuẩn bị đi công tác, xua tay nói: “Tôi phải cùng Lê tổng đi châu Âu xem loại vật liệu mới ra, sáu bảy ngày sau trở về. Trước khi tôi quay về, cô hãy tự mình nghiên cứu, yêu cầu của tôi là một

sản phẩm hoàn toàn mới, chưa từng xuất hiện trên thị trường. Vì vậy, cô cũng hãy cho chúng tôi thứ mới mẻ và có giá trị, rõ chưa?”

Yêu cầu của anh ta nghe qua có vẻ đơn giản nhưng giống một ngọn núi đè xuống người được giao phó. Lâm Thiển đành gật đầu nhận lời, trong lòng thâm nghĩ: Lệ Trí Thành vội vàng đi công tác xa như vậy, mệt thật đấy.

Buổi chiều, quả nhiên cô nhận được tin nhắn của Lệ Trí Thành: *Tôi đi công tác châu Âu, sáu ngày sau trở về.*

Lâm Thiển mỉm cười, nhắn lại: *Em biết rồi, chúc anh thuận buồm xuôi gió.* Muốn thêm câu “Em nhớ anh”, nhưng cảm thấy không ổn lắm nên cô lại xóa đi.

Không nhận được sự chỉ đạo rõ ràng, Lâm Thiển đành cùng các thành viên trong nhóm tự tìm phương hướng. Kỳ thực Lệ Trí Thành đề ra phương hướng sản phẩm tương đối rõ ràng, mọi người cũng tràn đầy ý tưởng nên sau nhiều cuộc thảo luận, một số phương án hay đã ra đời. Ví dụ quảng bá thế nào, quảng cáo bằng hình thức nào, có nên áp dụng chiêu “marketing đối”^[2] hay không?

[2] “Marketing đối” là thuật ngữ chỉ nhà sản xuất giảm bớt sản lượng, tạo thành hiện tượng cơn sốt giả “cung không đủ cầu”, duy trì mức giá và tỷ lệ lợi nhuận cao.

Nhưng Lâm Thiển cảm thấy ý tưởng nào cũng có khiếm khuyết, đều không phải là thứ “hoàn toàn mới mẻ và có giá trị” mà Cố Diên Chi nhắc tới.

Sau khi tan họp, cô một mình trong văn phòng trầm tư suy nghĩ hồi lâu. Cuối cùng, trong đầu cô hiện lên câu nói của Lệ Trí Thành hôm ở trung tâm thương mại.

Anh nói, tính năng và giá cả phải đứng đầu thị trường.

Anh nói, dựa vào nhãn hiệu này, tiêu diệt một lần hai sản phẩm chủ lực của Tân Bảo Thụy.

Cô hỏi: Anh có biết làm ra sản phẩm túi xách hoàn hảo như vậy khó đến mức nào không?

...

Trầm ngâm một lúc, Lâm Thiên gọi điện cho Lâm Mạc Thần. Nước Mỹ bây giờ là nửa đêm, giọng Lâm Mạc Thần có vẻ rất mệt mỏi nhưng ngữ khí vẫn tinh táo: “Chuyện gì vậy?”

Bây giờ Lâm Thiên mới nhìn đồng hồ, thè lưỡi: “Em xin lỗi, em nghĩ nhập tâm quá nên quên mất thời gian.”

Lâm Mạc Thần cười, ngồi xuống ghế: “Em nghĩ gì mà nhập tâm vậy?”

Lâm Thiên kể lại tình hình của mình, sau đó kết luận: “Em có một ý tưởng. Em cảm thấy nhón marketing của bọn em bây giờ không cần vội nghĩ đến vấn đề quảng bá, mà việc nên làm là đi khảo sát thực tế.”

“Khảo sát thực tế? Tại sao?”

“Ngành của bọn em phát triển nhiều năm, đã rất ổn định. Có mấy chủng loại cơ bản đều bày ra ở đó, hầu như chẳng ai đi điều tra người tiêu dùng về một mẫu túi xách.” Lâm Thiên giải thích: “Lần này, em cho rằng bọn em nên làm vậy. Ví dụ người tiêu dùng nhìn nhận thế nào về sản phẩm túi xách này, rốt cuộc họ có suy nghĩ gì, có yêu cầu gì hay không? Làm thế nào để tạo ra đối tượng khách hàng mục tiêu của sản phẩm mới. Nếu có hứng thú với sản phẩm, họ hy vọng sản phẩm có những chức năng gì... Nói chung

phải điều tra thực tế mới nắm được thông tin cụ thể. Vì vậy, em định đi mấy thành phố lớn, trực tiếp tiến hành cuộc bỏ phiếu điều tra với người dân ở đó, thu thập dữ liệu chân thực.”

Nghe xong, Lâm Mạc Thần im lặng vài giây rồi mỉm cười: “Anh ủng hộ em. Từ xưa đến nay, các ngành nghề đều như nhau. Càng muốn tốt nhất, càng phải làm đến nơi đến chốn, càng muốn tạo ra sản phẩm không tầm thường, càng nên quay về khởi nguồn của khâu tiêu thụ, đó là thị trường. Vì vậy chúng ta cần đi tìm hiểu thị trường.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiên nghĩ, Lê Trí Thành từng nói, đối phó với Tân Bảo Thụy không thể dùng mấy “mánh khéo” như đối phó Tư Mỹ Kỳ mà cần đến “dao thật súng thật”. Vì vậy anh mới quyết định tạo ra một “cây cung” hoàn hảo.

Mà trong cuộc chiến thương mại này, mỗi bước đi của quá trình chuẩn bị cần hoàn hảo đến từng xen-ti-mét, để khi sản phẩm ra đời, thắng lợi đã định. Ví dụ điển hình nhất là sản phẩm điện thoại của hãng Apple, là “cây cung dài” mà bọn họ nhiều khả năng tạo ra trong tương lai.

Ngày hôm sau, Lâm Thiên và các thành viên marketing cùng mấy nhân viên xuất sắc do cô chọn thêm bắt đầu chuyên đi điều tra nghiên cứu ở các thành phố lớn.

Chương 18

Lúc nhận được tin tức Lâm Thiên đưa nhóm công tác của cô đi nghiên cứu thị trường, Lê Trí Thành, Cố Diên Chi và Trương Viên vừa kéo hành lý rời khỏi sân bay Malpensa, Milan.

Phía xa xa là rừng núi nhấp nhô, thành phố xinh đẹp tọa lạc ở phía trước. Chuyến đi này của bọn họ nhằm mục đích tìm kiếm vật liệu thích hợp với sản phẩm mới, tất cả vẫn còn là ẩn số.

Lên taxi, Cố Diên Chi đọc tin nhắn của Lâm Thiên, cười nói với Lê Trí Thành: “Tự dung nghĩ ra việc đi điều tra nghiên cứu thị trường ở các thành phố, cô Lâm Thiên này không khỏi khiến người khác bất ngờ.”

Lê Trí Thành lên tiếng: “Cô ấy là người rất có chủ kiến. Cho cô ấy phương hướng và một chút không gian phát huy, cô ấy sẽ mang lại kết quả chúng ta không ngờ tới.”

“Chậc chậc...” Cố Diên Chi cười: “Có phải thủ pháp dụng người của chú được rèn luyện từ trong quân đội không? Máy chiêu ‘huấn luyện chim ưng’, ‘huấn luyện chó sói’ gì đó?”

Nghe câu nói đùa này, Tưởng Viên ngồi ở ghế trước cười cười. Lê Trí Thành chẳng thèm trả lời, quay đầu nhìn trời xanh, nhưng khóe miệng anh cũng ẩn hiện ý cười.

Nếu đúng là huấn luyện chim ưng thì anh mới là con chim ưng đó. Sau lưng là bầu trời bao la bát ngát, còn anh lại bị sự ngọt ngào và dịu dàng của cô trói buộc, cam tâm tình nguyện thuần phục.

Trong điện thoại của anh cũng có tin nhắn của Lâm Thiên vừa gửi tới: *Em đi công tác, điều tra nghiên cứu người tiêu dùng ở các nơi, khoảng mười ngày sau mới về.*

Ngón tay Lê Trí Thành dừng trên màn hình di động, một lúc sau anh trả lời: *Được, gặp em vào mười ngày sau.*

Nửa tháng sau.

Bây giờ đã là mùa xuân, tuy thời tiết vẫn chưa hết giá lạnh nhưng ánh nắng vừa chói chang vừa ấm áp.

Buổi trưa, Lâm Thiên đứng bên dưới một khu chung cư cao cấp ở thành phố Trường Sa^[1], neho mắt nhìn tòa nhà cao tầng màu cà phê sừng sững trước mặt.

[1] Trường Sa là thủ phủ tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.

Hơn mười thành viên trẻ tuổi của nhóm công tác nhanh chóng cầm phiếu điều tra, đi thang máy lên tòa nhà. Lâm Thiên cũng rút từ ba lô một tập phiếu, một túi quà tặng chứa những quyển lịch bàn nhỏ, đập thang máy lên tầng trên cùng, rồi từ đó đi gõ cửa từng nhà.

Từ trước đến nay, chỉ có công ty nước, công ty điện lực hay điều tra dân số mới đến từng hộ gia đình. Vì vậy mỗi khi cô gõ cửa, chủ nhà đều lộ vẻ nghi hoặc: “Điều tra dân số? Cô ở đâu đến vậy?”

Lâm Thiên luôn nở nụ cười lịch sự: “Chúng tôi từ một doanh nghiệp, muốn tìm hiểu một chút về người tiêu dùng.” Sau đó, cô đưa quà: “Xin đừng hiểu nhầm, tôi không phải tiếp thị sản phẩm, chỉ muốn hỏi chị vài câu đơn giản mà thôi.”

Mặc dù vậy, trong mười người cũng có tới một nửa chau mày, lập tức đóng cửa: “Tôi không cần.”

Nhưng cũng có người dân vui vẻ phối hợp, chắc là do thấy ngoại hình và khí chất của Lâm Thiên không tồi, thái độ thân thiện, không giống loại chuyên đi tiếp thị. Họ nhiệt tình điền phiếu, gặp đối tượng có hứng thú với ba lô túi xách dã ngoại, còn trò chuyện với cô một lúc.

Buổi chiều nhanh chóng trôi qua, có thể đạt được năm sáu phiếu có giá trị thiết thực trong cả tòa nhà này đã là điều may mắn.

Lúc mới bắt đầu, do sự khích lệ của Lâm Thiển, các thành viên trong nhóm tràn đầy nhiệt huyết, hăng hái làm việc. Sau vài ngày, bọn họ dần nhụt chí. Cả nhóm chưa ai từng tham gia công tác điều tra hạ tầng như bây giờ, còn liên tiếp đụng phải “bức tường cứng” khó nhằn.

Lâm Thiển an ủi bọn họ: “Công việc đơn giản nhất nhưng khó nhất chính là công việc có giá trị nhất”, “Bởi vì người trong ngành chưa từng làm ra một khi sản phẩm mới thành công, chúng ta sẽ trở thành tấm gương tiên phong để mọi người noi theo...” Đồng thời, cô cũng không ngồi một chỗ chỉ nắm ngón tay mà “xông pha chiến trận”. Đến bất cứ thành phố nào, khu chung cư nào, cô cũng dẫn đầu, mặt dày đi gõ cửa từng nhà.

Chính vì lẽ đó, mọi người dần khôi phục tâm trạng, để tâm vào việc “đi sâu tìm hiểu nhu cầu khách hàng”. Nửa tháng qua, họ đã đi một vòng bốn năm thành phố lớn, mỗi thành phố đạt khoảng ba trăm phiếu điều tra có giá trị. Tuy số lượng không nhiều, nhưng theo đà tích lũy dữ liệu, đi sâu tìm hiểu và trao đổi với người dân thành phố, mọi người nảy ra nhiều ý tưởng hay về việc quảng bá, tiếp thị “cây cung dài” trong tương lai.

Những ý tưởng này được tập hợp thành phương án marketing rất có hiệu quả sau khi nhãn hiệu “Aito” (Ái Đồ) ra đời. Đó là chuyện sau này, còn bây giờ, Lâm Thiển không ngờ, loáng một cái đã hai mươi mấy ngày trôi qua.

Một buổi tối, khi lê tám thân mệt mỏi về khách sạn, một mình nằm trên chiếc giường sạch sẽ mát lạnh, cô dường như cởi bỏ vẻ bọc nữ giám đốc giỏi giang năng động của ban ngày, bản chất cô gái nhỏ sôi nổi từ trong cốt tủy lại được phục hồi.

Lâm Thiên ngược nhìn bầu trời qua rèm cửa sổ, não bộ bắt đầu nghĩ đông nghĩ tây.

Cô tự nhủ: Trình độ nói năng của mình ngày càng tiến bộ. “Công việc đơn giản mà khó nhất, cũng chính là công việc có giá trị nhất.” Chậc chậc, không ngờ mình cũng có thể nghĩ ra câu triết lý này, khiến mọi người há hốc mồm.

Cô lại nghĩ đến những ý tưởng và phương án mà bản thân và các thành viên làm ra. Phương án đó như viên ngọc sáng lấp lánh. Trong lòng Lâm Thiên có chút xúc động không thể kìm nén.

Không rõ phía Lê Trí Thành tiến triển đến đâu rồi. Cô sẽ mang lại niềm vui bất ngờ cho anh, anh có biết không?

Cuối cùng ngày mai cũng được về Ái Đạt rồi. Lâm Thiên nằm nghĩ ngợi một lúc, ngẩng đầu nhìn chiếc mũ lưỡi trai trên tủ đầu giường, con tim lại xốn xang.

Cô cầm điện thoại gửi tin nhắn: *Ngày mai bọn em về thành phố Lâm.*

Tin nhắn gửi một lúc lâu cũng không thấy hồi âm. Lâm Thiên cầm di động, lẩn đi lẩn lại trên giường. Có lẽ anh rất bận nên không tiện trả lời. Nhưng thời gian qua cô nhớ anh biết bao, chắc chắn anh không biết, cũng không thể ngờ tới.

Tình yêu là một thứ kỳ lạ mà bạn không có cách nào khống chế. Một tháng trước, cô vẫn còn mâu thuẫn xem có nên làm theo trình tự, nhìn thấu trái tim của anh trước mới nhận lời yêu anh? Cô nghĩ, là anh thích cô trước, người thâm hiểm như anh nhất định phải thích cô nhiều hơn mới an toàn. Thậm chí cô còn có ý nghĩ, tuy Lâm Mạc Thần nói hơi quá, nhưng đúng là

với loại đàn ông như anh, người phụ nữ càng khó giành được, anh sẽ càng trân trọng hơn.

Tuy nhiên, kể từ hôm hai người hôn nhau, trái tim cô đã bùng nổ. Cô không muốn tiếp tục kiềm chế, cũng chẳng có cách nào kiềm chế.

Mỗi sáng thức dậy, vừa mở mắt, cô nhớ đến anh đầu tiên. Buổi tối trước khi đi ngủ, trong đầu cũng ần hiện hình bóng anh.

Đồng nghiệp vô tình nhắc tới “Lệ tổng”, cô lập tức động tai lên nghe. Rõ ràng là những câu nói chẳng dính dáng đến mối quan hệ của hai người, nhưng chỉ cần liên quan đến anh, ví dụ anh nổi giận trong cuộc họp ngày hôm nay... Cô đều cảm thấy rung động, sự rung động không thể chia sẻ với bất cứ người nào, càng tăng thêm nỗi nhớ nhung trong cô.

Lần đầu tiên bị các thành viên trong nhóm chất vấn, Lâm Thiển dũng dạc phát biểu vài câu, coi như miễn cưỡng áp chế tình hình. Nhưng khi bước ra khỏi phòng họp, một mình đứng dưới ánh đèn, cô cảm thấy rất cô độc. Sau đó, cô liền nhớ đến Lệ Trí Thành, nhớ tới gương mặt nghiêm nghị, ý cười nhàn nhạt của anh. Vừa rút điện thoại định nhắn tin cho anh, cô chợt nhớ hiện tại có lẽ anh còn bận hơn cô gấp trăm lần. Thế là cô lại bỏ máy vào túi, thất thần dỗi mắt ra thành phố xa lạ ở bên ngoài cửa sổ.

Lần đầu tiên kết thúc cuộc thảo luận về một ý tưởng được tất cả mọi người đánh giá cao, cô tươi cười phát tay: “Hôm nay không chúc mừng không được. Tối nay tôi mời, chúng ta đi ăn khuya.” Mọi người hoan hô, hò reo ầm ĩ. Cô phấn khởi cùng nhân viên đi ra ngoài, trong đầu toàn là hình bóng Lệ Trí Thành.

Những lúc vui vẻ như vậy mà anh không ở bên cạnh. Cô rất muốn ôm anh, vùi đầu vào lòng anh. Cầu mà không được, trần trọc không yên, tình cảm quyến luyến không rõ nảy sinh từ bao giờ, anh có biết không?

Tiếng chuông điện thoại chói tai đột nhiên vang lên. Lâm Thiên lập tức ngồi dậy, nhìn ba chữ quen thuộc trên màn hình: “Lệ Trí Thành”.

“A lô!” Cô chỉ nói một từ rồi yên lặng.

Đầu tiên có tiếng nói chuyện, tiếng đóng cửa. Sau đó giọng nói trầm thấp của Lệ Trí Thành truyền tới: “Vừa rồi tôi bận họp.”

“Vâng, em cũng đoán vậy.”

Anh không lên tiếng, Lâm Thiên có thể nghe thấy tiếng thở của anh.

“Ngày mai mấy giờ em về đến nơi?” Anh lại hỏi.

Lâm Thiên lập tức trả lời: “Chuyến bay lúc mười giờ, chắc tầm trưa về đến công ty.”

“Được, tôi chờ em.” Anh nói nhỏ.

Sau khi cúp điện thoại, mặt Lâm Thiên nóng ran, tựa hồ bị ba từ “tôi chờ em” thiêu đốt. Cô vùi mặt vào gối, nằm sấp một lúc, miệng cười tủm tỉm.

Sau nhiều ngày cách biệt, cuối cùng Lâm Thiên cũng về đến thành phố quê hương.

Một giờ chiều máy bay hạ cánh, các đồng nghiệp đói cồn cào ruột gan, nói với Lâm Thiên: “Giám đốc Lâm cùng đi ăn cơm với chúng tôi đi.”

Lâm Thiên cũng hơi đói bụng, nhưng cô từ chối: “Không cần đâu, tôi phải về tập đoàn báo cáo với lãnh đạo. Mọi người ăn cơm xong về công ty trước, kiểm tra sắp xếp lại dữ liệu, chiều tôi sẽ về.”

Lại đặt chân lên tầng trên cùng của tòa văn phòng, tâm trạng của Lâm Thiển không giống bất cứ lần nào trước đó.

Cô và Lê Trí Thành đã thật sự đến với nhau. Đây là một nhận thức hoàn toàn chắc chắn và rõ ràng, cô nên nói gì bây giờ? “Em muốn xem cẩm nang điều lệ thứ hai của anh?” Hay là bắt chước câu nói của anh: “Chuyện khác có thể nhận nhin, chuyện này không nhận được”, nhất định anh sẽ hiểu ý cô.

Hay là... cô chẳng cần nói điều gì, cứ thế đi thẳng tới hôn anh?

Còn về thỏa thuận giữa anh và Lâm Mạc Thần, không quấy nhiễu cô trong thời gian ngắn gì đó? Đẹp nó sang một bên.

Với tâm trạng ngọt ngào và hồi hộp chưa từng thấy, Lâm Thiển đi tới phòng làm việc của Lê Trí Thành.

Gian ngoài trống không, Tường Viên chẳng thấy bóng dáng. Lâm Thiển háng giọng, gõ nhẹ cửa phòng.

Không ai trả lời. Lê Trí Thành không ở văn phòng?

Lâm Thiển rút điện thoại, ngẫm nghĩ rồi gọi cho Tường Viên trước.

“Giám đốc Lâm”, đầu kia điện thoại có vẻ ồn ào, “Tôi và Lê tổng đang ở phân xưởng năm. Sếp đang bận, sếp nói khi nào cô về tập đoàn thì bảo cô qua bên này.”

Lâm Thiển có thể tưởng tượng, Lê Trí Thành bận rộn đến mức nào. Anh nói đợi cô nhưng lại đi phân xưởng vào giữa trưa, chứng tỏ đây là công việc thật sự quan trọng.

Phân xưởng năm năm ở trong cùng khuôn viên công ty, là phân xưởng mới nhất và lớn nhất, cũng là “căn cứ bí mật” để thử nghiệm sản xuất sản phẩm mới.

Khi Lâm Thiên đi vào, xung quanh rất ồn ào, một dây chuyền đang vận hành, tiếng máy móc âm âm. Dưới ánh đèn sáng trưng, không ít nhân viên kỹ thuật mặc bộ đồ màu xanh lá cây và công nhân mặc đồng phục xanh lam đi đi lại lại. Đâu đâu cũng có tiếng người nói chuyện, tất cả tạo ra cảnh tượng bận rộn và căng thẳng.

Lâm Thiên nhanh chóng phát hiện một nhóm hơn mười người tụ tập xung quanh một cỗ máy cách chỗ cô không xa, người đứng giữa chính là Lê Trí Thành.

Lâm Thiên dừng lại ở khoảng cách bảy tám mét, yên lặng nhìn anh.

Bọn họ đang thử nghiệm tính năng của vật liệu. Trên chiếc bàn vuông phía trước bày hơn chục loại vật liệu khác nhau, có loại bị nhúng nước, có loại bị lửa đốt hoặc bị ma sát đến nhàu nát. Một công nhân đứng cạnh Lê Trí Thành, đang cầm một miếng vật liệu báo cáo với anh: “Đây là kết quả của vật liệu A7 sau khi thử nghiệm, còn đây là A8 và A9... Tính năng của nó đã có bước tiến lớn so với đợt trước.”

Ông ta vừa dứt lời, mấy công nhân, nhân viên kỹ thuật và nhân viên văn phòng đều phụ họa. Lâm Thiên cũng mừng rỡ. Không ngờ Lê Trí Thành xem xong bản báo cáo trong tay, chau mày lãnh đạm nói: “Không được, vẫn còn một khoảng nữa mới đạt tới yêu cầu của tôi. Các vị vất vả rồi, nhưng lô vật liệu này bị đào thải, hãy tiếp tục thử nghiệm.”

Lâm Thiên cảm thấy hơi đáng tiếc, nhưng người ở bên cạnh anh dường như đã quen với tình cảnh này. Bọn họ gật đầu rồi tản ra, tiếp tục công việc của mình. Lê Trí Thành ngẩng đầu, liền nhìn thấy Lâm Thiên.

Bốn mắt chạm nhau, Lâm Thiên chỉ nghe thấy nhịp tim đập thành thịch trong lồng ngực, bất chấp hoàn cảnh ồn ào xung quanh.

Anh vẫn vậy, hôm nay mặc áo sơ mi, không thắt cà vạt, tay áo xắn lên cao. Vào thời khắc này, một tay anh đút túi quần, một tay chống lên bàn, yên lặng nhìn cô.

Sau đó, Lâm Thiên phát hiện khóe mắt Lê Trí Thành vụt qua ý cười nhàn nhạt. Chỉ một ánh mắt đơn giản nhưng cũng đủ khiến Lâm Thiên rất thỏa mãn, thậm chí suýt nữa thì không thể kiềm chế bản thân.

Lúc này, một nhân viên kỹ thuật đi tới đưa tập văn bản cho Lê Trí Thành. Lâm Thiên cũng rảo bước nhanh đến bên anh. Cô mỉm cười với mọi người rồi lên tiếng: “Lê tổng, chúng tôi đã kết thúc cuộc điều tra nghiên cứu, tôi muốn báo cáo kết quả với anh.”

“Ừ, em đợi một lát.” Anh nói mà không ngẩng đầu.

Hừm... Anh còn che giấu giỏi hơn cô, trong lòng Lâm Thiên rất ngọt ngào.

Đợi nhân viên kỹ thuật rời đi, Lê Trí Thành mới nhìn cô: “Ồ đây ồn ào, chúng ta đi văn phòng.”

Văn phòng mà anh nhắc tới là một gian phòng nhỏ nằm trong phân xưởng. Lúc này, người đi qua đi lại tấp nập, Tưởng Viên đang đứng bên dây chuyền sản xuất mỉm cười gật đầu chào Lâm Thiên. Lâm Thiên cũng cười rồi đi theo Lê Trí Thành vào phòng.

Văn phòng còn hai nhân viên kỹ thuật đang ngồi trước máy tính. Thấy hai người xuất hiện, họ liền đứng dậy: “Lê tổng, có việc gì sao?”

Lệ Trí Thành ngồi xuống sofa: “Không có gì, các anh cứ bận việc của mình đi.”

Thật ra Lâm Thiên chẳng quan tâm xem bên cạnh có người hay không. Chỉ cần được nhìn anh, ở bên cạnh anh, cô cũng cảm thấy mãn nguyện. Hơn nữa, cô chỉ muốn báo cáo kết quả cuộc điều tra nghiên cứu với anh ngay lập tức.

Lâm Thiên ngồi xuống đối diện, nhìn Lệ Trí Thành chăm chú. Một nhân viên kỹ thuật rót hai tách trà đưa đến trước mặt bọn họ. Lâm Thiên vội cảm ơn, Lệ Trí Thành lên tiếng trước: “Tình hình thế nào rồi?”

Lâm Thiên vừa rút một tập tài liệu đã chuẩn bị sẵn từ túi xách ra vừa nói: “Bọn em đi tất cả năm thành phố: Bắc Kinh, Thượng Hải, Thành Đô, Trường Sa, Cáp Nhĩ Tân, thu nhập 1500 phiếu điều tra có giá trị. Đây là số liệu sau khi thống kê.” Cô rút một bản báo cáo đưa cho Lệ Trí Thành.

Cộc cộc, có người gõ cửa rồi đi vào, là một nhân viên kỹ thuật: “Đi ăn cơm thôi.” Nhìn thấy Lệ Trí Thành, anh ta lập tức ngậm miệng vài giây mới lên tiếng: “A, Lệ tổng cũng ở đây à? Tôi gọi mọi người đi ăn cơm, sếp đã ăn chưa ạ?”

Hai nhân viên kỹ thuật đứng dậy, Lệ Trí Thành nói: “Chúng tôi không ăn. Các anh đi ra nhớ đóng cửa, bên ngoài hơi ồn.”

Lâm Thiên cúi đầu xem báo cáo trong tay, chỉ là từng con chữ như nhảy múa trước mặt, không vào đầu dù chỉ một từ. Lệ Trí Thành cũng tỏ vẻ chăm chú xem tài liệu cô vừa đưa.

Đợi ba nhân viên kỹ thuật đi khỏi, căn phòng lại khôi phục trạng thái yên tĩnh. Đúng như Lệ Trí Thành nói, sau khi đóng cửa, nơi này vừa tĩnh mịch vừa ấm áp, giống một thế giới khác thế giới ồn ào ngoài kia.

Đột nhiên Lê Trí Thành ngẩng đầu nhìn Lâm Thiên, khiến tim cô đập mạnh. Bên ngoài toàn là người, họ có khả năng vào đây bất cứ lúc nào nên cô không thể xông tới hôn anh.

Trong lòng chất chứa muôn vàn lời muốn nói nhưng nhất thời Lâm Thiên không biết mở miệng ra sao.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Cứ báo cáo công việc quan trọng trước đã. Lâm Thiên đưa một tập tài liệu khác cho anh: “Bọn em còn làm một bản xúc tiến tiếp thị sản phẩm. Còn đây là... A!” Cô bất giác kêu một tiếng.

Bởi vì cổ tay đã bị Lê Trí Thành nắm chặt, đôi mắt đen hun hút nhìn cô đăm đăm ở cự ly gần.

Giữa hai người cách một bàn trà nhỏ, Lê Trí Thành hơi dùng sức, khiến Lâm Thiên nhón người về phía trước, mặt càng gần anh hơn.

Hai người yên lặng nhìn nhau, Lâm Thiên có thể thấy rõ lỗ chân lông trên mặt anh. Cô không hề nghi ngờ, ở giây tiếp theo, anh sẽ cúi xuống hôn cô.

Dù đây là công ty của anh nhưng cũng không nên làm vậy. Lâm Thiên hơi buồn cười, lập tức lên tiếng: “Lê Trí Thành, em...”

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa đều đặn vang lên, sau đó là giọng Tưởng Viên truyền tới: “Lê tổng, là tôi, Tưởng Viên.”

“Vào đi.” Lê Trí Thành nói.

Lâm Thiên vội vàng thu tay về, giả vờ xem tài liệu. Tưởng Viên đi vào, thần sắc không thay đổi: “Lệ tổng, đến giờ rồi, xe ô tô đã chuẩn bị sẵn sàng. Anh xem có nên đi sân bay ngay bây giờ không?”

Lâm Thiên nhìn Lệ Trí Thành. Anh gật đầu với Tưởng Viên rồi quay sang Lâm Thiên: “Tôi phải đi Đài Loan một chuyến để đàm phán với xưởng vật liệu ở bên đó. Nếu thuận lợi, hai ba ngày sau tôi sẽ quay về.”

Lúc này lại có mấy người đi vào phòng, Lâm Thiên đứng dậy mỉm cười nói: “Vâng thưa Lệ tổng, đợi anh quay về, tôi sẽ báo cáo kỹ hơn.”

Lệ Trí Thành đứng dậy: “Được.” Nói xong, anh đi ra cửa. Tưởng Viên và mọi người lập tức đi theo, nhanh chóng khuất dạng.

Lâm Thiên đi khỏi phân xưởng, ngược nhìn bầu trời, thở dài một tiếng.

Toàn thân cô vô cùng mệt mỏi, cơm cũng chẳng buồn ăn, vội vàng về công ty chỉ để gặp anh. Nhưng Lệ Trí Thành bận tới mất tới mũi, mới gặp nhau chưa nói mấy câu, anh lại phải đi công tác.

Cảm giác này giống như cho một bữa ăn ngon, nhưng vẫn chưa kịp động đũa, đồ ăn đã bị dọn mất. Hừ, tình yêu có lúc cũng chẳng nhân đạo gì cả.

Lâm Thiên đá tung những hòn sỏi bên lối đi, bất chấp cả hình tượng. Cho đến khi giày cao gót bám đầy bụi, cô mới định thần, trong lòng hết sức ảo não.

Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông, là Tưởng Viên gọi tới. Lâm Thiên lập tức bắt máy: “Trợ lý Tưởng, có việc gì vậy?”

Tưởng Viên cất giọng nhã nhặn: “Giám đốc Lâm, cô còn ở tập đoàn không?”

“Còn.”

“Lệ tổng quên mất báo cáo của cô, sếp muốn xem trên máy bay, chúng tôi đang ở công tập đoàn, phiền cô cầm ra ngoài này được không?”

Lâm Thiên lập tức đi về phía công tập đoàn.

Hôm nay Cao Lăng trực ở công, anh ta tươi cười chào hỏi cô. Lâm Thiên chỉ gật đầu rồi đi thẳng ra ngoài. Một chiếc xe con màu đen đỗ bên lề đường, Tưởng Viên đang thò đầu ra khỏi ghế lái phụ, vẫy tay với cô.

Lâm Thiên đi nhanh tới. Cửa sau xe đã mở, hình bóng Lê Trí Thành lơ mờ ở bên trong.

Lâm Thiên đặt một tay lên cửa xe, cúi thấp người. Nhìn thấy anh, cô nở nụ cười ngọt ngào, đưa tập tài liệu cho anh: “Lệ tổng, báo cáo đây.” Vừa nói cô vừa nghĩ thầm: Anh gian manh thật đấy, thảo nào vừa rồi không cầm tài liệu, thì ra cố tình để lại. Bây giờ cô và anh lại có cơ hội gặp nhau.

Ai ngờ Lê Trí Thành chỉ nhìn Lâm Thiên mà không nhận tài liệu. Đó là ánh mắt của người đàn ông nhìn phụ nữ, chứ không phải cấp trên với cấp dưới. Lâm Thiên mỉm cười, trong lòng xôn xang. Cô nói tiếp: “Lệ tổng, chúc anh thượng lộ bình...”

Lâm Thiên không thể nói hết câu, bởi Lê Trí Thành đã nắm tay, kéo cô vào trong xe rồi áp môi xuống.

Nụ hôn đến bất thành linh khiến Lâm Thiên hoàn toàn chấn động. Tay bị anh nắm chặt, eo cũng bị anh thuận thế ôm vào lòng, cô chỉ có thể nép vào người anh. Đây là nụ hôn không quá cuồng nhiệt nhưng rất sâu. Lê Trí

Thành hoàn toàn bất chấp ánh mắt của người xung quanh, chỉ tập trung thưởng thức vị ngọt ngào dễ chịu trong miệng người phụ nữ này.

Lâm Thiên không thể không thừa nhận, Lê Trí Thành có khả năng thiên bẩm về khoản hôn. Anh rất mạnh mẽ, hơi thở đàn ông ấm nóng nhanh chóng bao trùm, dễ dàng khiến phụ nữ gờ cờ trắng đầu hàng. Nhưng hôm nay, Lâm Thiên không có tâm trạng thưởng thức và hưởng thụ nụ hôn của anh. Cô bị anh ôm vào lòng, lông mao toàn thân dựng hết cả lên, mắt đảo tứ phía.

Hàng ghế trước là Tường Viên và người tài xế. Cả hai đều không nhúc nhích, ngồi thẳng người, đôi mắt về phía trước, coi bản thân như không tồn tại. Lâm Thiên lại đưa mắt sang bên này, lơ mơ nhìn thấy người đi đi lại lại, cũng chẳng rõ có phải là nhân viên của tập đoàn hay không.

Khi máu nóng trong toàn thân Lâm Thiên sắp dồn hết lên bộ não, Lê Trí Thành mới rời khỏi đôi môi cô. Sắc mặt anh vẫn thản nhiên như vừa giải quyết xong công vụ.

“Đợi anh về.” Anh nói nhỏ, một tay vẫn ôm eo Lâm Thiên.

“Vâng.”

Trong phòng bảo vệ cách đó khoảng mười mét, ba nhân viên bảo vệ gồm cả Cao Lăng trợn mắt há hốc mồm khi chứng kiến cảnh tượng ở ghế sau ô tô của CEO.

Một bảo vệ trẻ tuổi ngậm ngừng hỏi nhỏ: “Đội trưởng Cao, vừa rồi... có phải Lê tổng kéo giám đốc Lâm vào ô tô rồi cưỡng hôn cô ấy không vậy?”

Cao Lăng cũng chưa hết sửng sờ. Nghe hỏi vậy, anh ta mới bừng tỉnh, trầm tư vài giây rồi cất giọng vô cùng nghiêm nghị: “Không ai được phép

tiết lộ chuyện này ra ngoài. Chắc các cậu cũng hiểu quy tắc nơi công sở, ai mà nói ra sẽ bị đuổi việc ngay tức khắc, rõ chưa?”

Chương 19

Đến buổi chiều, Lâm Thiên mới biết kế hoạch của Lê Trí Thành tiến hành không thuận lợi. Sau khi anh đi sân bay, cô quay về công ty con, nói chuyện với Tiết Minh Đào một lúc lâu.

“Tắc ở khâu vật liệu.” Tiết Minh Đào tiết lộ: “Thời gian qua, sếp đã đàm phán với sáu bảy công ty sản xuất vật liệu, nhưng để đạt đến yêu cầu và mức giá của sếp, thật không dễ chút nào.”

Lâm Thiên gật đầu. Vật liệu chiếm tỷ trọng lớn nhất trong giá thành sản xuất túi xách. Hơn nữa, bọn họ hy vọng “cây cung dài” đạt tính năng cơ bản của sản phẩm dã ngoại như không thấm nước, không thấm dầu mỡ, trọng lượng nhẹ, nhanh khô, mềm mại và có độ bền cao... Vì vậy, cần phải dùng vật liệu chuyên dụng cho sản phẩm dã ngoại.

Một số vật liệu đăng ký bản quyền nổi tiếng thế giới như Gore-Tex, WINDBLOC, Cordura có mức giá rất cao, nên giá thành sản xuất tương đương sản phẩm dã ngoại. Với mức giá này, chiến lược “cây cung dài” của Lê Trí Thành sẽ bị phá sản.

Lê Trí Thành hy vọng tìm được vật liệu dùng cho sản phẩm dã ngoại có tính năng ưu việt nhưng giá thấp, không cần nhãn hiệu nổi tiếng, chất lượng mới quan trọng. Tuy nhiên, đúng như Lâm Thiên nói, “thứ càng đơn giản nhưng càng khó sẽ càng có giá trị”. Hơn nửa tháng qua, dù đi nhiều nơi

nhưng anh vẫn chẳng có thu hoạch gì. Khi một cấp dưới dò hỏi, Lê Trí Thành tỏ thái độ kiên quyết: “Tiếp tục tìm.”

Vì vậy, khi nghe nói bên Đài Loan có một xưởng vật liệu mà sản phẩm đăng ký bản quyền của họ phù hợp với yêu cầu của Lê Trí Thành, tuy đối phương rất khó tính, không muốn hợp tác, anh vẫn lập tức qua bên đó.

Tầm chạng vạng tối, Lâm Thiên cầm tách cà phê, ngồi ngoài ban công, ngắm ánh hoàng hôn. Làm việc liên tục gần một tháng trời, ngày mai là cuối tuần, cô cho nhóm công tác và bản thân nghỉ ngơi hai ngày. Bây giờ, xương cốt toàn thân cô mới thả lỏng hoàn toàn. Nghĩ đến nụ hôn bất ngờ trên ô tô trưa nay, Lâm Thiên bất giác mỉm cười.

Không biết chuyến đi Đài Loan lần này của anh có đạt kết quả, hay lại ra về tay trắng như những lần trước?

Người như anh cũng có lúc gặp trắc trở... Nghĩ đến đây, trong lòng cô có chút xót xa.

Trầm tư một hồi, Lâm Thiên cầm điện thoại nhắn tin cho Lâm Mạc Thần: *Thỏa thuận giữa anh và Lê Trí Thành là gì vậy, em muốn biết.*

Vài phút sau, Lâm Mạc Thần mới nhắn lại: *Thời cơ chưa tới.*

Lâm Thiên chỉ muốn nghiên răng nghiên lợi, câu trả lời của hai người đàn ông giống hệt nhau, bọn họ cứ bày ra trò thâm sâu làm gì thế không biết?

Tuy vậy, Lâm Thiên cũng có thể đoán ra, chắc chắn ông anh trai của cô yêu cầu Lê Trí Thành làm việc này việc kia mới cho phép hai người yêu nhau. Không cần nói cũng biết, mục tiêu rất khó đạt được.

Bây giờ cô không muốn anh gặp khó khăn, bất kể là sự nghiệp của gia đình hay vì bản thân cô.

Đang định nhắn tin cho Lâm Mạc Thần, thử đề nghị anh trai hủy bỏ cam kết, để Lê Trí Thành giảm bớt áp lực, điện thoại chợt báo có tin nhắn. Nhìn thấy ba chữ “Lê Trí Thành”, mắt Lâm Thiên sáng rực, vội vàng mở ra xem.

Anh đã xuống sân bay.

Lâm Thiên mỉm cười nhắn lại: *Anh hãy chú ý an toàn.* Sau đó, cô chèn thêm mặt cười rồi gửi tin nhắn.

Màn hình lại nhảy về tin nhắn đang soạn dở vừa rồi, Lâm Thiên trầm tư suy nghĩ. Ừm... đánh rần cần đánh vào chỗ hiểm, anh trai cũng chỉ vì hạnh phúc của cô nên phải làm thế nào khiến anh mềm lòng, may ra anh mới thay đổi ý định.

Anh nói phải “rút gân lột da” anh ấy, nhưng bây giờ hình như ngược lại.

Chắc chắn, câu này buồn nôn thật, nhưng ẩn chứa sự ai oán, khiến người đọc không khỏi mỉm lòng.

Sau đó, cô lại gửi thêm một tin nhắn: *Anh ấy đi Đài Loan rồi. Em rất nhớ anh ấy, cũng rất thích anh ấy. Anh mau hủy thỏa thuận của hai người, cứ như vậy đi.*

Vừa gửi tin nhắn, Lâm Thiên chợt ngây ra. Tuy chỉ nửa thật nửa vờ đáng thương với anh trai nhưng cô bất giác thốt ra lời thật lòng.

Đợi mãi cũng không thấy Lâm Mạc Thần trả lời, Lâm Thiên không chịu bỏ cuộc, lại nhắn thêm một tin: *Em thích anh ấy chết đi được, anh phải hủy bỏ thỏa thuận. Bao nhiêu năm qua, khó khăn lắm mới gặp được người em*

rung động thật sự, anh không thể ngăn cản chuyện này. Ngoài anh ấy ra, em chẳng cần ai cả, anh... đã... rõ chưa?

Bấm nút gửi tin nhắn, cô cảm thấy toàn thân vô cùng sướng khoái, cũng thấy hơi buồn cười.

Lâm Thiển biết rõ tính anh trai, Lâm Mạc Thần cũng hiểu tính cô. Một khi cô tỏ thái độ cương quyết, dù trong tương lai anh vẫn còn cứng miệng, nhưng kể cả Lê Trí Thành thua cuộc, anh cũng sẽ mắt nhắm mắt mở, để hai người ở bên nhau.

Đúng lúc này, điện thoại bíp bíp, thông báo tình trạng của bốn tin nhắn:

“Tin nhắn đã gửi cho Lê Trí Thành lúc 18:46:32.”

“Tin nhắn đã gửi cho Lê Trí Thành lúc 18:47:20.”

“Tin nhắn đã gửi cho Lê Trí Thành lúc 18:50:35.”

“Tin nhắn đã gửi cho Lê Trí Thành lúc 18:52:40.”

Lâm Thiển liếc qua màn hình, chắc tín hiệu không tốt nên mãi đến giờ mới nhận được tin báo. Nhưng vừa định bỏ điện thoại sang một bên, cô đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng cầm di động lên xem, sống lưng lạnh toát.

Tất cả đều gửi cho... Lê Trí Thành?

Cô vội mở mục tin nhắn đã gửi, hai mắt tròn tròn. Không biết có phải vừa rồi suy nghĩ quá nhập tâm hay điện thoại xảy ra sai sót chỗ nào mà cô không để ý. Từ tin nhắn dặn anh chú ý an toàn đến tin nhắn *“ngoài anh ấy ra, em chẳng cần ai cả”*, cô đều gửi cho một mình Lê Trí Thành.

Mặt Lâm Thiển nóng ran, đầu óc cũng hỗn loạn. Cô đã gửi cho anh những lời buồn nôn như “lột da rút gân”, “rất nhớ anh”, “bao nhiêu năm mới gặp được người khiến em rung động”... Trời ạ, đây là cô cố tình dùng từ ngữ khoa trương nhằm mục đích khiến anh trai mỉm lòng.

Tuy cô thích Lê Trí Thành, nhưng thật sự không đến mức nhiệt tình như vậy.

Lâm Thiển định gửi tin nhắn đính chính, nhưng nhất thời không nghĩ ra câu từ thích hợp. Nói gì bây giờ? Em gửi nhầm rồi? Em cố ý khoa trương để dỗ dành anh trai em, anh đừng hiểu nhầm?

Lâm Thiển nhìn chằm chằm điện thoại, khóc dở mếu dở, tim đập thình thịch.

Đúng lúc này, điện thoại báo hiệu có tin nhắn mới. Người gửi là Lê Trí Thành.

Lâm Thiển sắp phát điên. Cô nghiên răng mở ra xem, tin nhắn chỉ có ba chữ: *Anh rõ rồi.*

Em thích anh ấy chết đi được, ngoài anh ấy ra em chẳng cần ai cả. Anh đã rõ chưa?

Anh rõ rồi.

Lâm Thiển ngơ ngẩn nhìn mẫu tin nhắn ngắn như không thể ngắn hơn. Một lúc sau, cô ném điện thoại sang một bên, vùi mặt vào cánh tay mình. Tiếp theo, cô không nhin được, lại cười tủm tỉm.

Tại sân bay Đào Viên, thành phố Đài Bắc. Bầu trời xanh ngắt, trong và ngoài sân bay, người đông như mắc cửi. Lê Trí Thành cầm điện thoại, đứng

ở khu đất trống trên đường băng. Anh cúi đầu nhìn rất tập trung, mặc kệ người đi qua đi lại.

Cho tới khi Tường Viên gọi: “Lệ tổng”, anh mới có phản ứng, ngẩng đầu nhìn anh ta.

Đây là tình huống chưa bao giờ xuất hiện, Tường Viên nín thở: “Lệ tổng, xe đến rồi.”

Lệ Trí Thành bỏ điện thoại vào túi, cùng anh ta lên xe.

Ô tô chạy một lúc, Lệ Trí Thành lên tiếng: “Lâm Thiên có giấy thông hành Đài Loan không?”

Tường Viên đáp: “Có ạ. Lần trước chuẩn bị visa cho các lãnh đạo, tôi cũng làm cả cho cô ấy.”

Thời gian này là giai đoạn then chốt của dự án, vì vậy visa đi nước ngoài của mấy nhân vật chủ chốt trong công ty đều chuẩn bị sẵn sàng, đề phòng lúc cần dùng đến.

Lệ Trí Thành gạt đầu, quan sát cảnh sắc xa lạ ngoài cửa sổ. Nghĩ đến mấy tin nhắn vừa rồi, trái tim anh như bị một bàn tay phụ nữ bóp nhẹ, không thể trấn tĩnh.

Anh ấy đi Đài Loan rồi, em rất nhớ anh ấy.

Ngoài anh ấy ra, em chẳng cần ai cả, anh đã rõ chưa?

Lâm Thiên, anh cũng rất nhớ em, chỉ muốn ôm em vào lòng, yêu thương trọn đời, không bao giờ buông tay.

Nhận được điện thoại của Tiểu Đường, Lâm Thiển vô cùng kinh ngạc.

Tiểu Đường là tài xế của Lê Trí Thành, cũng là một trong những “nhân chứng” chứng kiến vụ hôn nhân của hai người. Tất nhiên, người Lê Trí Thành lựa chọn và giữ lại bên mình đều không đơn giản, dù chỉ là lái xe bình thường nhất.

Ngữ khí của anh ta rất tự nhiên: “Giám đốc Lâm, ngày mai tôi đến đón cô lúc mấy giờ?”

Lâm Thiển: “Hả?” Chưa kịp hỏi tiếp, điện thoại báo có tin nhắn: *Chuyến bay CA441 của hãng Hàng không Quốc gia từ thành phố Lâm đi Đài Bắc mà bạn đặt sẽ cất cánh vào lúc tám giờ sáng mai...*

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiển nhắn tin cho Lê Trí Thành: *Tại sao anh lại bắt em đi Đài Loan?*

Không phải vì công việc đột nhiên cần đến cô đấy chứ?

Lê Trí Thành trả lời rất nhanh: *Hãy đến bên anh.*

Sáng hôm sau, trước khi lên máy bay, Lâm Thiển nhắn tin cho anh trai: *Em đi Đài Loan bây giờ. Khi trở về, chắc em đã là người của Lê Trí Thành. Về vụ thỏa thuận, anh tự giải quyết đi.*

Ái Đạt cũng có cửa hàng ở Đài Loan. Đây là “sản phẩm” của CEO tiên nhiệm trong kế hoạch mở rộng toàn cầu. Sau đó, phần lớn các cửa hàng ở nước ngoài bị Lê Trí Thành đóng cửa. Anh chỉ để lại vài điểm, coi như quảng bá thương hiệu.

Hôm nay, nhân viên Ái Đạt ở Đài Loan lái xe đi sân bay đón Lâm Thiển rồi đưa thẳng về khách sạn nơi Lê Trí Thành đang ở.

Lâm Thiển ở một phòng đơn nội thất trang nhã nhưng diện tích không lớn. Lê Trí Thành đi công tác bên ngoài thường không tiêu xài hoang phí.

Căn phòng có một ban công nhỏ, bên dưới chính là khu vực sầm uất nhất Đài Bắc. Dõi mắt ra ngoài đô thị phồn hoa, Lâm Thiển thấy hơi lo cho anh.

Cô nhân viên người Đài Loan cho biết, Lê tổng và trợ lý Tưởng sáng sớm đã đi xưởng vật liệu Minh Đức (tên tiếng Anh là Mind). Nghe nói, người phụ trách của Minh Đức là một người đàn ông trung niên, trước đây từng là giáo sư đại học, tính cách rất tai quái khó chiều.

Hôm nay anh đến xưởng chắc sẽ ở đó cả ngày. Buổi trưa khi Lâm Thiển tới nơi, cô nhân viên Đài Loan đã gọi điện cho Tưởng Viên. Tưởng Viên nói vẫn đang chờ gặp người phụ trách của Minh Đức, tạm thời không thể quay về, bảo cô ta đưa Lâm Thiển về khách sạn nghỉ ngơi trước.

Những lúc như bây giờ, Lâm Thiển tuyệt đối không làm phiền bọn họ, do đó cô yên phận ở khách sạn chờ đợi.

Trời sẩm tối lúc nào không hay. Lâm Thiển đi dạo một vòng quanh phố, thường thức đồ ăn vặt ngoài đường, còn mua ít đồ lưu niệm. Khi cô về khách sạn, Lê Trí Thành vẫn không thấy bóng dáng.

Lâm Thiển chẳng cảm thấy sốt ruột, mà chỉ thương xót anh. Thích một người, chính là bao gồm cả cảm giác thương xót như vậy.

Không hiểu tại sao, anh càng lớn mạnh, càng bận rộn, càng giỏi giang, cô lại càng thương xót anh. Thật kỳ lạ, lẽ nào nội tâm của cô cũng rất mạnh mẽ?

Lâm Thiên nằm trên giường nghĩ ngợi lung tung rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Tivi vẫn đang phát tiết mục giải trí, bầu trời ngoài cửa sổ đã tối đen.

Lâm Thiên đột nhiên tỉnh giấc bởi tiếng mở cửa nhẹ, cô lập tức ngồi bật dậy. Ánh đèn từ ngoài hành lang chiếu vào, bóng người đồ dài trên mặt đất, sau đó là giọng nói quen thuộc của Lê Trí Thành: “Cứ như vậy đi, sáng sớm mai lại đi Minh Đức.”

Tương Viên cũng ở bên ngoài, đáp khẽ: “Vâng ạ.”

Lại là tiếng động nhẹ, cánh cửa khép lại, Lê Trí Thành đi vào.

Lâm Thiên tròn tròn mắt nhìn anh. Anh cũng nhìn cô, không hề tỏ thái độ ngại ngùng khi tự động vào phòng phụ nữ. Sau đó, anh đến bên giường, hỏi nhỏ: “Em tỉnh rồi à? Vừa rồi anh vào đây nhưng em vẫn đang ngủ.”

Lâm Thiên trả lời theo phản xạ: “Vâng...” Vài giây sau cô mới bừng tỉnh: “Sao anh có thể mở cửa phòng em?” Thảo nào buổi trưa nhân viên khách sạn chỉ đưa cho cô một tấm thẻ, trong khi người khác đều có hai tấm.

“Buổi sáng anh cầm một cái.” Lê Trí Thành đáp, đồng thời quẳng áo comple xuống sofa nhỏ ở bên cạnh. Anh ngồi xuống, chống hai tay xuống giường, khóa Lâm Thiên giữa người anh và bờ tường rồi cúi đầu quan sát cô.

Lâm Thiên mặc áo sơ mi dài tay, quần vải đay, trên người đắp tấm chăn mỏng. Cô có chút không thoải mái, giơ tay đẩy ngực anh: “Anh về phòng trước đi, em thay quần áo rồi chúng ta nói chuyện sau.”

Ai ngờ vừa dứt lời, cổ tay bị siết chặt, Lê Trí Thành nắm lấy rồi thuận thế ấn tay cô xuống giường.

Lâm Thiển vừa thốt ra một từ: “Anh...” bàn tay còn lại cũng bị túm chặt.

Lệ Trí Thành nhìn cô ở cự ly gần: “Em rất nhớ anh sao?”

Lâm Thiển đỏ mặt. Giọng đàn ông trầm thấp rõ ràng, hơi thở của anh như ngọn gió đêm nhẹ nhàng thổi vào mặt và trái tim cô. Cô ngoảnh đi chỗ khác, né tránh ánh mắt thâm trầm của anh, cố gắng cất giọng bình tĩnh: “Anh bàn với Minh Đức đến đâu rồi? Đây là việc rất quan trọng.”

Lệ Trí Thành vẫn không rời mắt khỏi Lâm Thiển, anh cười cười: “Ừ, đúng là việc quan trọng. Anh đã nhận được quyền sử dụng độc quyền vật liệu của Minh Đức trong ba năm với mức giá ưu đãi nhất. Chiều nay hai bên ký hợp đồng rồi.”

Lâm Thiển kinh ngạc, lập tức quay đầu về phía Lệ Trí Thành: “Thật không? Tốt quá, tốt quá đi.” Trong khi xúc động, bàn tay vốn bị anh nắm bắt giác xoay lại nắm tay anh.

Trước bộ dạng mừng rỡ của cô, ý cười nơi khóe mắt Lệ Trí Thành càng sâu hơn, anh lên tiếng: “Ừ, cuối cùng mọi quân cờ trong trận chiến này đã bố trí xong xuôi, chỉ đợi Tân Bảo Thụy rơi vào bẫy.”

Chỉ hai ba câu ngắn gọn nhưng cũng đủ khiến Lâm Thiển giật mình. Anh nói anh không phải đàn ông hiếu chiến, nhưng sát phạt một cách quyết đoán và dứt khoát chính là bản tính của anh.

Anh từng nói: Tân Bảo Thụy sẽ tiến hành phong tỏa chúng ta. Vì vậy... chúng ta phải tiêu diệt bọn họ trước.

Bây giờ, anh lại nói, ván cờ đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ đợi đối phương rơi vào bẫy.

Không ngờ Lê Trí Thành có mặt tàn nhẫn đến thế. Nhưng anh như vậy lại có một sức cuốn hút đàn ông đặc biệt, khiến phụ nữ không thể kháng cự.

Lâm Thiên im lặng nhìn Lê Trí Thành. Anh cũng không rời khỏi mắt cô. Tưởng chừng anh sẽ hôn cô, ai ngờ anh chỉ cầm tay cô đưa lên môi, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn.

“Thỏa thuận giữa anh và anh trai em...”

Lâm Thiên hồi hộp chờ đợi. Thời cơ đã đến rồi? Anh chịu nói rồi?

Bắt gặp bộ dạng cảnh giác và căng thẳng giống con mèo dựng ngược lông toàn thân của cô, Lê Trí Thành cười khẽ một tiếng, tiếp tục hôn tay cô, giống một kỹ sư hôn nàng công chúa của mình trước khi xuất chinh.

“Vào thời điểm này năm sau, nếu anh có thể đạt vị trí đầu ngành, anh ấy sẽ giao em cho anh.” Lê Trí Thành cất giọng trầm thấp: “Lâm Thiên, nhẫn nại là sở trường của anh, anh có thể không cần vội vàng, nhưng em nhất định phải trở thành người phụ nữ của anh, thuộc về anh một cách triệt để.”

Lâm Thiên ngẩn người nhìn anh. Lúc này, Lê Trí Thành cũng buông tay cô.

Lâm Thiên đột nhiên mỉm cười: “Không ngờ hai người đàn ông thông minh lại có thỏa thuận ấu trĩ như vậy.”

Lê Trí Thành không lên tiếng.

Lâm Thiên hừ một tiếng, nói tiếp: “Chúng ta ở bên nhau liên quan gì đến việc anh có đứng đầu ngành hay không?” Nói xong, cô đặt một nụ hôn lên má trái Lê Trí Thành.

“Anh còn không hiểu sao?” Cô vừa nói vừa hôn lên má phải của anh: “Một khi thỏa thuận vượt quá kỳ hạn thì thôi...”

Còn chưa nói hết câu, vòng eo đột nhiên bị siết chặt. Cánh tay Lê Trí Thành như gọng kìm, khóa cô trong lòng. Hành động đến bất ngờ khiến Lâm Thiên bất giác kêu “A” một tiếng. Lê Trí Thành nhanh chóng nhào người đè cô vào tường rồi cúi đầu hôn cô.

Buổi đêm ở Đài Bắc rực rỡ ánh đèn. Còn trong phòng khách sạn, dưới ánh trăng dịu dịu, trước mắt Lâm Thiên toàn là đường nét của người đàn ông, không khí tràn ngập mùi hương của anh.

Nụ hôn này sâu, mãnh liệt và lâu hơn bất cứ nụ hôn nào trước đó. Tư thế của người đàn ông thay đổi, anh không còn ôm eo cô, bởi thân thể cô đã ở trong lòng anh. Mười đầu ngón tay của anh đan vào tay cô, áp lên lên bờ tường. Mặt anh hơi nghiêng về một bên, để tiện ngấu ngiến đôi môi Lâm Thiên.

Ngực Lâm Thiên kề sát ngực Lê Trí Thành, đôi chân cũng bị người anh hơi đè xuống. Tư thế thân mật này khiến tim cô đập thành thịch, trong lòng trào dâng cảm giác hồi hộp lạ thường.

Đây là nụ hôn vô cùng cuồng nhiệt mà Lê Trí Thành ở thế chủ động hoàn toàn. Vì vậy khi anh rời khỏi đôi môi Lâm Thiên, mặt cô đã đỏ bừng, ánh mắt mơ màng. Dừng lại vài giây, Lê Trí Thành lại cúi xuống hôn lên làn da trắng nõn trên cổ cô.

Anh vừa cắn vừa mút nhẹ, hai bàn tay cũng như vô tình mà hữu ý gãi nhẹ mười đầu ngón tay Lâm Thiên. Dưới sự kích thích này, toàn thân Lâm Thiên run rẩy, trong lòng tựa như có một sợi lông vũ lướt qua.

“Ừm...” Lâm Thiên rên khẽ một tiếng, mặt đỏ tía tai. Cô vô thức vùng vẫy, hông đẩy Lê Trí Thành ra xa. Nhưng anh lập tức phát giác, giữ chặt tay cô trên tường, khiến cô không thể động đậy.

Lâm Thiên thầm kháng nghị trong lòng. Rõ ràng là tình yêu tự do, hai bên tình nguyện, anh hôn theo kiểu cưỡng đoạt và độc đoán thế làm gì?

May sao ngay sau đó, Lê Trí Thành cuối cùng cũng buông hai tay Lâm Thiên, kết thúc nụ hôn “chết người”. Anh vẫn chống hai tay bên người cô, nhìn cô đăm đăm. Bởi vì hôn quá mãnh liệt, tóc anh hơi lòa xòa, cổ áo sơ mi xộc xệch, hai má có chút đỏ lên, môi còn ươn ướt. Dáng vẻ của anh lúc này vô cùng gợi cảm, khiến Lâm Thiên ngẩn ngơ ngấm nhìn, nhất thời quên mất chuyện phê phán thái độ của anh.

“Hãy nói với anh trai em.” Lê Trí Thành cất giọng khàn khàn: “Đây là lần đầu tiên trong đời anh không giữ lời hứa, không thể giữ lời hứa với anh ấy.”

Lâm Thiên thần nhiên trả lời, trong lòng rất ngọt ngào: “Mặc kệ anh ấy đi.” Chợt nhớ ra một chuyện, cô hỏi: “Đúng rồi, anh ăn tối chưa, hơn chín giờ rồi.”

Lê Trí Thành: “Chưa.”

Lâm Thiên xót xa trong lòng, chắc vừa bàn xong công việc, anh liền quay về tìm cô ngay. Cô ôm lấy cánh tay anh: “Em cùng anh ra ngoài ăn khuya nhé.”

Lê Trí Thành đúng là đang đói bụng, mỉm cười đáp: “Được.”

Lâm Thiên thay bộ váy, đứng ngấm nghĩa trước gương một hồi. Cảm thấy hài lòng, cô mới cầm túi xách đi ra ngoài.

Lệ Trí Thành đang đứng đợi ở ngoài cửa. Khí hậu ở Đài Bắc ấm áp hơn thành phố Lâm, anh chỉ mặc áo khoác gió, bên trong là áo sơ mi trắng đơn giản. Mặc dù vậy, trông anh vẫn rất nổi bật.

Lâm Thiên cười tủm tỉm đi tới. Anh đặt tay lên vai cô một cách tự nhiên, đưa cô đi về đằng trước. Trong lòng Lâm Thiên rất ngọt ngào và dễ chịu.

Bên ngoài khách sạn là đường phố sầm uất, đèn điện sáng trưng. Hai người đi bộ một đoạn tới phố ăn đêm. Nơi này đông người qua lại, vô cùng náo nhiệt.

Lâm Thiên dẫn Lệ Trí Thành đến một quán hàu rán lâu đời. Quán rất đông khách, hai người đành ngồi ở cái bàn nhỏ gần cửa. Khi ông chủ bê đồ ăn tới, Lâm Thiên cười nói: “Em giúp anh đổi khẩu vị, quán này rất nổi tiếng trên mạng.”

Ông chủ liền giơ ngón cái, nói tiếng phổ thông mang âm điệu Mân Nam: “Cô gái rất tinh tường.” Ông lại vỗ vai Lệ Trí Thành: “Người yêu rất xinh, anh bạn thật có phúc.”

Lúc ông ta nói câu này, Lệ Trí Thành đặt tay lên thành ghế sau lưng Lâm Thiên, nở nụ cười nhàn nhạt. Trong khi đó, Lâm Thiên để lộ vẻ mặt đặc ý pha lẫn thẹn thùng.

Lệ Trí Thành ngấm cô một lúc rồi lặng lẽ cầm tay cô, đặt lên đùi mình. Một động tác đơn giản nhưng cũng đủ khiến Lâm Thiên xôn xang. Cô liếc anh một cái rồi tiếp tục sắp bát đĩa. Một lúc sau, Lệ Trí Thành bắt đầu gỡ nhẹ tay cô theo thói quen.

Hành động rất đổi bình thường nhưng Lâm Thiên vẫn đỏ mặt. Tuy nhiên, cô không muốn mở miệng, bởi anh chẳng làm chuyện gì quá đáng. Sau đó,

cô đột nhiên hiểu ra vấn đề.

Tuy không có kinh nghiệm nhưng Lê Trí Thành là cao thủ yêu đương trời sinh. Điều này giống phương diện kinh doanh, dù anh chẳng hề có kinh nghiệm nhưng vẫn lạng lẽ đánh trúng chỗ hiểm của kẻ địch bằng một động tác nhỏ. Ví dụ như bây giờ, anh chỉ đơn giản nắm tay cô, cũng khiến toàn thân cô bị anh chi phối, vô thức rung động vì anh.

Lâm Thiên quay đầu ngắm gương mặt nghiêng đang cúi xuống ăn của anh. Cao thủ, đúng là cao thủ. Sao cô bỗng dưng có cảm giác, từ nay về sau, Lâm Thiên cô bị anh nắm chặt trong lòng bàn tay, không bao giờ buông lơi.

Ăn xong, hai người thong thả tản bộ về khách sạn. Lúc này đã hơn mười giờ tối, Lê Trí Thành đưa Lâm Thiên tới cửa phòng.

“Chúc anh ngủ ngon.” Lâm Thiên nói nhỏ.

“Ừ.” Anh đáp.

Lâm Thiên cảm thấy, hai người đã xác lập mối quan hệ, kiểu gì cũng nên trao nhau nụ hôn tạm biệt. Thế là cô bám vào vai Lê Trí Thành, kiễng chân, hôn lên má anh.

Lê Trí Thành nhanh như chớp, rút một tay khỏi túi áo ôm eo Lâm Thiên, bàn tay còn lại đỡ gáy rồi áp xuống môi cô.

Tâm trạng của Lâm Thiên bây giờ tựa như “ăn một lần cứ muốn nếm mãi”, không nỡ rời xa Lê Trí Thành. Thế là cô nhắm mắt, để mặc anh ôm hôn.

Lê Trí Thành ôm Lâm Thiên tiến lên mấy bước. Đợi đến khi cô phản ứng, anh đã đưa cô vào phòng, cánh cửa ở sau lưng đồng thời khép lại. Anh

rời môi, cất giọng trầm thấp quyến rũ: “Anh ở đây thêm một lát nữa.”

Lâm Thiên đáp: “...Vâng.”

Tối nay Tưởng Viên hơi khó xử. Vào lúc mười một giờ tối, phó tổng giám đốc Lưu Đồng gửi bản thiết kế sản phẩm cho anh ta. Tuy ông không nói cần đưa cho Lê Trí Thành xem ngay nhưng sếp từng dặn dò, thứ quan trọng như vậy cần phải lập tức báo cáo với anh.

Hiện tại, Lê Trí Thành có vị trí rất cao trong lòng cấp dưới. Bất cứ tình huống nào cũng chẳng ai dám coi nhẹ lời nói của anh. Vì vậy, Tưởng Viên đi gõ cửa phòng Lê Trí Thành trước, không ai trả lời, anh không ở trong đó.

Tưởng Viên vô cùng đau đầu. Anh ta lại quan sát cánh cửa khép chặt của phòng Lâm Thiên ở bên cạnh.

Tưởng Viên nhắn tin cho Lê Trí Thành, mãi vẫn không thấy hồi âm.

Cuối cùng, anh ta đành đi gõ cửa phòng Lâm Thiên.

Hai phút sau, Lâm Thiên mở cửa. Cô mặc quần bò và áo khoác, dáng vẻ chinh tề, thản nhiên nhìn anh ta: “Trợ lý Tưởng, anh tìm Lê tổng à? Anh ấy ở phòng tôi xem tài liệu rồi ngủ mất. Anh vào đi.”

Tưởng Viên đứng im, tỏ thái độ kiên quyết: “Tôi không vào đâu.” Nói xong, anh ta đưa tập văn bản cho Lâm Thiên, giải thích ngắn gọn rồi cáo từ.

Nói đùa, người đứng đắn nghiêm nghị như Lê tổng vô duyên vô cớ ngủ ở phòng của nhân viên nữ? Tài liệu đã đưa đến nơi, anh ta còn vào trong đó làm gì, làm khán giả hay sao? Về việc có nên đánh thức ông chủ, đó là chuyện của bà chủ, còn anh ta tốt nhất lạng lẽ rút lui.

Lâm Thiên đóng cửa. Nghĩ đến vẻ mặt bình thản của Tường Viên vừa rồi, cô thấy hơi ngượng ngùng. Người ngoài không biết, còn tưởng Lê Trí Thành ở chỗ cô làm điều gì mờ ám.

Cô ngẩng đầu quan sát người đàn ông đã ngủ say trên giường.

Vừa rồi anh nói ở thêm một lúc, Lâm Thiên liền mở tivi ra xem. Căn phòng tương đối nhỏ, hai người chỉ còn cách ngồi trên giường. Lê Trí Thành ôm cô, nói là xem tivi nhưng phần lớn thời gian hai người mãi hôn nhau.

Không bao lâu sau, Lâm Thiên đi nhà vệ sinh, lúc ra ngoài mới phát hiện, Lê Trí Thành chìm vào giấc ngủ từ bao giờ.

Có lẽ anh quá mệt mỏi? Hay... anh cố ý ngủ quên ở phòng cô, để không phải rời đi?

Lâm Thiên cảm thấy, cả hai khả năng đều có thể xảy ra, bởi người đàn ông này “xấu xa” như loài lang sói.

Tuy nhiên, bây giờ ngắm gương mặt yên tĩnh của anh, trong lòng cô lại rung động. Lâm Thiên cẩn thận tháo cà vạt, tháo giày rồi đắp chăn cho anh. Sau đó Tường Viên đến gõ cửa.

Lâm Thiên đọc qua tài liệu Tường Viên vừa mang tới. Cô cho rằng, báo cáo này quan trọng nhưng không khẩn cấp. Cô đặt tập tài liệu xuống bàn rồi quay đầu về phía Lê Trí Thành.

Lâm Thiên không nữ đánh thức anh dậy. Tâm chạng vạng tối cô mới ngủ một giấc nên bây giờ rất tỉnh táo. Chẳng có việc gì để làm, cô liền kéo ghế ngồi cạnh giường, chống cằm ngắm người đàn ông đang nằm trên đó.

Đèn trong phòng dìu dìu nên gương mặt Lê Trí Thành phủ một lớp ánh sáng nhàn nhạt. Tuy đang trong giấc ngủ say nhưng mỗi đường nét của anh vẫn lộ rõ khí chất lãnh đạo.

Tuy nhiên, Lâm Thiên cảm thấy thiếu thiếu thứ gì. Cô ngẫm nghĩ, sau đó rút từ va li cái mũ lưỡi trai. Đây là vật đính ước anh trao cho cô nên cô luôn mang theo bên mình.

Lâm Thiên đặt cái mũ lên đầu Lê Trí Thành, kéo vành mũ xuống thấp.

Vô cùng hoàn hảo.

Chiếc mũ che khuất nửa gương mặt, chỉ để lộ sống mũi cao và chiếc cằm sạch sẽ của người đàn ông. Lâm Thiên lấy điện thoại bắt đầu chụp hình.

Chụp mười mấy tấm, cô mới hài lòng mở ra xem. Lúc lưu những tấm ảnh vào một thư mục, cô có chút băn khoăn.

My BF? Quá đơn giản, chẳng có sáng tạo gì cả.

My Man? Hơi xấu hổ.

Him? Có vẻ xa cách quá.

Cuối cùng, Lâm Thiên bấm chữ: My Man.

Làm xong, Lâm Thiên lại cúi xuống ngắm Lê Trí Thành một lúc. Cô nhớ đến lần đầu tiên gặp anh trên chuyến tàu hỏa vào mấy tháng trước. Lúc đó, anh cũng như bây giờ, đầu đội mũ, chỉ để lộ chiếc cằm đẹp đến mức khó tin. Anh mặc kệ hoàn cảnh ồn ào xung quanh, cũng mặc kệ cô, chỉ một mình nhắm mắt ngủ, một mình hành sự.

Kể từ lúc đó, dáng vẻ của anh đã in sâu trong trái tim cô. Anh có biết không?

Trong lòng trào dâng cảm giác ngọt ngào, Lâm Thiên từ từ cúi xuống hôn Lệ Trí Thành.

Đúng là Lệ Trí Thành rất mệt mỏi, cộng thêm mùi hương của người phụ nữ quá dễ chịu nên bất giác anh chìm vào giấc ngủ.

Tuy nhiên cũng có thời điểm anh tỉnh giấc, đó là khi Tường Viên gõ cửa. Nhưng hiếm có dịp nằm ở trên giường người phụ nữ mình thích, việc gì anh phải thức dậy đi làm chuyện khác?

Lệ Trí Thành thật sự bị đánh thức bởi cảm giác mềm mại, uơn ướn từ cảm truyền tới. Vừa mở mắt, anh liền bắt gặp Lâm Thiên ngồi cạnh giường, cúi đầu hôn cảm anh, vẻ mặt cô vô cùng dịu dàng.

Lệ Trí Thành nheo mắt, không lên tiếng. Lâm Thiên cũng không phát giác, tiếp tục hôn xuống cổ anh. Bất gặp bộ dạng động tình của cô, Lệ Trí Thành không nhận được, liền véo má cô một cái.

Lâm Thiên giật mình, nhướng mắt nhìn anh: “À, anh tỉnh rồi à?”

“Ừ.” Lệ Trí Thành đáp khẽ. Trước ánh mắt né tránh và thần sắc trấn tĩnh của cô, anh bất giác cười cười. Mỗi lần bị anh bắt thóp, cô đều có vẻ mặt này.

Lệ Trí Thành ôm eo Lâm Thiên, kéo cô lên giường. Sau đó anh lật người, đè cô xuống dưới.

Lâm Thiên bị thân thể ấm nóng của người đàn ông đè nặng. Đây là lần đầu tiên hai người có tư thế thân mật như vậy, ngấm giường mặt cách chưa

đến mười xen-ti-mét và đôi mắt sâu hun hút của anh, cô chỉ cảm thấy trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Tại sao lại hôn cằm anh?” Lệ Trí Thành hỏi nhỏ.

Lâm Thiên thành thực trả lời: “Em cảm thấy đó là bộ phận đẹp nhất trên thân thể anh.”

Lúc mới gặp cô đã có ấn tượng về chiếc cằm sạch sẽ, đến mức cô chủ động để lại số điện thoại cho anh. Anh quên rồi sao?

Từ trước đến nay chưa có ai khen cằm đẹp nên Lệ Trí Thành hơi bất ngờ. Lâm Thiên cảm thấy phát hiện của mình rất đáng yêu, thế là cô cười híp mắt với anh.

Kết quả, ở giây tiếp theo, cô không cười nổi, bởi Lệ Trí Thành cất giọng thản nhiên: “Có đi có lại, giờ đến lượt anh.”

Cuối cùng Lâm Thiên cũng nhận thức một cách sâu sắc, thế nào gọi là “tự mình gây nghiệt phải chuốc hậu quả”.

Nói chuyện với Lệ Trí Thành nên cẩn thận, vì anh luôn có khả năng đào hố để bạn tự nhảy xuống.

Lúc này, Lệ Trí Thành vẫn giữ nguyên tư thế ở trên người Lâm Thiên, quan sát cô từ đầu đến chân. Lâm Thiên như cừ vào miệng sói, vừa xấu hổ vừa căng thẳng.

Tiếp theo, Lệ Trí Thành buông tay Lâm Thiên, nắm chặt lưng cô rồi từ từ hạ đầu xuống dưới.

“Anh định hôn chỗ nào...” Rõ ràng anh chưa làm gì, vậy mà Lâm Thiên đã cảm thấy chéch choáng.

Khi vạt áo bị kéo lên, làn da tiếp xúc với không khí lạnh, Lâm Thiên liền ôm ngực, né tránh theo phản xạ: “Đừng mà.”

Câu kháng nghị không có sức thuyết phục. Lâm Thiên tuy thốt ra miệng, nhưng trong lòng đắn đo: Có nên cho anh hôn hay không?

Ai ngờ đúng lúc này, vùng thắt lưng đột nhiên truyền tới xúc cảm ấm nóng tê tê. Lê Trí Thành đã đặt môi vào chỗ đó.

Lâm Thiên giật mình. Thì ra... bộ phận anh cảm thấy đẹp đẽ nhất trên thân thể cô là thắt lưng?

Không khí xung quanh như đốt lên ngọn lửa. Lê Trí Thành vẫn nắm vòng eo trơn láng của Lâm Thiên. Anh cúi đầu, nhả nài hôn từng chút một lên da thịt cô. Một lúc sau, anh ngẩng đầu nhìn Lâm Thiên, miệng hơi hé mở, ánh mắt thăm lại.

Vào giây phút bốn mắt nhìn nhau, Lâm Thiên cảm thấy máu trên toàn thân dồn hết lên đại não. Một cảm giác ngứa ngứa, bức bối xa lạ từ vùng eo lan truyền cả người, khiến cô run rẩy.

Lâm Thiên chưa bao giờ có cảm nhận chân thực về sự hấp dẫn của người đàn ông. Nhưng trong con mắt của cô, Lê Trí Thành lúc này vô cùng hấp dẫn.

Không khí trong phòng tựa hồ ngưng trệ. Ở giây tiếp theo, Lê Trí Thành buông thắt lưng Lâm Thiên, nhướn người lên. Anh giữ hai tay Lâm Thiên, nhìn cô chăm chú. Hơi thở nóng hổi của anh phả vào mặt cô, khiến cổ họng cô khô rát.

Lần đầu tiên Lâm Thiên cảm nhận một cách rõ ràng, bộ phận nào đó của người đàn ông đã thức tỉnh, chạm vào đùi cô.

Anh đã động tình, cô... cũng thế. Người thông minh không cần ngôn ngữ cũng có thể giao lưu. Cô đọc hiểu ánh mắt của anh, tất nhiên anh cũng vậy.

Ánh mắt Lê Trí Thành ngày càng thắm lại, thậm chí còn mang theo tia nhìn rất sắc bén. Sau đó, anh nắm tay cô từ từ di chuyển xuống dưới.

Chuyện này vượt quá khả năng chịu đựng của Lâm Thiên. “Lê Trí Thành!” Cô hét lên: “Em chưa... chưa từng động vào cái đó bao giờ.”

Lê Trí Thành lập tức dừng động tác. Tim Lâm Thiên đập loạn nhịp.

Thật ra trước buổi tối hôm nay, Lê Trí Thành không nghĩ đến chuyện biến cô thành người phụ nữ của anh ở phương diện này. Vấn đề này cần thuận theo tự nhiên, hai bên tình nguyện, như anh từng nói, đối với Lâm Thiên, anh không cần quá vội vàng.

Chỉ là sau khi hôn lên thắt lưng mềm mại của cô, ngọn lửa chôn sâu trong thân thể tựa như được đốt cháy một cách triệt để, hành động của anh bây giờ cũng là làm theo bản năng.

Trước câu nói ngốc nghếch và đáng thương của Lâm Thiên, Lê Trí Thành hoàn toàn trấn tĩnh. Anh biết nếu tiếp tục, bản thân sẽ không thể dừng lại.

Lê Trí Thành hít một hơi rồi buông tay cô. Sau đó, anh lật người, nằm thẳng xuống giường bên cạnh Lâm Thiên.

Lâm Thiên thở phào nhẹ nhõm, nhưng một cảm xúc khó diễn tả lại dội vào lòng. Là cảm động, căng thẳng, sợ hãi hay hưng phấn?

Hai người nhất thời yên lặng. Nhớ đến hành động cầm tay vừa rồi, Lâm Thiên lại đỏ mặt. Tuy nhiên, lòng hiếu kỳ nhiều hơn căng thẳng, cô nhanh chóng đưa mắt xuống thân dưới Lê Trí Thành. Hừm, trong phòng hơi tối, cô chẳng nhìn rõ gì cả.

Đúng lúc này, giọng nói đã khôi phục sự bình tĩnh của Lê Trí Thành vang lên bên tai Lâm Thiên: “Em chưa từng động vào bao giờ sao?”

Lâm Thiên câm nín. Sao anh hỏi vậy, ngưng chết đi được.

Lại nghe anh nói tiếp: “Lẽ nào anh lại bị phụ nữ động vào?”

Hơi thở của anh phả vào tai, khiến tim cô lại đập thình thịch. Lâm Thiên lập tức chuyển đề tài: “Muộn rồi, anh về phòng ngủ đi.”

Lê Trí Thành im lặng vài giây mới trả lời: “Ừ.” Nói xong anh ngồi dậy xuống giường.

Lâm Thiên kéo chăn đắp lên người, sau đó mở to mắt nhìn anh cầm áo khoác ngoài và cà vạt.

“Chúc anh ngủ ngon.” Cô nói khẽ.

Lê Trí Thành đã hoàn toàn khôi phục dáng vẻ trầm tĩnh thường ngày. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên má cô.

“Chúc em ngủ ngon.” Giọng nói anh nhẹ như cơn gió thoảng qua tai Lâm Thiên: “Đêm nay anh tạm thời tha cho em.”

Lâm Thiên biết anh nói thật. Đêm nay, anh tạm thời tha cho cô.

Cô hiểu Lê Trí Thành, tuy rất đúng đắn nhưng dù sao anh cũng là đàn ông chân chính, một khi tình cảm trỗi dậy, cả cô và anh đều biết rõ, anh sẽ không dừng lại.

Lâm Thiên dõi theo hình bóng Lê Trí Thành cho đến khi anh đi ra cửa. Tối nay suýt bị anh “ăn” hết, Lâm Thiên có chút không cam lòng, thế là cô mạnh dạn nói một câu: “Không phải về phòng anh sẽ tắm nước lạnh đấy chứ?”

Wow, chẳng hiểu tại sao cô lại có cảm giác biến thái, thích vật lông trên đầu hổ thế này?

Quả nhiên Lê Trí Thành dừng bước, ngoảnh đầu nhìn cô.

Sau đó, anh ném áo comple xuống ghế.

Lâm Thiên tròn mắt, lập tức kéo chăn trùm đầu: “Em sai rồi, em sai rồi, anh mau đi đi.”

Bên ngoài vô cùng yên tĩnh, vài giây sau vang lên tiếng mở cửa. Lâm Thiên thò đầu ra khỏi chăn, căn phòng trống không. Lê Trí Thành đã đi mất. Lâm Thiên không tìm được, cười tủm tỉm.

Một lúc sau, chợt nhớ ra điều gì, cô xuống giường đứng trước gương treo tường, vạch áo, ngắm thắt lưng của mình. Trong lòng cô có chút đắc ý và ngượng ngùng.

Tiếp theo, cô nằm xuống, phát hiện điện thoại có tin nhắn Lê Trí Thành vừa gửi đến: *Anh tắm xong rồi.*

Lâm Thiên phì cười, nhún vai cho anh: *Chúc anh ngủ ngon và có giấc mơ đẹp.*

Chương 20

Ninh Duy Khải cảm nhận được sự bất thường của Ái Đạt, nhưng tình trạng bất thường này rất mơ hồ, không rõ manh mối. Anh ta chỉ có thể từ động thái gần đây của Ái Đạt, đoán bọn họ sẽ tung ra sản phẩm mới. Sản phẩm này nhiều khả năng liên quan đến lĩnh vực dã ngoại, nhưng anh ta không điều tra ra thông tin cụ thể.

Từ vụ nhãn hiệu Vinda chiếm lĩnh thị trường bậc trung, thêm vào đó là kế hoạch chinh đốn công ty của Lê Trí Thành, gián điệp của Tân Bảo Thụy cài ở Ái Đạt đều bị phát hiện. Kẻ thì bị truy cứu trách nhiệm kinh tế, người bị đuổi việc, khiến Ái Đạt bây giờ kín như bưng. Có thể thấy, Lê Trí Thành là một đối thủ đáng gờm.

Sáng thứ Hai, Ninh Duy Khải đi trụ sở tập đoàn Chúc thị dự cuộc họp thường kỳ.

Ninh Duy Khải cố ý tỏ ra âm thầm lặng lẽ, chỉ dẫn theo trợ lý Nguyễn Tuấn, nhưng anh ta vẫn rất khí thế. Bởi mọi người đều biết, Tân Bảo Thụy là công ty kiếm nhiều tiền nhất của Chúc thị, con rể họ Ninh lại được chủ tịch trọng dụng. Do đó, mọi người đều nhiệt tình và khách sáo chào hỏi anh ta.

Đúng chín giờ, cuộc họp chính thức bắt đầu. Chủ tịch Chúc Bác Vân, cũng là bố vợ của Ninh Duy Khải bây giờ không nhúng tay vào việc kinh doanh của tập đoàn nên không có mặt tại những buổi như thế này.

Cuộc họp do cậu cả Chúc Hàm Xung chủ trì. Anh ta cũng là CEO của công ty tài chính Chúc thị.

Chúc Hàm Xung là người đàn ông nho nhã, đeo cặp kính gọng vàng, giọng điệu hết sức ôn hòa. Vì vậy mọi người đều nói, cậu cả nhà họ Chúc là ông chủ tốt, nhưng thiếu quyết đoán.

Sau khi nghe bộ phận Quản lý kinh doanh báo cáo thành tích tháng trước của các phòng ban và công ty con, anh ta mỉm cười phát biểu: “Năm nay lại có một khởi đầu tốt đẹp, mọi người vất vả rồi. Chủ tịch nhất định sẽ rất vui khi xem những con số này, đặc biệt là lĩnh vực túi xách...” Anh ta quay sang Ninh Duy Khải: “Tân Bảo Thụy lại một lần nữa hoàn thành vượt mức chỉ tiêu đề ra, đứng đầu trong các công ty con, Duy Khải vất vả nhiều.”

Mọi người đều dồn ánh mắt kính nể về phía Ninh Duy Khải.

Ninh Duy Khải thầm cười nhạo trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ cười chân thành: “Nhờ sự giúp đỡ của chủ tịch và các vị, Tân Bảo Thụy mới có thể phát triển một cách ổn định. Chúng tôi sẽ tiếp tục nỗ lực trong năm mới, phấn đấu đến cuối năm gửi chủ tịch một bản báo cáo đáng hài lòng.”

Mọi người gật đầu, Chúc Hàm Xung cười cười. Đúng lúc này, cậu hai Chúc Hàm Trình, cũng là người phụ trách công ty bất động sản Chúc thị lên tiếng: “Đúng rồi, tôi nghe nói lượng tiêu thụ của Ái Đạt thời gian gần đây rất tốt, bọn họ còn đang chuẩn bị một sản phẩm mới nhằm mục đích tấn công vào thị trường của Chúc thị. Duy Khải, có chuyện này không?” Anh ta kém Chúc Hàm Xung năm tuổi, tốt nghiệp đại học bình thường, diện mạo hơi hung dữ, nói chuyện luôn theo kiểu không mẫn không nhạt. Trong công việc, anh ta tỏ ra tàn nhẫn và thủ đoạn, vì vậy nhân viên của công ty càng nể sợ Chúc Hàm Trình hơn cậu cả thư sinh nho nhã.

Ninh Duy Khải hơi bất ngờ, không nghĩ cậu hai nhà họ Chúc cũng biết chuyện này.

Chắc chắc... Cậu hai theo dõi sát sao đấy chứ? Ai bảo anh ta thể hiện khả năng xuất sắc, đưa Tân Bảo Thụy lên đỉnh cao, khiến người khác ăn không ngon ngủ không yên.

Ninh Duy Khải gật đầu: “Đúng vậy.” Anh ta không định bàn sâu hơn.

Chúc Hàm Trình lập tức quay sang người của bộ phận Thị trường: “Vừa rồi báo cáo tình hình công việc, tại sao các anh không đề cập đến thông tin quan trọng này? Các anh có biết mấy tháng nay, Ái Đạt bán ra bao nhiêu túi xách Vinda không? Có biết bọn họ đã tạo ra sự uy hiếp tiềm tàng với thị trường của Tân Bảo Thụy hay không? Các anh là bộ phận Thị trường của công ty mẹ, mà sao chẳng có tác dụng gì cả?”

Người phụ trách bộ phận Thị trường cảm thấy rất âm ỉ. Từ trước đến nay, việc kinh doanh của Tân Bảo Thụy là độc lập. Sau khi Ninh Duy Khải tiếp quản, công ty mẹ càng không nhúng tay. Bọn họ quả thực không nắm rõ tình hình Chúc Hàm Trình vừa đề cập.

Còn nữa, lãnh đạo cấp cao đấu đá nhau, sao lại lôi người ở bên dưới làm bia đỡ đạn?

Người phụ trách không giải thích, chỉ hàm hồ đáp: “Vâng thưa Chúc tổng, sau này chúng tôi sẽ lưu ý.”

“Được rồi.” Cậu cả Chúc Hàm Xung dàn hòa: “Về tình hình của ngành túi xách, Duy Khải là người hiểu rõ nhất, chắc chú ấy cũng đã có tính toán riêng. Hàm Trình, chú khỏi cần lo lắng.”

Chúc Hàm Trình cười cười, quay sang Ninh Duy Khải: “Duy Khải, vụ này rốt cuộc là thế nào? Chú đã có kế hoạch đối phó với sự tấn công của Ái Đạt chưa?”

Người Ninh Duy Khải chán ghét nhất chính là cậu hai họ Chúc. Cậu hai hễ mở miệng, đều gọi anh ta là “Duy Khải”. Trên thực tế, anh ta lớn hơn Chúc Hàm Trình hai tuổi, chỉ vì cưới em gái mà phải chịu lép vế.

Ninh Duy Khải cười cười, trả lời: “Tôi vẫn chưa có kế hoạch gì cả.”

Mọi người đều bất ngờ trước câu nói của anh ta, cậu cả cũng sững sốt, chỉ có cậu hai thần sắc không thay đổi.

Phòng hội nghị yên lặng như tờ, một số cổ đông lâu năm đưa mắt nhìn nhau. Trợ lý Nguyễn Tuấn ngồi ở hàng ghế sau cảm thấy Boss của mình rất oai phong.

Ninh Duy Khải đảo mắt một vòng, sau đó gõ nhẹ ngón tay xuống mặt bàn. Mọi người đều mù mờ, không hiểu ý đồ của anh ta.

Một lúc sau, Ninh Duy Khải mới cất giọng bình thản: “Tôi xin nhắc sơ qua tình hình để mọi người được rõ. Trong ba năm qua, nhiều công ty như Tư Mỹ Kỳ, Ái Đạt, Thuận Khải... không dưới mười lần lợi dụng sản phẩm mới hoặc chiến lược marketing phát động ‘cuộc tấn công’ chính diện vào Tân Bảo Thụy. Trong số đó, không thiếu sản phẩm ưu việt đầy sáng tạo, cũng không thiếu ý tưởng tiếp thị thiên tài. Mỗi lần như vậy, nếu thuận lợi phát triển, bọn họ đều có khả năng thay đổi cục diện thị trường, ảnh hưởng nặng nề đến Tân Bảo Thụy.”

Tất cả mọi người có mặt trong phòng, bao gồm cả hai công tử họ Chúc đều yên lặng lắng nghe.

Ninh Duy Khải mỉm cười, nói tiếp: “Tuy nhiên, số phận của những sản phẩm mới đều giống nhau. Vừa được tung ra chưa bao lâu, chúng đã biến mất khỏi thị trường, thay thế vào đó là sản phẩm mới càng ưu việt hơn, càng được hoan nghênh hơn của Tân Bảo Thụy.”

Anh ta lại đưa mắt một lượt, nói rất từ tốn: “Hàm Trình, các vị ủy viên Hội đồng quản trị, mọi người không cần lo lắng cho Tân Bảo Thụy. Một khi chúng ta đứng đầu trên thị trường, sự thách thức của đối thủ cạnh tranh vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Nhưng điều đáng mừng là, thực lực tổng thể của chúng ta mạnh hơn bọn họ tưởng rất nhiều. Chúng ta tự chủ về mặt kỹ thuật, nhập khẩu công nghệ và thiết kế của nước ngoài. Chỉ tính riêng phương diện này, chúng ta đã bỏ cách các doanh nghiệp trong nước một khoảng rất xa.

Có lẽ bọn họ có nhiều ý tưởng và linh cảm mới mẻ. Nhưng thật đáng tiếc, chỉ cần bọn họ tạo ra sản phẩm mới, Tân Bảo Thụy cũng có thể tạo ra, hơn nữa sản phẩm còn hoàn hảo hơn bọn họ. Ngoài ra, nhân tài xuất sắc nhất của ngành đều tập trung ở Tân Bảo Thụy. Cũng chỉ Tân Bảo Thụy mới có thể tạo ra sản phẩm xuất sắc nhất.

Không thể không thừa nhận, với đối thủ cạnh tranh, đây là một bi kịch, bởi vì cứ mỗi khi bọn họ vất vả khai thác thị trường mới, cuối cùng thị trường đó đều rơi vào tay chúng ta.”

Tại thành phố Đài Bắc. Lâm Thiên ngồi trong nhà hàng của khách sạn. Bây giờ vẫn còn sớm, xung quanh hầu như không có người. Cô cầm bản hợp đồng Lệ Trí Thành ký với xưởng vật liệu Minh Đức hôm qua, đọc kỹ từ đầu đến cuối.

Lệ Trí Thành ngồi ở đối diện, lặng lẽ ăn.

Nói thật, điều kiện của bản hợp đồng nằm ngoài dự đoán của Lâm Thiên nhưng cũng không khó hiểu. Mọi người đều nói ông chủ Minh Đức rất thanh cao, không chịu bán bản quyền sáng chế vật liệu. Lần này Lê Trí Thành có thể thuyết phục ông ta, Lâm Thiên biết nhất định có nội tình. Cái giá của nội tình này tương đối đắt đỏ, vậy mà Lê Trí Thành cũng đành lòng chấp nhận.

Hợp đồng quy định, trong ba năm tới, Minh Đức cho Ái Đạt độc quyền sử dụng hai loại vật liệu kỹ thuật cao do họ tự sáng chế. Ngoài ra, từ nay về sau, Ái Đạt được ưu tiên sử dụng vật liệu mới của Minh Đức. Nếu đơn phương hủy hợp đồng, hai bên sẽ phải bồi thường gấp ba lần giá trị đơn hàng.

Điều kiện này đã loại trừ nỗi lo trong lòng Lâm Thiên. Bởi vì đối với ngành sản xuất túi xách, giá thành vật liệu chiếm tỷ lệ lớn. Khó khăn lắm Lê Trí Thành mới tìm được loại vật liệu chất lượng tốt, giá cả hợp lý.

Một khi Ái Đạt tung ra sản phẩm mới, chắc chắn Tân Bảo Thụy cũng sẽ đưa ra sản phẩm cùng loại để cạnh tranh. Chỉ cần Ái Đạt nắm chắc khâu vật liệu, trong thời gian ngắn Tân Bảo Thụy muốn tìm loại vật liệu chất lượng cao, giá cả phải chăng tương ứng cũng không phải việc dễ dàng.

Được cái nọ mất cái kia, để giành được quyền sử dụng độc quyền vật liệu, từ nay về sau, mọi hoạt động tiếp thị, quảng bá, tiêu thụ nhãn hiệu Aito đều phải đồng thời tuyên truyền nhãn hiệu Mind (Minh Đức). Mọi quảng cáo trên truyền hình và báo chí đều phải xuất hiện tên Mind. Nói một cách khác. Aito và Minh Đức cùng được tung ra thị trường với tư cách hai nhãn hiệu có tầm quan trọng như nhau.

Với điều khoản này, Ái Đạt phải bỏ ra tinh lực và tiền bạc rất lớn. Chỉ tính riêng quảng cáo trên truyền hình, một giây ở đài Trung Ương cũng lên

tới hàng triệu nhân dân tẻ, mà quảng cáo sẽ phải dành một phần cho Minh Đức.

Lâm Thiên đóng hợp đồng, ngẩng đầu quan sát Lê Trí Thành. Anh quyết đoán và có chí khí hơn cô tưởng.

Bình thường, các nhà cung cấp vật liệu và nhà sản xuất chỉ bàn đến điều khoản mua bán và giá cả, nhưng Lê Trí Thành đã đưa ra ý tưởng “cùng thắng”, giúp đối phương xây dựng nhãn hiệu. Ông chủ Minh Đức có tính cách thanh cao, một xưởng sản xuất nhỏ sở hữu sản phẩm tốt nhưng đến nay vẫn chưa bị người khác thu mua, chứng tỏ ông muốn bảo vệ nhãn hiệu. Trước điều kiện của Lê Trí Thành, làm sao ông ta có thể không động lòng?

Con người ai chẳng có tham vọng. Cái gọi là thanh cao, chỉ là tham vọng càng cao, càng xa hơn mà thôi.

Lúc này, ánh nắng hắt vào gương mặt trông nghiêm của Lê Trí Thành. Bên má trái của anh có một vết son đỏ rất rõ ràng.

Đó là “tác phẩm” của Lâm Thiên. Lúc sang phòng đón cô xuống dưới ăn sáng, anh lại ôm hôn cô một lúc mới chịu buông tha. Hôm nay đi đến xưởng Minh Đức nên cô đánh son, vì vậy mới in dấu trên mặt anh.

Lâm Thiên rút tờ giấy ăn đưa cho Lê Trí Thành: “Anh lau đi.”

Lê Trí Thành đương nhiên hiểu ý, cầm tờ giấy lau mặt, đồng thời nheo mắt quan sát cô.

Lâm Thiên: “Sao thế? Hôm nay đi gặp đối tác nên em mới trang điểm.”

Lê Trí Thành lặng thinh, vài giây sau bỏ tờ giấy xuống bàn.

Lâm Thiên lặng lẽ khuấy cốc cà phê: “Bên trái cổ anh cũng có...”

Khóe mắt Lê Trí Thành vụt qua ý cười: “Ừ.”

Lâm Thiên hơi bối rối, “ừ” gì mà “ừ”, anh lại giả heo ăn thịt hổ, đáng ghét quá.

Đợi anh lau xong, Lâm Thiên hỏi: “Tuy thỏa thuận bồi thường gấp ba lần, nhưng liệu Ông tổng của Minh Đức có phản bội chúng ta không?”

Lê Trí Thành đáp ngắn gọn: “Không bao giờ.”

Dù chẳng biết Lê Trí Thành lấy sự tự tin ở đâu ra nhưng một khi nói vậy, chúng tỏ anh đã nắm chắc, Lâm Thiên cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Xưởng vật liệu Minh Đức nằm ở ngoại ô thành phố, xung quanh là rừng cây xanh mướt, bên cạnh là mấy công ty giống cây nông nghiệp sinh thái. Từ điều này có thể nhận ra, ông chủ họ Ông thích cuộc sống êm đềm thoát tục.

Lê Trí Thành được thư ký đưa vào phòng, trò chuyện riêng với Ông tổng. Lâm Thiên và Tường Viên đợi ở phòng tiếp khách bên ngoài.

Lâm Thiên đoán, trị giá của nhà xưởng này khoảng mấy chục triệu, giá trị bằng sáng chế tính riêng. Bây giờ liên kết với Ái Đạt, cũng coi như cả hai bên đều đạt được thứ mình cần.

Hơn một tiếng sau, cửa phòng hội nghị mở toang, Lê Trí Thành và một người đàn ông gầy gò ngoài năm mươi tuổi đi ra ngoài.

Lâm Thiên và Tường Viên mỉm cười đứng dậy, lặng lẽ quan sát đối phương.

Người đàn ông mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn màu xanh, đeo cặp kính trắng, có dáng vẻ nho nhã của một giáo sư đại học. Nhưng sắc mặt ông lạnh lùng ngạo mạn, đôi mắt sắc bén. Ông liếc qua hai người, ánh mắt dừng lại ở Lâm Thiên.

Lâm Thiên mỉm cười giơ tay: “Chào Ông tổng, tôi là Lâm Thiên của Ái Đạt.”

Ông tổng đưa mắt về phía Lệ Trí Thành mới bắt tay Lâm Thiên, đồng thời mở miệng: “Lâm tiểu thư từ phương xa đến đây, cô vất vả nhiều.”

Trước thái độ khách khí của ông ta, Lâm Thiên hơi bất ngờ. Ông tổng là người nổi tiếng không hòa đồng, chắc nhờ Lệ Trí Thành nên cô mới được thom lây.

Nhưng Ông tổng lập tức chuyển đề tài, nói với Lệ Trí Thành: “Lệ tổng yêu giang sơn nhưng càng yêu mỹ nhân hơn.”

Lâm Thiên tròn mắt. Hà? Sao Ông tổng biết được?

Tướng Viên ở bên cạnh cũng hơi bất ngờ, tuy nhiên anh giả vờ không nghe thấy. Lệ Trí Thành nhìn Lâm Thiên rồi điềm nhiên nắm tay cô.

“Ông tổng là bậc tiền bối trong ngành, chúng ta nên học tập ông ấy.” Anh hạ giọng dặn dò Lâm Thiên, nhưng người xung quanh đều nghe thấy rõ ràng.

Lâm Thiên đỏ mặt: “Vâng.”

Lệ Trí Thành đang sử dụng chiêu đánh vào tình cảm hay sao?

Lâm Thiên rất hiểu quan hệ giữa con người với con người. Mọi quan hệ thân thiết nhất không phải quan hệ lợi ích mà là quan hệ riêng tư.

Ví dụ như bây giờ, sau khi bàn xong công việc với vị giám đốc xuất thân là một giáo sư thanh cao, Lê Trí Thành chuyển sang thân phận bậc hậu bối, dẫn cả bạn gái đi gặp ông. Hành động này thể hiện thái độ chân thành và tin tưởng. Ông già cao ngạo tự nhiên sẽ cảm thấy Lê Trí Thành không giống đám thương nhân trên người sắc mùi tiền, mà chỉ là một chàng trai trẻ tràn đầy sinh lực, yêu thương bạn gái mình.

Lâm Thiên đứng bên cạnh Lê Trí Thành, liếc gương mặt nghiêng của anh, trong lòng lại một lần nữa cảm thán.

Người đàn ông này tuy kiêu lời nhưng “nhìn mằm biết cây”, nắm bắt tâm lý của con người như lòng bàn tay.

May mà anh đã hứa, sẽ không dùng kế với cô.

Lâm Thiên cười tủm tỉm. Nhân lúc có người đến tìm Uông tổng xin ý kiến về công việc, cô hạ giọng trách móc Lê Trí Thành: “Sao anh nói với người khác chuyện của chúng ta? Còn với đối tác làm ăn nữa chứ.”

Lê Trí Thành nắm tay cô, nói nhỏ: “Trong tương lai chúng ta sẽ thường xuyên sang bên này. Với thân phận như vậy, em làm việc sẽ thuận tiện hơn.”

Trong lòng Lâm Thiên rất ngọt ngào. Với thân phận như vậy?

Xi, chỉ là bạn gái mà thôi, anh nói cứ như nữ chủ nhân ấy.

Lê Trí Thành tiếp tục lên tiếng: “Hơn nữa anh không nói, ông ấy cũng có thể nhận ra. Thị lực của ông ấy rất tốt, em...” Anh dừng lại một hai giây:

“Em không che giấu nổi.”

Lâm Thiên trừng mắt với anh. Cô ghét nhất là tác phong tỏ ra thâm sâu của anh và Lâm Mạc Thần. Chỉ bọn họ mới có thể ứng phó, còn trong con mắt của bọn họ, “đạo hạnh” của cô quá mỏng.

Quan trọng hơn, bọn họ thích dùng ngữ khí đầy yêu thương nói với cô: “Cứ ở yên đây, để anh giải quyết.”

Lâm Thiên lẩm bẩm: “Hừ... Lẽ nào em không có đầu óc hay sao? Trước khi gặp anh, em cũng được coi là người rất có mưu mô đấy chứ.”

Lệ Trí Thành cười khẽ một tiếng, ngoảnh đầu nhìn cô. Ánh mắt của anh khiến Lâm Thiên có cảm giác, anh lại muốn hôn cô.

Nhưng dù sao đây cũng là nơi công cộng, anh chỉ cất giọng trầm thấp: “Em cứ dùng hết mưu mô lên người anh đi.”

Buổi chiều, ba người đáp máy bay về thành phố Lâm. Lệ Trí Thành đi công tác thường tiêu xài tiết kiệm, vì vậy họ mua vé ở khoang hạng phổ thông. Tường Viên đặt chỗ ngồi của hai người ở gần cửa sổ, còn anh ta ngồi trong góc cách hai hàng. Như vậy, anh ta có thể nghe mệnh lệnh của lãnh đạo bất cứ lúc nào, lại không quấy rầy thế giới riêng của đôi nam nữ.

Ghế ngồi ở khoang phổ thông tương đối chật, Lâm Thiên tựa đầu vào vai Lệ Trí Thành, tay đặt lên đùi anh, ngắm nhìn mây trắng lững lờ trôi ngoài cửa sổ.

Cô chợt nhớ đến lời anh nói: “Dùng hết mưu mô lên người anh”.

Mấy giây trước đó, cô còn cảm thấy may mắn vì người đàn ông này không tính kế với cô. Đúng là tức chết đi được, mưu kế của anh khiến cô sợ

hãy, còn anh lại hưởng thụ mưu mô của cô, giống như gã ngựa?

Càng nghĩ, Lâm Thiên càng cảm thấy Lê Trí Thành và Lâm Mạc Thần thuộc cùng một loại người.

Nghĩ đến anh trai, Lâm Thiên hơi ủ rũ. Sau tin nhắn “giấu võ dương oai” của cô, Lâm Mạc Thần không trả lời. Hai ngày nay cô bận yêu đương, thành ra quên mất anh trai. Không phải anh đang tức giận đấy chứ?

“Em nói chuyện với anh trai chưa?” Lê Trí Thành đột nhiên hỏi.

“Xuống máy bay rồi em gọi sau.” Lâm Thiên thật thà trả lời.

“Ừ.” Lê Trí Thành nhìn Lâm Thiên bằng đôi mắt mang hàm ý nào đó. Cuối cùng, anh rút tài liệu màu vàng từ cặp đựng laptop, đặt lên bàn nhỏ trước mặt cô.

“Đây là gì vậy?” Lâm Thiên hỏi.

“Một phụ lục khác của bản thỏa thuận giữa anh và anh trai em, đã đến lúc nên cho em biết rồi.”

Khoang máy bay vang lên tiếng ồn khê, bên ngoài cửa sổ là bầu trời trong vắt.

Lâm Thiên nhìn chằm chằm túi đựng tài liệu. “Phụ lục gì chứ?” Cô hỏi.

Lê Trí Thành thong thả cầm cốc nước uống một ngụm, sau đó mở miệng: “Anh ấy chủ động đề xuất cho anh vay một trăm triệu tiền mặt.”

Lâm Thiên sững sờ, trong lòng vừa ngọt ngào vừa cảm động. Hành động này không phải là tác phong của Lâm Mạc Thần, nhưng vì em gái nên anh mới làm vậy.

Người anh trai độc đoán chuyên chế hể mở miệng là kêu cô rút gân lột da Lê Trí Thành, cũng đưa ra yêu cầu khắt khe, bắt Lê Trí Thành phải vươn lên đứng đầu ngành nghề trong một năm. Trên thực tế, anh chủ động cho mượn khoản tiền lớn để Lê Trí Thành “ra trận”, bảo đảm sau khi Aito tung ra thị trường Lê Trí Thành có vốn lo công việc tiếp theo.

Hình như cô đã quá hung hãn với anh trai thì phải?

Tuy nhiên, sự cảm động này chỉ duy trì vài giây, bởi Lê Trí Thành tiếp tục mở miệng: “Một năm sau, anh phải trả vốn lẫn lãi hai trăm triệu cho anh ấy.”

Lâm Thiên hết nói nổi.

Thật là, tự dung mắt công cảm động. Quả nhiên là “Lâm Bát Bì”^[1], không sai một ly. Tuy khoản tiền một trăm triệu rất có ích với Ái Đạt ở thời điểm hiện tại nhưng anh trai vẫn không quên tôn chỉ “lột da rút gân” người khác. Bộ não Lâm Thiên hiện lên gương mặt lạnh lùng cao ngạo của anh trai, cô càng không còn gì để nói.

[1] Châu Bát Bì là nhân vật phản diện trong tác phẩm của nhà văn Cao Ngọc Bảo. Nhân vật này là địa chủ ác bá, bóc lột người dân thậm tệ. Lâm Thiên gọi anh trai “Lâm Bát Bì” tức là có ý ví anh với nhân vật này.

Lê Trí Thành tiếp tục lên tiếng: “Anh ấy chỉ định, đến lúc đó anh trả một trăm triệu tiền vốn cho anh ấy, một trăm triệu tiền lãi cho em.”

Lệ Trí Thành nhìn tập văn bản: “Anh bỏ năm mươi triệu vào việc phát triển Aito. Năm mươi triệu còn lại, anh tiến hành một vụ đầu tư dưới danh nghĩa của em.”

Lâm Thiên lắc đầu: “Em chưa bao giờ có ý định lấy tiền của anh ấy. Dù có lãi đi chăng nữa, em cũng không cần.”

Lệ Trí Thành mỉm cười: “Anh ấy nói đó là của hồi môn dành cho em.”

Bây giờ Lâm Thiên mới thấu hiểu suy nghĩ của anh trai. Kể cả anh có tiền, nhưng cho vay những một trăm triệu không phải việc làm dễ dàng. Đúng là anh đã tận tâm tận lực giúp Lệ Trí Thành, người đàn ông cô yêu thương.

Nhưng sự giúp đỡ có điều kiện đi kèm, nếu Lệ Trí Thành đối xử tốt với em gái anh, tương lai kiếm được tiền, cuối cùng cũng thuộc về hai người, anh không lấy một đồng. Còn nếu Lệ Trí Thành đối xử với em gái anh chẳng ra sao, hai người chia tay, đừng hòng anh giúp không công, Lệ Trí Thành vẫn phải trả một trăm triệu tiền lãi cho anh.

Lâm Thiên vẫn lắc đầu: “Em không cần.”

Lệ Trí Thành im lặng trong giây lát rồi trả lời: “Được, vậy thì anh sẽ trả cả hai trăm triệu cho anh ấy.”

Lâm Thiên gật đầu, nhưng đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Cô ngẫm nghĩ, lên tiếng: “Sao phải trả hết cho anh ấy? Tiền là do anh kiếm được, chỉ cần trả anh ấy một trăm triệu tiền vốn, cộng thêm mức lãi suất của ngân hàng là được, phần còn lại anh cứ giữ.”

Lệ Trí Thành cười cười. Vừa thốt ra miệng, Lâm Thiên chợt nhận ra bản thân hướng về người ngoài. Cô hơi xấu hổ: “Em ở vị trí trung lập, không

giúp ai cả.”

“Ừ.” Lệ Trí Thành đáp khẽ.

Lâm Thiên vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Cô nghĩ bụng: Chẳng lẽ mình là người trọng sắc khinh anh trai?

Lúc này, Lệ Trí Thành nhẹ nhàng ôm vai Lâm Thiên, đẩy tập văn bản đã được dán kín đến trước mặt cô: “Đây là nội dung dự án đầu tư.”

Thật ra Lâm Thiên cũng rất hiếu kỳ, không biết Lệ Trí Thành đầu tư vào đâu. Anh không phải là Lâm Mạc Thần, kẻ cả thông minh đến mấy nhưng anh chưa từng tiếp xúc với lĩnh vực đầu tư tài chính, nên khó có thể tạo ra kỳ tích.

Rốt cuộc anh đầu tư năm mươi triệu vào nơi nào?

Trầm tư một lúc, Lâm Thiên lại đẩy tập văn bản về phía Lệ Trí Thành: “Em không xem.”

Lệ Trí Thành yên lặng nhìn cô.

Lâm Thiên nói: “Em không xem, bởi vì điều này chẳng quan trọng. Anh đầu tư vào đâu, lãi hay lỗ, em đều ủng hộ anh. Hơn nữa...” Cô vuốt sợi tóc lòa xòa: “Nói thật là em không có hứng thú với lĩnh vực đầu tư, anh cứ tự quyết định là được.”

Lời nói nhẹ nhàng, thái độ từ chối dứt khoát, nhưng Lâm Thiên có một suy nghĩ khác.

Đúng là cô từng tò mò về cảm nang diệu kế, về ý đồ và chiến lược của Lệ Trí Thành trong kinh doanh. Sau khi trở thành bạn gái của anh, tuy vẫn

có hứng thú với mấy thứ thâm sâu đó nhưng khi anh cho xem, cô lại thay đổi ý định.

Đầu tiên, nếu anh thắng thì không nói làm gì. Nhưng nếu anh thua thì sao? Không phải cô không có lòng tin về khả năng của anh, nhưng sự đời vô thường.

Hôm nay cô xem toàn bộ kế sách của anh, ngộ nhờ tương lai anh bị thua, có nghĩa cô làm chứng cho sự thất bại của anh. Khi đó, ít nhiều Lê Trí Thành cũng sẽ mất mặt khi đối diện cô.

Cô không thể để anh mất thể diện. Người phụ nữ thông minh nên biết lúc nào cần tiến hay lùi. Vì vậy, Lâm Thiển quyết định không ngó ngang đến mấy thứ đó.

Hơn nữa nếu thua, anh sẽ phải chịu nhiều áp lực từ hoàn cảnh xung quanh, cô không muốn anh có bất cứ áp lực nào khi ở bên cô. Vì vậy cô không xem, tức là để lại không gian cho anh. Thắng hay thua cũng là thứ ở bên ngoài, còn anh vẫn là người thân thiết nhất của cô, không chút tì vết.

Lê Trí Thành là người tinh ý, làm sao không nhìn ra nguyên nhân người phụ nữ vốn có lòng hiếu kỳ rất mạnh này tự nhiên lại ngồi im bất động. Ánh mắt của cô bây giờ tuy nhẹ nhõm nhưng không thể che giấu tâm tình.

Đây là ánh mắt anh rất quen thuộc, cô không chỉ một lần nhìn anh bằng ánh mắt đó.

Bị Lê Trí Thành “chiếu tướng”, Lâm Thiển hơi chột dạ, ngoảnh đầu ra ngoài cửa sổ, đồng thời đánh trống lảng: “Ồ, sắp đến rồi!”

Lê Trí Thành cất tập văn bản vào túi xách, sau đó ôm vai Lâm Thiển, kéo cô vào lòng. Anh đỡ gáy cô: “Em không xem thật sao?”

Lâm Thiên cương quyết: “Không xem.”

Lệ Trí Thành liền cúi đầu hôn cô. Đến khi Lâm Thiên thở hổn hển, anh mới rời khỏi môi cô, hỏi nhỏ: “Lâm Thiên, rốt cuộc em định bảo vệ anh đến bao giờ?”

Lâm Thiên giật mình. Im lặng một lúc, cô vùi mặt vào ngực anh: “Em có thể bảo vệ anh... Anh cứ đợi đi, làm bạn trai của em rất hạnh phúc đấy.”

Hai người về đến thành phố Lâm lúc chiều tối. Vẫn là anh chàng tài xế Tiểu Đường đến đón bọn họ. Cách tập đoàn Ái Đạt một con đường, Lâm Thiên nói với Lệ Trí Thành: “Cho em xuống ở chỗ này.”

Lệ Trí Thành gật đầu. Xe ô tô dừng lại bên lề đường, Lâm Thiên đẩy cửa xuống xe, Lệ Trí Thành cũng xuống theo cô, trong khi hai cấp dưới ngồi yên ở hàng ghế trước.

Lệ Trí Thành giúp cô lấy hành lý từ cốp xe. Lâm Thiên lên tiếng: “Em về đây.”

Lệ Trí Thành đột ngột giơ tay kéo cô vào lòng, Lâm Thiên cũng ôm eo anh một cách tự nhiên. Anh cúi đầu thương thức đôi môi cô một lúc mới buông cô ra.

Lâm Thiên đợi xe ô tô đi xa mới kéo vali đi bộ về nhà mình, khóe miệng vẫn còn đọng ý cười. Lúc tình nồng ý đậm, mỗi giây mỗi phút đều hết sức ngọt ngào, vô thanh thắng hữu thanh.

Về đến nhà, Lâm Thiên tắm rửa rồi ra ngoài ban công gọi điện cho “hoàng đế bệ hạ”.

Đầu bên kia là lúc sáng sớm, nhưng giọng Lâm Mạc Thần vô cùng lãnh đạm: “Hello?”

Lâm Thiên nghe vậy lập tức cất giọng ngọt ngào: “Anh...” Cô kéo dài âm sau cùng, khiến Lâm Mạc Thần cũng mềm lòng. Tuy nhiên, anh vẫn nói lạnh lùng: “Còn biết đường gọi điện thoại? Anh tưởng em bận ‘gạo nấu thành cơm’ rồi.”

Lâm Thiên đỏ mặt: “Làm gì có chuyện đó.” Cô không quên nịnh nọt: “Trình độ tiếng Trung của anh giỏi quá.” Mấy tuổi đã theo bố đi Mỹ, vậy mà anh biết dùng câu thành ngữ “gạo nấu thành cơm” cơ đây.

Lâm Mạc Thần cười nhạt một tiếng, không đáp lời.

Lâm Thiên nói tiếp: “Anh, em thật sự thích anh ấy. Anh cũng biết đấy, hình mẫu đàn ông như anh ấy có sức hút vô cùng to lớn, phụ nữ không thể kháng cự.”

Lâm Mạc Thần cũng không đến nỗi tức giận vì chuyện đó, nghe câu nói khá buồn cười của em gái, anh khẽ hừ một tiếng.

Lâm Thiên hạ giọng: “Anh bảo cần lột da rút gân đàn ông, nhưng nếu là người phụ nữ anh thích, liệu anh có nở lột da rút gân cô ấy không?” Thấy anh trai lặng thinh, cô tiếp tục mở miệng: “Em cũng không nở.”

Thật ra, Lâm Thiên có ý đồ riêng. Câu này tuy xuất phát từ đáy lòng, nhưng cũng vừa vắn chọc vào nỗi đau của Lâm Mạc Thần.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Quả nhiên, sau khi im lặng vài giây, Lâm Mạc Thần cất giọng ôn hòa: “Lâm Thiên, bố chúng ta qua đời nhiều năm, anh cũng chỉ thực hiện trách

nhiệm của người cha mà thôi. Thằng nào muốn đưa em đi, chẳng nhẽ không nên bắt nó chịu cực khổ, thể hiện tấm chân tình hay sao?”

Lâm Thiên liền mềm lòng, “vâng” khẽ một tiếng. Cô lại nói: “Anh từng có cảm giác này chưa? Mỗi giây mỗi phút ở bên cạnh đối phương đều rất hạnh phúc, đều cảm thấy quý giá. Gorky^[2] từng nói: ‘Những thứ đẹp đẽ chúng ta gặp trong cuộc đời đều tính bằng giây’. Bây giờ em hiểu rồi, ngoài anh ấy ra không còn người nào khác.”

[2] Maksim Gorky là đại văn hào Nga cuối thế kỷ 19, đầu thế kỷ 20.

Lâm Thiên coi như giải quyết xong anh trai. Về phần thỏa thuận giữa bọn họ, Lâm Thiên cho rằng, đó là việc của hai người đàn ông, dù sao cũng không ảnh hưởng tới cô và Lê Trí Thành.

Nhưng một điều đáng buồn là, nửa tháng sau đó, thời gian Lâm Thiên và Lê Trí Thành ở riêng bên nhau thực sự tính bằng “giây”.

Bởi vì hai người quá bận rộn. Lâm Thiên đỡ hơn một chút, cô đứng đầu một nhóm nhỏ, có thể tự sắp xếp thời gian.

Hơn nữa, cô là người chú trọng kết hợp làm việc và nghỉ ngơi. Tuy nhiều khi khó tránh khỏi bận đến mười một, mười hai giờ đêm nhưng mỗi tuần cô đều cố gắng cho các nhân viên nghỉ nửa ngày đến một ngày.

Nhóm dự án của Lâm Thiên cũng thể hiện phong cách cá nhân cô: cần cù, hiệu quả cao, linh hoạt, đầy sức sống và khả năng sáng tạo dồi dào. Như cô từng nói: “Nhóm marketing chúng tôi, có thể làm thêm, có thể thông đêm, liên tục chiến đấu suốt ba trăm sáu mươi lăm ngày vẫn vui vẻ như thường. Nhưng chúng tôi không cần làm vậy, bởi chúng tôi đã sớm dùng linh cảm và trí tuệ giải quyết bài toán khó rồi.”

Câu này khiến những nhóm khác nghiên rặng nghiên lợi. Bởi vì tính chất công việc khác nhau nên các nhóm kỹ thuật, sản xuất, thiết kế... phải không ngừng thử đi thử lại mới có thể tìm ra phương án cuối cùng. Lâm Thiển nói câu này, chẳng phải chọc tức mọi người hay sao?

Thế là nửa đêm kết thúc công việc, Lâm Thiển và các thành viên trong nhóm thường bị các nhóm khác đòi dẫn đi ăn khuya cho hả giận.

Lâm Thiển vui vẻ mời mọi người, cũng là mong Lê Trí Thành có thể xuất hiện. Tuy không ở riêng bên nhau nhưng chỉ cần gặp anh, dù giữa chốn đông người, cô cũng cảm thấy ngọt ngào.

Đáng tiếc Lê Trí Thành không bao giờ tham gia hoạt động kiểu này, bởi vì anh không có thời gian.

Rốt cuộc anh bận rộn đến mức nào? Là người chỉ huy toàn cục, thời gian của anh thuộc về tất cả mọi người.

Trước đây, Lê Trí Thành sống ở ngôi biệt thự, vốn là tài sản của bố anh cách Ái Đạt mười phút lái xe. Sau hôm từ Đài Loan trở về, việc thiết kế và sản xuất túi xách Aito bước vào giai đoạn thực chất. Vì vậy anh chuyên vào ký túc của công ty, đồng thời đưa ra quy định: Người đứng đầu của mỗi nhóm đều có thể tìm anh báo cáo công việc bất cứ lúc nào. Đây chính là “làm gương cho binh sĩ, xung phong đi đầu.”

Lâm Thiển nghe Tưởng Viên nói, có mấy tối, anh nằm chợp mắt ở sofa trong phòng làm việc, trời vừa hửng sáng lại đi phân xưởng theo dõi tình hình.

Còn thời gian riêng của cô và Lê Trí Thành chỉ hạn chế ở mức, thỉnh thoảng đi văn phòng báo cáo, anh tranh thủ ôm hôn cô; hoặc Lâm Thiển

nửa đêm tan ca, anh vừa vặn có chút thời gian nên tiễn cô về nhà. Sau đó anh lại quay về văn phòng, tiếp tục bận rộn.

Lâm Thiên cảm thấy như vậy là không đủ. Lúc tình cảm nồng nàn, cô chỉ muốn ở bên cạnh anh, không muốn xa anh dù chỉ một giây một phút.

Nhưng trong khi tình cảm của cô dâng tràn, khó kiềm chế, biểu hiện của Lê Trí Thành bình thản hơn nhiều. Anh sắp xếp thời gian kín mít, thỉnh thoảng cùng cô thân mật rồi lại vội vàng bỏ đi, nhanh chóng dành mọi sự chú ý của mình vào sự nghiệp.

Lâm Thiên cảm thấy, bản thân không thể nắm bắt Lê Trí Thành. Điều này khiến cô hơi hụt hẫng.

Tất nhiên, cô chôn sâu cảm giác này ở trong lòng, bởi cô biết ở thời điểm này, lý trí quan trọng hơn tình cảm, anh làm vậy là đúng. Nhưng là một người phụ nữ, Lâm Thiên vẫn không tránh khỏi hụt hẫng.

Lại đến cuối tuần. Nhóm của Lâm Thiên được nghỉ một ngày. Mọi người vui vẻ như đón Tết, rời khỏi văn phòng từ sớm.

Lâm Thiên phải báo cáo kết quả công việc nên ở lại công ty. Khi cô hết bận, trời đã khá nheo tối.

Lâm Thiên giải quyết nhanh gọn bữa tối, ngồi ở bàn làm việc, ngắm căn phòng mà Lê Trí Thành chuẩn bị cho cô, trong lòng rất thanh thản.

Nghe nói chiều nay, sản phẩm mẫu Aito đã hoàn thành. Những yếu tố cơ bản như mẫu mã, tính năng, giá cả đều phù hợp với yêu cầu của Lê Trí Thành. Tuy chưa nhìn thấy nhưng Lâm Thiên biết, chắc chắn đây là một bước tiến lớn. Chỉ cần chỉnh sửa tối ưu hóa, không bao lâu nữa, Aito có thể chính thức sản xuất hàng loạt.

Anh sẽ rất vui, đúng không?

Lâm Thiển đang chìm trong suy tư, điện thoại bàn chợt đổ chuông.

Là Trương Viên gọi tới: “Giám đốc Lâm, cô vẫn còn ở văn phòng à. May quá, Lệ tổng đang hỏi thành quả mới nhất của các nhóm, cô có tiện qua bên này không?”

Tiện, đương nhiên là tiện rồi.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiển lập tức đi tới tập đoàn. Tuy chỉ bàn công việc nhưng cũng coi như cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, Lâm Thiển nhâm tính, cô đã bốn ngày không tiếp xúc với bạn trai mình ở cự ly gần.

Người ở khu văn phòng tầng trên ra về gần hết. Lúc Lâm Thiển đến nơi, Trương Viên đang mặc áo khoác. Nhìn thấy cô, anh ta mỉm cười: “Giám đốc Lâm, tối nay tôi có chút việc. Tôi đã nói với Lệ tổng rồi, nếu Lệ tổng cần gì, cô hãy xử lý giúp tôi.”

Lâm Thiển: “Được thôi.”

Lâm Thiển đi tới gõ cửa, giọng nói trầm thấp của Lệ Trí Thành vọng ra: “Vào đi.”

Lâm Thiển đẩy cửa đi vào. Trong phòng bật đèn sáng trưng, Lệ Trí Thành ngồi ở sofa, trước mặt là đống tài liệu chất cao như núi, còn có cả máy tính xách tay.

Lâm Thiển ngẩn ngơ nhìn anh. Hình ảnh người đàn ông đẽ xuông hôn cô ngẫu nhiên ở Đài Loan vẫn còn in sâu trong đầu cô, rõ ràng như mới ngày hôm qua. Bây giờ bắt gặp anh ngồi trong văn phòng, thần sắc tập trung,

Lâm Thiên mới phát hiện đã rất nhiều ngày, hai người không yên tĩnh ở bên nhau như lúc này.

Lệ Trí Thành ngàng đầu nhìn cô, ánh mắt thâm trầm khó đoán.

Lâm Thiên ngồi xuống phía đối diện anh, đề báo cáo công việc theo thói quen. Cô đưa một tập tài liệu cho anh: “Bây giờ bắt đầu được chưa?”

Lệ Trí Thành vẫn không rời mắt khỏi cô: “Cái này sáng nay anh xem rồi, không có vấn đề gì.”

Lâm Thiên: “VẬY À?”

Lệ Trí Thành vỗ mặt sofa bên cạnh: “Em ngồi lại đây.”

Câu nói này tựa như bùa chú, Lâm Thiên đỏ mặt, hiểu ý nhưng vẫn có tình hỏi: “Anh định làm gì?”

Vừa dứt lời, bàn tay đặt trên bàn liền bị anh nắm chặt: “Mau lại đây.”

Lâm Thiên liền đứng dậy, đi vòng qua bàn trà. Lệ Trí Thành kéo cô ngồi lên đùi anh.

Hai tay Lâm Thiên bị anh giữ chặt, cô hơi ngàng mặt, đón nhận nụ hôn sâu của anh. Một lúc lâu sau, Lệ Trí Thành rời môi, đôi mắt đen hơn bầu trời đêm nhìn cô chăm chú ở cự ly gần: “Tối nay anh phải làm thêm, em ở lại đây cùng anh một lúc.”

“Vâng.” Lâm Thiên nhẹ nhàng túm áo sơ mi trước ngực anh.

Trước động tác nhỏ của người phụ nữ trong lòng, khóe mắt Lê Trí Thành vụt qua ý cười. Anh tạm thời kéo cô ngồi xuống ghế, quay về đồng công việc, đồng thời lên tiếng: “Em đi khóa trái cửa cho anh.”

Chương 21

Vào giây phút khóa trái cửa, Lâm Thiển đột nhiên có cảm giác chột dạ của kẻ vụng trộm. Nhưng cô nghĩ, chột dạ gì chứ, hai người chẳng làm gì cả, cùng lắm chỉ ôm hôn mà thôi.

Công việc vừa thoải mái một chút, Lê Trí Thành lập tức lấy danh nghĩa báo cáo thành quả, bảo cô đến văn phòng với anh. Nhưng dù chỉ ở bên cạnh xem anh làm việc, cũng là khoảng thời gian hạnh phúc.

Khóe miệng Lâm Thiển cong lên.

Đêm tối tĩnh mịch, Lê Trí Thành vẫn ngồi ở sofa xem tài liệu. Gương mặt anh vô cùng điềm tĩnh.

Tuy ở bên cạnh nhưng Lâm Thiển không muốn làm phiền anh, cô chỉ rót thêm nước, giúp anh sắp xếp hồ sơ. Thỉnh thoảng ngắm gương mặt trông nghiêng của Lê Trí Thành, cô lại muốn hôn anh nhưng nhẫn nhịn.

So với cô, Lê Trí Thành tập trung hơn nhiều, đến mức coi người kia như không tồn tại. Định lực của anh khiến Lâm Thiển vừa thán phục vừa có chút oán trách.

Lâm Thiển không phải người điên cuồng làm việc. Một khi đã cho bản thân nghỉ ngơi, cô tuyệt đối không động đến công việc. Ngồi bên cạnh một

lúc, cô thấy hơi vô vị nên lấy điện thoại ra chơi.

Loáng một cái tới mười một giờ đêm, Lâm Thiên bất giác ngáp dài ngáp ngắn.

Bất gặp bộ dạng uể oải của cô, Lê Trí Thành ngẩng đầu: “Buồn ngủ rồi à?” Anh đứng dậy: “Để anh đưa em về.”

Lâm Thiên định đồng ý nhưng nghĩ thế nào cô tỏ thái độ kiên quyết: “Không, em nói ở đây với anh rồi. Em ngồi ở ghế nghỉ ngơi một lúc là được.”

Cô không muốn về, chỉ muốn ở bên cạnh anh.

Đương nhiên Lê Trí Thành hiểu tâm tư của cô, im lặng vài giây, anh cầm cái gối tựa đặt vào một đầu ghế, sau đó lấy áo comple trên mắc đưa cho Lâm Thiên: “Em đắp tạm đi.”

“Vâng.” Lâm Thiên thỏa mãn nằm xuống sofa. Áo comple của đàn ông rất rộng, che kín nửa người cô.

Lê Trí Thành di chuyển máy tính xách tay trên bàn, định ngồi sang sofa đơn ở bên cạnh, nhường lại ghế dài cho cô nằm. Lâm Thiên không nghĩ ngợi, lập tức kéo tay anh: “Đừng, anh cứ ngồi ở bên cạnh em đi.”

Lê Trí Thành lại ngồi về chỗ cũ, khóe mắt ẩn hiện ý cười. Lâm Thiên chọc đầu ngón chân vào lưng anh. Trong lòng có cảm giác vô cùng thân mật và ngọt ngào, Lâm Thiên lại tiếp tục nghịch ngợm.

Lê Trí Thành vốn chuyên tâm làm việc, người đẹp ở bên cạnh khiến buổi tối hôm nay trở nên vô cùng dễ chịu. Đột nhiên, sau lưng anh truyền đến xúc cảm nhồn nhột.

Anh liền quay đầu, Lâm Thiển nằm gọn dưới áo comple, chỉ để lộ gương mặt. Cô chớp chớp đôi mắt to tròn, hỏi nhỏ: “Anh còn làm việc bao lâu nữa?”

Lệ Trí Thành cảm thấy hô hấp của mình ngưng trệ.

Bất gặp ánh mắt né tránh nhưng có chút chờ mong của Lâm Thiển, nhìn ngón tay thon thả đang nắm lấy áo comple của cô, Lệ Trí Thành cảm nhận rõ một luồng khí mềm mại tỏa ra từ đầu ngón tay cô, chạy thẳng vào trái tim anh.

Anh chợt nghĩ, không ngờ mình cũng có ngày hôm nay, công việc chất đầy như núi, định lực vững vàng như sắt thép, nhưng chỉ một ánh mắt của cô cũng khiến lòng anh hỗn loạn.

Lệ Trí Thành đặt tài liệu xuống bàn, đóng máy tính xách tay.

Anh cởi giày, chống hai tay xuống hai bên người Lâm Thiển, nhìn cô từ trên cao.

“Anh không làm việc nữa, ở đây với em.”

Tuy chủ động khiêu khích anh, nhưng thật ra Lâm Thiển chỉ giỡn chơi mà thôi, ai bảo anh cứ tập trung vào công việc không thèm để ý đến cô.

Bây giờ thấy Lệ Trí Thành bỏ hết công việc, cùng mình thân mật, Lâm Thiển vừa ngượng ngùng vừa áy náy. Cô vội lên tiếng: “Anh đã xong hết chưa? Anh nên...”

Còn chưa dứt lời, Lệ Trí Thành đã chặn miệng cô bằng một nụ hôn nồng cháy.

Một lúc sau, Lâm Thiên nằm trong lòng anh. Sofa tương đối rộng nhưng cũng không đủ để hai người nằm thẳng. Vì vậy Lê Trí Thành nằm thẳng, Lâm Thiên nằm nghiêng bên cạnh, trọng lượng toàn thân gần như dồn lên người anh.

“Em có nặng không?”, cô hỏi.

Lê Trí Thành một tay gối sau gáy, một tay ôm eo cô: “Không nặng, em thì nặng bao nhiêu chứ?”

Chẳng người phụ nữ nào không thích nghe câu này. Lâm Thiên cười híp mắt, giơ tay vẽ vòng tròn trên ngực anh.

“Thật ra, mấy ngày nay em hơi hụt hẫng, có cảm giác anh không quan tâm đến em...” Nói xong, cô nhướn mắt nhìn Lê Trí Thành. Bây giờ cô mới phát hiện, anh đang cúi đầu, nhưng ánh mắt không phải dừng ở gương mặt cô, mà là...

Lâm Thiên thuận theo ánh mắt anh nhìn xuống. Dưới cổ áo cô, hai bầu ngực trắng muốt mềm mại ẩn hiện, bởi vì nằm nghiêng nên khe rãnh ở giữa đặc biệt rõ ràng.

Lâm Thiên không ngờ Lê Trí Thành âm thầm tia đúng chỗ đó. Hai má nóng ran, cô vội đẩy mặt anh: “Không được nhìn.”

Còn chưa dứt lời, ngực trái Lâm Thiên đột nhiên nặng trĩu. Lê Trí Thành đã đặt tay lên đó. Cô mở to mắt nhìn anh, anh cũng nhìn cô chăm chú.

“Em cho rằng anh không quan tâm đến em?” Giọng nói trầm thấp, hơi khàn khàn vang lên.

Lâm Thiên mấp má môi nhưng không trả lời.

“Anh đâu có.” Lê Trí Thành lên tiếng, lại một lần nữa phủ lên môi hôn cô. Đồng thời bàn tay anh bóp nhẹ nơi đầy đặn.

Lâm Thiên chỉ cảm thấy trái tim tan chảy trong câu nói ngắn gọn của anh. Cô nhắm mắt đón nhận sự “xâm lược” của anh, hô hấp trở nên gấp gáp.

Bàn tay người đàn ông tăng thêm lực, khiến toàn thân Lâm Thiên nóng ran.

Lê Trí Thành nhanh chóng cảm thấy không thỏa mãn với sự tiếp xúc từ bên ngoài. Anh liền rời tay khỏi ngực cô, đồng thời dừng nụ hôn.

Lâm Thiên mở to mắt, thấy Lê Trí Thành đưa tay cởi cúc áo sơ mi của cô.

Cô lập tức túm tay anh theo phản xạ: “Anh làm gì vậy? Đây là văn phòng của anh đấy.” Mặc dù phản đối nhưng giọng cô nhỏ như tiếng muỗi kêu, mềm mại vô cùng.

Lê Trí Thành gần như đè cả người Lâm Thiên xuống dưới thân, anh cúi đầu nói: “Không sao.”

Cô đỏ mặt, vẫn ra sức ngăn cản hành động của anh. Lê Trí Thành cất giọng khàn khàn: “Không muốn để anh hôn sao?”

Mặt Lâm Thiên nóng như lửa đốt, bụng bảo dạ: Hừm, anh hỏi câu đó, em biết trả lời thế nào?

Không biết bị đứt sợi dây thần kinh ở đâu, cô đột nhiên buột miệng: “Anh để em hôn anh trước đi.”

Vừa thốt ra câu này, cô lập tức ngẩn người.

Lệ Trí Thành cũng hơi bất ngờ, nhưng anh nhanh chóng thích ứng với sự chủ động của người con gái anh yêu. Khóe mắt ẩn hiện ý cười, anh cầm tay cô đặt lên ngực mình: “Được, rất công bằng.”

Buổi đêm vô cùng yên tĩnh, chỉ có âm thanh từ chiếc điều hòa nóng. Người đàn ông nằm nghiêng bên cạnh Lâm Thiển, mái tóc ngắn lòa xòa. Đôi mắt đen thâm trầm nhìn cô chăm chú, anh nắm tay cô đặt lên chiếc cúc đầu tiên trên áo sơ mi.

Lâm Thiển cảm thấy cổ họng khô rát, mặt, đầu và bàn tay đều nóng ran. Cô chậm rãi cởi cúc áo đầu tiên trên người anh.

Lệ Trí Thành bất động nhìn cô, ánh mắt như quan sát một con mồi cam tâm tình nguyện.

Tiếp theo là cúc thứ hai, bộ ngực rắn chắc của người đàn ông lộ ra ngoài.

Cúc thứ ba, thứ tư. Áo sơ mi đã bị cởi tung, thân thể cường tráng ấm nóng hoàn toàn hiện ra trước mặt Lâm Thiển, trong khi ánh mắt anh thâm trầm chưa từng thấy.

Lâm Thiển cắn môi dưới. Phụ nữ vĩnh viễn là động vật coi trọng tình yêu hơn tình dục. Vào giây phút thân mật này, cô quên mất lời tuyên bố hùng hồn “hôn anh trước”, cũng không nghĩ hành động của mình khơi gợi ham muốn to lớn đến mức nào đối với đàn ông. Ngắm bộ ngực rắn chắc đẹp đẽ của anh, cô chỉ thấy tình cảm trào dâng trong lòng.

Cô thích anh, thật sự thích anh, muốn có anh từng giây từng phút.

Dưới sự thôi thúc của con tim, Lâm Thiên giờ tay ôm thắt lưng Lê Trí Thành. Sau đó, cô áp mặt vào bộ ngực trần của anh.

“Lê Trí Thành, em thích anh.”

Đột nhiên nhận được lời tỏ tình, Lê Trí Thành trầm mặc trong giây lát. Khi cúi đầu, anh thấy Lâm Thiên đã nhắm mắt tựa vào lòng anh một cách thỏa mãn. Sợi tóc mềm mại của cô chạm nhẹ vào da, giống vô vàn sợi lông vũ, đồng thời kích thích dục vọng đói khát nhất sâu trong thân thể anh.

Lê Trí Thành lật người, đè Lâm Thiên xuống dưới thân. Anh ngậm đôi môi cô, đồng thời bàn tay tìm đến hàng cúc trên áo sơ mi, cởi từng cái một.

Lâm Thiên nức nghẹn một tiếng. Lê Trí Thành ấn hai tay cô xuống ghế, khiến cô không thể nhúc nhích. Sau đó, môi lưỡi anh từ từ di chuyển xuống dưới, tới khu vực anh chưa từng khám phá.

Lâm Thiên thở dốc. Bàn tay của người đàn ông cũng nhanh chóng vào cuộc, cùng môi lưỡi anh kiểm soát thân thể cô, tâm tình của cô, cũng kiểm soát dục vọng khó che giấu của cô.

“Lê Trí Thành...” Lâm Thiên vô thức gọi tên anh.

“Ừ.” Anh trả lời, hơi thở nóng hôi hắm vào làn da cô.

Lâm Thiên không biết gọi để làm gì, cô chỉ muốn gọi tên anh, thế là cô lại thì thầm: “Lê Trí Thành...”

“Ừ.” Anh đáp khẽ, âm thanh đầy ý cười.

“Đáng ghét...” Lâm Thiên gio tay túm tóc anh: “Không được cười...”

Lệ Trí Thành không đáp lời. Bờ môi anh lại di chuyển xuống dưới, dừng lại ở bụng và phần eo thon trơn láng của cô. Lệ Trí Thành cúi đầu, hôn lên từng tác da ở thắt lưng người phụ nữ, bàn tay anh vô tình mà hữu ý cô bóp nhẹ hông cô. Lâm Thiên cứng đờ người trong giây lát.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, như một tia chớp khiến bộ não đang trầm mê của hai người lấy lại sự tỉnh táo, cũng khiến không khí mờ ám trong phòng tan biến trong giây lát.

Lệ Trí Thành dừng động tác, ngẩng đầu nhìn Lâm Thiên rồi ngồi dậy. Anh nhanh chóng kéo áo comple đắp lên người cô, sau đó gio tay lấy di động.

Mặt Lâm Thiên đỏ như quả cà chua chín, từ cổ đến thắt lưng vẫn còn lưu lại thứ xúc cảm tê tê, uơn ướn. Cô có cảm giác vừa tỉnh dậy từ trong giấc mộng.

Cô túm lấy vạt áo mình, định ngồi dậy nhưng Lệ Trí Thành tuy bận gọi điện thoại, một tay vẫn đặt trên người cô, giữ áo comple để che đi nét xuân của người con gái.

Nét xuân chỉ thuộc về anh.

Một hành động nhỏ thể hiện sự chăm sóc tinh tế khiến Lâm Thiên cảm thấy hết sức ngọt ngào. Cô lại nằm yên, ngắm gương mặt hơi ửng đỏ của Lệ Trí Thành. Lúc này, anh vẫn phanh ngực, trông vô cùng gọi cảm. Ngắm một lúc, Lâm Thiên lại rạo rục trong lòng.

Lệ Trí Thành nhanh chóng cúp điện thoại, quay sang nói với cô: “Anh phải đi phân xưởng bây giờ.”

“Vâng.”

Lệ Trí Thành cúi xuống hôn lên môi cô: “Em mau cài cúc áo. Anh xong việc sẽ quay về ngay.”

“Vâng.”

Trước thái độ ngoan ngoãn của Lâm Thiên, Lệ Trí Thành mỉm cười. Thật ra anh chưa từng nghĩ sẽ chiếm hữu cô ở nơi như thế này. Hôm nay bị “đứt gánh giữa đường”, tuy thân thể có chút khó chịu nhưng tâm trạng của anh hết sức vui vẻ.

Lệ Trí Thành giơ tay xoa đầu cô rồi đứng dậy đi khỏi văn phòng.

Lâm Thiên vẫy tay với anh. Khi anh khuất dạng, cô vùi mặt vào áo comple, nghĩ ngợi lung tung.

Hôm đó phòng hơi tối nên cô không để ý. Vừa rồi cô đã nhìn rõ bộ phận đó của anh. Khụ khụ... Không biết hôm nay anh phải giải quyết thế nào, vì anh làm gì có thời gian tắm nước lạnh.

Lúc Lâm Thiên tỉnh dậy, trời đã sáng. Ánh ban mai lọt qua cửa sổ lá sách, chiếu vào gương mặt cô và người đàn ông bên cạnh.

Không biết là Lệ Trí Thành quay về từ lúc nào. Anh nằm xuống sofa, ôm cô ngủ say, áo comple đắp trên thân thể của hai người.

Lâm Thiên lặng lẽ ngắm anh một lúc, lại nằm trong lòng anh, nhắm nghiền hai mắt.

Nửa tháng sau, nhãn hiệu túi xách đa chức năng thành thị Aito của công ty Ái Đạt ra mắt thị trường và lô hàng đầu tiên chính thức đi vào sản xuất.

Ngành túi xách trong nước sau một “giấc ngủ đông” ngắn ngủi, cuối cùng cũng bước vào cuộc cạnh tranh chưa từng có.

Trong phòng hội nghị chỉ bật ngọn đèn mờ mờ, mọi người nín thở theo dõi hình ảnh đang phát trên màn hình.

Đó là hai quảng cáo trên truyền hình. Góc phải bên trên là biểu tượng một kênh nào đó của đài Trung Ương. Kể từ ngày hôm nay, các đài truyền hình sẽ tung ra CF này. Còn bây giờ, người trong phòng hội nghị cùng xem lại hiệu quả của quảng cáo.

Hình ảnh thứ nhất là một người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú. Anh ta mặc quần âu, áo sơ mi giản dị, đeo ba lô chèn chúc trên tàu điện ngầm. Tàu điện ngầm chật chội đông người vốn là cảnh tượng thường ngày, khiến người xem hơi mệt mỏi. Nhưng hình ảnh xử lý rất đẹp, âm thanh cũng nhẹ nhàng, mang lại cảm giác nghệ thuật lấy tĩnh trong động. Anh chàng người mẫu đó cũng khiến khán giả cảm thấy dễ chịu. Anh ta không phải là ngôi sao nhưng có ngoại hình sáng sủa, ánh mắt hòa nhã.

Tàu điện ngầm di chuyển, người đàn ông bám vào thanh sắt, chiếc ba lô trên lưng anh ta lắc đi lắc lại, lúc xuống tàu còn va quệt vào cánh cửa. Lúc này, ống kính đặc tả chiếc ba lô, để lộ logo của Aito.

Sau đó, người mẫu theo dòng người đi tới một công ty IT. Tòa nhà làm việc có không khí bận rộn nhưng cũng toát ra sự trẻ trung năng động. Người mẫu rút từ ba lô máy tính xách tay, một tập tài liệu dày, mấy quyển sách... Tiếp theo, anh ta còn rút quần thể thao và cây vợt cầu lông, để vào ngăn kéo

cuối cùng của bàn làm việc, đồng thời hẹn đồng nghiệp buổi chiều đi đánh cầu.

Mặc dù không cố tình đặc tả, nhưng chỉ cần để ý một chút, khán giả đều có thể nhận ra, chiếc ba lô của người mẫu trông không to lắm nhưng có thể chứa rất nhiều đồ.

Tiếp theo là hình ảnh người mẫu kết thúc buổi đánh cầu, đi về nhà. Lúc này, trời đổ cơn mưa, đồng nghiệp giương ô cho cả hai người. Ba lô Aito của người mẫu nằm ngoài chiếc ô. Đồng nghiệp lên tiếng: “Túi của cậu ướt rồi kìa.” Người mẫu mỉm cười: “Không sao đâu.”

Ở cảnh kế tiếp, người đàn ông về đến nhà, một cô gái trẻ xinh xắn ra ngoài đón, khoác tay anh ta đi vào nhà. Anh ta ném chiếc ba lô xuống ghế sofa, bên cạnh là chiếc ba lô nữ của cô gái. Ông kính chiếu vào chiếc ba lô, vừa bị dính nước mưa nhưng ba lô nhanh chóng khô cong. Một lúc sau, người đàn ông đi ra ngoài, lấy một hộp bánh ga tô còn nguyên vẹn từ ba lô đưa cho bạn gái: “Loại em thích nhất.” Bạn gái cất giọng vui mừng: “Cảm ơn, em yêu anh.”

Hình ảnh cuối cùng, hai người nằm trên giường ôm nhau. Người đàn ông hỏi cô gái: “Cuối tuần đi leo núi nhé?” Cô gái cười: “Vâng.” Ánh đèn dịu dàng hắt vào người bọn họ, cũng hắt vào hai chiếc ba lô Aito nằm cạnh nhau.

Một giọng thuyết minh vang lên: “Hãy đeo ba lô Aito của bạn, đi du lịch trong thành phố.”

Màn hình chuyển sang hình ảnh logo Aito cực lớn, kèm dòng chữ: *Khách lễ hành thành phố Aito.*

Dưới cùng là hàng chữ nhỏ: *Sử dụng vật liệu kỹ thuật cao của công ty MIND (Minh Đức) Đài Loan. Có tính năng chống thấm, nhanh khô, bền, nhẹ, dung lượng lớn.*

Tiếng nhạc vang lên, quảng cáo thứ nhất kết thúc. Đèn trong phòng hội nghị bật sáng, mọi người đều lộ vẻ mặt vui mừng, gật đầu khen ngợi: “Không tồi.” “Quảng cáo rất thú vị.” Ngay cả người hay bói lông tìm vết như Cố Diên Chi cũng mỉm cười: “Hiệu quả của quảng cáo này rất tốt.”

Lâm Thiên mỉm cười đón nhận ánh mắt tán thưởng và những lời chúc mừng của các đồng nghiệp. Cô là người đứng đầu nhóm marketing, ý tưởng về quảng cáo đều là tâm huyết của nhóm. Tuy vẫn phải thuê công ty quảng cáo quay CF, nhưng cũng như quan điểm về quảng cáo của “cây đại thụ” ngành marketing Sử Ngọc Trụ^[1], Lâm Thiên cho rằng, người thật sự hiểu rõ nội hàm của sản phẩm Aito, hiểu rõ chiến lược và suy nghĩ của Lê Trí Thành là bọn cô chứ không phải người ngoài. Trọng tâm của sự sáng tạo là bản thân tự vận động. Vì vậy, để làm ra những quảng cáo này, cô và các nhân viên dốc hết sức lực trong thời gian qua.

[1] Sử Ngọc Trụ: Vị tỷ phú lừng danh của Trung Quốc ở lĩnh vực đầu tư, tài chính và trò chơi trực tuyến. Ông được biết đến với các sản phẩm nổi tiếng và nghệ thuật quảng cáo đặc sắc.

Lâm Thiên liếc qua Lê Trí Thành. Anh thể hiện rõ sự hài lòng, trên mặt xuất hiện nụ cười nhàn nhạt. Giữa đám đông đang cười nói, anh lập tức phát giác ra ánh mắt của cô.

Ánh mắt của hai người giao nhau giữa không trung trong một hai giây rồi rời đi chỗ khác. Nhưng vẻ tán thưởng trong mắt anh khiến Lâm Thiên vừa đắc ý vừa cảm thấy ngọt ngào.

Màn hình nhanh chóng phát quảng cáo thứ hai.

Đầu tiên là cảnh một đám trẻ đứng ở cổng trường đợi phụ huynh đến đón. So với quảng cáo đầu tiên, bầu không khí và hình ảnh tổng thể của quảng cáo này sinh động và ấm áp hơn nhiều.

Lúc này, trời mưa lâm thâm, bọn trẻ liền chạy về trạm xe buýt ở bên cạnh trú mưa. Chỉ có một cậu bé thong thả bước đi, đồng thời thò tay vào ba lô tìm thứ gì đó. Ông kính đặc tả logo trên ba lô: Aito Kids^[2].

[2] Nhân hiệu trẻ em Ái Đồ.

Cậu bé nhanh chóng tìm thấy áo mưa trong ba lô. Áo mưa nối liền với ba lô, mặc vào người rất tiện lợi. Một bé gái xinh xắn ở bên cạnh “Oa” một tiếng rồi nói: “Cặp sách của bạn cũng giấu áo mưa à?” Các bạn nhỏ ở xung quanh nhìn cậu bé bằng cặp mắt ngưỡng mộ, nhưng cậu vẫn thản nhiên như không.

Cậu bé đứng bên ngoài cùng, ba lô ở sau lưng bị nước mưa chảy vào. Bé gái lại nói: “Bạn đứng dịch vào trong đi, ba lô của bạn ướt rồi kìa.”

Cậu bé bình thản trả lời: “Không, ba lô của tớ không bị ướt đâu.” Sau đó, cậu hỏi cậu bé: “Bạn có muốn đứng dưới áo mưa của tớ không?” Bé gái lập tức tiến lại gần. Đám trẻ xung quanh càng ngưỡng mộ, cậu bé nở nụ cười đắc ý.

Tiếp theo là hình ảnh trời tối, trên đường xe cộ đi lại nườm nượp. Bé gái cất giọng lo lắng: “Trời tối rồi, sợ mẹ tớ không nhìn thấy tớ.”

Cậu bé nói: “Bố tớ sẽ nhìn thấy tớ.”

Lúc này, một chiếc xe con màu đen đỗ ở bên cạnh trạm xe buýt, một người đàn ông trẻ tuổi mở cửa xe. Cậu bé vui mừng chào tạm biệt bé gái, trèo lên ô tô. Ông kính đặc tả chiếc ba lô của cậu. Hóa ra trên ba lô có hình

con gấu nhỏ dạ quang. Khi trời tối, con gấu phát ánh sáng màu xanh da trời rất nổi bật.

Bé gái nhìn theo cậu bé bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Lúc này, cửa xe ô tô lại mở ra, cậu bé xuống xe, trong tay là chiếc ba lô màu hồng, trên có hình con thỏ dạ quang trông rất đáng yêu.

Cậu bé đưa chiếc ba lô cho bé gái: “Tặng bạn. Cuối tuần này, bạn có thể cùng tớ đi chơi vườn thú không?”

Bé gái vui mừng nhận ba lô, miệng nở nụ cười rạng rỡ: “Cảm ơn bạn.”

Hai đứa trẻ mỉm cười ngoắc tay nhau.

Cuối cùng là hình ảnh một đám trẻ đeo ba lô Aito chạy đến vườn thú.

Quảng cáo vang lên giọng thuyết minh: “Aito Kids, để con của bạn trưởng thành trên con đường của tình yêu.”

Cuối cùng vẫn là hàng chữ: “*Khách lễ hành thành phố Aito*” và dòng giới thiệu: *Sử dụng vật liệu kỹ thuật cao của công ty MIND (Minh Đức) Đài Loan. Có tính năng chống thấm, nhanh khô, bền, nhẹ, dung lượng lớn.*

Trong mấy ngày đầu sau khi Aito tung ra thị trường, phản ứng của thị trường rất bình thường, bởi vì dù sao người tiêu dùng cũng cần thời gian làm quen và chấp nhận sản phẩm mới. Hơn nữa, các cửa hàng của Ái Đạt và siêu thị trung cao cấp cũng cần thời gian phủ hàng.

Việc tung ra nhãn hiệu này hoàn toàn khác Vinda. Vinda là chiến lược “đánh tạt sườn” hạ giá đầy nguy hiểm, mục tiêu là thị trường túi xách bậc trung của Tư Mỹ Kỳ.

Về phần Aito, Lê Trí Thành đường đường chính chính “khua chiêng đánh trống”, tiến hành cuộc cạnh tranh trực diện trên thị trường, mục tiêu chính là công ty đầu ngành Tân Bảo Thụy.

Lâm Thiên tràn đầy niềm tin vào Aito. Niềm tin này xuất phát từ việc hiểu rõ sản phẩm và tư tưởng chiến lược của Lê Trí Thành.

Khi bạn hiểu rõ toàn bộ quá trình ra đời của một sản phẩm, hiểu rõ từng điểm sáng tạo, từng tính năng ưu việt, từng đường nét của sản phẩm, bạn sẽ nhìn thấy tiềm năng không có cách nào đánh giá của nó trên thị trường.

Bạn sẽ biết rõ, đây là sản phẩm mà thị trường không thể kháng cự, đối thủ cạnh tranh khó bề xoay sở.

Lâm Thiên cảm thấy, Aito nhất định sẽ trở thành con lóc trên thị trường, mang đến thành tích mà bọn họ không thể tưởng tượng.

Tuy nhiên, cần phải chờ khoảng mười mấy ngày sau khi thị trường qua cơn nóng sốt mới có thể khẳng định một cách chính xác, Aito có thật sự tạo ra kỳ tích hay không? Trong thời gian này, tất cả nhân viên Ái Đạt đều hồi hộp chờ đợi kết quả.

Đối với Lâm Thiên và Lê Trí Thành, hai ngày cuối tuần là khoảng thời gian nhàn rỗi hiếm có.

Chiều thứ Sáu tan sở về nhà, Lâm Thiên gọi điện cho Lê Trí Thành. Anh vẫn ở văn phòng, nhưng giọng nói không còn nghiêm nghị như lúc bận rộn, mà toát ra vẻ ôn hòa: “Em về rồi à?”

“Vâng.” Lâm Thiên cởi bộ đồ công sở, thả mình xuống giường: “Cuối tuần này anh có kế hoạch gì không?”

Lệ Trí Thành lập tức hiểu ý, trả lời ngắn gọn: “Được.”

Lâm Thiển phì cười: “Em đã nói gì đâu, anh đã được rồi.” Lại “giả heo ăn thịt hổ”, đóng giả làm “trung khuyến”^[3], nhưng thật ra cô cũng chẳng hiểu trong bụng anh nghĩ gì.

[3] Trung khuyến: Con chó trung thành.

“Chúng ta đi núi Nga Mi chơi.” Lâm Thiển mượn lời quảng cáo: “Đeo ba lô Aito của chúng ta đi du lịch.” Nói xong cô cười tủm tỉm.

Núi Nga Mi tương đối gần thành phố Lâm, có thể đi về trong ngày. Cũng không hẳn đi du lịch, nhưng Lâm Thiển chủ định để Lệ Trí Thành tạm thời gác mọi công việc, thư giãn tinh thần. Hơn nữa, núi Nga Mi là thánh địa Phật giáo, cô và anh có thể đi thắp hương cầu phúc cho Ái Đạt, tiện cả đôi đường.

“Được.” Lệ Trí Thành đáp.

Lâm Thiển tỏ ra hưng phấn: “Vậy em đặt vé ngay bây giờ, chúng ta đi về trong ngày, tối mai quay về, Chủ nhật có thể nghỉ ngơi một ngày.” Vé mà cô nhắc tới là vé xe buýt đi núi Nga Mi, vé vào cổng thăm quan...

Nghe ra sự phấn khởi qua giọng nói của cô, Lệ Trí Thành cũng bị ảnh hưởng, khóe miệng anh cười cười: “Anh sẽ thu xếp vụ này, ngày mai anh đến đón em.”

Từ xưa đến nay Lâm Thiển đã quen với việc tự thân vận động, nghe anh nói vậy, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là: Có bạn trai sung sướng thật, cuối cùng cô cũng được hưởng thụ sự chăm sóc của người khác, không cần động chân động tay rồi.

“Vâng.” Lâm Thiên cất giọng ngọt ngào.

Sau khi cúp điện thoại, cô lập tức đi xuống dưới mua đồ dùng cần thiết như thuốc, đồ ăn vặt, nước uống... Lâm Thiên còn mua cho mình một cái mũ che nắng. Tuy có mũ lưỡi trai “đính ước” của Lê Trí Thành, nhưng hiếm có dịp hẹn hò, cô không nên đội mũ con trai đi chơi.

Ở đầu kia, Lê Trí Thành gọi Tường Viên vào phòng. Mối quan hệ của anh và Lâm Thiên rất đường hoàng, chỉ là bây giờ công ty đang trong giai đoạn then chốt nên hai người không muốn gây sự chú ý mà thôi. Vì vậy, anh cũng không giấu giếm người trợ lý riêng.

“Ngày mai tôi và Lâm Thiên đi núi Nga Mi chơi.”

“Vâng.” Tường Viên đáp: “Vậy tôi sắp xếp lịch trình rồi báo với anh sau.”

Về chỗ ngồi, Tường Viên liền gọi điện thoại cho một công ty du lịch quen biết. Nghe nói lãnh đạo quan trọng muốn đi du lịch, người phụ trách công ty tỏ ra nhiệt tình: “Đi một ngày hay hai ngày? Có qua đêm ở núi Nga Mi không? Trên núi Nga Mi có mấy khách sạn rất tốt, một khách sạn còn có suối nước nóng. Nếu đi hai ngày thì đoàn có mấy người, cần mấy phòng?”

Sáng hôm sau, Lâm Thiên diện bộ đồ dã ngoại màu sắc rực rỡ, đội mũ mới, đeo ba lô Aito, xuống tầng dưới đúng hẹn. Lê Trí Thành mặc bộ đồ dã ngoại thẫm màu, lái chiếc Land Rover của anh.

Lâm Thiên ngồi ở ghế lái phụ, ngắm gương mặt nghiêng của Lê Trí Thành, trong đầu thầm nghĩ: Mọi người đều nói đàn ông có rất nhiều bộ mặt, đây là một diện mạo khác của anh. Ngoài hình tượng nghiêm chỉnh ở chốn công sở, bộ dạng thoải mái tùy ý của anh như bây giờ chỉ xuất hiện trước mặt cô.

Lâm Thiên cảm thấy đặc ý, cũng rất thỏa mãn.

Phát giác cái nhìn chăm chú của người phụ nữ, Lê Trí Thành vừa lái xe vừa giơ tay vuốt ve làn da trên cổ cô: “Em vui như vậy sao?”

Vết chai mỏng trên ngón tay đàn ông ma sát vào chỗ nhạy cảm nhất, khiến toàn thân Lâm Thiên mềm nhũn, đồng thời xuất hiện một cảm giác dễ chịu khó diễn tả. Cô im lặng hưởng thụ. Lê Trí Thành sờ một lúc, lại thu tay về chuyên tâm lái xe. Nhưng ngón tay vẫn lưu lại cảm giác mềm mại chỉ thuộc về cô, khiến lòng anh rung động.

Lâm Thiên bất chợt đặt bàn tay lên vai Lê Trí Thành. Cô xoay người, ngẩng đầu, hôn lên bộ phận mà cô thích nhất là cái cằm của anh. Khi làn da ấm nóng của người đàn ông chạm vào môi, cô không nhịn được, cắn nhẹ cằm anh một cái.

Nụ hôn chỉ diễn ra trong giây lát, Lâm Thiên nhanh chóng rời đi, ngồi thẳng người trên ghế. Cả quá trình không một tiếng động, Lâm Thiên tiếp tục dõi mắt về phía trước như không có chuyện gì xảy ra, Lê Trí Thành liếc cô một cái rồi tiếp tục lái xe. Nhưng trong lòng hai người, một thứ tình cảm dịu dàng lặng lẽ trào dâng.

Chương 22

Núi Nga Mi cách thành phố Lâm khoảng hai trăm cây số, hai người đến điểm hẹn, ngồi xe buýt du lịch, chưa đầy hai tiếng đồng hồ sau đã có mặt ở chân núi Nga Mi hùng vĩ.

Tại sao không để Lê Trí Thành lái xe thẳng đến đây? Lâm Thiển cho rằng, một khi đi chơi nên tiết kiệm tinh lực, hơn nữa ngồi xe buýt cũng rất thuận tiện.

Trên thực tế, cô không nỡ lãng phí hai tiếng đồng hồ đó. Bình thường hai người bận rộn công việc, hiếm khi ở bên nhau, bây giờ tay trong tay ngồi trên chiếc xe buýt lớn, Lâm Thiển cảm thấy đời vô cùng tươi đẹp.

Trên đường đi, Lâm Thiển tựa vào lòng anh, ngắm phong cảnh bên ngoài. Trời đất dường như cũng trở nên hết sức ngọt ngào.

Đến lúc xuống xe, Lâm Thiển tươi cười nắm tay Lê Trí Thành. Anh đeo cái ba lô lớn, đa phần hành lý của hai người đều để trong ba lô của anh. Khác với vẻ mặt hung phấn của Lâm Thiển, Lê Trí Thành tỏ ra bình thản hơn nhiều. Nhưng khóe mắt anh cũng ẩn chứa nụ cười vui vẻ.

Hôm nay là ngày cuối tuần, trên núi khá đông người. Tuy nhiên, Lê Trí Thành và Lâm Thiển không đi cáp treo mà chỉ ngồi xe buýt nhỏ một đoạn rồi tự mình leo bộ lên núi. Đường đi gần như không có người, rất tự do tự tại.

Đường lên núi quanh co khúc khuỷu nhưng Lâm Thiển không hề lo lắng sẽ bị lạc. Anh quân nhân có kỹ năng sinh tồn ở ngay bên cạnh, còn gì đáng sợ? Không biết chừng cô có thể bắt lợn rừng, sói rừng mang về nhà ấy chứ.

Tất nhiên, đây chỉ là suy nghĩ trời ơi đất hỡi của Lâm Thiển, bởi núi Nga Mi tuyệt đối không có lợn rừng hay sói rừng, mà chỉ có loài khỉ. Rất nhiều khỉ nữa là đẳng khác.

Khi nhận thức ra điều này, Lâm Thiển đang đứng ở bậc thang đi lên núi. Ánh nắng rực rỡ chiếu qua kẽ lá, khiến cả con đường như được dát vàng. Bởi vì Lê Trí Thành đi tương đối nhanh, trong khi Lâm Thiển đã hơi thở

đốc thì anh vẫn bình ổn, thậm chí còn không đổ mồ hôi, cứ như vừa từ văn phòng đi ra ngoài.

Thể lực của người đàn ông này tốt thật.

Sở dĩ bọn họ dừng bước là bởi vì trên bậc thang phía trước có một đàn khỉ lông đen đứng chắn đường. Lâm Thiển biết khỉ trên núi Nga Mi rất tinh khôn. Hơn nữa, cả một đàn, khoảng hơn hai mươi con đứng ở đó, khiến cô thấy rất mới mẻ, nhưng trong lòng cũng có chút e ngại.

Cô hỏi nhỏ: “Hay là cho bọn chúng ít đồ ăn, để chúng nhường đường cho chúng ta?”

Lệ Trí Thành mỉm cười: “Trong túi của em có bao nhiêu đồ ăn? Em không sợ chúng được voi đòi tiên, xúm lại à?”

Lâm Thiển cười hì hì: “Người trên núi có diệu kế riêng.” Cô lấy ra ba cái bánh mì nhỏ. Lệ Trí Thành hai tay rút túi quần, đứng bên cạnh quan sát bộ dạng đặc ý của cô.

Đám khỉ quả nhiên phản ứng nhanh nhẹn. Vừa phát hiện ra đồ ăn, đôi mắt chúng sáng rực. Thấy chúng sắp lao đến, Lâm Thiển lập tức ném ba cái bánh mì về ba phương hướng khác nhau. Đàn khỉ ngửi thấy mùi thơm của bánh mì liền tung người lao theo. Lâm Thiển há hốc mồm khi chứng kiến tốc độ nhanh như tia chớp của chúng.

Lối đi phía trước không còn trở ngại, chỉ có hai ba con khỉ ngu ngơ nhìn hai người. Bất gặp bộ dạng đáng yêu của chúng, Lâm Thiển bật cười. Tay đột nhiên bị Lệ Trí Thành nắm chặt, giọng nói trầm thấp của anh vang lên bên tai: “Còn chần chờ gì nữa? Chúng ta mau đi thôi.”

“Vâng.”

Hai người nhanh chóng rời khỏi nơi đó. Đi mấy trăm mét, khi không còn thấy bóng dáng đàn khi, họ mới dừng lại, thở hổn hển. Lâm Thiên đột nhiên giơ tay ôm cổ Lê Trí Thành hôn lên má anh.

Người đẹp chủ động dâng hiến, Lê Trí Thành đương nhiên phối hợp, hơn nữa còn từ bị động chuyển thành chủ động. Anh ôm thất lưng Lâm Thiên, phủ xuống đôi môi cô.

Có lẽ thời gian qua quá bận rộn, tình cảm bị đè nén quá lâu, bây giờ mới được giải phóng, Lâm Thiên chỉ cảm thấy nụ hôn của anh ngày càng mãnh liệt, cánh tay vòng qua lưng cô ngày càng siết chặt.

Đợi đến khi Lâm Thiên định thân, cô đã bị Lê Trí Thành đè vào một thân cây. Thân cây xù xì nhưng nhờ bàn tay anh làm đệm nên cô cũng không cảm thấy đau. Anh cúi đầu hôn cô, xung quanh không một bóng người, chỉ có tiếng chim hót vượn kêu. Điều này khiến Lâm Thiên có cảm giác khác với những lần trước đó.

Rất kỳ diệu, yên tĩnh, mãnh liệt, cũng rất kích thích.

Núi non hùng vĩ, giữa đất và trời dường như chỉ còn lại hai người, tự do tự tại. Họ gạt hết mọi chuyện ra khỏi đầu óc, chỉ chìm đắm trong nụ hôn. Dục vọng bị đè nén từ đáy sâu trong nội tâm, trong thân thể Lâm Thiên từ từ thức tỉnh, trở nên mãnh liệt trong giây lát.

Lúc này, cảm giác của Lê Trí Thành càng mãnh liệt hơn Lâm Thiên. Người phụ nữ anh yêu thương đỏ mặt, ngênh đón sự xâm nhập của anh... Dáng vẻ động tình của cô như bông hoa rục rở nhất nở rộ trong lòng anh. Lê Trí Thành chưa bao giờ cảm thấy bị thu hút, tâm tình chưa bao giờ hỗn loạn như lúc này.

Trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất, anh muốn cô, muốn cô một cách triệt để. Tâm ý đã định, nụ hôn của Lê Trí Thành trở nên dịu dàng hơn. Miệng lưỡi anh từ từ di chuyển xuống dưới, dừng lại ở cổ áo len đã có phần xộc xệch của Lâm Thiên. Tay anh cũng quen đường thuộc lối thò vào trong áo, bóp nhẹ nơi nhạy cảm của cô.

Tuy Lâm Thiên cũng khao khát mãnh liệt nhưng phụ nữ xưa nay không phải là động vật bị dục vọng chi phối. Hơn nữa, do chưa trải đời nên cô không hề liên tưởng ham muốn của bản thân với chuyện đó. Đôi môi vừa được tự do, cô lập tức cất giọng gần như nghẹn ngào: “Được rồi, dừng ở đây thôi.”

Lê Trí Thành cũng thấy nên dừng lại. Nếu không dừng, chỉ e anh sẽ không thể khống chế bản thân.

“Ừ.” Anh ngẩng đầu, rút tay khỏi áo len nhưng vẫn ôm eo Lâm Thiên, khiến cô chỉ có thể áp sát vào người anh.

Đúng lúc này, dưới chân hai người có tiếng động nhẹ, thu hút sự chú ý của họ. Lâm Thiên sáng mắt, thì ra là một con khỉ nhỏ.

Con khỉ màu xám cao chưa đầy một thước đang ngẩng đầu nhìn hai người. Nó kêu một tiếng rồi giơ tay về phía họ xin đồ ăn.

Lâm Thiên nhoẻn miệng cười, Lê Trí Thành cũng mỉm cười, buông cô ra.

Lâm Thiên ngồi xổm xuống hỏi con khỉ: “Mày muốn gì?”

Con khỉ kêu một tiếng “chi chi”, giơ tay kéo quần cô. Lâm Thiên vui vẻ lấy từ ba lô chiếc bẫy ngô luộc mua ở dưới chân núi đưa cho nó. Con khỉ mừng rỡ nhận lấy, nhảy lên cành cây bắt đầu cắm cúi gặm ngô.

Lâm Thiên vẫn ngồi nguyên tại chỗ chống cằm ngắm con khỉ. Lệ Trí Thành cũng ngồi xôm cạnh cô.

Lâm Thiên ngoảnh mặt, mỉm cười với anh. Không ngờ anh nghiêng mặt, hôn phớt lên má cô.

Lâm Thiên lại nhìn anh. Gương mặt anh vẫn còn đọng nụ cười nhàn nhạt, nhưng ánh mắt tối thẫm. Nghĩ tới ý đồ của anh vừa rồi, Lâm Thiên đỏ mặt. Cô chào tạm biệt con khỉ rồi đứng dậy bước đi.

Lệ Trí Thành lặng lẽ đi theo cô.

Lâm Thiên đi một đoạn, không nhìn nổi lại len lén quan sát anh. Lệ Trí Thành lập tức phát hiện ra cử chỉ của cô, anh hỏi nhỏ: “Sợ anh ăn thịt em hay sao mà đi nhanh thế?”

Giọng nói trầm thấp vô cùng cuốn hút, khiến câu này càng có ý vị chòng ghẹo. Tim Lâm Thiên lại đập thình thịch, nhưng cô giả bộ trấn tĩnh, trừng mắt với anh: “Anh... ngày càng xấu xa.”

“Ừ.” Lệ Trí Thành mỉm cười.

Lâm Thiên không còn gì để nói, quay người tiếp tục đi lên núi. Nhưng dù cô đi nhanh đến mức nào, người đàn ông “xấu xa” vẫn thông thả bám theo cô trong phạm vi nửa bước chân. Thỉnh thoảng hai người dừng lại nghỉ ngơi, anh lại ôm hôn cô ngẫu nhiên.

Cứ thế, hai người đến khu du lịch suối nước nóng ở lưng chừng núi vào lúc sẩm tối.

Thật ra sáng nay, Lâm Thiên hơi bất ngờ khi nhận được lịch trình của chuyến đi từ Lê Trí Thành. Cô vốn định đi về trong ngày nhưng Lê Trí Thành lại lên kế hoạch qua đêm ở khách sạn. Lâm Thiên không ý kiến, bởi cô cũng muốn ngắm mặt trời mọc trên đỉnh núi vào sáng ngày hôm sau.

Khi hai người đến khách sạn, Lê Trí Thành đi quầy tiếp tân lấy thẻ mở phòng, cô càng bất ngờ hơn. Bởi vì anh chỉ đặt một phòng, giường đơn cỡ lớn.

Tất nhiên, đến lúc này rồi Lâm Thiên cũng không phản đối một cách giả tạo, cô chỉ tự vấn lòng mình: Có bằng lòng không? Câu trả lời rất rõ ràng.

Thế là Lâm Thiên lấy tám thẻ từ tay Lê Trí Thành bỏ vào túi áo. Anh ôm vai cô, đưa cô lên tầng trên.

Căn phòng rất trang nhã, trên bàn bày lọ hoa thơm ngát. Đẩy cửa ra ban công, bên ngoài là cảnh núi non trùng điệp. Lúc này, ánh chiều tà bao phủ, cảnh sắc đẹp đẽ vô ngần.

Lê Trí Thành đứng ngoài ban công, phóng tầm mắt ra xa. Một lúc sau, anh quay đầu nói với người phụ nữ trong phòng: “Em không ra ngoài này ngắm cảnh sao?”

“Vâng...” Lâm Thiên lúng búng đáp, đi ra ban công đứng cạnh anh. Lê Trí Thành rót cốc trà đưa cho cô. Trà là do Lê Trí Thành mang theo, Lâm Thiên vô thức uống một ngụm.

Trên thực tế, bây giờ cô chẳng có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp hay trà ngon.

Lâm Thiên là người phụ nữ có tư tưởng phóng khoáng, nhưng vì gần như không có kinh nghiệm yêu đương nên nhiều lúc, tình cảm và dục vọng của cô không đồng bộ với sức chịu đựng về mặt tâm lý. Ví dụ vào thời khắc này, biết rõ tối nay sẽ xảy ra chuyện gì, đầu óc cô bỗng dựng hiện lên vô số hình ảnh.

Tất nhiên, những hình ảnh này không rõ ràng và cụ thể. Nhưng dù chỉ nghĩ đến cảnh tượng chung chung, cũng đủ khiến cô đỏ mặt tía tai.

Ví dụ, cô không mảnh vải che thân nằm bên anh... Ví dụ, hai người sẽ dùng tư thế gì...

“Khụ khụ...” Lâm Thiên bị sặc nước trà, ho lấy ho để.

Lê Trí Thành mỉm cười, giơ tay vỗ lưng cô. Trước sự đụng chạm của anh, Lâm Thiên càng chột dạ, cô lập tức đánh trống lảng: “Chúng ta đi ăn cơm đi.”

Lê Trí Thành ngấm gương mặt từ lúc bước vào phòng khách sạn đến giờ vẫn chưa hết ửng đỏ của người phụ nữ, anh cũng không vạch trần, chỉ đáp: “Được.”

Món đặc sắc của khách sạn này là các món chay. Lê Trí Thành đặt một phòng riêng, ngoài cửa sổ là rừng núi nhấp nhô, xung quanh vô cùng tĩnh mịch.

Lê Trí Thành chỉ gọi vài món đơn giản: thịt chay, khoai môn Tuyệt Ba, món trộn Tam Hợp, “Hoa sen rời mặt nước”, mỳ sợi.

Lâm Thiên là người phụ nữ có khả năng tự điều chỉnh rất tốt. Vừa nãy còn rối bời hỗn loạn, nhưng chỉ một lúc sau, cô liền khôi phục tâm trạng bình tĩnh. Đối diện với một bàn đồ ăn ngon, hợp khẩu vị, cô nhanh chóng trút bỏ tảng đá đè nặng trong lòng, bắt đầu thưởng thức các món ăn.

Thỉnh thoảng ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt sâu hun hút của Lê Trí Thành, cô nghĩ bụng: Làm thì làm, để xem ai... sợ ai? Cô nở nụ cười ngọt ngào, đồng thời có ý vị khiêu khích với anh.

Bất gặp bộ dạng quay về trạng thái chiến đấu, ánh mắt có chút đắc ý, có chút chột dạ cũng tựa như vô tình mà hữu ý khiêu khích của Lâm Thiên, Lê Trí Thành chỉ mỉm cười.

Thật ra anh rất hưởng thụ cảm giác này. Nghĩ đến buổi tối hôm nay, từ nơi sâu trong nội tâm và thân thể anh sôi sục khí huyết. Anh cầm cốc trà uống một ngụm, để mặc người phụ nữ tiếp tục khiêu khích.

Lúc rời khỏi nhà hàng, thời gian vẫn còn sớm, trên hành lang xuất hiện nhiều người mặc đồ bơi hoặc áo choàng tắm đi lại. Bên ngoài cửa sổ, bóng đêm mênh mang, ánh đèn dịu dịu, các phòng suối nước nóng bốc hơi mờ mịt nằm rải rác giữa thảm cỏ và cầu thang đá ẩn hiện.

Một khi đã đến nơi này, Lâm Thiên đương nhiên không bỏ qua suối nước nóng chứa linh khí trời đất, cô quay sang Lê Trí Thành: “Chúng ta đi ngâm mình một lúc đi.”

Lê Trí Thành không có ý kiến.

Nhiệt độ trong khách sạn tương đối cao nên du khách đều thay đồ bơi ở phòng nghỉ rồi đi qua khu vực suối nước nóng. Lâm Thiên cùng anh đi đến

cửa mới có phản ứng, cô phải thay đồ bơi trong căn phòng này.

Thật ra trong phòng có nhà tắm, nhưng không phải ngăn cách bằng bức tường mà là tấm kính mờ. Người ở bên ngoài tuy không nhìn rõ bên trong, nhưng vẫn có thể thấy hình bóng lờ mờ.

Lâm Thiên cầm bộ đồ bơi, nhanh chóng đi vào nhà tắm, thay xong cô còn khoác áo choàng bên ngoài. Cả quá trình đó, Lê Trí Thành ngồi ở sofa, không rời mắt khỏi bóng dáng sau tấm kính mờ. Khi cô đi ra ngoài, anh thản nhiên cầm quần bơi đi vào, sắc mặt không thay đổi.

Lê Trí Thành thay đồ rất nhanh, anh cũng mặc áo choàng như Lâm Thiên. Liếc đôi chân dài rắn chắc của anh, mặt cô hơi nóng ran.

Khu vực suối nước nóng không quá đông người. Lâm Thiên và Lê Trí Thành đi bộ một đoạn, tìm thấy một cái bể nhỏ không người. Lê Trí Thành cởi áo choàng tắm, treo lên giá rồi xuống nước. Lâm Thiên không rời mắt khỏi thân hình anh.

Lần trước ở ký túc của công ty, bắt gặp anh cởi trần, cô đã biết thân hình của anh rất hoàn hảo, đó là cơ thể của người lính diễn hình, rắn chắc nhưng không quá cơ bắp. Ngắm thân thể của anh, Lâm Thiên chợt nghĩ đến một từ, đó là “dẻo dai”.

Lê Trí Thành ngồi xuống bể nước, giơ tay về phía cô: “Xuống đây.”

Lâm Thiên vừa cởi áo choàng, liền bắt gặp ánh mắt anh khóa lên người cô.

Bình thường, Lâm Thiên cũng hay đi bơi hoặc tắm suối nước nóng. Trong các kỳ nghỉ ở Mỹ, cô cũng từng mặc bikini ngoài bãi biển. Dù thu hút ánh mắt của đàn ông nhưng cô chẳng bao giờ để tâm.

Nhưng vào thời khắc này, Lâm Thiên vô cùng thận trọng, đồng thời có chút dè dặt. Hôm nay cô mặc bộ đồ màu hồng phấn rời, thân trên cổ chữ V xuống đến ngực, gấu áo thắt nơ trông rất sinh động, vùng bụng và thắt lưng để lộ ra bên ngoài, còn thân dưới là váy dài quá mỏng một chút.

Lâm Thiên từ từ đi xuống nước, ngồi bên cạnh Lệ Trí Thành.

“Nước nóng thật đấy.” Cô thở một hơi đầy dễ chịu.

“Ừ.” Lệ Trí Thành vẫn kiệm lời như thường lệ. Anh đặt một tay lên thành bể sau lưng Lâm Thiên, lặng lẽ ngắm cô. Dưới ánh đèn dịu dịu, làn da trắng muốt như ngọc của cô khiến anh không thể rời mắt.

Đúng lúc này, một nhóm thanh niên nam nữ đi vào. Bọn họ lập tức chú ý đến Lệ Trí Thành và Lâm Thiên. Đây là phản ứng bình thường của con người. Một đôi nam nữ ưa nhìn đập vào mắt, ai cũng sẽ vô thức liếc qua, hơn nữa bọn họ lại có thân hình hoàn hảo.

Nhóm thanh niên nhanh chóng xuống nước. Lệ Trí Thành và Lâm Thiên chiếm một góc, anh nắm tay cô ở dưới nước. Lâm Thiên cười: “Để em bóp lưng cho anh.”

Chắc không có người đàn ông nào từ chối lời đề nghị này, Lệ Trí Thành cười: “Được.” Anh quay người về thành bể, lưng đối diện cô.

Lâm Thiên biết mấy chiêu massage, cũng biết Lệ Trí Thành chịu lực tốt nên cô dùng hết sức nắn bóp lưng anh từ trên xuống dưới.

“Thế nào?” Cô hỏi nhỏ.

Anh đáp: “Như gãi ngứa.”

Lâm Thiên hừ một tiếng, dùng sức véo mạnh lưng anh một cái. Lần này có cảm giác hơi đau, Lê Trí Thành liền quay người ôm cô vào lòng: “Không ngờ em cũng có thể ra tay.”

“Tất nhiên.” Lâm Thiên ngẩng đầu nhìn anh. Mặt cô vương đầy giọt nước, lấp lánh dưới ánh đèn. Lê Trí Thành ngắm cô vài giây rồi cúi xuống hôn lên môi cô.

Bị anh bất thành linh “tấn công”, trái tim Lâm Thiên hoàn toàn tan chảy. Đợi anh hôn xong, cô mới chợt nhớ ra xung quanh còn có nhiều người khác. Cô lập tức ngẩng đầu quan sát tình hình.

Lê Trí Thành cũng nhận thức vấn đề này, anh đảo mắt một vòng, quả nhiên thấy đám thanh niên đang nhìn hai người. Bất gặp ánh mắt của anh, họ liền quay đi chỗ khác. Nhưng Lê Trí Thành vẫn có thể đọc được tia ngưỡng mộ trong đáy mắt của mấy người đàn ông.

Lê Trí Thành ôm eo Lâm Thiên, nói nhỏ bên tai cô: “Chúng ta đổi chỗ khác?”

Nghe nói, thành phần khoáng chất trong nước của mỗi bể ở nơi này không giống nhau, Lâm Thiên đương nhiên đồng ý. Hai người đứng dậy đi lên khỏi mặt nước. Lê Trí Thành lập tức lấy áo choàng, khoác lên người cô.

Lâm Thiên làm sao không biết tâm tư của Lê Trí Thành, cô lườm anh một cái: “Hay thật đấy.”

Lệ Trí Thành nhướng mắt nhìn cô. Bất gặp ánh mắt của anh, Lâm Thiên lại nghĩ đến buổi tối hôm nay.

Kết quả hai người tắm suối nước nóng chưa đến một tiếng đồng hồ đã quay về phòng. Quyết định này có sự ăn ý tuyệt đối, bởi khi Lâm Thiên nói: “Hay là chúng ta... về phòng đi?” Lệ Trí Thành lập tức trả lời: “Được.”

Việc Lâm Thiên chủ động đề nghị về phòng, đem bản thân dâng đến tận miệng anh là có nguyên nhân của nó. Bởi vì Lệ Trí Thành thu hút không ít ánh mắt đàn bà.

Phụ nữ đi tắm suối nước nóng đông hơn đàn ông gấp mấy lần. Họ thường đi theo nhóm, cả trẻ tuổi lẫn trung niên. Hôm nay Lâm Thiên mới phát hiện, phụ nữ thậm chí còn bạo dạn hơn đàn ông. Lệ Trí Thành đi đến đâu cũng có ánh mắt dõi theo.

Đặc biệt, khi hai người ở khu nước nóng tên “Bồn rượu vang”, phía đối diện có bốn năm người phụ nữ tầm ba bốn mươi tuổi. Bọn họ vốn đang tán gẫu trên trời dưới bể, nhìn thấy Lâm Thiên và Lệ Trí Thành, liền đổ dồn ánh mắt vào anh.

Yêu cái đẹp là phản ứng bình thường, Lâm Thiên có thể hiểu, đổi lại là cô, cô cũng sẽ ngắm nhìn. Nhưng đối tượng bị nhòm ngó là người đàn ông của bạn, cảm giác sẽ khác hoàn toàn.

[©DTV](#)

Cô chỉ muốn lấy một miếng vải che hết ngực, cánh tay, đôi chân của anh, sau đó gằm lên với đám phụ nữ nhàn cư vi bất thiện kia: Không được nhìn!

Tất nhiên, đó chỉ là ý nghĩ mà thôi. Cho đến khi một người phụ nữ bạo dạn bắt chuyện với Lệ Trí Thành, trong lòng Lâm Thiên càng khó chịu.

Người phụ nữ hỏi: “Anh chàng đẹp trai, anh từ nơi nào đến?”

Lệ Trí Thành lịch sự đáp: “Thành phố Lâm.”

Đám phụ nữ lập tức ò lên: “Trùng hợp quá, chúng tôi cũng là người thành phố Lâm.” Một người đứng tuổi hỏi: “Thân hình cậu tuyệt thật đấy. Cậu là diễn viên hay người mẫu vậy?”

Lệ Trí Thành chỉ nở nụ cười lãnh đạm, không trả lời. Anh quay sang Lâm Thiên: “Nước có đủ nóng không?” Anh nói chuyện với cô để né tránh mấy người phụ nữ, nhưng Lâm Thiên liền gật đầu: “Hay là chúng ta... về phòng đi.”

Lệ Trí Thành: “Được.”

Lúc hai người đi về phòng thay đồ, Lệ Trí Thành trả lại Lâm Thiên đúng câu của cô: “Hay thật đấy.”

Lâm Thiên phì cười, hai tay chống nạnh: “Em có lòng chiếm hữu mạnh thì sao nào? Sau này anh nhớ đừng để lộ chân tay. Tối nay, em sẽ đóng dấu ‘Vật sở hữu của Lâm Thiên, xin hãy tránh xa’ lên người anh.”

Lâm Thiên nói rất hùng hồn, Lệ Trí Thành cười cười: “Được.”

Vốn định chòng ghẹo Lệ Trí Thành, nhưng chỉ bằng một từ, anh khiến cô lập tức ngậm miệng, hai má ửng hồng, đi thẳng về phía trước.

Chưa tới chín giờ tối, đôi nam nữ chỉ muốn chiếm hữu đối phương đã kết thúc mọi hoạt động ở bên ngoài, quay về phòng nghỉ.

Lệ Trí Thành đi tắm trước rồi đến lượt Lâm Thiển. Cô thề, cả cuộc đời này, cô chưa bao giờ tắm kỹ như vậy. Trên thực tế, cô rất căng thẳng. Gần một tiếng sau, cô mới choàng khăn tắm vào người, đứng yên lặng trước gương.

Dùng khăn mặt lau sạch hơi nước trên gương, Lâm Thiển liền nhìn thấy người phụ nữ tóc ướt rượt, hai má đỏ hây hây ở trong gương.

Cô bắt đầu chuẩn bị tâm lý. Cô thích Lệ Trí Thành, rất thích anh, vì vậy cô nguyện ở bên anh, bất kể làm gì cũng bằng lòng. Nghĩ như vậy, tâm trạng của Lâm Thiển trở nên dịu dàng, ngọt ngào và thích thú.

Cô lau khô tóc, bắt đầu mặc áo ngủ. Áo ngủ chưa kịp kéo xuống, Lâm Thiển đột nhiên cảm thấy bụng đau nhâm nhâm. Cơn đau mỗi tháng đều xuất hiện hết sức quen thuộc khiến Lâm Thiển sửng sờ. Không... phải... đây chứ?

Lâm Thiển nhanh chóng tìm ra nguyên nhân “bà đi^[1]” đến thăm sớm vài ngày. Gần đây công việc quá bận rộn, nghỉ ngơi không điều độ, hôm nay đi bộ nhiều, lại ngâm mình trong suối nước nóng nên mới dính.

[1] Bà đi: Chi kinh nguyệt của người phụ nữ.

May mà những khi đi ra ngoài bao giờ cô cũng chuẩn bị chu đáo, trong túi lúc nào cũng có gói ABC nhỏ. Bây giờ ba lô đang để ở tủ đựng quần áo đối diện nhà tắm, chỉ cách một bước chân.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, tâm trạng của Lâm Thiển không rõ là hệt hẵng hay nhẹ nhõm. Dây thần kinh căng thẳng bỗng được nghỉ ngơi, cô vừa buồn cười vừa bất lực.

Ở giây tiếp theo, đầu óc Lâm Thiên xuất hiện một ý nghĩ tinh nghịch. Tối nay Lê Trí Thành sẽ chẳng thể động đến cô, cô không cần lo lắng nữa.

Thời gian qua bị người đàn ông này “đè đầu cưỡi cổ”, hôm nay lên núi lại bị anh ám chỉ đủ kiểu, ép cô mọi đường. Bây giờ mới có cơ hội, cô phải phát huy mới được.

Lâm Thiên đẩy cửa nhà tắm, quan sát căn phòng. Lê Trí Thành ngồi ở đầu giường, trên người mặc áo phông và quần dài, hai tay đan vào nhau đặt lên đầu gối.

Căn phòng tối mờ mờ, nhưng mắt anh còn tối thăm hơn. Anh nhìn cô nói nhỏ: “Lại đây em.”

Vốn có ý định trêu chọc, nhưng chứng kiến dáng vẻ này của anh, Lâm Thiên đột nhiên mềm lòng. Cô tiến lại gần, đặt tay vào tay anh: “Lê Trí Thành, em...”

Chưa kịp nói hết câu, tay cô bỗng dưng bị siết chặt. Anh ôm eo, bế cô lên rồi đặt xuống giường. Sau đó, Lê Trí Thành cúi đầu hôn cổ cô. Lâm Thiên bị anh hôn đến mức ý loạn tình mê, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Lê Trí Thành cởi áo ngủ của cô rồi vùi đầu vào nhũ hoa của người phụ nữ. Làn da nơi anh chạm vào như bùng cháy một ngọn lửa. Lâm Thiên thở hắt ra: “Lê Trí Thành...”

Bây giờ cô thật sự ỉu rũ, sao “bà dì” lại đến vào đúng lúc này. Ở thời khắc này, cô mới phát hiện, dù căng thẳng hay ngượng ngùng đến mức nào, cô vẫn muốn anh, muốn cùng anh có quan hệ thân mật, tựa hồ chỉ như vậy, tình ý không thể đè nén ở trong lòng mới được giải thoát, mới được vỗ về.

Vào thời khắc này, Lê Trí Thành phải chịu sự kích thích mãnh liệt hơn Lâm Thiên rất nhiều lần. Dục vọng kìm nén quá lâu, hôm nay lại bị cô khơi gợi một cách triệt để. Dưới sự thôi thúc của bản năng, anh càng hôn cô nồng nàn, càng chìm đắm hơn.

Đầu óc anh hiện ra vô số hình ảnh của cô trong quá khứ, hình ảnh cô ở trên tàu hỏa lúc mới quen nhau, bộ dạng đặc ý của cô khi chào kiều nhà binh với anh, tự phong mình là phó tướng của anh, hình ảnh cô khóc sưng mắt trong buổi tối bị tát, hình ảnh rặng ngời của cô ở trong phòng hội nghị, khi giới thiệu với các quản lý phương án quảng cáo sản phẩm mới...

Lê Trí Thành tiếp tục hôn xuống đến thắt lưng Lâm Thiên. Khi cô thốt ra tiếng rên khẽ, khi anh cảm thấy ngọn lửa trong thân thể không có cách nào dập tắt, anh ngẩng đầu nhìn cô, đồng thời cất giọng khàn khàn: “Lâm Thiên, cho anh nhé.”

Lâm Thiên nuốt nước bọt, cất giọng khô khốc: “Lê Trí Thành, vừa nãy em định nói với anh, ‘bà dì’ đến rồi...”

Lần đầu tiên trong đời, Lê Trí Thành có cảm giác “anh hùng khí đoản”^[2].

[2] “Anh hùng khí đoản” xuất phát từ câu “Nữ nhi tình trường, anh hùng khí đoản”, có nghĩa vướng vào tình cảm nam nữ thì chí khí của anh hùng sẽ tiêu tan.

Nghe cô nói vậy, anh không cam lòng, giờ tay chạm vào nơi nhạy cảm của cô, khiến toàn thân cô hơi run rẩy. Sau đó, anh mới quay về nửa thân trên của cô.

Dưới ánh mờ mờ, Lâm Thiên nhìn anh bằng ánh mắt áy náy, thương xót nhưng cũng có chút gian manh.

“Anh có khóc chịu không?” Cô đẩy ngực anh.

Lệ Trí Thành biết rõ, sau giây phút thương xót ngán ngùi, người phụ nữ này lại khôi phục tâm trạng, cố ý khiêu khích anh. Trong khi cô quên mất, mình đang không mặc áo nằm trong lòng anh. Theo động tác giờ tay của cô, đường cong đẹp đẽ trở nên sinh động và hấp dẫn vô cùng.

Ánh mắt Lệ Trí Thành càng tối thẫm. Nhưng Lâm Thiên vẫn không phát giác, còn cười hì hì với anh: “Anh mau đi tắm nước lạnh đi. Lần sau, lần sau nhất định sẽ thuận lợi.”

Lệ Trí Thành không định tiếp tục nhẫn nhịn. Anh nằm nghiêng người, để cô gối đầu lên cánh tay mình, bàn tay còn lại nắm lấy tay cô.

“Lâm Thiên, giúp anh.”

Nghe ra ý đồ của Lệ Trí Thành, máu trong người Lâm Thiên dường như dồn hết lên đại não. Bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc trong giây lát, cô đáp khẽ: “Được.”

...

Cho đến khi kết thúc, người khó chịu lại chính là Lâm Thiên. Cô ám ức nằm trong lòng anh. Lệ Trí Thành mỉm cười khi bắt gặp bộ dạng của cô.

Anh cầm tay cô đưa lên môi hôn: “Mấy ngày?”

Lâm Thiên ngán người mất mấy giây mới hiểu ý anh. Cô hơi xấu hổ: “Khoảng bốn ngày.”

“Được.”

Lâm Thiên vừa ngọt ngào vừa then thừng, vùi mặt vào ngực Lê Trí Thành. Sau đó, hai người ôm nhau chìm vào giấc ngủ. Mãi đến gần buổi trưa hôm sau, họ mới tỉnh giấc, thành ra bỏ lỡ cơ hội ngắm mặt trời mọc.

Mặc dù cơ thể hơi mệt mỏi nhưng Lâm Thiên vẫn muốn tiếp tục leo núi, Lê Trí Thành chiều theo ý cô.

Hai người đến đỉnh núi đã là một giờ chiều. Bây giờ là lúc nóng bức nhất, ánh nắng chói chang chiếu xuống, khiến cả dải núi phủ một màu vàng lấp lánh.

Lê Trí Thành và Lâm Thiên tìm một tảng đá nhả ngòi xuống. Anh đưa nước cho cô: “Người em thế nào? Có khó chịu lắm không?”

Thật ra Lâm Thiên không quen bị đàn ông quan tâm đến vấn đề sinh lý, cô đáp: “Hơi đau lâm râm, đừng nghĩ đến nó là được.”

Lê Trí Thành cũng không nhiều lời, ngẩng đầu phóng tầm mắt ra xa.

Trước mặt là phong cảnh bao la bát ngát, tâm trạng của Lâm Thiên cũng trở nên thoải mái hơn. Tự nhiên nghĩ đến Ái Đạt đang trong giai đoạn đầu sóng ngọn gió, cô lên tiếng hỏi Lê Trí Thành: “Lê Trí Thành, bây giờ Aito đã tung ra thị trường. Nó chính là ‘cây cung dài’ mà anh nhắc tới? Có phải là ‘cây cung dài’ hoàn hảo hay không?”

Lê Trí Thành cầm chai nước uống một ngụm lớn, mắt vẫn dõi về phía trước: “Trên thị trường, chỉ công ty xuất sắc nhất mới có thể tạo ra ‘cây cung dài’ hoàn hảo nhất.”

Lâm Thiên gật đầu: “Đúng, chúng ta chính là công ty xuất sắc nhất trên thị trường.”

Lệ Trí Thành ngoảnh đầu nhìn cô, ánh mắt anh có vẻ thâm sâu khó đoán, Lâm Thiên không để ý.

“Trước đây, em không dám xem binh pháp của anh.” Lệ Trí Thành từ tốn mở miệng, ngữ khí ẩn hiện ý cười: “Bây giờ đã là bạn gái của anh, em lại càng không dám xem đúng không?”

“Thế thì sao nào?” Lâm Thiên mỉm cười: “Em có sự chọn lựa của em.”

Lần trước anh đưa bản kế hoạch đầu tư cho cô, cô từ chối không xem. Tất nhiên, cô càng không bận tâm đến cảm nang thứ hai, thứ ba. Kể từ khi hai người chính thức yêu nhau, chẳng ai đã động đến vấn đề này, Lâm Thiên không hiểu tại sao hôm nay anh lại nhắc tới.

Lệ Trí Thành cất giọng nhàn nhạt: “Không xem cũng được. Nhưng sau này xảy ra bất cứ chuyện gì, em cũng đừng hốt hoảng, đừng sợ hãi. Em nên nhớ, có gì thì hãy hỏi anh trước.”

Lâm Thiên ngẩn người. Sau này ư? Lời nói của anh có nghĩa, tương lai vẫn còn xảy ra biến động?

Câu nói của Lệ Trí Thành khiến tâm trạng Lâm Thiên rối bời, nhưng cô không thể mở miệng hỏi rõ. Lúc này, anh đứng dậy đi đến trước mặt cô, quay lưng rồi cúi thấp người: “Em lên đi.”

Lâm Thiên: “Anh định công em?”

Lệ Trí Thành ngoảnh đầu: “Chẳng phải em bị đau bụng sao? Anh công em xuống núi.”

Lâm Thiên rất muốn nói, cô chỉ hơi khó chịu, không ảnh hưởng gì cả. Nhưng nghĩ thế nào, cô leo lên lưng người đàn ông, vỗ nhẹ vào vai anh:

“Khi nào mệt thì thả em xuống, em có thể đi bộ.”

Lệ Trí Thành không trả lời, công cô đi xuống núi. Anh công một người và hai cái ba lô nhưng vẫn đi rất nhanh, bước chân trầm ổn. Lâm Thiên cảm thán: “Anh chẳng khác nào bộ đội đặc công.”

Lệ Trí Thành: “Ừ.”

Lâm Thiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cô ôm cổ anh, chốc chốc lại lau mồ hôi giúp anh, lát lại cúi đầu hôn lên cổ anh, bắt chập ánh mắt của người đi đường. Lệ Trí Thành được cô “phục vụ”, tuy không lên tiếng nhưng tâm trạng của anh hết sức vui vẻ, đoạn đường núi dài đến mấy cũng thành ngắn.

Tầm chiều tối, hai người ngồi xe buýt quay về thành phố Lâm. Vẫn là vị trí gần cửa sổ, tay nắm tay, thì thầm trò chuyện, nhưng Lâm Thiên có cảm giác khác lúc đi. Cô và anh bây giờ thân mật, gần gũi hơn.

Bây giờ, cô đã thuộc về anh, còn anh cũng thuộc về cô. Quan hệ thân mật này tách hai người khỏi đám đông, tựa như đang tồn tại một vòng tròn nhỏ mà bên trong chỉ có họ.

Gần đến thành phố Lâm, di động của hai người lần lượt đổ chuông.

Lệ Trí Thành nghe máy trước, là Cố Diên Chi gọi tới. Anh ta cười: “Trí Thành, Aito của chúng ta về cơ bản coi như thành công rồi.”

Lệ Trí Thành một tay cầm điện thoại, một tay ôm Lâm Thiên, ngắm thành phố phồn hoa rực rỡ trong ánh hoàng hôn ở phía xa xa, khóe mắt ẩn hiện nụ cười.

Tiếp theo, Lâm Thiên nhận được điện thoại của một trợ thủ đắc lực trong nhóm thị trường. Anh ta cất giọng mừng rỡ: “Giám đốc Lâm, có tin vui.

Theo số liệu mới thống kê vào chiều nay, mới một tuần, Aito đã bán hết sạch hàng trong cả nước.”

Gần đây Ninh Duy Khải không được suôn sẻ. Tên bộ đội của Ái Đạt quả nhiên tung chiêu độc, đưa ra nhãn hiệu “Khách lữ hành thành phố” khiến cả ngành xôn xao. Hơn nữa, hoạt động quảng cáo được đẩy mạnh, ý tưởng mới mẻ sáng tạo, không tiếc tiền đầu tư, khởi xướng xu thế marketing nhãn hiệu riêng lẻ. Hành động này như tát vào mặt doanh nghiệp đầu ngành Tân Bảo Thụy.

Tuy nhiên, Ninh Duy Khải không phải là người ham hư danh, đối phương đã dám xuất chiêu, anh ta tiến hành phong tỏa là được.

Nhưng nội bộ lại có “đầu trâu mặt ngựa” gây phiền phức cho anh ta.

Aito đã tung ra thị trường một tuần, lượng tiêu thụ tăng vọt, khí thế âm ỉm. Hiện tại, chỉ cần là nơi dính dáng đến “túi xách” như trung tâm thương mại, siêu thị, internet, thậm chí bến tàu điện ngầm cũng đều xuất hiện quảng cáo của Aito. Người tinh mắt có thể nhận ra, chỉ vài tháng nữa, Aito sẽ trở thành “Apple” của ngành túi xách, tạo ra kỳ tích chưa từng thấy.

Đến lúc bấy giờ, liệu Tân Bảo Thụy còn có thể giữ vị trí “anh cả” của ngành?

Vì vậy, trong lúc ở đầu sóng ngọn gió, nội bộ tập đoàn Chúc thị không biết có ai tác động, yêu cầu triệu tập cuộc họp chuyên đề về Tân Bảo Thụy nhằm mục đích thỏa thuận “bài toán khó chưa từng gặp” này.

Ninh Duy Khải chẳng thèm bận tâm, thông báo cuộc họp đã gửi tới ba ngày, anh ta cũng cáo ốm ba ngày liền.

Ba ngày này, Ninh Duy Khải nhốt mình trong phòng làm việc của CEO, hoàn toàn cách ly với thế giới bên ngoài. Hai vị thiếu gia của Chúc Thị không rõ anh ta định giở trò gì. Cuộc họp giải quyết bài toán khó cũng vì vậy buộc phải hoãn lại.

Ninh Duy Khải nhốt mình trong phòng để làm gì? Buồn bực, phần nộ hay hết đường xoay sở? Không, anh ta đang suy ngẫm, suy ngẫm một cách tỉnh táo.

Ninh Duy Khải không nghĩ đến vấn đề, rốt cuộc Aito sẽ mang đến sự uy hiếp to lớn như thế nào đối với Tân Bảo Thụy, cũng không suy nghĩ xem vào thời điểm này, anh ta nên đối phó bên ngoài hay ổn định nội bộ trước.

Ninh Duy Khải chỉ nghĩ một vấn đề duy nhất, tên bộ đội thâm hiểm Lê Trí Thành rốt cuộc định làm gì?

Trong lúc lòng người hoang mang, các giám đốc bộ phận và phó tổng, những cán bộ cốt cán đi theo Ninh Duy Khải nhiều năm, cả trợ lý Nguyễn Tuấn đều trấn tĩnh và tỏ ra nhẫn nại. Bởi vì bọn họ biết rõ phong cách của CEO nhà mình. Bình thường, Ninh Duy Khải luôn tỏ ra thoải mái nhưng vào thời khắc then chốt, anh ta vô cùng trầm tĩnh và quyết đoán, khiến người khác không khỏi khâm phục. Vô số phong ba bão táp trong quá khứ đã chứng minh, quyết sách của Ninh Duy Khải là đúng đắn. Chính vì vậy, anh ta mới ngày càng đưa Tân Bảo Thụy lên nấc thang cao hơn.

Đây là năng lực đưa ra những quyết định chiến lược và sự quyết đoán khi đảm trách toàn cục mà không phải người lãnh đạo nào cũng có. Gặp được vị lãnh đạo như vậy là may mắn của bọn họ, nên bọn họ nhẫn nại chờ đợi.

Tầm chiều tối ba ngày sau, cửa phòng làm việc của CEO cuối cùng cũng mở, Ninh Duy Khải ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài. Anh ta mỉm cười nói với Nguyễn Tuấn: “Đi gọi người của bộ phận Nghiên cứu kỹ thuật đến đây.”

Bắt gặp thần sắc của Ninh Duy Khải, Nguyễn Tuấn biết anh ta đã có quyết định, trong lòng rất vui mừng. Anh ta lập tức gọi Giám đốc bộ phận Nghiên cứu kỹ thuật và mấy nhân viên trụ cột tới văn phòng CEO.

Ngồi sau bàn làm việc cỡ lớn, Ninh Duy Khải chỉ hỏi bọn họ một câu: “Các anh có thể làm ra sản phẩm xuất sắc hơn không?”

Giám đốc bộ phận nghiên cứu kỹ thuật đã sớm nghĩ tới vấn đề này nên trả lời rất nhanh: “Với kỹ thuật và năng lực thiết kế của chúng ta hiện thời, chúng ta hoàn toàn có thể. Về phương diện vật liệu khó khăn một chút, chúng ta cần tìm ra vật liệu có tính năng và mức giá tương đương Mind, hoặc chúng ta cướp quyền sử dụng độc quyền sản phẩm của Mind từ tay Ái Đạt.

Về mặt kỹ thuật, chúng ta tuyệt đối có thể làm ra sản phẩm tương tự Aito. Cuối năm ngoái, chúng ta nhập khẩu một số kỹ thuật sản xuất túi xách đã ngoại, những kỹ thuật này có thể áp dụng cho sản phẩm mới. Về điểm này, Ái Đạt lạc hậu hơn chúng ta.

Về phương diện thiết kế, sản phẩm Aito của bọn họ đúng là không tồi, nhưng năm nhà thiết kế xuất sắc nhất cả nước đều ký hợp đồng hợp tác độc quyền với Tân Bảo Thụy.

Chi phí kỹ thuật và thiết kế tương đối cao, nhưng không tính vào giá thành sản xuất sản phẩm riêng lẻ. Vì vậy, chúng ta hoàn toàn có thể sản xuất mẫu túi xách cùng loại nhưng có giá thấp hơn, tính năng ưu việt hơn Aito.”

Trước đây, Ninh Duy Khải và cán bộ chủ chốt của công ty từng tiến hành nhiều cuộc đối thoại tương tự. Mỗi lần nghe bọn họ phân tích xong, anh ta đều hài lòng bảo bọn họ lập tức hành động, anh ta sẽ hết sức ủng hộ.

Nhưng lần này, Ninh Duy Khải nghe xong im lặng hồi lâu. Sau đó, anh ta lẩm bẩm: “Phải bỏ ra nhiều tiền mua kỹ thuật, bỏ nhiều tiền mời nhà thiết kế, phương diện vật liệu cũng chưa chắc đã thắng...” Anh ta ngẩng đầu quan sát cấp dưới: “Nói như anh, trận này dù thắng Lệ Trí Thành, Tân Bảo Thụy chúng cũng phải dốc hết sức mới có thể thắng một cách miễn cưỡng?”

Ngữ khí của anh ta rất nghiêm nghị, đám nhân viên kỹ thuật do dự một lát, gật đầu: “Đúng vậy, nhưng khả năng thắng là rất lớn.”

Ninh Duy Khải đứng dậy đi vài bước, tựa người vào thành bàn, gõ nhẹ ngón tay xuống mặt bàn. Sau đó anh ta hỏi: “Các anh cần bao nhiêu thời gian mới làm ra mẫu túi xách này?”

Cấp dưới ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Chúng tôi phấn đấu trong hai tháng.”

Ninh Duy Khải gật đầu: “Tôi biết rồi. Các anh cứ đi làm việc đi.”

Thấy anh ta không lập tức đưa ra quyết định như thường lệ, Giám đốc bộ phận kỹ thuật hỏi: “Ninh tổng, chúng tôi bắt tay chuẩn bị làm sản phẩm mới được không ạ?”

Ninh Duy Khải ngẩng đầu mỉm cười: “Không, chúng ta không làm. Người ta đào hố, chúng ta đại gì nhảy xuống.”

Sáng sớm hôm sau, Ninh Duy Khải đương nhiên không góc nghềch đi trụ sở tập đoàn Chúc thị làm bia đỡ đạn. Anh ta đến thẳng nhà họ Chúc gặp

bố vợ.

Ninh Duy Khải không gặp may, hoặc là Chúc gia có quá nhiều tai mắt nên vừa vào nhà, anh ta liền nhìn thấy cậu hai Chúc Hàm Trình đang ngồi ăn sáng với bố ở ngoài vườn hoa.

Ninh Duy Khải tiến lại gần.

Ông già họ Chúc bình thường rất thân thiện với anh ta nên mỉm cười vẫy tay: “Duy Khải đến rồi à, đã ăn sáng chưa, ngồi đây cùng ăn đi.” Chúc Hàm Trình cũng cười: “Duy Khải cũng đến đây à, trùng hợp thật đấy.”

Ninh Duy Khải kéo ghế, ngồi xuống cạnh bố vợ, nói thẳng: “Bố, con có việc muốn thương lượng với bố.”

“Anh nói đi.” Tâm trạng của ông Chúc tương đối vui vẻ, cậu hai ở bên cạnh nửa cười nửa không nhìn Ninh Duy Khải.

Ninh Duy Khải kể vắn tắt vụ việc Ái Đạt tung sản phẩm gây sốt trên thị trường. Ông Chúc nghe xong gật đầu: “Aito đúng là rất sáng tạo. Không ngờ con trai lớn qua đời, Từ Dung vẫn còn con trai giỏi giang như vậy, khiến người khác không khỏi ngưỡng mộ.”

Cậu hai Chúc Hàm Trình biến sắc mặt, Ninh Duy Khải cười cười.

“Anh định làm thế nào?” Ông Chúc hỏi: “Có cần sự ủng hộ về mặt tài chính của tập đoàn không? Anh cứ đề xuất đi.”

Ninh Duy Khải uống một ngụm trà, từ tốn đáp: “Bố, lần này con không định làm gì cả.”

Nghe câu này, Chúc Hàm Trình chau mày, ông Chúc cũng hơi bất ngờ: “Anh nói tiếp đi.”

Ninh Duy Khải đã có sự chuẩn bị từ trước, chậm rãi mở miệng: “Bố, bố từng nói, chúng ta là người đứng đầu thị trường. Làm một lãnh đạo cần phải quyết đoán, nhưng cũng nên độ lượng. Con luôn ghi nhớ điều này.”

Câu hai họ Chúc ở bên cạnh nhếch mép cười mĩa, Ninh Duy Khải không để ý đến anh ta, tiếp tục lên tiếng: “Những năm qua, con đi theo đường lối chiến lược của bố, ngăn chặn rất nhiều cuộc ‘tấn công’ của vô số nhãn hiệu. Nhưng càng phát triển, Tân Bảo Thụy sẽ càng kém linh hoạt. Những lúc như vậy, chúng ta nên hướng theo đường lối ổn định, chứ không phải việc gì cũng chăm chăm vào vị trí đầu. Trước đây bố từng nói, sẽ có một ngày trên thị trường xuất hiện nhãn hiệu chúng ta không thể tiêu diệt, bây giờ nhãn hiệu đó đã ra đời.”

Chúc Hàm Trình phì cười một tiếng, nhưng ông Chúc chăm chú lắng nghe, sau đó hỏi con rể: “Aito chính là nhãn hiệu anh không thể tiêu diệt?”

Ninh Duy Khải gật đầu: “Đúng, con không thể tiêu diệt.”

Hai cha con họ Chúc ngẩn người, Ninh Duy Khải không vòng vo mà thẳng thắn trình bày quan điểm của mình:

“Bố, bố đã nghe nói vụ Lệ Trí Thành cướp thị trường của Tư Mỹ Kỳ vào mấy tháng trước chưa ạ? Người này tuy xuất thân từ quân nhân nhưng hành sự vô cùng xảo quyệt. Lần đó, hắn ta dùng dự án Minh Thịnh làm mồi nhử, nhử Tư Mỹ Kỳ rơi vào bẫy, khiến Trần Tranh phải dốc sức vào đơn đặt hàng của Minh Thịnh. Kết quả, Lệ Trí Thành triển khai hoạt động hạ giá, chiếm lấy thị trường túi xách bậc trung.

Hắn ta tuy mưu mô, nhưng không phải không có quy luật. Lần này, hắn ta tung ra nhãn hiệu Aito, thủ đoạn cũng có điểm giống lần trước. Tân Bảo Thụy chúng ta sẽ phải toàn tâm toàn lực mới có thể đánh bại nhãn hiệu mới của hắn ta. Con có thể khẳng định, đây chỉ là chiêu giương đông kích tây. Người khác có lẽ không thể đánh giá chính xác thực lực của Tân Bảo Thụy nên cứ lao đầu vào để chúng ta tiêu diệt, Lệ Trí Thành chắc chắn không phải kẻ ngu xuẩn như vậy. Nhất định hắn ta có ý đồ gì đó ở đằng sau, mới dụ chúng ta tung ra sản phẩm cùng loại để cạnh tranh với Ái Đạt.”

Hai cha con họ Chúc im lặng, ngay cả Chúc Hàm Trình cũng rất nhập tâm, anh ta hỏi một cách vô thức: “Lệ Trí Thành có ý đồ gì chứ?”

Ninh Duy Khải lắc đầu, mỉm cười: “Hàm Trình, tôi không rõ, nếu biết tôi đã thành thần tiên rồi.”

Chúc Hàm Trình ngậm miệng, Ninh Duy Khải nói tiếp: “Bây giờ có thể làm gì, con vẫn chưa xác định. Nhưng con biết rõ, chúng ta không nên trực tiếp làm ra sản phẩm cạnh tranh cùng loại, để rơi vào bẫy của Lệ Trí Thành. Vì vậy, con muốn quan sát tình hình, tìm hiểu rõ ý đồ của Lệ Trí Thành rồi tính sau.”

Hôm nay Ninh Duy Khải đến tìm bố vợ, là muốn nhận được sự ủng hộ, ngăn chặn sức ép từ các bên, đồng thời tránh tình trạng bố vợ chỉ nghe một phía từ cậu hai nhà họ Chúc.

Ông Chúc còn chưa lên tiếng, Chúc Hàm Trình nhếch miệng: “Nói như chú, lẽ nào chúng ta để mặc Ái Đạt chiếm mất một phần thị trường của chúng ta hay sao?”

Ninh Duy Khải: “Đúng, cứ để Ái Đạt chiếm mất một phần thị trường của chúng ta.” Anh ta quay sang ông Chúc: “Trong ván cờ nhiều khi phải bỏ xe để giữ tướng.”

Đây chính là quyết sách của Ninh Duy Khải. Cũng giống nhiều lãnh đạo doanh nghiệp xuất sắc khác, lúc cần đưa ra quyết định quan trọng, thứ anh ta dựa vào là trực giác mãnh liệt và rõ ràng nhất trong đầu, chứ không phải số liệu phân tích cụ thể hay ý kiến thiếu số phục tùng đa số của tầng lớp quản lý.

Lần này, Lê Trí Thành triển khai cuộc “tấn công” ồ ạt khiến cả thị trường xao động, điều đầu tiên anh ta nhìn ra là, Lê Trí Thành muốn dụ anh ta toàn lực phản công và phong tỏa. Đây là đạo lý hiển nhiên mà tất cả mọi người cho rằng anh ta sẽ thực hiện.

Nhưng anh ta quyết không làm. Bởi vì trực giác báo cho anh ta biết, làm vậy sẽ càng tổn thất nhiều hơn, thậm chí có khả năng không thể trở mình. Đúng, đây chính là cảm giác của Ninh Duy Khải. Anh ta cảm nhận một cách rõ ràng nguy cơ tiềm ẩn, một cái bẫy Lê Trí Thành đặc biệt tạo ra cho anh ta.

Anh ta đương nhiên cần tránh xa. Còn trong hoàn cảnh hiện tại, anh ta nên làm gì để thực thi cuộc phản kích Ái Đạt? Không sao, anh ta hoàn toàn có thể tiến hành từ phương diện khác, ví dụ quan hệ với chính quyền nhà nước, ví dụ tăng cường tiếp thị sản phẩm dã ngoại và thông thường, dồn ép thị trường của Aito, ví dụ gây áp lực cho Aito từ các đại lý hay trung tâm thương mại, ví dụ đàm phán với nhà cung cấp vật liệu Minh Đức của Ái Đạt... Tuy phải nhường lại một phần thị trường, nhưng anh ta có thể giảm sự tổn thất xuống mức thấp nhất, sau đó tìm cơ hội trả mối thù trong tương lai.

Nghe xong phân tích của Ninh Duy Khải, sắc mặt ông Chúc trở nên vô cùng nghiêm túc. Chúc Hàm Trình cũng như Ninh Duy Khải đều yên lặng chờ đợi quyết định của ông ta.

Một lúc sau, ông ta lên tiếng: “Duy Khải, về việc này bố cần suy nghĩ kỹ, vì dù sao từ trước đến nay, Tân Bảo Thụy cũng chưa từng chủ động dâng thị trường cho đối thủ.”

Buổi sáng, ông Chúc triệu tập cuộc họp Hội đồng quản trị. Ninh Duy Khải tuy là người đứng đầu Tân Bảo Thụy nhưng không có cổ phần trong Chúc thị nên không được tham gia.

Tầm chiều tối, Nguyên Tuấn gọi điện cho Ninh Duy Khải thông báo quyết định của Hội đồng quản trị: “Ninh tổng, Hội đồng quản trị yêu cầu Tân Bảo Thụy lập tức tạo sản phẩm mới cạnh tranh với nhãn hiệu Aito của đối thủ để bảo vệ thị trường.”

Lúc nhận được thông tin này, Ninh Duy Khải và vợ là Chúc Hàm Du đang ăn cơm tại một nhà hàng. Anh ta cúp máy, thần sắc không thay đổi, mỉm cười khi thấy đĩa thức ăn vừa được bê lên: “Đây là món em thích nhất, ném thử xem tay nghề của đầu bếp nhà hàng này thế nào?”

Chúc Hàm Du ngồi phía đối diện, để lộ vẻ mặt ưu tư: “Duy Khải...”

Ninh Duy Khải đặt đũa xuống bàn, ngẩng đầu nhìn cô: “Em biết bố sẽ phản đối ý kiến của anh nên hôm nay mới cố tình mời anh cơm để an ủi đúng không?”

Chúc Hàm Du: “Vâng.”

Ninh Duy Khải luôn đối xử dịu dàng với vợ. Hôm nay có chút tức giận nên anh ta nửa đùa nửa thật hỏi: “Vậy em cho rằng là bố đúng hay anh đúng?”

Vấn đề này khiến Chúc Hàm Dur khó xử, cô cắn môi nói nhỏ: “Em không biết.”

Đúng là thiên kim tiểu thư sống trong tháp vàng nên cái gì cũng không biết, Ninh Duy Khải nở nụ cười tươi: “Em đúng là ngốc thật, không biết đồ anh hay sao?” Anh ta đứng dậy đi đến bên vợ, ngồi xuống, ôm cô vào lòng: “Em đừng lo, tuy anh có suy nghĩ của anh, nhưng chắc chắn bố cũng có tính toán của bố, anh sẽ không để trong lòng. Một khi bố đã quyết định, anh sẽ làm thật tốt. Đây là trách nhiệm của anh, cũng là thái độ của bậc con cháu đối với bề trên. Được rồi, ăn cơm thôi, tối nay anh sẽ cùng em về nhà, xin bố chỉ bảo đối sách tiếp theo, được chưa?”

Tại sao Hội đồng quản trị lại phủ quyết ý kiến của mình, Ninh Duy Khải đoán có nhiều nguyên nhân.

Có lẽ ông già cho rằng, bỏ phòng thủ để tấn công mới là phương pháp đúng đắn. Suy nghĩ của mọi người không giống nhau cũng là lẽ thường tình.

Một khả năng là anh em họ Chúc giờ trò trong cuộc họp Hội đồng quản trị, họ muốn chống đối anh ta.

Hoặc giả bản thân ông già cũng không hy vọng anh ta thuận buồm xuôi gió, bởi vì cổ phần của Chúc thị tương đối phân tán, anh em Chúc thị chưa chắc đã giành được sự ủng hộ của đa số cổ đông, để tiếp quản tập đoàn trong tương lai.

Một khi cục diện đã định, Ninh Duy Khải cũng không oán trời trách người. Lệ Trí Thành đã đào hố để anh ta nhảy, để xem tên bộ đội đó có bản lĩnh cỡ nào anh ta.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ninh Duy Khải tập hợp nhân viên trụ cột của công ty, mở cuộc họp cơ mật.

“Chúng ta phải tạo ra một sản phẩm mới trong thời gian hai tháng. Đây là mục tiêu rất khó, nhưng cũng chỉ Tân Bảo Thụy mới có thể hoàn thành mục tiêu này. Sản phẩm tôi cần không chỉ tốt hơn Aito, mà còn có ưu thế tuyệt đối, để có thể giành thắng lợi hoàn toàn trước Aito, đánh bật bọn họ ra khỏi thị trường một cách triệt để.”

Mời bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.